

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy
pdf\Douglas_Niles-Moonshae_02-Cerni_carodejove.PDB

PDB Name: Moonshae2-Douglas Niles Cerni c
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.8.2006
Modification Date: 20.8.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

FANTASY ADVENTURE
MOONSHAE
SVAZEK 2

ČERNÍ ČARODĚJOVÉ
Douglas Niles
NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT • 1995

Co se stalo dříve ...

Král Kendrick z Corwellu byl jedním ze čtyř králů Ffolků, kteří vládli na ostrovech Moonshae. Corwell, stejně jako království Moray a Snowdown, bylo poddáno Callidyrru; Callidyr byl domovem krále Callidyrru, jenž byl titulárním Vznešeným králem Ffolků.

Tristan Kendrick, princ z Corwellu, pilně studoval umění kralování, obzvláště vojenské vědy a boj sečnými zbraněmi. Avšak svěštější vědy vládnutí, jako ekonomie a zemědělství, ho příliš nezajímaly.

Robyn, králova schovanka, byla vychovávána jako vlastní dcera, leč její zájmy ležely mimo hrad. Dávala přednost lesům a všem výtvorům přírody.

Ve dvacátém roce princova života vstala ze svých páchnoucích bažin Bestie - Kazgoroth - a ohrožovala celé corwellské království. Kráčela zemí v mnoha přeměnách a sháněla spojení za jediným cílem; porušit Rovnováhu Ffolků, tak životně nutnou nejen pro ně - ale pro samotné ostrovy.

Robyn musela do bitvy a shledala, že vládne mocnou druidskou magií a kouzly žerné, dědictví po matce, kterou nikdy nepoznala. Tristan bojoval s Bestií a sestavil armádu, aby Kazgorothovy oblíbenice porazila, a zároveň našel meč Cymrycha Hugha. Tato po staletí ztracená zbraň mu pomohla Bestii zabít a představovala symbol ztracené jednoty jeho lidu.

V té době se vztah mezi Robyn a Tristanem měnil, probudila se v nich dlouho dřímající láska jednoho k druhému.

Ale Robyn nemohla ignorovat svůj odkaz a odebrala se na studie ke své tetě, Genně Měsíční zpěvačce, Velké druidce celého území Moonshae. Tristana v Corwellu sice těšily ovace za vítězství, ale potom se začínal nudit.

Pokračujeme v jejich příběhu rok po smrti Bestie.

Předmluva

Plán Gehenny byla pro smrtelníky bezútešnou, skličující říší. Byl to svět stvořený na obrovských, nekonečných svazích hor, spadajících a zvedajících se příkře bez vrcholu a beze dna. Ze svahů vycházely sloupce par a vřící řeky lávy se lily přes vodopády do bublajících jezer.

Taková byla doména Baalova, vražedného boha smrti.

Hněvem kypící bůh Baal prospíval na krvavých, zvrácených činech, jeho síla vzrůstala, když se jeho věřící šířili světem a zabíjeli v jeho hrozném jménu.

Baal toužil po pomstě.

Bohův oblíbenec byl zabit takřka před rokem, což pro boha bylo jako mrknutí oka. Kazgoroth nebyl Baalovým nejmocnějším ani nejmilovanějším služebníkem - zabil ho však smrtelník - a muž, jenž se odvážil udeřit jeho oblíbenice, mohl stejně dobře udeřit samotného boha.

Bohův chtíč po krvi začal jako prostá nenávisť, touha vidět tohoto smrtelníka a ty, jež mu pomáhali, zabitě. Baal očekával jejich smrt s odporným potěšením.

Jenže ten muž byl princem a milovaným druhem druidky. Tato žena měla svou vlastní moc a sloužila Baalovi neznámé, a proto nenáviděné bohyni.

A tak se Baalova potřeba vyvíjela a rostla v cosi daleko strašnějšího než jakýkoli plán na vraždu - Princ byl vůdcem své země a druidka byla ochránkyní této země. A Baalovi připadalo vhodné, aby nejen smrtelníci, ale i sama jejich země zemřela.

Bůh měl mocný prostředek, jímž si mohl zchladit žáhu pomsty. Zabitý Kazgoroth nezmizel docela - fragment Bestie, její

srdce, svíral zoufale jeden z jeho bývalých věrných. Baal si srdce Kazgorotha pečlivě všímal. Brzo jej bude moci použít. Ano, rozhodl se. Země těchto smrtelníků se stane mrtvou zemí - národem ovládaným mrtvými, vládoucí mrtvým. Žádná živoucí věc tomu nezabrání. Takto Baal pomstu rozdělil.

"Vstupte."

Nájemný vrah se ostře rozhlédl, nikde neviděl zdroj syčivého hlasu. Nicméně kamenná stěna se před ním otevřela a odkryla chodbu černější než okolní noc.

Mumlaje kletby zabiják vstoupil a zmizel v inkoustové tmě. Ve své hedvábné košili a kalhotách klouzal bez šepotu vpřed, měkké kožené holínky dopadaly nehlučně na kameny podlahy. Všude kolem se rozkládal rozlehlý Caer Callidyr, ponořený do spánku.

Vrah se obezřetně blížil k jedné z hradních věží. Viděl hluboké nepřírozené temno. Zasluchl měkké lusknutí prstů a temno prořídlo. Ne, že by se rozsvětlo; účinek byl spíš pouze odstranění černoty. Slabé paprsky měsíčního světla se vlévaly úzkými okny vysoko ve zdech a v nich nezřetelně rozeznal Radu.

Jejich Sedm sedělo u stolu ve tvaru U. Čelili vrahovi, jejich otevřený stůl stál před ním jako čelisti nějakého zvířete. Velké stažené kapuce jim skrývaly tváře. Vrah se na ně podíval a zaťal zuby v sotva potlačeném záchvěvu odporu.

Věděl, že ten uprostřed je Cyndre.

Pán čarodějů mu potvrdil svou identitu jemným hlasem, jenž byl v neuvěřitelném protikladu k hrozivým silám, jimiž vládl.

"V tom úkolu v Moray sis počínal neopatrně. Dcera krále Dynnegalla žila ještě dost dlouho, aby poskytla popis tvých mužů."

Vrah hlasitě zafuněl širokým nosem. "Stráží bylo víc, než jste mi napovídal. Museli jsme jich zabít tucty. A vychovatelka dítě skryla na půdě - trvalo hodiny, než jsme toho malého zmetka našli. Ztratil jsem dva dobré muže a poslání bylo úspěšné - Dynnegallův rod vymřel - tak, jak jsem skončil vloni s královským rodem ze Snowdownu." Vrah podtrhl své prohlášení nízkým, nelidským zavrčením.

"Za minci, kterou platím, neočekávám takovou nedbalost," řekl velký kouzelník tiše. "I tvá matka, i když je ork, by si počínala lépe."

Urážka byla přílišná. Z vrahova rukávu blesklo ostří a rychleji, než mohlo lidské oko postřehnout, se mihlo k čarodějově neobrněné hrudi.

Ostatní překvapením lapli po dechu úlekem z náhlého útoku, ale Cyndre pouze zvedl prst a tiše vyřkl jedno slovo. Jen stopu od cíle se dýka proměnila; místo ní se vznesl velký netopýr a chystal se vrhnout na vrahův krk.

Další dýka bleskla, jenže tato zůstala ve vrahově ruce. Nevzrušeně nabodl netopýra na tenké ostří a mrsknul tělíčko na stůl před Cyndra. Cítil Cyndrův pohled zavrtávající se do něho z hloubi kapuce.

Zavládlo ledové ticho - čarodějové byli soustředění na svého vůdce - i vrah stál nehnutě. Černý čaroděj učinil lehké gesto a mrtvý netopýr zmizel. Z černé kapuce se ozvalo pobavené uchechtnutí a napětí polevilo.

"Nu, Razfallowe," pokračoval čaroděj svým příjemným hlasem, "budeš brzo volný a vrátíš se do Calimshanu. Avšak ještě jeden král na Moonshae ohrožuje vládu našeho... feudála.

Vezmeš své muže do Caer Corwellu. Princ té říše je cosi jako místní hrdina, ohrožuje naše plány. Ten kněz, Hobarth, nás varoval, abychom jednali rychle, neboť princ má milou, jež je stejně nebezpečná jako on.

Zabiješ je a krále také. Odměna bude dvakrát vyšší než obvykle - třikrát, přineseš-li princův meč do Caer Callidyr.

Leč v prvé řadě musí zemřít princ!"

I Druidka z údolí Myrloch

"POJĎME SI TEĎ ZAPLAVAT! NECHCEŠ, RObyn? Je tak horko a pracovali jsme tak těžce..."

"Chceš říct, že já jsem pracovala těžce," řekla mladá žena a zastavila se, aby z obličejů odhrmula pramen zpocených černých vlasů. "Ty mi tu jenom zavazíš!"

Její společník, oranžový drak měřící sotva dvě stopy, kolem ní bzučel jako kolibřík a teď uraženě odvrátil svůj šupinatý čumáček.

"A mimo to, Newte," pokračovala Robyn, "než začneme jakoukoli práci, musím roztrždit tuto změt' popínavého vína. Zdá se, že houstne den ode dne! Nechápu, jak Genna zvládla sama péči o celý háj." Silnou holí znovu páčila víno od kmene; uchopila šlahoun, vytrhla jej ze země a přihodila na hromadu kletí, určeného pro večerní oheň.

"Proč to pitomé staré víno musíš vůbec třít?" Drak trucoval. "Nech je růst, jak se mu zachce, a pojďme si zaplavat, jak my chceme."

"Řekla jsem ti to už stokrát, Newte. Tohle je posvátný háj Velké druidky z Gwynnethu a ta mne školí ve zvycích našeho rádu. Částí mé výuky je plnění jejích příkazů a pomoc v péči o háj."

I Robyn, jež téměř celý rok poslušně plnila instrukce své tety a vychovatelky Genny Měsíční zpěvačky, takové vysvětlení znělo poněkud hluše. Dnes poprvé Velká druidka klidně odpočívala ve stinné pohodě domku, zatímco její studentka se dřela v letním žáru.

Přesto byla Robyn oddanou žačkou. Ustala v práci, hluboce se nadechla a při výdechu se uvolnila. Znovu proceduru opakovala, jak jí to její učitelka ukázala, a uvědomila si, že její rozmrzelost odplývá. Vrátila se k hustému vínu, které hrozilo udusit kmen starobylého dubu. Dokonce nad svými pochybami cítila vinu. Genna vždy pracuje tak těžce, připomínala si. Jistě si zaslouží svůj odpočinek. Robyn pracovala na okraji okouzlující oblasti, již byl háj Velké druidky.

Nedaleko začínaly vysoké živé ploty, ohraničující většinu hájku, a všude kolem ní rostly obrovské duby. Blíže k srdci háje se rozprostírala krásná zahrada s tichým rybníkem a poblíž stál Gennin jednoduchý domov.

Za domem se vypínal dominantní útvar a duchovní srdce háje: Měsíční studna. Její hlubokou vodu obklopoval kruh vysokých kamenných sloupů porostlých mechem. Vrchy nekouká párů sloupů korunovaly kamenné kříže, zvednuté před dávnými věky zemskou silou velkých druidů.

Robyn studovala své umění proto tak pilně, aby se naučila tajemství této zemské síly. Dokázala své učitelce i sobě, že měla vrozený talent k uplatnění druidského kouzla. Byl dědictvím po matce, kterou nikdy nepoznala. Zděděná moc byla jen jednou částí; jistou bylo naučit se dovednosti a disciplíně, jež byly nutné k její kontrole.

Robyn táhla silný kořen, ohýbajíc jej od kmene, až se uvolnil. Hodila jej na hromadu a uchopila další výhonek rukama, které během její výuky zesílily a ztvrdly. I tento šlahoun se váhavě ohnul, ale vyžadoval skoro všechnu její sílu, aby tah rostliny překonala.

"Jestli to má být hotovo, také pomohu. Tady - já protáhnu tento a ty chytni ten-" "Ne!" vykřikla Robyn, ale než mu v tom mohla zabránit, malý drak uchopil volný konec šlahounu silou, kterou by v jeho malém těle nikdo nečekal. Všechny výhonky, které pečlivě oddělila, se uvolnily a znovu se rychle obtočily kolem kmene stromu.

Pružné, husté víno zachytilo útlého draka do svých chapadel a přitisklo jej ke kmeni. Ze změní listů trčel krátký červený zmítající se ocásek a drobná tlapka s dráčky.

"To ti patří!" plísnila jej a dala se do odtahování šlahounu. "Měl bys dát víc pozor na to, co děláš!"

Newt konečně protlačil hlavu listím a otřepal se. "To je naposledy, co jsem se ti snažil pomoci," zabručel podrážděně, jak se vyškral ven. Protáhl si lehoučká křídla, vztlét a třepetal se před ní.

"Proč proti tomu vínu neužiješ své kouzlo? Bylo by to hned hotové," otázal se, hledě bojovně na strom.

"Péče o háj je věcí druidských rukou a srdce," odvětila Robyn, opakujíc jednu ze svých lekcí. "Zdrojem kouzla je háj, takže zde je nesmím použít, jinak by ztratilo svoji moc."

"Myslel bych, že to musí být nuda - dělat všechny ty studie a hloupé práce den co den, rok po roce. Nestýská se ti po Tristanovi? A nikdy nechceš jít domů?"

Robyn ostře zadržela dech - tyto otázky ji bolely. Do údolí přišla před rokem a s dřívějším domovem neměla žádné spojení. Genna tvrdila, že takové odříkání je jediným způsobem, jak řádně rozvinout své schopnosti. Rozmýšlela se - víc pro své dobro než Newtovo - a pak odpověděla: "Moc mi chybí, zdá se mi, že každým dnem víc. Chci být s ním. Někdy možná budu. Ale nyní se musím od řádu druidů naučit vše, co mohu - a najít, je-li mým osudem sloužit jako druidka našich ostrovů, stejně jako kdysi moje matka nebo moje teta. Musím to udělat! A jestli Genna říká, že jedinou cestou k vědomostem je provádění světských úkolů v jejím hájku, tak tím je to dáno."

"Ovšem," pronesl Newt nonšalantně. "Tristan má pravděpodobně dost co dělat v Caer Corwellu - slavnosti, hony... všechna ta děvčata z venkova a z barů. Ani na vteřinu si nepředstavuji, že princ Ffolků by trávil horká letní odpoledne vysedáváním v chladné pivnici, jistě, ale předpokládejme..."

"Ach, zmlkni!" vykřikla Robyn tvrději, než zamýšlela. Newt měl zlomyslnou schopnost ji rozčítit.

Postrádala Tristana. Připomněla si však, že činí správně následujíc matku, již nepoznala, matku, která jí zanechala knihu a hůl jako důkaz jejího druidského odkazu.

Nečiní správně?

Vzpomínala na pocit úcty a údivu, s nímž před rokem otevřela matčinu knihu, kterou jí daroval její nevlastní otec, král Kendrick z Corwellu - otec Tristana. Z těch stránek Robyn začínala rozumět povaze práce, k níž měla schopnosti. Viděla, že je v její moci sloužit bohyni - Matce zemi - a užívat druidská kouzla k udržení přírodní rovnováhy na ostrovech, jež byly jejím domovem.

Připomněla si hladkou, nezdobenou jasanovou hůl, která se přes svou jednoduchost stala jejím nejdražším vlastnictvím. Matka ji vyrobila vlastníma rukama a byla obojím - nádobou i náradím k zemské moci druidských kouzel. Zachránila nejen její život, ale měla hlavní zásluhu v záchraně samotného království od hrůzy Temného poutníka.

Nyní hůl bezpečně čekala v tetině domě na čas, kdy jí bude potřeba.

Často svou matku hluboce obdivovala. Teta Genna ji popsala do nejmenších detailů, takže jí nyní připadalo, jako by ji znala. A někdy Robyn měla pocit, že ji skutečně znala. A jako pokaždé, i teď ji přelila vlna trpkého smutku při pomýšlení, že se s ní nikdy nesetká, že nikdy neuvidí ženu, která ji přivedla na svět.

Náhly zvuk - ostrý praskot lámané větve - přerušil zadumání a Robyn strnula. Znala v hájku všechna zvířata a žádné z nich by neudělalo tak bezohledný hluk. I Grunt, mrzoutský hnědý medvěd, jenž s nimi v háji žil, nesl své tělo tiše, neslyšně.

Praskot se opakoval a Robyn věděla, že vychází z trsu křovin za ní. Páteří jí projelo ostré bodnutí strachu a sáhla po silné holi opřené o blízký pařez. Pomalu se obrátila.

Křoví šumělo a značilo velké zvíře pohybující se jejím směrem. Rozdělilo se náhle a odkrylo klopýtající postavu muže. Alespoň to byl člověk, blesko jí hlavou, i když rozcuchané, spleené vlasy a vousy, vyhublé údy a nepřítomné, zapadlé oči mu dodávaly víc zvířecího vzhledu, než lidského. Stvoření se šouralo vpřed jako opice, oděné v roztrhaném hadru přivázaném hrubým páskem.

Z nepochybně lidského hrdla se ozvalo zachroptění a postava se skácela na zem k jejím nohám.

Štíhlá příd' člunu prorážela černé vody Corwellské zátoky. Člun s osmi zahalenými postavami téměř splýval s bezměsíčnou nocí. Každá držela úzké pádlo a vzdalovaly se od obrovské galeony, stojící klidně v corwellském přístavu.

Po půlnoci bylo přístaviště opuštěné. Ani šplíchnutí neporušilo ladný pohyb loďky, klouzající pod přesahující ochranu vysokého mola. Šest pádel bylo tiše uloženo na dno, zatímco dvě zbývající zatlačila úzké plavidlo opatrně mezi pilíře. Uvázaly je k jednomu sloupu a temné postavy nehlučně vystoupily na břeh.

Pohybovaly se po ulici Corwellu, přebíhající od domu k domu v dokonalém krytí. Vedoucí skupiny, vyšší a mohutnější než ostatní, je nechal přejít a pátral po nebezpečí.

Všechny tváře kryly hedvábné černé masky, jen vůdce si ji odsunul stranou, aby ve tmě lépe viděl. Vypadal jako muž, ale člověk to nebyl. Ploché nos se širokým, rozevřeným chrípím mu křížil obličej a jeho zuby se ostře leskly. Obrátne si masku přitiskl na místo a plížil se za svojí tlupou.

Tristan Kendrick, princ z Corwellu, byl trochu opilý. Možná víc než jenom trochu, usoudil, jak se mu žaludek zvedl v návalu nevolnosti. Bolela ho hlava a toužil po posteli - což se zdálo hádku dělat ještě nepříjemnější.

"Nejednáš jako princ! Nevyhlížíš jako princ! Nikdy nebudeš schopen být králem Ffolků!" otcův tvrdý hlas za ním hřměl a prorážel únavou. Princ se otočil tváří ke králi.

"Před rokem jsem od těchto zdí odrazil armádu Seveřanů!" vrčel, ovládaje nutkání ke křiku. "Porazil jsem Bestii, jež stála v našem vlastním dvoře. Otče, našel jsem i meč Cymrycha Hughha!"

Tristan ukázal na mocnou zbraň visící na čestném místě nad ohništěm, zkříženou s otcovým oblíbeným oštěpem na kance. Meč byl váženou relikvií národa a byl postrádán po mnohá staletí - až jej on s přáteli objevili v hlubinách doupěte Firbolgů.

"Všechny činy velmi dobré - hrdinné! - a dramatické!" ušklíbl se král. "Dostalo se ti za ně zbožňování dam a pití od pivovarníka. Ale být králem vyžaduje víc než hrdinství. Co víš o zákonech, o administraci této říše? Mohl bys rozsoudit pastevce hádající se o společnou pastvinu nebo rybáře, kteří se prou o právo na kotviště? Pokud to nezměníš, nejsi schopen vládnout. Znáš náš postup - kralování ti může být svěřeno jen tehdy, jestliže většina lordů usoudí, že jsi schopný! Pochybuji, že by tak učinili, kdyby měli zítra hlasovat!"

Tristan zaťal pěsti a na okamžik tak zuřil, že se musel přemáhat, aby otce neuhodil. Rozladěně se odvrátil a plácl sebou do největší židle ve studovně. Mlha alkoholu se již rozplývala.

Otec nepřestával dorážet. "Je s podivem, že tě lovci vůbec dostal domů," řekl pohrdavě. "A kam Daryth šel?"

"Asi do postele - ale Darytha vynech! Je to můj přítel a nedovolím, abys ho urážel!"

"Co Robyn odjela studovat k tetě, jednáš jednu minutu jako zamyšlené štěně a v příští jako opilý neotesanec!"

"Miluji ji. Je pryč a nic mě nebaví, dokud nespátím zase její tvář. U všech bohyň, já ji postrádám! Ani nevím, jestli se kdy vrátí - co když se rozhodne, že stráví život v lese, pečující o jakousi Měsíční studnu v údolí Myrloch?"

Král obešel židli, aby synovi čelil, a princ se přinutil pohlédnout mu do očí.

"A co když to udělá? Je to její výsada - a možná i odpovědnost. Ale o té ty nic nevíš, že ano! Odpovědnost nikdy nebyla..."

"Otče, rozhodl jsem se, že pojedou do údolí Myrloch a navštívím Robyn. Odjedu hned, jak se připravím," přerušil ho hrubě Tristan. Zabýval se tím nápadem několik dní, ale neměl odvahu to králi říct. Alespoň mi tahle hádka v něčem pomohla, pomyslel si.

"To je právě to, o čem mluvím! Ty..."

"Možná máš pravdu," vskočil mu do řeči Tristan, opíraje se nazad, aby otce viděl. "Po dobrodružstvích minulého léta mne myšlenka, že strávím týdny zavřený..."

Dveře studovny se náhle vlomily dovnitř s tříštivou ránou. Tristan zahlédl otcovy oči upřené ke dveřím a pak král prudce strčil do opěradla synovy židle.

Princ slyšel několik cvaknutí a cítil kolem hlavy průvan nějaké střely. Židle praskla pozpátku do podlahy. Úder mu vyrazil dech a přelil ho ledový šok paniky, jenž z jeho mysli odvál poslední stopy alkoholu. Rychle se odkulil z křesla, pozoruje záblesk nože nad hlavou. Spatřil otce vytrhnout si z ramene tenký šíp a uchopit dřevěné křeslo, aby odrazil výpad útočící černé postavy.

Tristan vyskočil na nohy a ocitl se tváří v tvář jiné černé postavě. Měla obličej zakrytý hrozivou černou maskou, tělo zahalené v černém hedvábí, ale jeho oči se upřely na lesklou dýku, jež se k němu vztahovala v touze po jeho krvi. Zoufale se rozhlédl po nějaké zbrani a vtom si vzpomněl na svůj meč, visící deset stop od něho nad krbem, od něž ho dělil nízký stůl.

Podnikl fingovaný útok, rychle se pod stolem překulil a skočil na nohy. Útočník stůl přeskočil a jeho dýka škrábla prince přes ucho. Tristan tasil zbraň a pokračoval v pohybu v plné otáčce, zabořiv špičku hluboko do útočnickovy hrudi dřív, než ho mohl znovu napadnout.

Tristan viděl otcovo klopýtnutí nazad, když další černý vetřelec pronikl dveřmi. Za ním jich bylo ještě několik. Princ kopl židli do cesty nového útočníka a zdržel jej dost dlouho, aby uchopil králův lovecký oštěp ze zdi.

"Otče!" vykřikl a vrhl bokem silnou zbraň přes místnost.

Tristan přeskočil převrženou židli s jistotou, že černá postava, držící proti němu dvě dýky, nebyla pro blýskavý meč Cymrycha Hughha žádným protivníkem. Leč jedna z dýk narazila s třeskem do jeho čepele a skoro mu meč vyrazila z ruky. Úkrokem dozadu zabránil, aby mu zbraň nevjela do útrobu. Zatím mu jen způsobila pálicí pruh přes břicho.

Víc než ta téměř smrtící rána ho vyděsilo hluboké hřimavé vrčení, ozývající se z úst černé masky. Ačkoliv ostatní vetřelci vypadali lidsky, ten před ním byl statnější než muž a páchl. To stvoření ho napadalo s divošskou prudkostí a sérií ran tlačilo Tristana proti krbu. Každé máchnutí a výpad doprovázelo zvířecí zavrčení. Princ by si byl zoufale přál, aby mohl pod masku nahlédnout a přesvědčit se, že tohle stvoření bylo skutečné maso a krev a ne démon, vyvolaný opileckou můrou.

Tristan s úšklebkem ve tváři vyrazil proti nepříteli, bojuje o prostor pro manévrování. Vetřelec ho znovu vyvedl z rovnováhy bleskovými seký a výpady. Princ se vytočil od krbu lapaje po dechu a zahlédl otce, jak vrazil oštěp do prsou dalšího vetřelce. Král padl přes něho a oba leželi na zemi bez hnutí.

Tristanův útočník ho překvapil neočekávaným schoulením k podlaze. Bleskově si uvědomil muže u dveří a hodil

sebou na zem; nad hlavou cítil hvízd smrtících střel.

Zvedl se na nohy a skočil proti nepříteli. Vtom slyšel od dveří výkřik bolesti. Vrchící útočník byl zřejmě stejně poděšený, neboť jeho maskovaná tvář se překvapeně otočila ke dveřím. Princ ho téměř zasáhl špicí meče, než ten se v posledním okamžiku podíval zpět a vyskočil s kočičí pružností. I tak špice meče uhodila tu věc přes hlavu a strhla masku.

Princ na okamžik zíral na vrchící obličej. Stvoření vypadalo jako kříženec mezi člověkem a zvířetem - jeho tělo a rysy byly podobné lidským, ale jeho široká tlam byla posázená špičáky a krví podlité oči, umístěné blízko u sebe, vypadaly pekelně pozoruhodně.

Další bolestný výkřik od vchodu, doprovázený vrčením. Jeden z útočníků vrávoral do pokoje s ohromným psem zakousnutým ve smrtícím sevření do jeho krku. Zachytil záblesk dýky tisknoucí třetího lučištníka proti zdi. Daryth!

Věrný lovcí, znalý všech tajů bojového umění, musel zaslechnout hluk. S jeho ostrím se bojové možnosti poněkud přiklonily na jejich stranu, pomyslel si Tristan. Daryth vskočil do místnosti kolem psa, který právě zvedal hlavu od rozervaného těla. Náhle ztuhl; jeho tmavé, hezké rysy zmrzly v šoku.

"Razfallow!" vyrazil konečně sevřeným hlasem.

Tristanův nepřítel se také zarazil při pohledu na lovčího.

"Tak tady ses schoval, Calishito," zavrčel. "Snad sis nemyslel, že se přede mnou ukryješ navždycky?"

"Už se nemusím skrývat," mumlal Daryth, postupující vpřed v bojové pozici. "Zvlášť ne před vrahem dětí!"

Monstrum se uchechtlo, a dřív než Tristan mohl zareagovat, hodilo jednu z dýk přímo na Darythovo srdce. Jeho ruka se slabě pohnula a srazila vrženou zbraň k zemi.

Razfallow poznal, že bitva je ztracená. Než se Tristan stačil hnout, přistoupil k oknu, které od dvora dělilo třicet stop. Otočil se, aby pohlédl nenávidným krvavým očima na prince, a skočil do tmy.

"Strážže!" volal princ v běhu k oknu. "Vetřelec na dvoře! Zajměte ho živého!"

Černá postava již zmizela do noci, ale volání poplachu proběhlo celým hradem. Daryth něžně choval královu hlavu. Obrovský vlkodav Canthus u něho stál a lísal se k tiché postavě. Jediným zraněním Tristanova otce bylo malé bodnutí s kapkou krve v rameni. Nicméně lovci k princovi vzhledl s hlubokou bolestí a hněvem v očích.

"Král Corwellu je mrtev!"

Jako všichni bohové, i Baal sděloval svou vůli věřícím přes kněžstvo - přes kněze a kněžky, jež pro obyčejný lid byli svatí. Tito knězi čerpali svoji sílu od bohů a mnozí byli schopni kouzelnických výkonů, rovnajících se činům nejmocnějších čarodějů.

Baal byl mocný bůh a mezi svými věrnými měl mnoho kněží. Stalo se, že jeden z nejmocnějších byl na Moonshae. Ten teď dobře poslouží svému účelu.

Baal si zvolil schéma pomalu. Bude ho nejen bavit, ale mohlo by i podpořit jeho postavení mezi bohy Zapomenutých říší. Plán byl složitý, ale měl dost ochotných rukou, jež ho budou podporovat.

Na začátku sešle knězi na Moonshae sen. Může jej brát jako proroctví nebo příkaz - v každém případě to však bude Baalova vůle.

Baal věděl, že kněz poslechne.

2 Corwellský sněm

PRODLUŽUJÍCÍ SE STÍNY VĚŽÍ CAER CALLIDYRRU se protáhly do jehlovitých ostří, sahajících výhrůžně přes město Callidyr a dál až k vodám zátoky Bílé ryby. Večer zklidnil spěch a ruch obchodu, jímž se toto město, největší v krajinách Ffolků, vyznačovalo. Noc přinesla svůj vlastní druh pokoutního obchodování - prodej rostlinného ginyaku, importovaného z Calimshanu, a v nejtmavších uličkách prodej mladých otroků z Ammu nebo Tethyru.

Mág se těmito uličkami obeznaně proplétal. Když noc pokročila, sestoupil schodištěm do nízkého sklepa, nevšímaje si dřímajícího starého muže páchnoucího laciným vínem. Protáhl se závěsem, jenž maskoval jednu sklepní zeď, a vstoupil do široké okrouhlé místnosti. Velké nádoby žhavého uhlí ji osvětlovaly pekelně rudou září a vydávaly nepříjemné horko.

Ve středu místnosti stál oltář, na němž spočívala ohromná lebka vytesaná z bílého mramoru, nejméně čtyřikrát větší než lidská hlava. Z očí jí po lících kostech stékaly rudé potůčky, jež mohly být jen čerstvou krví, příšerně karikující slzy.

Zády k čaroději stál před touto lebkou muž. Silné kněžské roucho s kápovitou kapuci nemohlo skrýt jeho mohutnost. Muž se zvolna otočil.

"Chvála Baalovi," pronesl zpěvavě.

"Sláva vládci smrti," odpověděl čaroděj hladkým, neúměrně příjemným hlasem.

"Už jste splnil mé proroctví?" otázal se rozložitý muž, odstoupiv od oltáře s hlubokou úklonou lebce.

"Jistě, Hobarthe," odvětil čaroděj. "Razfallow se svými kumpány je krátce vyřídí."

"To nestačí. Tu ženu v Caer Corwellu nenajdou."

"Nevadí. Bude-li třeba, pošlu Razfallowa i do nejzazších koutů říše."

"Ne!" zaduněl Hobarthův hlas a kněz postoupil výhrůžně k čaroději. "Musím ji dostat sám. Baal si přeje její krev na oltáři."

"Kde je?"

"Baal mně ukázal - pouze mně, kde ji lze najít. Půjdu pro ni sám."

"A proč si Baal přeje, aby její krev tekla z jeho důlků?"

"Možná si Baal žádá druidskou oběť. Žádní nejsou blíž než na Gwynnethu - díky vám a vašemu sněmu."

Cyndre se suše uchechtl. "Pokud si vzpomínám, vy a váš bůh jste se podíleli na vyhubení druidů na Alaronu. Nyní Ffolkům z Callidyrru chybí jakékoli ústřední duchovní vedení; jsou zralí pro vaše přesvědčovací snahy."

"Ovšem," souhlasil Hobarth s úklonou oltářů.

"Přeji vám úspěch. Zemská moc těchto druidů může být iritující - vaši se však nevyrovná."

"Moje je pouze silou Baala," podotkl kněz.

"Ovšem, ...byla to ode mne nemístná poznámka." Čaroděj se odvrátil, aby jeho společník neviděl lehký úsměv pobavení v koutcích rtů. Knězi a jejich idiotská víra!

"Zítra odejdu... ta žena už neuvidí vycházet měsíc v úplňku."

"Je to, jako by byli neviditelní!" hlásil Randolph, mladý kapitán hradní stráže. Ani ne třicetiletý vousatý válečník se zalykal rozhořčením. "Prostě se vypařili!"

"Pět jsme již zabili," řekl Tristan. "Kolik mohlo uniknout?"

"Přinejmenším dva," tvrdil strážný, vztekle svíraje jílec meče. "Našel jsem tři z mých mužů zabitých ve dvoře nebo na hradbě. Jeden měl proříznuté hrdlo, dva byli bodnuti dýkou do zad."

"Docela výkonná tlupa," mumlal hořce Tristan. "Ale co chtěli? Proč? Můj otec nikdy..." hlas se mu zadrhl, nemohl větu dokončit.

Strážný mlčel. Stáli s princem ve zdevastované královské studovně. Oba pohlédli rozbitým oknem do dvora, pozorující volný příchod svítání.

Ve vedlejší pokoji spočívalo na loži královo tělo, které tam uctivě uložil kněz města Corwellu. Králi Kendrickovi bude vypraven pohřeb odpovídající vládci Ffolků, než jej uloží k věčnému odpočinku do královské mohyly.

Se vzrůstajícím žalem se Tristan pokoušel vyrovnat s otcovou smrtí. Povědomí jako by kolísalo; na čas skutečnost jeho skonu ustoupila a pak, neočekávaně, bodala jeho nitro s větší a větší silou. Někdy ta bolest byla takřka neúnosná.

"Kde je Daryth?" zeptal se konečně ve snaze se ovládnout.

"Vedl pátrání," odvětil Randolph.

Tristan se odvrátil s pohledem na dveře otcova pokoje. Kapitán stráže se sklesle vlekl k východu.

Tristan slyšel zámek zapadnout a znovu pohlédl ven. Vír myšlenek se mu honil hlavou. Bojoval s pocitem viny a nejistoty. Proč poslední chvíle s otcem byly plné hněvu? Co se stane s ním, s královstvím? Nyní, když otec odešel, si uvědomil, jak mnoho na něm závisel. Trudný pocit osamocení hrozil, že ho přemůže, a pomyslel smutně na Robyn, tak vzdálenou Robyn. Toužil po její přítomnosti zoufaleji než kdy jindy. Netrpělivě přecházel sem a tam s přáním, aby se Daryth vrátil. Konečně padl do židle a zíral na vyhaslý oheň v krbu.

Bouří citů začínaly pronikat praktické myšlenky. Poslové k lordům Corwellu již odjeli. Tito lordi se spěšně dostaví a sejde se s ním, aby určil budoucnost říše. A vyberou nového krále.

Tristana odpuzovalo pomyšlení, že by na otcovo místo měl zasednout obtloustlý lord Koart nebo lakomý lord Pontswain. Ze všech malých vládců na území Corwellu ani jeden není hoden královského stolce - a být jeho pánem, přemýšlel princ. Je to otcovo místo, uvažoval, jenom otcovo. Anebo - možná - moje.

Zlostně vyskočil, přešel k oknu a uvědomil si, jak dramaticky se jeho pocity změnily v několika posledních hodinách.

Rozbřesk zrůžověl oblohu a Tristan nyní čelil pravdě, proti níž před pár hodinami tak vehementně argumentoval. Velice si přál stát se příštím králem Corwellu.

Robyn těžce vydechla a klekla vedle křehké postavy. Neurčitý strach jí bránil v přímém dotyku. Konečně vztáhla ruku, aby ho otočila na záda, a jeho oči se přimhouřily před září oblohy. Něco zabreptalo, co ani vzdáleně nepřipomínalo řeč. Všimla si, že má suchý, popraskaný jazyk. Sáhla po láhvi vody a nalila pár kapek mezi mužovy oschlé rty.

"Nedotýkej se ho!" varoval ji Newt. "Vypadá nebezpečně, nevěř mu!" Robyn teprve nyní zjistila, že malíčký drak skočil do úkrytu listů, když se cizinec objevil. Zahrabaný až po oči napjatě pozoroval oba lidské tvory.

"Ach, tiše!" napomenula jej a přilila víc vody do otevřených úst.

Dusivě se rozkašlal, ale hladově olizoval kapky ze rtů a namáhal se zvednout hlavu. Robyn mu ji jemně položila zpět do trávy a nabídla mu další doušek.

Zdálo se, že se napětí jeho těla uvolnilo, a zavřel oči. Dech se ustálil do pravidelného rytmu. Po chvíli vypadal, jako by spal. Přála si, aby věděla, jak mu pomoci - byl tak hubený a slabý. A přece v něm bylo cosi, co ji děsilo.

"Kdo jste?" zašeptala, prohlížeje si ho.

Kůži měl suchou a popraskanou, jako by byl delší dobu vystavený nepřízni počasí. Jeho vlasy a vousy byly řídké a dlouhé. Byly spletené, plné větviček a trnů. Nehty měl špinavé a ubroušené až ke kůži. Hrabal v zemi, aby si našel kořínky a červy? uvažovala.

Jediným oděvem byl kus kůže, jenž stěží zakrýval jeho nahotu. Hrubý kožešinový pásek mu přidržoval kůži kolem pasu.

Jeho oči ji přitahovaly a děsily. Jednu chvíli hleděly zuřivě a potom freneticky bloudily po okolí jako oči šilence, hnaného nějakou tajemnou kombinací strachu a bolesti.

Neušlo jí, že muž leží v podivném úhlu, s boky zvedajícími se od země, jako by spočíval na ostrém kamenu. Jemně s ním pohnula a zjistila, že má k pásku upevněný malý váček, který zakrýval jeho zadek pod roztrhanou kůži. Předmět byl špinavý, stěží hodný pozornosti. Jenže její oči přitahoval - musela se na něj dívat a to nutkání ji postrašilo.

Opatrně po něm sáhla, snažíc se jej vyprostit zpod mužova těla. Její silné prsty cítily tvrdý předmět, jakoby

kámen velikosti pěsti. Avšak jakmile jej uchopila, muž široce otevřel oči a posadil se. Nikdy v životě neviděla tak holou paniku.

Vykřikl, a jeho hlas ji ohromil. Byl to pronikavý, zvířecí řev, připomínající ohromného ještěra v útoku. Prchal před ní jako krab, s váčkem přitisknutým k hrudi. Robyn také vyskočila, překvapená jeho reakcí, ale pak zvedla dlaně s gestem, že se jeho vlastnictví nedotkne. Ale co tam ten muž mohl nést, že to mělo takovou neuvěřitelnou cenu?

"Pojďte se mnou," vybědla ho klidně. "Vezmu vás na místo, kde se najíte a odpočinete si."

Robyn obezřetně vzala mužovu paži a pomohla mu vstát. Byl zesláblý, opile se potácel a byl by upadl, kdyby ho nepodepřela. Vážil tak málo, že ho bez obtíží udržela. Newton se vyhrabal z listí a ostražitě bzučel za nimi.

Opatrně ho vedla hájem mezi širokými dubovými kmeny. Přiblížili se k nesmírné změti křovin u kruhu kamenných oblouků značících Měsíční studnu.

Jak k trsu přistoupila, propletené, husté větve se tiše rozdělily, tvořice klenbu o něco vyšší než její hlava a odhalily, že změť křovin tvořila kruh, nikoliv pevný trs. V kruhu viděla malou budovu, která byla domkem Velké druidky. S doškovou střechou a obrostlými zdmi vyhlížel, jako by sám také vyrostl ze země.

Robyn se zarazila; vzpomněla si, že její učitelka si užívá svůj zasloužený spánek. Proto se rozhodla, že Genně o cizinci poví, až se vzbudí. Mohla se o něho zatím postarat sama.

"Pojďte tudy," řekla a změnila směr. "Skrz tyto stromy." Vedla ho mezi stinnými osikami na hustý trávník posetý květinami. "Můžete si tu odpočinout." Pomohla muži do trávy, kde se mohl opřít o statný kmen.

Za nimi vybuchl řev a Robyn se obrátila; z trávy se vzpřímila hora hnědé kožešiny. Obrovské zvíře podrážděně vrčelo a cenilo bílé zuby.

Muž vyděšeně vyjel a přitiskl se ke kmeni. Oči mu hrůzou lezly z důlků při pohledu na velkého medvěda.

"Grunte! Přestaň!" Robyn na něj káravě mávla rukou. "Že se nestydíš!"

Medvěd zabručel, ale spustil se na všechny čtyři a coural se přes trávník, až zmizel v osikách na druhé straně.

"Lituji," položila konejšivě dlaň na mužovo třesoucí se rameno. "Když ho někdo náhle probudí, je nevrlý. Nevšímejte si ho - nic vám neudělá. V hájku mají zvířata zakázáno napadnout jiná stvoření. Tady jste v bezpečí."

Pochybovala, že jí cizinec rozumí, ale tón jejího hlasu ho uklidnil, neboť se těsně držel její paže a nechal se vést dále.

Obora byla travnatá, obklopená a zastíněná sbíhajícími se korunami hustého stromoví. Byla malá, neboť tu nechovali žádnou zvěř a užívali ji v době, kdy nějaké divoké zvíře bylo zraněné, a hájek mu poskytl útočiště, než se mu rány vyhojily.

Muž ztrácel sílu každým krokem; pomohla mu jemně

uložit se do trávy a nabídla mu vodu.

Jeho chvění zvolna ustávalo a nakonec usnul. I ve ztrátě vědomí svíral svůj váček s tvrdým obsahem pevně na prsou. Až se jeho dech prohloubil a zklidnil, tiše vstala, proklouzla sítí osik a nechala ho odpočívat. Newton, trůnící na nízké větvi, na ni čekal.

"Můžeme si teď jít zaplavat?"

"Byli to Calishitové," oznámil Daryth. "Přinejmenším svůj obor se naučili v Calimshanu - v Tajné akademii." Jeho hnědý calishitský obličej byl stažený hněvem a černé oči plály.

"Jak si můžeš být tak jistý?" optal se ho princ. Potřásl hlavou ve snaze vypudit únavu po krátkém spánku. Bleskla mu hlavou vzpomínka na otcovo tělo v sousedním pokoji a zaťal zuby, aby potlačil jakýkoli projev citu. Vnitřně by byl chtěl vykřičet svůj žal k nebesům a hlasitě volat po pomstě. Když ho Daryth probudil, připadalo mu, že spal jen pár okamžiků, nyní však spatřil slunce venku před oknem.

"Zaprvé jejich oděvy," pokračoval Daryth. Princ věděl, že jeho přítel také na Akademii studoval, ale Daryth se o svých tamějších zkušenostech nešířil. Tristan cítil, že lovci na to nebyl příliš hrdý. "Zabijáci z pašovy školy nosí vždycky to nejjemnější hedvábí z Amnishe - takovéhle." Zvedl kus látky, utřené z oděvu některého mrtvého vetřelce.

"A tyto malé kuše jsou oblíbenou zbraní pašovy elity. Šípy smocené v jedu jsou do padesáti stop spolehlivě smrtící." Odmíchl se. "Je mi líto. Je zázrak, že nedostali i tebe."

"Pak tam byl Razfallow." Lovci na chvíli ztichli. "Když jsem byl na Akademii, učil mne. Byl jsem tehdy mladý, ale silný a rychlý. Domníval jsem se, že můj obor mi umožní žít v bohatství a přepychu. Ale ty znalosti - tajné vraždy, krádeže, podvody - ty tě něco stojí. A Razfallow mi tu cenu objasnil. Je jedním z nejnebezpečnějších zabijáků v říši. Konečně jsem ho jednou rozzlobil. Nejlepší řešením bylo zmizet co nejrychleji z Calimshanu. A tak jsem zmizel."

"Zřejmě si tě pamatuje," poznamenal princ.

"Také jsem mu dal dobrý důvod," ale přes přítelův zvědavý pohled nic dalšího nedodal.

"Co je vlastně?"

"Je poloviční ork. Jeho matka byla plnokrevný ork - vadí mu to."

"Jako by se to dalo přehlédnout," zahučel Tristan.

"Na opevnění jsme našli dva strážce zabité jediným bodnutím - sem." Daryth sklonil hlavu a položil prst na spodek zátylku. "V celém světě neznám jiné útočníky, kteří používají tuto ustálenou techniku pro vraždy."

"Myslíš, že paš sem ty vrahy poslal?" otázal se princ. Možná se mu podaří najít terč pro svůj hněv.

"Pravděpodobně nikoliv. I když byli vycvičení v Calimshanu, byli zaplacení tímhle." Daryth vztáhl ruku s párem zlatých mincí. Na jedné straně byl vyražený obrys hradu. Princ je obrátil. Na rubu byla známá silueta.

"Caer Callidyr? Bylo jim zaplacení mincemi Vznešeného krále?"

"Vypadá to tak," přikývl vážně Daryth. "Jeden vzal neopatrně mince s sebou - možná svým druhům moc nevěřil. Teď už peníze nepotřebuje, ale jejich přítomnost na jeho těle říká hodně. Jaký druh přibuzenství váže Vznešeného krále k

vládcům Ffolků, jakým byl tvůj otec?"

"Titul 'Vznešený král' je více méně čestným titulem. Od časů Cymrycha Hugha ani jeden král nesjednotil Ffolky pod jednoho vůdce. On sice nosí korunu Ostrovů, jež označuje jeho autoritu - to byla ta zlatá koruna ukovaná pro samotného Cymrycha - ale ve skutečnosti je jeho autorita omezená jen na království Callidyrr. V Moray, Snowdownu - a tady v Corwellu - mu moc pozornosti nevěnujeme."

"Co znamená ten čestný titul?"

"Podle jména je pánem nad králi Corwellu, Moraye a Snowdownu. Vznešený král je fakticky králem Callidyrru - největšího království Ffolků. Ačkoliv všichni králové, včetně mého otce, mu skládají úctu, za tímto titulem nestojí žádná moc. Nynější král, Carrathal, přinesl do Callidyrru hodně obchodu s národy na Mečovém pobřeží. Dokonce najal radu mágů z Hlubiny a okolí, aby mu radili. Ale v ustavení pevného vedení nebyl o nic dynamičtější - ani nespojil národy Ffolků."

Tristan se odmlčel. Často o tom s otcem hovořili. Protože Ffolkové neměli žádného silného vůdce, Seveřané mohli obsadit mnohé z jejich území - část po část. Nejsme v stavu se proti nim sjednotit, přemítal Tristan - i když oni vedou všechny svoje národy společně proti jednomu království. Ale stále nerozuměl, kam Daryth míří.

"Možná věděl, že tvůj otec nemá žádné ambice," připouštěl Daryth. "Ale možná, že otec nebyl terčem vražd. Může být, že byl jednoduše nešťastnou obětí - skutečným terčem mohl být ten, o němž Vznešený král ví, že není právě oddaným vazalem - ten, kdo nesl vloni nejvíc odpovědnosti za velké vítězství."

"Já?" Tristana to šokovalo.

"Jistě, je to jen můj odhad," připustil Daryth. "Ale tvůj otec pro Vznešeného krále nepředstavoval žádnou hrozbu. Ty ano."

"Co by se však mou smrtí získalo? Král má nepřátele z moci svého postavení. Kdo ví, kolik malých pánů sem přijede a budou bojovat o otcův trůn. Každý z nich to mohl udělat."

"To je nepravděpodobné," protestoval lovci. "Zprv, absolventi z Akademie neprijdou levně - pochybuji, že by si je některý lord mohl dovolit."

"Možná je najal Vznešený král nebo někdo z bohatých jedinců v Callidyrru," řekl Tristan. "Tvůj nápad, že já měl být terčem, nemohu přijmout." Znovu si připomněl, jak otec převrhl jeho židli, a šíp, jenž následoval.

"Dobře," pokrčil Daryth rameny. "Ale na každý pád si hlídej záda."

"To budu. Nadcházející sněm mi stejně dává dost důvodu k nervozitě. Všichni ti hlavní se sem sjedou, jen co uslyší novinu o otcově smrti. Po smuteční hostině zvolí nového krále."

"Co plánuješ?" vyzvídal lovci.

"Plánuji, aby zvolili mne!"

Srpek měsíce vrhal málo světla na rozsáhlou divočinu údolí Myrloch. Hustými korunami osik neproniklo a obora tonula v černé tmě. Vyhublá postava se obrátila a posadila, těžce oddychujíc. Spal celé odpoledne a nyní se cítil dost silný.

S přehnanou tajností sáhl svou dráповitou rukou do špinavého váčku a vyjmul odtud černý kámen. Byl zaoblený, s hladkými povrchy. Jako kamenná soška srdce. Některé z jeho plošek byly čisté, hluboce černé, jiné se zdály být ještě tmavší. Pohlcoval světlo a vyzařoval slabé teplo. Hluboko ve svém středu se chvěl hlubokou, ďábelskou kadencí, kterou slyšel málokdo - leč ti, kdo ji slyšeli, slyšeli ji až do morku kostí.

Zíraje nervózně do obklopujícího lesa se shrbil a přitiskl tu věc k hrudi. Králíci a veverky se úzkostně plížili lesem, když jakési bezejmenné znepokojení proniklo jejich odpočinkem. Květiny v zahradě zavřely hlavičky. Lekniny v rybníku se chvěly a sunuly se od tajemné síly, až se jejich květy shromáždily u vzdáleného břehu jako stádo vyplašených ovcí.

Skřek radosti náhle přešel přes mužovy rty a muž úzkostně vyskočil. V panice trhal hlavou na všechny strany a naslouchal, jestli ho někdo zaslechl. Opatrně vsunul předmět do váčku a ulehl do trávy.

V domku, vzdáleném dvě stě stop, se Genna ve spánku zmítala v zajetí utrpení noční můry.

Robyn se posadila zalitá potem, neboť se právě probírala z údesu vlastní můry. Zdálo se jí o králi, jejím otčímovi, spočívajícím na úmrtních mářích. Kolem něho se snášela pomalu černá, nevyslovitelně hrozná mlha.

Po zbytek noci se jí nepodařilo usnout.

"Dobrému králi Kendrickovi! Ať ho bohyně odmění!" lord Pontswain zvedl svůj džbán, z nějž stékala pěna na široký stůl.

Sněm lordů zasedal v nádherné hradní hale, neboť královská studovna by shromážděné lordy nepojala. Reprezentovali vesnice a města malého království od horských sídlišť až po bohaté rybářské oblasti. Černým pivem připíjeli svému zesnulému vladaři.

Všech jedenatřicet corwellských lordů se sešlo, aby rozhodli o příštím vládcu království. Tristan v úloze hostitele seděl v čele stolu s Darythem po pravici. Randolph, kapitán hradní stráže, stál nedaleko dveří. Proti Tristanovi seděl otec Nolan, kněz nových bohů, který si získal některé z Ffolků v Corwellu. Většina národa vyznávala nejvyšší bohyni, Matku zemi. Druidové se však stranili politických záležitostí, takže je nikdo nezastupoval.

Lord Galric se vyškřábal na nohy a vyšplíchl půl obsahu svého džbánu do klína zamračeného lorda Koarta, který seděl hned vedle. Jako obvykle, Galric byl opilý a Tristan se v duchu usmál - alespoň jeden z jeho rivalů nebude schopný řádné debaty.

"Král Kendrick," hulákal Galric. "Skvělý vládce a dobrý muž."

"Slyšte! Slyšte!" Sbor souhlasu následoval srkavé hlty kolem stolu.

Tristan zkoumal jednoho po druhém a snažil se odhadnout, kdo z nich nejspíš připadal v úvahu jako odpůrce. Poblíž seděl lord Koart a lord Dynnatt. Žádný se ve válce nijak nevyznamenal a Tristan doufal, že tento fakt bude stačit, aby je označil za neschopné panování. Znal jejich ctižádost a navíc se spolu přátelili - musel si dát pozor na možnost

koalice.

O kousek dál klímbala zpitá hlava lorda Galrica. Galric vládl horské oblasti, jež vydobyla značné bohatství dolováním mědi, železa a stříbra. V každém případě lord byl příliš opilý k nějakému proslovu.

Za lordem Galricem seděl lord Pontswain. Byl to uhlazený hezký muž s hnědými kadeřavými vlasy až po ramena a pevným, úsečným hlasem, jenž vyžadoval pozornost. Měl britký jazyk a rezavé ostří jeho hlasu nechávalo lidi na pochybách, zda je chválil, či urážel. Princ postřehl, že Pontswainův džbáněk zůstával plný. Lord věnoval víc času odhadování svých spolustolovníků, než aby se přidal k připitkům králi.

Pontswain vládl velkému, bohatému panství západně od Corwellu. Tristan znal jeho velkou ctižádost a ocenil ho za svého nejvýznačnějšího soupeře.

Ostatní, jako lord Fergus z Královské zátoky a lord Macshea z panství Macsheehan, spravovali malá území, jež se dosud vzpamatovávala z války. Tristan odhadoval, že jako členové sněmu byli čestnými a spolehlivými muži, přístupnými výmluvnosti nejlepšího kandidáta.

Princ na chvíli uvažoval o důvodu tohoto sněmu. Otce pohřbili předcházejícího večera a on se chystal přednést svou řeč, aby ve volbě krále uspěl. Cítil, že se mu začínají potit dlaně. I jeho džbáněk byl plný, sotva se ho dotkl, jako Pontswain.

"Mí lordové," začal tak tiše, že všichni museli zmlknout, aby ho slyšeli. "Děkuji vám všem za účast na tomto velice významném sněmu. A také si vážím vaší přítomnosti na včerejším pohřbu.

Můj otec jako král sloužil dvacet sedm roků. Kromě jediné pozoruhodné výjimky to byly roky míru a rozkvětu, obchodní lodě pravidelně připlouvají do Královské zátoky nebo sem. Daně zůstávají nízké - a pro ty, kdož nemají dost prostředků, prakticky neexistují. Myslím, že budete j souhlasit, že vás nechal spravovat svá panství, aniž by zasahoval. Když naši sousedé v Moray trpěli pohromou invaze Seveřanů, král Kendrick a vojska Corwellu byli rozhodujícím faktorem v jejím potření.

A minulé léto, když naše vlastní království cítilo nápor takové invaze, vedl všechna panství ke konečnému vítězství." Tristan nechtěl v tomto konfliktu přespříliš zdůraznit otcovu roli, neboť věděl, že jeho vlastní přispění mu dávalo nejlepší právo na trůn.

"V této kampani, kdy odvážní lordi Koart a Dynnatt bojovali po mém boku, Ffolkové z Corwellu vyhnali nejen armády Seveřanů, ale i nadpřirozené jezdce. S pomocí tohoto mocného meče jsme triumfovali - " ukázal na meč Cymrycha Hugha, "i nad Bestii, kterou Seveřané nazvali svým pánem!"

Princ se odmlčel, chtěl u každého lorda probudit vzpomínku na válku s přichozím z temnot. "Mnohá z těch zranění, utrpěných v boji, s námi zůstávají dodnes. Galric, jehož panství bylo vydrancováno hladovými smečkami... Fergus a Macshea - jejichž domy byly vojsky útočníků vypáleny. A sám Corwell, udržení s vypětím všech sil - zatímco někteří z nás, jako Pontswain, měli víc štěstí. Nejenže byli ušetřeni zničení svých domovů, ale netrpěli ani ztrátami svých lidí v bitvě." Odmlčel se, aby se fakta vryla do paměti.

Než však mohl pokračovat, lord Pontswain křepče povstal, zdvořile se na shromáždění usmál a rychle kývl na prince.

"Můj... princí," zahájil. Pomlka byla dost dlouhá, takže nikomu neunikl její význam. "Vážím si vaší milostivé pohostinnosti a zábavy. Avšak je načase, abychom se dostali k pravému účelu tohoto sněmu. Opusťte nás, prosím, abychom se věnovali mužnému úkolu volby nového krále Corwellu." Pontswain se obrátil zpět k lordům s gestem zdůrazňujícím princovo propuštění.

Tristan byl na nějaký manévr připravený, ale ta otevřená hrubost ho zaskočila. Vteřinu nato svůj hlas dokonale ovládl.

"Můj... lorde." Napodobil dokonale Pontswainovu pomlku. "Já jsem si vydobyl právo účasti na tomto sněmu stejně jako kterýkoli z přítomných; možná i víc než někteří z nich, dá-li se takové právo měřit krví prolitou za království" Viděl souhlasné přikyvování těch, kteří válku prožili, pozornost se upřela na Pontswaina.

"No, no, chlapče..." Pontswainův blahosklonný tón dodal popud k Tristanově odpovědi.

"Kde jste si vy vydobyl právo ponížovat?" zavrčel. "Zákony Ffolků stanoví, že moje schopnost panovat musí být souzena zároveň s vaší, starý muži - a může se stát, že bude nadřazena vaší!"

V krátké minutě se pole kandidátů na královský stolec zúžilo na dva. Oba si toho byli vědomi a chvíli si měřili jeden druhého.

"Nikdo nepopírá," ujal se slova Pontswain, "že pod vedením svého otce jste říši pozoruhodně prospěl. Ale váš otec teď odešel -"

"Právě proto jsme tady," suše ho přerušil Tristan. "Na Mistrově vrchu jsem stál sám, bez otce, když mé voje zastavily armádu Seveřanů, čtyřikrát početnější! Meč Cymrycha Hugha jsem našel já sám, bez otce, a vrátil Ffolkům zbraň, jež byla ztracena po dlouhá stiletí! Můj otec ležel zraněn v těchto zdech, když jsem ve dvoře čelil Bestii a vyhnal ji z hradu. A též bez otce jsem Bestii pronásledoval a zabil ve smrtelném boji!"

"Jenže od té doby jste jen utrácel čas v pitkách a neudělal jste jedinou věc pro své vzdělání!" obvinil ho Pontswain. Několik mužů se otočilo a pohlíželo na prince poněkud kriticky. Zarazilo ho to, nikdy ho nenapadlo, že jeho pověst se k nim donese.

"Možná jsem se bavil," přiznal konečně Tristan. "Ale bavil jsem se za své. Nesbíral jsem a nehromadil bohatství přehnanými daněmi!" Nyní několik lordů pozorovalo Pontswaina s nechutí; všem byl dobře znám jeho tvrdý způsob zdaňování a lakomost při placení nákladů.

"Moje zkušenosti administrátora mi daly dobrou příležitost připravit se na kralování. Moje panství prospívá daleko nad normu -"

"Protože jste zůstal doma za kamennými zdmi, zatímco válka ničila území vašich sousedů a našeho lidu!"

"Toto obvinění není pravdivé," řekl Pontswain, "a jsem rád, že mohu odpovědět. Během války s temným přichozím mé voje pilně hlídaly jižní břeh Corwellské zátoky. Já sám jsem jel v čele, pročesávali jsme slatiny a pátrali po Seveřanech nebo vlčích či jiných nepřítelích!" Hlas mu přeskočil rozčilením. "Je to snad moje vina, že vetřelci nevtrhli na moje území?"

Několik lordů mu věřilo, jiní, jako Fergus a Dynnatt, se zhnuseně zamračili.

"V každém případě," uzavíral Pontswain, "vaše neznalost nechává tomuto sněmu jen malý výběr. Náš král musí být muž stálý, inteligentní a odpovědný. V tomto ohledu jsem jasně nad vámi."

"Možná," pronesl otec Nolan; bylo to poprvé, co promluvil. "A možná, že nikoli." Kněz se postavil a všichni trpělivě čekali, co řekne. Přestože většina z nich se neúčastnila uctívání nových bohů zbožného kněze, vzhlíželi k němu s úctou a trochou bázně. Koneckonců mnohým jeho mocné uzdravující kouzlo prospělo.

"Zdá se mi, že všichni se svým rozhodnutím příliš spěcháte. Nad sebou máte vládce, vládne i vašemu králi. Obrát' se k němu o vedení v tomto velmi závažném rozhodování. Dovolte Vznešenému králi, ať rozhodne, který z těchto mužů se stane vaším králem!"

"Zásadně protestuji," zahučel Pontswain.

Fergus vyskočil a úsměv mu pozvedl mohutný knír. "Já s Nolanovým návrhem souhlasím! Ať Vznešený král mezi nimi rozhodne!"

"Věřu!" přidal se Koart. "Ať rozhodne Vznešený král!"

Ozval se chór souhlasu a Tristan s Pontswainem na sebe vyzývavě hleděli. Princ se obrátil k lordům, neboť vůbec nerozuměl Pontswainovu temnému, sebejistému pohledu.

"Pojedu do Caer Callidyrru, aby ustavil krále pro trůn v Corwellu," řekl Tristan chladně.

"A já pojedu s vámi - a vyhraji jeho schválení," naparoval se lord.

"Rozhodnuto!" mumlal Galric, vypotácel se na nohy a zvedl džbán. "Necht' rozhodne Vznešený král!"

Rada Sedmi opět zasedala kolem stolu tvarovaného do U. Sedm svící osvětlovalo velkou kruhovou místnost. Její holé stěny zdobilo několik goblénů - abstraktní formy s rudými pruhy, tekoucími přes samet jako krev.

Cyndre seděl u základny U. Jeho příjemný, zběhlý hlas plul komnatou. Mluvil k čaroději sedícímu po jeho pravici.

"Alexeji? Slyšel jsi naše plány - cítím tvou váhavost."

"V tom, jak pohotově najímáme ty zabijáky, se můžeme mýlit. Obávám se, že se mu nedá věřit - ten tlustý kněz nás může využívat pro své vlastní záměry!" odvětil ten se jménem Alexej.

"Jak se odvažuješ znevažovat rozhodnutí našeho pána!" vskočil do řeči čaroděj sedící nalevo od Cyndra. Jeho ostrý hlas zazněl z černého roucha. Vypadal úplně stejně jako ostatní z přítomných, jen si dovolil nosit na rameni malou diamantovou brož. Jeho nervózně bubnující prsty se třpytily záblesky diamantových prstenů.

"Nu, Kryphone," ořel se Cyndre, "drž, prosím, diskusi na uhlazené úrovni." Pán Sedmi se usmál. Nikdo ovšem úsměv neviděl, byl skrytý záhyby Cyndrova roucha, ale cítili jej.

"Dobře," odvětil Kryphone klidně. "Ptám se svých kolegů, jestli máme tu hrozbu našemu feudálovi, Vznešenému králi, ignorovat?"

"Jistěže ne," vysvětloval Alexej. "Ale jediný podklad hrozby pochází z proroctví toho Baalova kněze."

"Velice mocný kněz velice mocného boha," dodala Doric. Žena seděla zleva od Kryphona. I její tvář skrývala kapuce, ale její hlas byl plný chladné arogance. Neúměrně dlouhé prsty poklepaly důrazně na stůl.

"Pravda. Ale cítím, že bychom si měli ověřit jeho výroky našimi vlastními metodami."

"Myslíte, že jsem blázen?" otázal se Cyndre. "Jistěže jsem provedl kontrolu použitím daleko přesnějších prostředků, o jakých se tomu ubožákovi může jen zdát! Ten kněz i s tím svým 'strašným' bohem poslouží našim účelům!"

Cyndre nedal znát, zda si všiml záchvěvů nervozity, jež proběhly mezi členy jeho rady. Pán mágů pokračoval, jako by mluvil ke vzpurným dětem.

"Význační králové a lordi Ffolků byli odstraněni nebo nějak zneškodněni. Cesta našeho feudála k vládě nad všemi Moonshay se vyjasňuje."

"Ano, pane," řekl Alexej klidně. "Já jsem..."

"Ticho." Cyndrovo jediné slovo dolehlo k jejich uším jako hudba, ale svázalo jim rty jako železný příkaz - jímž bylo.

Pán pokynul a Sedm vědělo, že dveře komnaty jsou otevřené. Záhy slyšeli šepot měkkých kožených holínek, blížících se černou chodbou, a do komnaty vstoupili tři muži; zůstali rozpačitě stát u otevřeného konce stolu.

Ve skutečnosti pouze dva byli muži - třetí tak vypadal, ale své společníky převyšoval. Měl dlouhé ruce a groteskní obličej. Nejistě si olízl rty a odhalil ostré špičáky.

"Nuže, Razfallowe, co mi povíš o Corwellu?" Cyndrova otázka byla formalitou a vrah to bezpochyby věděl.

Čarodějovo mocné zrcadlo mu ukazovalo akci celé výpravy, jak se rozvíjela a jak skončila.

"Akce nevyšla, pane. Král se obětoval, aby zachránil syna. Pak zasáhl princův osobní strážce-absolvent Akademie a můj bývalý žák. Ztratil jsem pět nejlepších..."

"O tvých nejlepších si myslím tohle." Cyndrův hlas nezněl výhrudně. Jeho levý a pravý ukazovák směřovaly k mužům stojícím po Razfallowových bocích. Oba očarování muži si stiskli vlastní krky, dusili se, padli na kolena a pak klesli k zemi. Svíjeli se v agonii, jejich obličejové černaly a v několika minutách muži zemřeli.

Razfallow jejich smrt nehnuté pozoroval. Zabiják se konečně obrátil k Cyndrovi.

"Ty žiješ jenom proto, že tě budu potřebovat," dodal čaroděj. "Služ mi dobře a povolím ti dožít tvůj mizerný život..."

"Co je, učitelko?" řekla Robyn při pohledu na ztrhaný Gennin obličej, hledící na ni z hloubi postele.

"Bolest!" vydechla Genna Měsíční zpěvačka a padla zpět do své měkké pokrývky. Její oči divoce přebíhaly mimo

Robyn, jako by se bála, že se ve dveřích zjeví nějaký přízrak.

"Mohu ti pomoci? Řekni, co potřebuješ?" "Jdi pryč, děvče! Jdi, hned!" Tak ostrý hlas od ní Robyn nikdy neslyšela. Zmateně, postrašeně couvala ke dveřím a zabouchla je.

Viděla muže - toho cizince - plnit její příkaz; zaléval růže. Robyn se odvrátila, obešla domek, neboť chtěla být sama.

Křoví se před ní magicky rozevřelo. Uslyšela hlasité větření a Grunt se zvedl na všechny čtyři. Nepřítomně ho škrábala na široké hlavě a přemýšlela nad tetinou záhadnou nemocí. Od nedávná Genna začala být nepříjemná a uzavřená a její zdravotní stav se den po dni zhoršoval. Grunt se o ni náhle otřel, aby přilákal její pozornost, a srazil ji k zemi.

"Ty jsi ale neohrabanec!" vykřikla a potom se lekla, když v jeho očích viděla lítost.

"Omlouvám se ti. Nebyla to tvá chyba. Neměla jsem ti nadávat."

Ukonejšný medvěd se lísal pro další škrábání a Robyn mu vyhověla.

Myšlenky jí sklouzly k Tristanovi. V poslední době na něho často myslela a snila o jeho návštěvě. Představovala si, jak na svém hřebci Avalonovi cválá z lesa. Radostně hledala v jeho očích potěšení, že ji opět vidí, a pak dlouhý, silný polibek na uvítanou.

Tušila, že se děje něco hrozného, obávala se, že král je vskutku mrtev. Byla by ráda odešla, ale Genna ve své chorobě potřebovala nutně její pomoc. S chabou nadějí se obrátila k lesu, jako by očekávala, že uvidí příjezd bílého koně s jeho půvabným jezdcem. Ale bylo tam jenom zelené listí pohybuující se ve vánku.

Bohyně Matka země byla božstvem odlišným od Baala v každém ohledu. Zatímco jeho zájmy zahrnovaly vesmír, její se soustředily pouze na ostrovy Moonshae. Zatímco on tyl ze smrti, jí se dařilo v růstu a životě. Baal si liboval v chaosu a neklidu, zatímco Matka země toužila po vhodné rovnováze všech věcí. Ostrovy byly jejím tělem, jejím životem od počátku času. Ale moc bohyně mizela, neboť jen skrz své druidy mohlo její tělo žít a rozkvétat. Nájezdy Seveřanů v minulých stoletích vytlačilo druidy z mnohých ostrovních oblastí.

A nápor z jiného zdroje na ostrov Alaron ji připravil o podstatnou část jejího území. Nevěděla, co se druidům na Alaronu stalo - jen že jejich životy zhasínaly jeden za druhým, jako by se země šířila bésnicí rakovina. Její ostrovy, Snowdown a Moray, malé a řídké obydlené, stále dodržovaly principy její pradávne víry. Jejich druidové byli zbožní, ale prostí lidé, požadavky jejich území lehké a snadno splnitelné. Na Gwynnoku byli její druidové ještě stále silní. Svým božským způsobem cítila, že všechnu tuto sílu bude potřebovat, má-li přežít.

3 Černý čaroděj

ROZLEHLÝ PODZEMNÍ PRŮCHOD SE CHVĚL v měkkých ozvěnách; stovky malých tmavých těl se tajemně plížily jeskyní. Žádný paprsek neozářil inkoustovou tmou, leč postavy se rychle a snadno vyhybaly trčícím krápníkům a opatrně obcházely kolmé propasti, vedoucí tisíce stop a snad i mil do nitra země.

"Jsou vaše jednotky v pozicích? Můj čas je drahý," poznamenal Cyndre hladce. Černý čaroděj se jako vždycky skrýval ve svém rouchu, ale jeho postoj a tón vyjadřovaly nudu.

"Dostanete svou odměnu!" štěkla podrážděně jedna z postav vedle mága. Sahala mu po pás. Její temný, snědý obličej zamračeně sledoval procházející řadu postavíček. "Jestli je vaše kouzlo tak mocné, jak tvrdíte..."

Dai-Dak, král tmavých trpaslíků - duergarů - vyzývavě bleskl očima po mágovi. Nebyl zvyklý poslouchat stížnosti. Cyndre mávl, šeptaje tiché slůvko.

Dai-Dak, jeskynní ještěr, panicky ztuhl. Jeho hadí oči se poulily vzhůru k čaroději. Cyndre mávl a tmavý trpaslík stál opět po jeho boku se značnou pokorou ve tváři.

"Hleďte, ať o mém kouzlu přišť nepochybujete," řekl mág velice jemně.

Dai-Dak rychle přikývl. "Moje armáda bude střežit podzemní průchody do Caer Callidyr, jak jsme se dohodli. Nepustí nikoho ani ven, ani dovnitř. A až nás zavoláte, budeme připraveni k vašim službám!"

"Velmi dobře." Čaroděj se zasmál z ukrytu svého roucha. "Teď se postaráme o útok."

"Moje vojska jsou téměř v pozicích," prosil trpaslík.

"Ještě pár vteřin, prosím!"

Cyndre hleděl lhostejně na krátký, ale široký zástup bojovníků. Měli tmavou pleť a ježící se vlasy a vousy. Prohnuté nohy je spolehlivě nesly. Hruď jim pokrývalo krásně zpracované kovové nebo kožené brnění, paže jim chránila ocel.

Skřítkové hlubin - svířneblinové - byli úhlavní nepřátelé duergarů. Obrovské podzemní prostory pod nimi obsahovaly cenné zlaté a železné žíly, nejlepší jeskyně pro pěstování hub a dostatek vody. Pro duergary by znamenaly značný přínos k jejich majetku. A zabíjení svířneblinů bude pro zlé, neúprosné duergary zábavným sportem.

Cyndre se těšil na nastávající bitvu, neboť jeho kouzlo zajistí vítězství - a duergarové potom spojí své síly na jeho rozkaz. Rudá garda a duergarové měli mocná vojska - a ještě jedna armáda, čekající nyní klidně pod mořem, se k těmto legiím brzo přidá.

"Jsme připraveni," oznámil Dai-Dak. "Všichni mne následujte."

Král trpaslíků vedl Cyndra úzkým vchodem jeskyně na vysoký výběžek. Pohlíželi na nekonečné množství jeskyní - říši svířneblinů. Vysoké kamenné pilíře podíraly strop nějakých pět set stop nad podlahou. Pilíře zdobily drahokamy, jejichž lesk vrhal na scénu měkké žluté světlo.

Pod sebou viděli kulaté chýše skřítků hlubin, semknuté kolem jeskynních stěn. Skřítkové chvátali kolem svého

bydliště, zaměstnaní jako obvykle. Hrnčíři, zlatníci, pekaři, farmáři, kováři, všichni se starali o svůj obchod. A jak bylo jejich zvykem, smlouvali výměny zboží. Byli to stíhlí, tenci lidé, menší než duergarové a daleko méně zlí. Za vesnicí se táhly houbové lesy, kde pěstovali svou potravu. Tichý potok se proplétal mezi obrovskými houbami a břehy spojovalo několik pěkných kamenných můstků. Scéna v jeskyni byla příjemně mírumilovná, leč ten mír končil.

"Seerix, punjyss withsah - nere!" Cyndre šeptal slova prvního kouzla, drže prsty před sebou. Obklopil ho syčivý zvuk a z každého prstu plul dlouhý pás žlutého plynu. Plyn se rychle rozšířil ve žlutou masu, která se snesla z výběžku dolů na nic netušící vesnici.

Plyn pronikl dveřmi a okny, klesaje kolem skřítků neúprosně - ať spali či seděli nebo pracovali. A kam dosáhl, tam zabíjel.

Na sto skřítků se polekalo žluté, tiché smrti a zemřeli, než mohli zvolat varování. Plyn se plížil ulicemi od mrtvých k živým. Jeden staroch, klopýtající po ulici s bílým vousem až k zemi, spatřil tu hrůzu a vykřikl jediné slovo: "Utíkejte!" Plyn ho dostihl a on v malé uličce zemřel.

S tímto poplachem se z domů vyhnuli všichni, které smrtelný mrak zatím nezasáhl. Sta jich běžela do polí, do lesa, k můstkům přes potok. A jak je překročili - muži, ženy, děti - setkali se se zvednutými zbraněmi Dai-Dakových duergarů.

Cyndre zahlédl jednu skupinu, která se oddělila a běžela k úzké jeskyni za houbami. Kouzelník zašeptal slovo a zmizel z výstupku. V témže okamžiku se ocitl u vchodu do jeskyně; byl si jistý, že tudy vede úniková cesta. Pronesl další slovo zaměřené do dálky a pozoroval, jak skřítkové utíkají do průchodu. Náhle ztuhli - jejich úprku bránila železná stěna, sahající ode zdi ke zdi, od stropu po zem.

Celá skupina se otočila a běžela zpět ke vchodu, ale tam stál černý čaroděj, čekaje nelítostně, až jejich hrůza dostoupí vrcholu.

"Blizyth, Dorax zooth!"

Cyndrova slova vyslala třeskuté výbuchy blesků, pražící do sten a stropu úzké jeskyně. Kameny se štípalý a přšely na nešťastné skřítky. V hřmícím oblaku prachu a suté se řítily další a další balvany, až byl masakr dokonán.

Cyndre se usmál, spokojený se svým výkonem. Duergarové získali svou potravu, zdroje vody a důlní tunely. Jejich nesmyslná touha po krvi byla utištěna. Dostali všechno, po čem právě toužili. A černý čaroděj získal samotné duergary.

Hostina skončila a všichni lordové, mimo Ferguse a Pontswaina, odešli. Tristan v doprovodu Darytha a Randolpha se s nimi po sněmu sešel. V krbech dohasínaly ohně a chór chrápání se ozýval z různých koutů haly.

Dohodli se na detailech cesty - Daryth je bude na cestě do Caer Callidyrro ochraňovat. Tam se odděleně sejdou se Vznešeným králem a přednesou svou žádost. Souhlasili, že budou poslušni králova rozhodnutí. "Dobře," řekl Pontswain. "Jak tam pojedeme?" "Doufal jsem, že doprovodíme lorda Ferguse až do Královské zátoky a celou délku Corwellské silnice můžeme jet na koních." Tristan pohlédl na Ferguse, který naslouchal jejich hovoru. "Můžete nám obstarat loď, která by nás převezla přes Alaronskou úžinu?"

Fergus přikývl a jeho mohutný knír poskočil. "Bude mi potěšením."

"Dobře." Tristan se zvedl, následován ostatními. "Vyrážíme za úsvitu."

Daryth a princ si šli připravit své věci na cestu. Daryth měl za pasem scimitar a v dlouhých rukávech pláště skryl pár dlouhých nožů. Tristan si nachystal meč Cymrycha Hugha a luk se šípy, jež hodlal přehodit přes sedlo.

Mnoho se nevyspali, neboť rozbřesk je povolal z neklidných lůžek a odebrali se do stájí. Daryth si zvolil svého koně, kaštanového valacha, a Tristan si osedlal Avalona, mohutného hřebce, jenž mu tak udatně sloužil celou válku.

Lord Fergus a jeho syn byli již připraveni a Pontswain přišel krátce nato. Mladý lord byl oblečen v lesklém tepaném brnění a seděl na pyšném koni, černém jako uhlí. Mimo meče se Pontswain vyzbrojil dlouhým kopím.

Posledním členem Tristanovy družiny byl jeho cenný vlkodav, Canthus. Skvělý pes sahal svému pánovi až po pás a váha jistě odpovídala jeho velikosti. Byl ostražitým honcem a věrným společníkem; Daryth ho dobře vycvičil.

Fergus čekal v sedle nádherné klisny, stojící na dvoře od prvního světla. Jeho syn Sean jel na malém, mladém hřebci. Kůň nervózně uskakoval od Avalona, když se Tristan, Daryth a Canthus objevili v blízkosti.

Krásný válečný kůň mladé zvíře lhostejně minul lehkým klusem a Tristan jej provedl bránou. Povolil koni uzdu a Canthus plavně skákal vedle nich. Cválali dolů zákruty hradní cesty a na Corwellské silnici se stočili na západ; po této silnici překročí Corwell k východnímu přístavu v Královské zátoce.

Skoro celé první ráno jeli v pohodlném mlčení a po krátkém běhu převedli koně do kroku. Fergus jel vedle prince na konci skupiny. Lord si odkašlal a oslovil ho: "Víte, princí, vzpomínám si na příběhy, co jsem slyšel o dávných dnech Ffolků na Gwynnethu a Moonshae. Jak jistě víte, tehdy byl Gwynneth nejskvělejším ze všech ostrovů - míním, ve dnech před Callidyrrem." Fergus mrknul na Tristana, aby se ujistil, že poslouchá. Spokojeně pokračoval a jeho knír poskakoval s každým slovem nahoru a dolů.

"Já jsem minulý léto popravdě nebyl u Mistrova vrchu. Přišel jsem na hrad včas, abych viděl naše zvítězit a Seveřany na útěku. Byl to nejkrásnější pohled, co jsem kdy zažil! Nemohu si pomoci, ale myslím, že vítězství byla vaše zásluha." Lord Fergus se podíval princí přímo do očí. "Chci tím říct, že teď možná uvidíme, jak se kousek té slávy na Gwynneth vrací. Vy budete naším králem a vaše vláda bude dobrá nejen pro Gwynneth, ale pro všechny Ffolky. A já budu o to pyšnější, že jsem vám sloužil," uzavřel. Znovu si odkašlal a hleděl rozpačitě přes vřesoviště, pryč od Tristana.

Tristan chvíli mlčel, tvář se mu zarděla radostným dojetím. Měl pocit, že se vskutku narodil, aby byl králem Ffolků, a slíbil si, že Gwynnethu jeho dny slávy vrátí.

"Můj lorde, vaše slova hřejí u srdce. Je uklidňující vědět, že nechávám říši v rukou takových mužů a žen, jako jste vy."

Projeli několik panství, kde většinu půdy zabíraly chudé kamenité pastviny a malá obdělávaná pole. Každou míli či dvě zdobily krajiny malá hospodářství, ale sama cesta byla úplně opuštěná.

Po zbytek dne toho mnoho nenamluvili. Princ se chvílemi díval na Pontswaina, jedoucího před nimi vedle Seana. Lord pořád něco vykládal a široce gestikuloval. Vybavil si jeho naparování a nitro se mu stáhlo odporem. Nechtěl, aby mu Pontswain kazil radost, a nutil své myšlenky příjemnějším směrem.

Robyn. Kde teď je? Co právě dělá? Myslí na něho často? Známy pocit touhy se vrátit - tolik mu chyběla! Cítil se vinen, že jí neřekl o otcově smrti. Král Kendrick byl přece její otčím a jediný rodič, kterého kdy měla.

Ale - připomínal si - trvalo by mu týdny najít háj Velké druidky, kdo ví, jestli by jej vůbec našel. Dříve právě tato překážka zosťřila jeho chuť po dobrodružství. Nyní mu v takovém hledání bránilo jeho poslání. Marně si sobecky přál, že by měla jaksí vycítil jeho trýzeň a připojit se k němu.

Cesta do Královské zátoky obvykle trvala čtyři až pět dní, ale pocit naléhavosti je přinutil ukončit ji ve třech.

"Ubytoval bych vás u sebe," vysvětlil Fergus, když přijeli do jeho rybářského panství, "ale shledáte, že pokoje u Stříbrného lososa jsou mnohem pohodlnější. Také tam bude Rodger."

"Rodger?" podivil se Daryth.

"Je rybář. Pošlu ho s vámi na Alaron. Velice spolehlivý chlapík a umí mlčet. Budete-li mít štěstí, pojedete úžinou zítra ráno."

Kněz nenáviděl moře. Nenáviděl těžký rybí zápach slaneého vzduchu. Nenáviděl šplouchání vody podél přídě a bez ustání dopadající na prkna. Nenáviděl i jednotvárný vzhled moře, roztaženého bez konce do všech stran, bez výrazu a přece plného změn.

Ale nejvíc nenáviděl jeho pohyb, to kolébání, ty stoupavé a klesající kadence, které mu obracely žaludek naruby a hrozily, že mu roztrhají mysl na cucky.

Posté proklínal poslání, jež ho nutilo sloužit na těchto ostrovech, kde jediným způsobem dopravy byly plachetnice. Ne, že by pochyboval o Baalových přáních, připomněl si rychle - a komukoli, kdo četl jeho myšlenky. Jestliže si Baal přál, aby Hobarth podnikl cestu na Gwynneth a vrátil se s čerstvou krví mladé druidky, pak to bez váhání udělá.

Utěšoval se, že cesta stejně končí. Když se potíší díval přes bok lodi, zahlédl, jak slunce zapadá nad corwellským nejvýchodnějším přístavem - Královskou zátokou.

Konečně! pomyslel si Hobarth. Konečně budu mít pod sebou pořádnou postel, která se nehýbe s každým závanem větru. Možná, zkoumal možnosti, se mu podaří okouzlit nějakou mladou hospodskou, která mu postel zpřijemní.

Mohutný kněz si pohladil masité záhyby na krku v blahé předtuše. Malá očka zářila mezi nízkým temným obočím a nafouklými tvářemi. Několik velkých bradavic - Baalův trest za moment, kdy byl méně oddaný - mu hyzdilo nos. Jeho celkový vzhled byl groteskní, ale to mu nijak nebránilo svádět mladé ženy. Jedno malé, jednoduché kouzlo oslepilo dívky k jeho vzhledu a zápachu a vyvolalo obdiv a touhu, kde dřív převládala odpor a strach.

Loď konečně přistála v doku. Připnul si k pásku malý váček, svůj jediný majetek, a vypochoďoval z lodi, aniž by řekl byt' jen slovo rybáři, který ho převezl z Alaronu. Hobarth byl přesvědčený, že ten ničema měl radost, když pozoroval jeho trápení s mořskou nemocí.

Královská zátoka byla menším městem než většina sídlišť v Cailidyrru. Domky měly kulaté doškové střechy místo dřevěných šindelů, obvyklých na protější straně úžiny. Město bylo dobře osvětlené lampami a loučení a mnoho hospod vábilo zákazníky veselou hudbou a vůní šťavnaté pečeně.

Hobarth si vybral Stříbrného lososa. Plánoval si, že se podívá po nějakém děvčeti, až se napije a nají, ale jeho plán zmizel, jen co vešel do dveří.

U ohně pohodlně spočíval muž, hovořící s dvěma jinými, jehož podobu znal jen z představ, které mu zaslal Baal. Prorockví bylo tak živoucí, že se v jeho totožnosti nemohl mýlit. Muž u krbu byl princ z Corwellu. Jeho přítomnost znamenala, že Cyndrovi zabijáci zklamali.

Hospoda nebyla moc zaplněná, takže Hobarth našel snadno volný stůl poblíž prince. Seděl k němu zády a klidně si u přecházející číšnice objednal džbán piva. Choval jej v dlaních a natahoval uši, aby slyšel, o čem si povídají.

"Tak jsme dohodnutí," řekl jeden muž. "Poplavíme se za úsvitu."

"Jo," zabručel druhý, starší. "Jestli vydrží počasí jako v předchozích dnech -" Zbytek věty zanikl ve výbuchu smíchu od výčepu, kde k potěše jeho kumpánů číšnice pleskla dotěrného hosta.

"To není potřeba," slyšel říkat starého muže, až smích utichl. "Šťastné kachňátko' je malá loď a uskladnit vaše věci zabere snad minutu. Nemůžete ji minout, kotví u nejbližšího mola."

"Fergusi, můžete se postarat o koně, než se vrátíme?"

"Bude mi potěšením."

"Dobře, půjdu se trochu vyspat," řekl kdosi.

"Já také." Hobarth koutkem oka viděl snědého muže, asi Calishitu. Všiml si obrovského psa, jenž se zvedl a následoval muže na schody. Hobarth se otřásl, neboť mimo moře nejvíce ze všeho nenáviděl psy.

Mohl by sice následovat muže nahoru a dokončit, co vrahové zkazili, ale byl tu ten pes. Jeho kouzlo by pravděpodobně prince zabilo dřív, než by to blechaté stvoření reagovalo, ale myšlenka na silné bílé tesáky, toužící po jeho krvi mu vyvolala v páteři nepříjemný záchvěv.

Tento plán zavrhl a napadl ho lepší. Dopil spěšně svůj džbán, vyšel z hostince a vydal se zpátky k přístavu. Šťastné kachňátko' našel hned.

"Myslím, že tě štěstí opustilo, Kachňátko'," zašeptal a uchechtl se. Rozhlédl se kolem, zda ho někdo nepozoruje, usedl na kraj mola a začal pronášet zařikání rozkladu. Za minutu byl hotov, ač loď nevykazovala žádné známky poškození.

Hobarth s určitostí věděl, že Šťastné kachňátko' nikdy nedosáhne sousedního ostrova. Ráno zajistí dokonalou zkázu lodi dalším kouzlem. Vstal a kolébal se nazpět do hostince a snažil se upamatovat, jak ta číšnice vypadala.

"Já pracovat," zabručel muž, šouraje se k hustému křoví. Robyn na něho překvapeně pohlédla, neboť to bylo první srozumitelné vyjádření, jež v posledních čtyřech dnech pronesl. Vděčně ustoupila. "Jak je libo," vybidla ho a opřela se o kmen, aby si vydechla.

"Dávej pozor, ať tě nepřipraví o práci," varoval Newt. Dráče dnes bylo modré místo oranžové a trůnilo na vysoké větvi. Kysele oba lidi pozorovalo.

Den byl namáhavý, jako vždycky od doby, co se tu cizinec objevil. Stáli u jedné z velkých, prohnutých stěn jmelí, jež označovala nejzazší hranice Gennina háje, vzdálené od domku a Měsíční studny nějakých pět set stop. Křoviny sloužily jako hradby proti nežádoucím vetřelcům, neboť jejich větve se ježily ostrými trny. Samo jmelí bylo mocnou rostlinou v druidském kouzelnictví, takže v ochraně území své paní konalo dvojitou službu.

Ale křoviny vyžadovaly během deštivého období neustálou péči a toto léto přšelo často. Kdyby bylo ponecháno samo sobě, brzy by uzavřelo přístupy do háje. I přes rukavice byly Robyniny ruce plné ran a škrábanců. Paže měla ztuhlé únavou, když se celé ráno oháněla srpem ve snaze zatlačit zelené houští do původních rozměrů.

Cizinec od ní srp převzal a držel jej, jako by jej používal celý život. Zvolna a hladce odřezával, co přerostlo, silnými, čistými seký. Poprvé si všimla, že jeho stav se díky její péči zlepšil. Kostí se trochu obalily a mohl stát a chodit bez potíží. Nyní dokonce pracoval.

Měla chuť se rozběhnout a sdělit Genně svůj úspěch, ale rozmyslela si to. Velká druidka byla v posledních dnech nevrla a stěžovala si na ztuhlé klouby a silné bolesti hlavy. Většinu času trávila na loži, a kdykoliv byla Robyn poblíž, trpce si jí stěžovala.

Robyn se proto domku vyhýbala, jak jen mohla. Nebylo to těžké, neboť musela nyní pracovat za dvě.

"Pracuje dobře na jeho hloupou hlavu," komentoval Newt šeptem. Asi žártil, neboť si zvykl dávat cizinci nelichotivá přívzviska, domnívala se Robyn, která se mu teď nemohla tak plně věnovat.

"Přestaň," napomenula jej. "Zdá se, že mu přibývá síl. Potřeboval jenom přístřeší a dobrou stravu!"

"Možná je dost silný, aby odtud odešel," brblal Newt. "A dodal bych, že by bylo načase."

"Proč si nedáš lázeň v močálu, když nemůžeš být slušnější!"

Cizinec se obrátil, aby viděl, zda ho Robyn sleduje. Setkal se s jejím pohledem, roztáhl obličej v širokém úsměvu a několikrát přikývl, než se vrátil k svému úkolu. Sekal a řezal několik minut a pak Robyn neušlo, že jeho rozmachy znejistěly.

"Vezmu to za vás," nabídla se, sahajíc po srpu. Muž se bleskově otočil, tvář se mu stáhla ke zvířecímu zavrčení a oči poletovaly divoce po okolí. Potom se uklidnil, usmál a hrdě jí pohlédl do očí. Předal jí nářadí a postával poblíž, když pokračovala v sekání.

"Ustupte," varovala ho. "Nechtěla bych vás zranit."

Poslušně odstoupil, ale nepřestal ji pozorovat pohledem přítulného štěněte. Cítila jeho upřený zrak a budil v ní značný neklid.

"Dobré, dobré," zachroptěl srdečně, když křoví nabývalo správný tvar.

"Kdo vlastně jste?" podívala se na něho Robyn. Dokud nemluvil, jeho totožnost ji nezajímala, teď chtěla znát alespoň jeho jméno.

"Já..." jeho hlas zmateně znejistěl. Oči se mu rozšířily strachem a vzdálil se. Přikrčil se, tělo úzkostně napjaté, jako by chtěl utéci.

...nebojí napadnout - blesko jí poděšeně hlavou. Bála se ho. Zlobně potřásla rameny ve snaze svůj neklid ignorovat.

Vnitřně ji však jeho děs mátl. Co bylo příčinou, že se obával prozrazení své totožnosti a nabídnutého přátelství?

Vrátila se k práci a on k svému pozorování. Teď však jeho oči sledovaly její tělo víc jak hladový vlk než oddané štěně. Robyn se podvědomě zachvěla a pevně sevřela srp, když se chystala na jmelí.

Hobarth, kněz Baalův, stál na nízkém kopci, odkud přehlédl celou zátoku a široké šedé moře prostírající se k východu. Věděl, že tam někde slunce již vzešlo, ale nízko ležící hradba mraků skrývala svítání lidem na pobřeží.

Půl tuctu rybářských člunů na cestě k hlubším vodám tečovalo zátoku. Mezi Gwynnethem a Alaronem se prohánělo mnoho lososů a rybáři se lovem slušně živili.

Hobarth věděl, že jeden z nich se nevydal na lov, ale aby dopravil Tristana Kendricka nebezpečně blízko k Hobarthově a Cyndrově doméně. Nebo aspoň se o to pokoušel, ušklíbl se kněz.

Dlouhou dobu meditoval; seděl úplně tiše se vzpřímenými zády a zavřenýma očima. Postupně cítil přítomnost svého božstva - Baal odpověděl na prosby svého věrného věřícího.

Potřeboval nejmocnější kouzlo, jež vyžadovalo přímý zásah jeho boha a knězi dávalo kontrolu samé podstaty světa kolem něj. Baal ochotně kouzlo podpořil, neboť sledoval Hobarthovo počínání s ohromným zájmem. Kouzlo plulo knězovým tělem a vzduchem.

Pomalou, mocně shromáždil vodou nasáklé, těžké mraky, vábil je z hor a tlačil ven na moře. Síla jeho kouzla rozhýbala vzduch a od pobřeží začínal vát stále silnější vánek. Vánek se stane větrem a pak, jestli kněz bude schopen kouzlo ovládat, bouří.

A Hobarth si byl jistý, že bude.

Canthus se v přídí 'Šťastného kachňátka' líně natáhl. Daryth pomohl Rodgerovi upevnit jedinou plachtu. Pontswain se pohodlně opíral o zábradlí a pohlížel na moře. Sundal si brnění a zabalil je i se zbraněmi do nepromokavých plachet na zádi člunu.

"Máme dobrou brízu od pobřeží," liboval si Rodger, "jestli vydrží, překřížíme úžinu za dva dny."

Tristan ho při prvním setkání pozoroval trochu skepticky, neboť rybáři bylo jistě přes šedesát let; byl hubený a mírně ohnutá záda ještě zdůrazňovala jeho křehkost. Oblíček měl opálený, protkaný stovkami vrásek a v ústech mu nezbyl jediný zub. Potom se však princ přesvědčil, že ovládá své plavidlo s dokonalou lehkostí, a cítil se mnohem sebejistější.

Rychle minuli vjezd do zátoky a vpluli do Alaronské úžiny. Tristan pohlížel na vzdalující se Gwynneth. Jak se jeho rodiště ztrácelo, měl by cítit vzrušení a očekávání, ale místo radosti zápasil s předtuchou, že svůj domov již nikdy neužítí.

Nesmím na to myslet, poručil si. Ani na Robyn. Ani na otce. Rezolutně se otočil k přidi. Přišel čas pohlížet jenom dopředu.

Radoval se z pohledu, jak stará rychlá příd' řeže vodu do vln klouzajících po bocích a pěnivou stopu, kterou plavidlo za sebou zanechávalo. Gwynneth byl jen tenkou čarou na obzoru. Daryth na zádi odpočíval s hlavou položenou na svinutém laně.

"Doufám, že ten stařík nás povede v přímém směru," pronesl Pontswain, jenž se k němu připojil.

"Určitě," opáčil neochotně Tristan.

"Musí to být hezké mít takovou důvěru v lidi," řekl lord a úkosem mrkl na prince. Když neodpovídal, potírášl potěšeně kadeřemi a uložil se na zádi ke spánku. . Tristan pozoroval valící se vlny, leč ta zkušenost postupně přestávala být příjemná. Začínal cítit, jak se mu zvedá žaludek při stoupání každé vlny a hrozí mu skočit až do krku, když se příd' sklonila dolů. Obával se nyní každé vlny a jeho vnitřnosti protestovaly čím dál silněji. Nohy se mu podlamovaly a síla ho opouštěla, jak se zapřel o zábradlí.

"Poprvé na moři?" uchechtl se Rodger ze zádi.

Tristan mohl jen mlčky kývnout, neboť pevně zatínal zuby. "Tohle nic není," smál se rybář. "Uprostřed úžiny to bude horší."

Ta poznámka postrčila prince za hranici sebeovládání; svěsil hlavu přes bok lodi a nakrmil svou snídani ryby. Bylo mu zle a byl rád, že Daryth a Pontswain spí. Přitiskl se k boku člunu, neboť stálý pohyb vln vzrůstal.

Dlouhý den se zdál nekonečný a jeho stav se horšil se silicím větrem. Zdálo se, jako by 'Šťastné kachňátko' letělo z vrcholu jedné vlny na druhý, a princ neušlo, že vlny se tyčily výš než při výjezdu.

"Skasáme plachtu," zabručel rybář k Darythovi, když se vzbudil a rozhlížel se kolem. "Moře se zvedá víc, než jsem čekal."

Daryth uvolnil lano a vytáhl ráhno na stěžeň výš, takže plocha plachty vystavená větru se podstatně zmenšila. Tristan pod nohama cítil, že člun zpomalil a poskytl rybáři lepší kontrolu. Vítr stále tlačil zuřivě do plachty, ale Rodger byl schopen opatrně vést svůj malý člun přes vzduté vody. Navzdory nevolnosti se Tristan od pohledu na moře nemohl odpoutat. Vlny se zvedaly výše, než byly lodní boky. Těžce polknul s jistotou, že jedna se převalí přes palubu a cesta pro všechny bude u konce.

Rodger byl zkušený kormidelník a 'Šťastné kachňátko' jelo přes vlny jako kočár po kopcovité cestě. Někdy poskočilo, ale nikdy ne nadlouho.

Pontswainovi se jaksi podařilo prospat začátek bouře. Nyní se vzbudil, vypotácel se na nohy a ohromeně zíral na zvednuté vodstvo. "Co jste to za námořníka?" napadl Rodgera. "Nepoznáte ani jednoduchou zvěňu počasí?"

Tristan by se ho rád zastal, obával se však, že když otevře pusou, přemůže ho opět záchvat nevolnosti. Daryth přistoupil k lordově boku.

"Nechte toho muže vést loď, vy nafoukaný blázne," zavrčel.

"Jak se opovažujete mne urážet - " Pontswainova ruka ze zvyku sáhla po rukojeti meče, jenž mu obvykle visel u pasu; zapomněl, že byl beze zbraně. Daryth přistoupil blíž.

"Tahle bouře není přirozená. Kdybyste tak nespěchal s obviňováním, musel byste to sám poznat!"

Zdálo se, že Pontswain mírně zbledl, když se černé Calishitovy oči zavrtaly do jeho. S pokrčením ramen se odvrátil a pozoroval moře. Daryth se posadil a Rodger se plavil, jako by se nic nestalo.

Avšak pozdě odpoledne Tristan viděl, že i zkušený rybář ztrácel svůj klid. Vlny nepřestávaly růst a oni zmenšili plachtu na velikost dětské pokrývky.

"To není normální," zabručel starý muž, "aby se počasí tak rychle zhoršilo. Jestli se trochu neutiší, bude to dlouhá noc.

Před setměním to vypadalo, že 'Šťastné kachňátko' bude mít štěstí, jak tvrdilo jeho jméno. Vítr ustal a moře se tišilo. Ale když vody změnily barvu ze šedé do černé s přicházející nocí, nárazy větru opět zesílily a unášely malý člun s sebou. Moře se zvedalo do zuřivějších, vyšších vln.

Canthus vzrušeně šlapal vedle prince, jenž přebíhal od jednoho boku k druhému, hleděl do vod a nevěděl, co v nich hledá. Pes se dal do kňučení a Tristan se zastavil, aby podrbl jeho chlupatou hlavu.

Rodger pevně sevřel kormidlo a Daryth zvedl ráhno téměř na vrchol. Ponechal jen tolik plachty, aby loď byla fidielná, ale i tak se řítila bezmocně vpřed.

Za zádi se zvedla obrovská černá stěna a hřměla kolem zvednuté lodi, vysílajíc proudy pěny přes boky; na dně člunu zůstala stopa vody.

"Vylévejte!" křičel Rodger ukazuje hlavou na velké kbelíky. Tristan viděl, jak kormidlo zmítané bouří zvedlo námořníka z paluby. Zoufale si klekl a zjistil, že nevolnost přešla. Pontswain klečel vedle, zvedaje přes boky plné kbelíky mořské vody. Musel připustit, že lord pracoval pilně s velkou silou. Jistě si uvědomil, že i jemu běží o život.

Horečně vodu vylévali, ale zdálo se, že se jí dovnitř valí víc, než stačili vybírat.

Tristan naplnil další kbelík a pak se zajíkl, když mu náhle děsný zápach naplnil nos. Zalykaje se, upustil kbelík a klopýtl nazad. Z prken se kroutili červi a plazili se po palubě.

V šoku bojoval o hlas, ale nevydal žádný zvuk. Záplava červů se vyvalila z paluby a cítil, jak dřevo pod jeho nohama

houbovatí. Ta hnusná bílá stvoření plazící se z lodního dřeva plnila člun. Z paluby vystupoval příšerný zápach hnijícího masa.

"Kouzelná kletba!" vykřikl princ, ovládnut své hlasivky.

"Co je to za černou magii?" řval Pontswain, víc ze vzteku než ze strachu. "Je to kvůli vám!" výhružně zvedl pěst proti Tristanovi.

Princ němě potřásl hlavou a pohlédl na Rodgera, jenž s výkřikem děsu zíral na zkázu své lodi. Paluba skřípala, jak se střed člunu zvedl, zatímco příd' a zád' zmizely pod vodou. Ohromná černá vlna roztříštila příčný trám a zakryla křičícího Rodgera; když ustoupila, Tristan viděl, jak se kormidlo volně otáčí. Po námořníkovi nebylo ani stopy.

Daryth se drápal kolem a princ viděl svého druhu vrhnout se po balíku nepromokavé plachty. Maně si vzpomněl, že jsou v něm jejich zbraně... Meč Cymrycha Hughha!

Paluba se s mocným praskotem rozestoupila a balík zbraní sklouzl do temné vody a potopil se. Daryth hned skočil za ním a zmizel v bouři. Tristanovy svaly se probraly z ustrnutí, jež je svíralo, a princ uskočil před padajícím stožárem a potácel se k zádi zalité vodou. Pátral po Darythovi a někde blízko štekal Canthus, ale v té hrozné tmě je neviděl.

Daryth se náhle vynořil z vody a Tristan viděl, že jeho ruce jsou prázdné. Potom vrak zasáhl vrch valící se vlny a „šťastné kachňátko“ se rozpadlo. Mladý princ zápasil o vzduch, zmítaje se zoufale v tlaku hřmícího moře. Vše, co našel, byla nekonečná, černá, dusící voda.

"Kralax, Heroz, Zutar."

Krátké, zkušené prsty hladily povrch zrcadla. Ze skla vystupovala měkká záře. Čaroděj mluvil tiše, jako by tónem hlasu uklidňoval nervózní kočku.

Ale slova byla přímým magickým rozkazem.

Zář se zamlžovala a pozvolna se v zrcadle objevil pokoj. Cyndre zvolna krácel kolem sněmovní místnosti, dokonale soustředěný na vysoké zrcadlo, které obvykle zakrýval jeden z goblénů. Zlatý rám jako by zachycoval a zesiloval vnitřní zdroj světla.

Čaroděj zíral na Velkou halu Caer Corwellu, kterou v poslední době pozoroval každý den. Hala byla prázdná mimo kuchařku, sklízějící ze stolů špinavé talíře.

"Zuthax Eli."

Obraz se pohnul, jako by divák přešel halou a stoupal po schodech uvnitř hradu. Po několik minut se zjevoval obraz jednoho pokoje za druhým, volně procházející zavřenými dveřmi. Hrad byl tichý, téměř opuštěný.

Cyndre se zamračil, ale rychle se přemohl. Připomněl si, že nejdůležitější je sebeovládání.

Spokojeně přemýšlel o Hobarthovi. Slepě oddaný svému krvežíznivému bohovi byl ochoten obětovat svůj vlastní život, kdyby si jej jeho hrozný pán vyžádal.

Ve srovnání s úctyhodnou mocí magie byly jeho kněžské síly politováníhodné. Taková závislost na bozích byla pouze pro blázny a slabochy. To bylo Cyndrovo pevné přesvědčení.

Obraz se přesunul k venkovní zdi a zde viděl pár stráží, stojících unuděně na svých postech. Jeden svému druhovi položil otázku. Mág se usmál; když slyšel odpověď, jeho úsměv se rozšířil.

Teď slyšel, co se chtěl dozvědět. Princ z Corwellu byl na cestě do Callidyrru.

Baal pozoroval drama rozvíjející se na Moonshae s rostoucím zájmem. Když se jeho vůle upřela na ostrovy, našel Srdce Kazgorotha, které dosud věrně držel jeho sluha.

Baal rozhodl, že přišel čas, kdy předá srdce někomu, kdo ho lépe využije. A ten se k němu blížil každou hodinou. Tato blízkost přivedla Baalovu touhu do horečnaté výše.

Hobarth vezme to srdce! K rukou tohoto silného kněze splní úkoly, jakých je schopno. Hobarth získá svůj prostředek a Baal dostane zpátky pravou duši svého ztraceného oblíbence. Tato myšlenka ho nesmírně potěšila.

A tak Baal dal do pohybu události, jež pošlou srdce od nynějšího nositele tomu, kdo jej bude ovládat. Vše, co musel udělat, bylo přivést napůl šíleného nositele do úplného šílenství. Tlukot zněl hlasitěji a hlouběji.

4 Caer Allisynn

JEHO VÝSOST, VZNEŠENÝ KRÁL REGINALD Carrathal, vládce Callidyrru a monarcha všech zemí Ffolků, měl mrzutý problém - na tváři mu drze zářil vřídek a odolával všem královým pokusům jej odstranit.

Jeho Výsost se zlobně odvrátila od zrcadla. Dlouhé kadeře vlály, když pochodoval přes svoji ložnici. Byl by rád zlostně dupal, jenže vysoký koberec se pod jeho kroky měkce bořil. Výhnul se široké posteli se závěsem a vykračoval kolem postranní zdi s bohatstvím hedvábných záclon. Rozladěně se octnul před ještě větším zrcadlem, visícím nad toaletním stolem.

"Hrom do toho!" vykřikl, uchopiv flakon vzácné calishitské voňavky. Mrštíł jím do zrcadla a oboje se rozbilo; otočil se a opět vykročil.

"Je tu problém, Vaše Výsosti?" zazněl uhlazený hlas čaroděje.

"Jak se opovažujete vstoupit do mé komnaty bez klepání?" vybafl král s hněvivým pohledem na Cyndra.

"Chystal jsem se právě zaklepat, když jsem zaslechl hluk a obávaje se o bezpečnost Vaší Výsosti, spěchal jsem napomoc..."

Jako vždycky jeho hlas krále uklidnil a utěšil. V Cyndrově přítomnosti jeho mrzutost mizela. Roucho mága bylo otevřené a pod ním prosvítal bavlňený, bohatě zlatem vyšitý háv. Kapuci měl složenou na zádech a jeho světlé kučery

lemovaly takřka dětskou tvář s andělským úsměvem. Vztáhl ruku a poklepal na královo rameno. "Nuže? Proč jste mě chtěl vidět?" otázal se král. "Vaše Výsosti, obávám se, že přináším vážnou zprávu. Jen s velkým váháním..."

"Mluvejte, vy ďáble! Nehrajte si se špatnými zprávami!" Král skoro poskočil nervozitou a olízl si rty.

Cyndre váhavě vzdychl. "Zdá se, že uzurpátor je na cestě do Caer Callidyr. "Cože?" vyjekl král. "Přece jste mi slíbil..."

"Není třeba se ho obávat." Cyndre hleděl králi přímo do očí. Nedodal "zatím", i když to měl na jazyku. Vládce se pomalu uklidnil.

"Naše první snaha jej potrestat za jeho zradu se nesetkala s úspěchem," vysvětlil kouzelník a sešpulil rty. U Cyndra to bylo velmi závažné gesto. "Přesto jsem si jistý, že se s ním snadno vypořádáme."

"Řekněte mi, co mám dělat?" vyspal ze sebe král a čaroděj viděl, že ztrácí poslední zbytky kontroly.

"Mé... zdroje říkají, že zatímco hovoříme, je na cestě sem. Musí brzo přistát v některém alaronském přístavu. Bude velmi jednoduché ho zatknout při vystoupení z lodi. Pane, vše, co byste měl udělat, je prohlásit ho za zločince." "Ano, ovšem. To udělám! On je přece zločinec, ne? Chce předstírat právo na můj trůn. Nechám ho pověsit!"

"Výborně, Vaše Výsosti. Můžeme dát výzvu do každého přístavu. Bude zatčen, jakmile vystoupí na břeh."

Král Carrathal se obrátil se staženým obočím. "Ale jak vím, že moje rozkazy budou splněny? Princ je známým hrdinou. Mohu věřit věrnosti mých vlastních mužů, že ho zatknou?"

"Není to právě tento důvod, pro který jste si najal své brigády - vojska, jež podléhají jedině vám?"

Král poněkud zbledl, ale zdálo se, že nápad váží. "Ano, mohu je použít. Tak jak je přelácím - možná přišel čas zadat jim úkol." Nápad se mu začínal líbit. "Ale jak vím, že jsou důvěryhodní?"

"Rudá garda poslechne vaše rozkazy," ujistil ho Cyndre. "Přivedl jsem vám je právě proto, abyste měl vojáky, na něž se můžete zcela spolehnout."

"Ale lidu se to nebudě líbit," odvětil král. "Obzvlášť tito obři dělají každého nervózním."

Popravdě řečeno tito obři budili obavy samotného krále, proto je dosud nikdy nepoužil, ač je vyplácel už déle než dva roky. Aspoň Seveřané zatím Callidyr nikdy ne napadli.

A nyní váhal - poslat je proti vlastnímu poddanému - nezdálo se to správné. Byl si vědom, že jeho lid se stavěl odmítavě k najímání žoldáků, když bojovníci Ffolků byli perfektně schopnými válečníky. Proč se jen nechal mágem přemluvit, aby je najal!

"Lid je vám poddán!" argumentoval Cyndre. Jeho hlas se přiosťřil. "Chcete je nechat vládnout? Říkám vám, garda je vašim nejlepším vojskem!"

"To jste řekl, když jste mne přemlouval, abych je najal."

Cyndre skromně sklonil hlavu, aby vládce neviděl vítězné světlo v jeho zraku.

"A lordové začínají být neklidní," kňoural král. "Všichni mi mají vzdávat hold, ale nejednají tak! Žádnému z nich nevěřím - obrátí se proti mně pro sebemenší důvod. Jako ten bandita O'Roarke v Dernallském lese. Ten rebel by měl sloužit za výstrahu všem těm zrádným ničemům!"

"Máte v žaláři jeho sestru, proč ji nepoužít jako příklad? Ukažte jim, co se stane těm, kteří se vzeprou vaší vůli."

Carrathal se odvrátil. Nechtěl být upomínán, jakým způsobem se zmocnil O'Roarkova panství, ani se nemohl smířit s myšlenkou, že by dívka měla sloužit jako páka, aby dosáhl svého. "Jen kdyby mě byl lord O'Roarke znal," kňoural. "On a jeho chátka by viděli, že mi leží na srdci jen ty nejlepší zájmy mého království!"

"Nepodceňujte rozsah toho problému," řekl Cyndre chladně. "Ale teď, Vaše Výsosti, co s tím princem? Přijmete můj návrh?"

"Dobře," vzdychl král. "Vyhlásím, že princ z Corwellu je zločincem. Rudá garda na něho počká v přístavu. Ať uzurpátora zatknou a přivedou mi ho v řetězech."

Hřmící vody se valily kolem Tristana, tlačíce ho dolů. Mával rukama a kopal, ale hladinu nemohl najít. Cítil, že pozbývá vědomí, přesto plaval stále zoufaleji. Stěží si uvědomil svěřáky čelístí svírajících jeho paži a vlekcoucích ho násilně mořem. Jeho obličej se na okamžik vynořil z černých vln a princ si naplnil plíce vzduchem. Potom cítil zuby, zatínající se mu do svalů.

Zmítal se vzhůru bojuje o víc vzduchu a sevření jeho paže povolilo. Nato byl uchopen za límec a bezmocně tažen nazad. Jako zázrakem mu obličej vyčníval nad hladinu.

Cítil, jak ho do zad uhodil tvrdý předmět, obrátil se a uchopil dlouhý kus prken. 'Šťastné kachňátko', pomyslel si. Tah na jeho límci ustal, a když se otočil, zíral do tváře svého udýchaného vlkodava. Canthus se zmítal vedle něho a konečně se mu podařilo přesunout své přední nohy přes prkna.

"Díky, starý příteli," zalykl se a objal široký zmáčený krk. "Ty jsi mi skoro utrhl ruku, vid', brachu." Společnost psa ho hřála u srdce, ale nepozvedla jeho naděje. "Obávám se, že jsi to neodvolatelně jenom odložil," dodal, až popadl dech.

"Darythe!" Kde byl lovcí? Napadla ho smutná, krutá pravda: jeho přítel utonul s Rodgerem a Pontswainem. Nemohl přijmout, že přítelova hrdá sebejistota, jeho nevyčerpatelná energie přestala existovat. "U bohyně, ne! Ne!" vykřikl zmučeně.

Nemohl setřást pocit, že je odsouzený k zániku, a musel zatít zuby a potřást hlavou, aby přemohl nutkání pustit se prken a ponořit se do věčnosti.

Celý zbytek noci, sotva živí, byli pán a jeho pes unášeni vzdutými proudy úžiny. Jednou Tristan ztratil vědomí a probral se, když ho Canthus vlekl nazpět k prknům. Ale pak, přestože se bál a třásl se chladem, zůstal vzhůru.

Namáhal se, aby porozuměl zkáze 'Šťastného kachňátka'. Byl si jistý, že ji zavinila černá magie, ale jak? A či rukou? Znovu a znovu přísahal pomstu moci, jež ho chtěla zničit. A ten rostoucí hněv mu dodával sílu. Nehodlám zemřít, řekl si. Na umírání mám příliš velký vztek.

Neušlo mu, že moře už nebylo tak hrozné a vítr téměř ustal. Vzdouvání vod se klidnilo. Ačkoli vrcholy vln se nad ním tyčily o šest či osm stop výš než jejich paty, nesly ho nahoru a dolů v neohrožujícím, pomalém rytmu. Jejich vrcholy se již nepřelávaly, aby rozdrtily všechno, co jim stálo v cestě.

Obzor šednul a princ se díval kolem, jestli neužří zemi či plachtoví nebo zbytky vraku. Viditelnost byla stále slabá a mimo valící se vlny nespátl nic.

"Tristane!" slyšel hlas z dálky a byl si jistý, že to byla jen jeho představa.

"Tristane!" zaslechl opět. "Jsem tady!"

Pozorně hleděl přes šedý povrch a blesklo mu hlavou, že začíná blouznit. Tam! Zahlédl světlý bod na svahu vlny.

"Darythe!" zachroptěl. Konečně uviděl svého přítele i Pontswaina, nadnášené přes valící se vrch vlny. Calishita si to namířil k němu, nesený vzduchem naplněným vakem na víno a několika trámky, a táhnoucí Pontswaina za sebou.

"Jsi zraněný?" zeptal se Daryth.

"Nemyslím. A ty?"

"Jsem jen mokřý a prochladlý." Daryth v sobě našel sílu k úšklebkům. Pontswainovy ladné kučery mu visely přes obličej jako mokřý cár. Byl sotva živ a princovu přítomnost nevnímal.

"Ach," zabručel Tristan. "Ztratil jsem meč Cymrycha Hugha. Jen sama bohyně ví, jak daleko je nějaká země."

"Moře se tiší a brzo bude světlo. Třeba uvidíme plachty." Daryth nevypadal příliš radostně.

Pontswain vyčerpaně zakašlal a začal se zmítat. Jejich vratký vor se otáčel a měli co dělat, aby se opět zachytili.

"Buďte trochu opatrnější!" zvolal princ a lord nenávisťně vzplanul.

"Je to vaše vina! Kdybyste byl nenajal toho starého blázna s jeho zpuchřelým člunem, tohle by se bylo nestalo."

"Ten muž kvůli nám ztratil život. Pro vás to nic neznamená?"

"Potkal ho zasloužený osud za jeho neschopnost. Selhal, a na tom záleží," dodal Pontswain.

Jak šero ustupovalo úsvitu a mraky se trhaly, muži mimo vlnící se moře nic nezahledli. Mohli určit východ, neboť tam se na obzoru objevila růžová zář. Slunce se konečně vyprostilo z vod a začalo šplhat na oblohu. Moc jim to nepomohlo, neměli tušení, kterým směrem leží země.

"Co je to?" podivil se náhle Daryth. Všichni potichu naslouchali. Zdálo se, jako by ze samého moře stoupalo tiché hřmění. Zvuk byl takřka neslyšitelný, ale tak hluboký a mocný, že jej cítili v kostech jako chvění, stejně jako v uších. Zvuk vzrůstal a sílil, až zněl jako neustávající hřmot bouře. Jako by se i voda chvěla.

Pojednou se povrch moře - asi sto yardů od nich - zpěnil, pěna stříkala do výše a potom se valila vpřed, tvoříc vlnu, jež je vrhla nazpět. Povrchem prorazila zubatá zeď jako vrch věže a pěny a vlny se od ní odrážely. Pak druhá a třetí explodovaly z pěny, tyčíce se do výše jako gigantická kopí.

Potom se zpěněná voda odvalila, odkrývající široký povrch hladkého kamene. Jak se na něm zachytilo slunce, zeď je odrážela v zářivém růžovém nádechu. Před očima jim vyrůstalo stále více zdí, brána, více věží a trvalo minutu, než se přestaly pohybovat, jako by ležely na hladině. Kolébání vlnami, Tristan, Daryth a Pontswain s bezmezným úžasem a úctou zírali na nejkrásnější hrad, jaký kdy viděli.

Stál tam tichý, obrovský a impozantní jako pomník nějakého dávno zapomenutého údobí slávy. Voda třpytivě stékala po mohutných zdech a měnila se v mlhu, jež je obklopila. Výhonky chaluh visely z ozubených hradeb a řasily se přes stěny.

Celá stavba byla nepřírozeně tichá, jako by pouhý zvuk nemohl sdělit záhadu jejího příchodu ani majestát jejího vzhledu. Proudilo z ní teplo - ne fyzické teplo, ale spirituální duch moci a dokonalosti. Každý z nich cítil to magické fluidum jako přivítání i varování.

Hrad tam stál a věděli, že nemají jinou volbu než vstoupit.

"Tu, paní. Dřevo!" Muž se širokým úsměvem hodil obrovskou hromadu větví a suchého dříví k Robyniným nohám.

"Díky, Acorne," odvětila a s obavou na něho pohlédla. Začala ho nazývat jménem dubového plodu, neboť si svoje nepamatoval. Jméno se k němu dobře hodilo - měl podstatu dítěte, leč Robyn z něho cítila hlubokou vnitřní sílu. Chtěla tu sílu podporovat, aby ho viděla růst. Ale stejně jí trochu naháněl strach.

"Udělal jste kus práce," dodala, uvedená do rozpaků tím, jak zářil nad její chválou. "Kdybyste přinesl vodu, vymáchala bych ty plachty a mohli bychom si odpočinout."

Acorn se ochotně šoural k stříbrné bublající stuze potoka, jenž se vinul Genninými pozemky, a pak se pokorně vrátil.

"Zapomněl kbelíky," vysvětlil a chechtal se, jako by řekl žert.

Jak dny mijely, cizinec byl víc při smyslech a pomáhal jí se zahradou a hájkem. Měl větší sílu než obyčejný muž a rozuměl zahradničení.

Velice jí pomohl, přemýšlela Robyn s bodnutím obav, neboť Gennina nemoc se velice zhoršila. Trávila dny v deliriu, třesouc se v horečkách, a málokdy byla při smyslech.

Newt poslední dobou trávil hodně času mimo hájek. Dělal dlouhé výlety přes celé údolí a někdy navštívil i močály. Dnes si za společníka vybral Grunta - zcela jistě ho chtěl poškádlit. Grunt měl vždycky špatnou náladu a Newta bavilo dráždit jej svým neočekávaným mizením k zuřivosti.

Robyn opět přemýšlela o Acornovi. Byl přátelský a skoro pateticky vděčný za každé slovo chvály, ale ten muž v ní stále častěji budil neklid a záchvaty úzkosti. Jednu chvíli se zdál neškodný, v příští jí naháněl strach. A nevěděla proč.

"Tady, paní, voda."

Acorn se pyšně přivlekl s dvěma šplíchajícími kbelíky. Postavil ji je k nohám, a když mu děkovala, kýval nadšeně hlavou. Rychle prádlo vymáchala a pověsila, aby uschlo - měla v tom praxi, neboť Genniny horečky, kdy se potila, vyžadovaly stále převlékání postele. Snažila se ignorovat pocit, že Acornovy oči se jí zavrtávají do zad, jak se vypínala

ke šňůrám.

"Pojďte se mnou," řekla a on ji následoval v patách jako pes. "Proč bychom se neposadili u rybníku? Můžeme si tam sníst nějaké mrkve a jablka."

Kráčeli zahradou, bohatým polem divokých květů a léčivých rostlin. Uprostřed byl široký rybník s malým travnatým ostrovem. V některých místech bylo písčité dno hladké, vhodné na koupání. Jinde se prostíraly houštiny leknínů, domov pro žáby a želvy. Mezi nimi pyšně pluly velké bílé labutě. Robyn si říkala, že tohle musí být nejkrásnější místo na světě.

Jak se blížili k rybníku, voda zavířila a na povrch vystoupil hladký písčný most. Nijak si toho jevu nevšímal, zvyklá na podivné cesty háje, ale Acorn zaváhal.

"Pojďte," vybídla ho a vstoupila na pevný písek. Se strachem ji následoval na ostrov, zatímco vybírala vhodné místo k odpočinku. Usedla pohodlně na břeh a kopala nad vodou nohama, aby ulevila přetaženým svalům. Acorn se vedle ní pomalu, uctivě usadil. Uvědomila si, že výraz jeho tváře ztratil nevinnost. Spíš vypadal, jako by bojoval s nějakou skrytou, tajnou myšlenkou.

"Zde," řekla, aby zakryla svou nervozitu. "Vezměte si jablko."

Acorn ovoce přijal a hladově se do něj zahryzl, nehledě na kousky, jež mu padaly do vousů nebo se rozstříkávaly kolem. Ve vteřině je zhltnul a natáhl se pro další do košíku na Robynině klíně.

Vzpomněla si toužebně na pikniky s Tristanem. Ty určitě nebyly jako tento! Co asi dělá? Vzpomene si na ni? Chybí mu? Propadla hluboké depresi a chvíli si hrála s nápadem přerušit studia a spěchat za ním. Ale v příštím okamžiku ten nápad zavrhl s vědomím, že volání bohyně nemůže odmítnout. Ale proč musela být tak opuštěná?

Nepřítomně jedla a najednou si uvědomila Acornovu blízkost. Nebylo jí to příjemné, ale nechtěla ho urazit tím, že by si odsedla. Pohlédla na něj a polekal ji jeho planoucí zrak, upřený na její tvář. Oči měl čisté, jenže hořely žhavou, nelidskou intenzitou.

"Paní... má ráda? Přítelkyně?" Stále ten žhavý výraz.

"Ano, Acorne... jistěže. Nedala..."

"Myslím, vy," přerušil ji. "Paní, vy má paní!" Vztáhl ruku a sevřel jí bok. Vrh se vpřed, povalil ji na záda a hledal její rty svými ústy.

"Ne! Nechtě toho!" vykřikla a odtáhla se stranou.

"Moje!" zařval, vyškřábal se na kolena, aby na ni skočil, než vstane. Uhodila ho do tváře, avšak nic ho nemohlo zastavit. Přidržel ji na zemi a uchopil její oděv.

Strach jí dodal sílu a vykroutila se z jeho sevření, ačkoliv jí utrhł část hávu. Přihloupě na něj hleděl a v tom zlomku vteřiny si vzpomněla na svůj výcvik - rychlé, jednoduché zařikání.

"Stůj!"

Rozkaz byl kouzlem, jež šíleného muže v útočné pozici na místě zmrazilo. Jeho oči ztrácely své bláznivé světlo.

Dívala se na něj s nenávistí a hněvem. Chtěla ho udeřit či kopnout - cokoli, co by mu způsobilo bolest. Leč cosi, snad slitování nad jeho ubohým stavem, ji zdrželo. Třásla se rozčilením, strachem a zlostí a už na něho nechtěla ani pohlédnout.

Zahalila se do roztrhaného šatu a namáhavě oddychující spěchala k domku. Jeho nechala na ostrově v zajetí kouzla.

"Pojďme!"

Dřív než Daryth promluvil, příliš udivený, než aby uvažoval, zda nádherný hrad byl iluzí či skutečností, Tristan již k němu směřoval. Canthus a Pontswain zapomněli na únavu a plavali za nimi. Rychle dosáhli paty hladké zdi. Její lesklý kámen se tyčil do výše a zdálo se, že spadá dolů do vody, kam až mohli dohlédnout.

"Růženín," odhadl Calishita. "Na ten se nevyšplháme."

"Kudy - ?" princ byl rozčarován myšlenkou na tak blízkou, a přece nedostupnou záchranu.

"Zkusme bránu," navrhl Daryth a lehce plaval kolem stěny. Pontswain ho následoval a Tristan s Canthusem se plahočili za nimi.

Calishita dosáhl bránu, zvedl se z vody, vytáhl se na zeď a svižně ji přiskočil. Zmizel z dohledu.

Na chvíli zavládlo ticho a potom se portál se skřipěním snižoval. Princ spatřil svého přítele otáčet hřídely, jež uvolňovala řetěz, jímž se brána spouštěla. Vyhoupili se na plochý vchod a vstoupili do hradního nádvoří.

"Je skutečný?" pronesl lord.

"Nevím," odvětil princ bezděky šeptem v zajetí obdivu. Růžové kameny hradu halil bílý opar ozářený šikmými paprsky stoupajícího slunce. Záhadné místo je vítalo.

"To je neuvěřitelné," žasl Daryth, prohlížeje si vysoké balkony, ozdobné sloupy a široká schodiště. "Co je to?"

"Kdysi v dětství jsem slyšel legendu - podrobnosti si nejsem jistý," řekl Pontswain tlumeným hlasem. "Byla o mladé královně, nevěstě Cymrycha Hughha. Myslím, že se jmenovala Allisynn. Král jí jako svatební dar postavil krásný hrad, plný nádherných věží a vzdušných teras, ale královna zemřela krátce po svatbě. Proto Cymrych Hugh nezanechal žádné potomky."

Pontswain pokračoval: "Král byl nad jejím skolem tak šíleně zoufalý, že nařídil, aby se hrad stal její hrobkou. S pomocí Velkých druidů ze všech ostrovů ponořil hrad do vln a navždy zachoval a skryl místo věčného spánku své milované choti."

"Ty kameny vyzařují svatost jako kaple," šeptal Daryth.

"Legenda říká, že rybáři a námořníci někdy hrad v úžině viděli, ale nikdo to neověřil. Nevzpomínám si, že bych o tom během svého života něco slyšel," dodal Pontswain úctou. "Kde jste se o něm dozvěděl?" Prince překvapila Pontswainova znalost.

"Naslouchám bardům," odvětil lord prostě. "Fascinující! Slyšel jsem o něm jenom neurčité vyprávění - nikdy žádné podrobnosti."

"Co nám to pomůže?" utál Pontswain. "Jestli je legenda pravdivá, hrad tu zůstane pár hodin a potom se potopí. A budeme zpátky ve vodě."

"Podívejme se po nějakém plavidle," navrhl pragmatický Daryth.

Většinu nádvoří pokrývaly mělké kaluže a pruhy chaluh. Na tvrdých kamenech tu a tam ležela ryba s otevřenými skřelami, nebo se házela v posledních záchvěvech života. Na druhé straně nádvoří stoupalo mlhou zahalené schodiště k terase a vchodu - páru obrovských vrat.

"Pojďme se poohlédnout vevnitř, mohli bychom najít něco, co by nám posloužilo jako vor," řekl Daryth. "Nebo zbraň."

Vstoupili na terasu a viděli velká dubová vrata, bohatě zdobená bronzem, jenž ve slané vodě nezkoroval.

"Můžeme zkusit tato," šeptl Calishita, hledě pesimisticky na masivní portály.

Záblesk nezřetelné zelené byl prvním varováním před útokem. Divoký tvor, skrývající se ve stínu jednoho sloupu, po nich sekl. "Pozor," křikl princ a uskočil.

Daryth se překulil z dosahu stvoření. Tristan spatřil šupinatého, jakoby lidského útočníka. Na krku se mu otvíraly dlouhé žábry jako rány a na zádech se mu ježily od hlavy k patě špičaté bodliny. Kulaté bílé oči se poulily, jako by trpěly nějakou strašnou slepotou, ale stvoření skočilo

za Darythem, takže vidělo dobře. Široká tlama byla řadou ostrých, jehlovitých zubů. Ploutvovité ruce ukončené zahnutými drápy se po Calishitovi prudce ohnaly a podobné nohy se plácaly přes mokré kameny.

Na sobě měl jenom pásek a několik stříbrných náramků. Svíral zbraň podobnou kopí a pohyboval se trhaně, jako by nebyl zvyklý na souš.

Za ním vyrazilo druhé monstrum a Canthus je strhl k zemi. Drápy oploutvených rukou se mu zaryly do boků, ale vlkodavovy tesáky mřily na krk.

První rybí muž se obrátil a zaútočil na Tristana trojzubcem. Kopí se třemi bodci takřka zasáhlo princovu hrud', leč Pontswain v poslední chvíli skočil vpřed, trojzubec narazil na lordův spánek, a ten klesl bezvládně na zem. Tristan zíral do monstrózní tváře tak málo podobné lidské - byl to rybí obličej. Bezvýrazné oči a otevřená tlama nemohly patřit žádnému jinému zvířeti.

Canthus štěkl, jak ho protivník odstrčil stranou, a potom zavrčel a zaútočil. Kouleli se přes mokré kameny - žádný nezískal jasnou převahu.

Tvor útočil trojzubcem výpady proti jednomu, pak proti druhému muži. Princ zapomněl na únavu a zaujal bojovou pozici. "Uděláme totéž, čím jsme dostali toho Seveřana," vyrazil udýchaně.

Calishita si ten zápas dobře pamatoval. "Připraven!" zvolal. Tristan bleskově uhýbal stranou a trojzubec ho následoval. Daryth skočil a překulil se. Stvoření se po něm ohnalo a minulo. Daryth vyrazil hlavou proti útočnickovu pasu.

Tristan k němu přiskočil a teď byli oba blíže než nebezpečné bodce zbraně. Princ uchopil násadu a vyrval ji zrůdč z ruky, zatímco Daryth ji srazil. Ležel přes její břicho a drápy se mu zařaly do zad. Tristan klekl na rybí hrud' a vši silou bodl stvůru do krku. Slyšel praskání kostí. Bílé oči se vypoulily, pak nestvůra ztuhla a skonala.

Princ vyskočil na pomoc Canthusovi, ale ten se už stavěl na nohy a otřepal se. Jeho zranění se nezdála hluboká.

"Pontswaine?" Tristan poklekl k nehybnému lordovi. Oči měl zavřené, ale dýchal. Na spánku a na tváři mu zrudla velká podlitina.

"Co se mu stalo?" Daryth se k němu sklonil.

"Zachránil mi život - přinejmenším zachytil ránu namířenou na mne. Možná jsem ho podcenil."

"Spíš rychleji jednal než myslel," usoudil Calishita suše.

Tristan s úlevou shledal, že Darythovo poranění nebylo vážné a zeptal se: "Co si myslíš o těch stvůrách?"

"Nikdy jsem je neviděl, ale slyšel jsem o něčem podobném, co se nazývalo sahuagin. Předpokládá se, že žijí pod vodou. Někdy vylezou a přepadnou loď nebo pobřeží. Jsou velmi krvežízniví." - "To věřím."

"Alespoň máme zbraně," usklbil se Daryth a zvedl trojzubec. Jemně uložili Pontswaina do výklenku, odkud ho z nádvoří nebylo vidět. Víc pro něho nemohli udělat.

"Tak pojďme dovnitř," navrhl princ.

Přistoupili k vratům a každý uchopil jeden z velkých kruhů. K jejich úžasu se portál hladce otevřel. Měli před sebou halu plnou kaluží, s několika páry dveří po obou stranách.

A náhle padali.

V prvním úleku se Tristan domníval, že se hrad potápí, ale bleskem zjistil, že padají oni sami - ne celý hrad. Valili se širokou šachtou, pastí, která se uvedla v činnost, jakmile otevřeli dveře.

Dopadli na hladinu nádrže studené vody takovou silou, že jim vyrazil dech. Tristan ve snaze se vynořit upustil svůj trojzubec. Daryth a vlkodav vypluli na povrch a Daryth naštěstí svůj trojzubec podržel. Tristan kašlal, oddechoval a měl co dělat, aby se neutopil.

"To bylo hloupé," vydechl Daryth. "Měl jsem to předvídat na míli dopředu. Hrom do mé neopatrnosti!"

"Musíme se odtud dostat," sípál princ. "Nedávej si vinu, já jsem si také ničeho nevšiml."

Nalézali se v malé jeskyni, jejíž stěny byly příliš příkré, aby se po nich dalo vyšplhat. Nikde nebyly žádné dveře ani průchody.

"Řekl bych, že jsme v pasti," zavrčel Daryth.

Daleko od Gehenny. existuje kraj míru a ozdravení, země, kde bohyně nabývá sílu skutky hrdinství a laskavosti, ne

vraždou. Jako Baal, i toto božstvo mělo zástupy věřících přes celé území Zapomenuté říše a všechny ostatní části vesmíru. Její jméno znělo Chauntea, bohyně růstu a zemědělství. Byla patronkou všech ucelených a zdravých věcí.

Chauntea měla obrovskou zásobu sil v mnoha zemích, kde knězi šířili její víru. Všechny země bez rozdílu její mírumilovnou povahou jen získávaly. A jinde, kde Chauntea neměla takovou převládající moc, anebo o ní mnoho nevěděli, tam usazovala své kněze, aby šířili slova a činy její víry.

Jedním z těchto míst byly ostrovy Moonshae.

5 Mrtvá královna

ČERNÁ VODA MRAZILA TRISTANA DO Otopující únavy. Ruce mu těžkly jako olovo neustálou námahou šlapáním vody. Tušil, že v tomto místě zemře, neboť se zdálo, že z jeskyně není úniku. Otevřenou šachtou ve stropě procházely tlumené sluneční paprsky. Steny a strop tvořil hrubě otesaný kámen, sahající až k hladině s vězni.

Již podvacáté se Daryth zhluboka nadechl a potopil se. Princ s úzkostí sledoval jeho nohy pohánějící ho do hlubiny a počítal vteřiny. Jisté žádný muž nevydrží pod hladinou tak dlouho!

Jeho přítel se konečně objevil s mocným šplouchnutím a chvíli odpočíval na zádech, aby se vydýchal. Lehké potřesení hlavou stačilo na odpověď.

"Nic," vydechl. "Je to jednodílná skála kolem dokola, sahající hlouběji, než kam se mohu potopit."

"Šetři silami," řekl princ a ostře si uvědomil ubývání své vlastní. Velký pes plaval v kruzích a Tristan věděl, že nevydrží donekonečna.

"Drž se u stěny," navrhl Daryth a rychle připlaval. "Kdyby ses mohl zachytit, neunavil by ses tolik."

Tristan tupě poslechl a v hrubé stěně našel výstupky, jichž se mohl špičkami prstů přidržet. Alespoň měl hlavu nad vodou a nevyčerpával se.

"Přece nezemřeme v téhle zatracené díře," proklínal Daryth.

"Ne," stačil říct Tristan, když jeho nohu náhle sevřel proud a táhl ji do díry. Vší silou se odstrčil, vyplaval nad hladinu a zhluboka se nadechl.

"Tady je ve stěně otvor," byl konečně schopen vyrazit. "Proud mi tam vtáhl nohu."

Calishita vystřelil kolem Tristana jako tuleň a rychle se ponořil. Zůstal pod vodou celou minutu, než vyklouzl na povrch.

"Je to výpusť," řekl s unaveným úsměvem. "Trochu jsem ji rozšířil. Za pár minut se odtud dostaneme."

Daryth se zachytil stěny a odpočíval; pes se držel při nich, asi cítil jejich naději.

"Kam díra vede?" chtěl Tristan vědět. "Může být hluboko pod hladinou."

"Ne, voda vytéká odtud, takže tam hladina musí být níž."

"Co jestli je to vodou naplněná roura?"

"Pak se utopíme a nikdo se nikdy nedozví, co se s námi stalo," dodal Calishita věcně.

Daryth se potopil, Tristan odpočítával vteřiny a ustal, když došel ke stu a jeho přítel se nevynořil. Princ se přitáhl k otvoru s přesvědčením, že Daryth je ve vážném nebezpečí. Konečně vyklouzl z vody a dlouho lapal po dechu. "Je to připravené," řekl. "Na druhé straně jsem neviděl světlo, ale slyšel jsem šplouchání. Pravděpodobně je tam vzdušný prostor. Zkusíme to?"

"Jistě, půjdu první."

"Dobře. Pošlu hned Canthuse. Snaž se dát na něho pozor, budeš-li moci."

"Uvidím tě na druhé straně," loučil se Tristan. Přál si, aby se byl víc věnoval plavání. Ponořil se a byl překvapený, jak je teď otvor velký. Vodou nasáklé kameny musely erodovat a Daryth jich hodně odstranil.

Proud smetl prince s sebou. Stáhl hlavu mezi natažené ruce. Byl nesen úzkým hrdlem a spádem plným pěnicí vody. Sklouzl dolů, ale boky spádu byly mírné, a když se zastavil o šikmý kámen, vyškřábal se z vody. Voda padala dolů jen několik stop. Měl sotva čas všimnout si slabého světla, jež přicházelo odněkud shora, když viděl zuřivě pudlujícího Canthuse.

"Sem!" křikl a sklouzl do vody, aby uchopil panikařícího psa. Bojoval s proudem a podařilo se mu vystrčit jej na břeh kus níž, než kde přistál poprvé.

Nato i Daryth vyrazil z úzkého podzemního průtoku a opatrně vylezl z vody. Dokonce se mu podařilo pronést zakřiveným tunelem i svůj trojzubec.

"Není to špatné," poznamenal. "A teď, kudy odtud?" "Nahoru," ukázal princ k šachtě, kterou pár minut zkoumal. Odtud padalo světlo, jež pronikalo do tunelu, a šachta se zvedala vzhůru v poměrně nízkém úhlu. "Vsadím se, že vede do hradu."

"Vskutku," přikývl Calishita. "Voda z pasti není jediným zdrojem tohoto pramene. Vidíš, jak voda z dálky přitéká do hradu?" Daryth ukázal za tunel, jímž přišli, a Tri-stan viděl podzemní tok, nořící se do temnot. "Sss!" šeptl Daryth, ukazuje na svah spádu. Hleděli po proudu a Tristan postupně rozeznal pohyb. Zástup tvorů se pomalu sunul proti toku říčky. Přiblížili se a Tristan rozeznal sahuaginy. Nehlubokou vodou se výhrůžně posunovali jako lososi vracějící se k místu tření.

Několik stálo vepředu obezřele prohlížejíce tunel, zatímco ostatní proplouvali kolem. Potom jiná skupina převzala stráž dále proti proudu, až se i ten poslední ponořil a plaval vpřed.

Stvoření - Tristan jich napočítal nejméně dva tucty - klouzala tokem ve vzdálenosti asi čtyřiceti stop. Světlo ze šachty dopadalo nejintenzivněji na vodu kolem nich a doufali, že strážce budou odraženým světlením oslepené a ve stínu je

nepostřehnou.

Jeden z rybolidů hlídal přímo u paty svahu, na němž se skrývali. Jeho vystouplé oči prohlížely každou puklinu a prasklinu. Zvolna otáčel širokou hlavu, jeho pohled trojici přešel a pak sklouzl zpátky. Dlouho tam stál, pohlížeje do temnot. Konečně zrak přenesl na čelo skupiny a skočil ke svým druhům. Posléze se zrůdy ztratily z dohledu.

"Pojďme," šeptl princ a vylezli ze svého úkrytu. Příkrčeně se plížili ke vchodu šachty, jež vedla někam nahoru.

"Jdu první," zašeptal Tristan. Daryth byl daleko zkušenější, a kdyby on nebo pes sklouzli, měli větší šanci, že je zachytí.

Šachta měla průměr kolem čtyř stop a únosný úhel stoupání. Vytáhl se do ní. Stěny byly hrubé a kluzké a ruce nacházely snadné záchyty. Zapřel se koleny, aby dosáhl na další. Po několika minutách se s odřenými koleny a zlámanými nehty blížil k ústí. Na slizkém výběžku mu uklouzla ruka a začal padat dolů. Instinktivně se nahrbil a zaklínal se. Hrubý kámen mu pořezal kůži a sůl ho v ranách bolestivě pálila, ale naštěstí mnoho ze svého tvrdě vyslouženého výstupu neztratil. Na vteřinu si oddechl a pokračoval ve šplhání, až dosáhl vrcholu a vysoukal se ven.

Ležel naprosto tiše na podlaze chodby. Jednu stranu vroubily několikately železné dveře. Povrch zdi byl nahrubo opracovaný. Chodba byla světlá, protože vysoko nad ním bylo několik úzkých oken.

Za chvíli ze šachty vyskočil vlkodav, postrkovaný Darythem. Odpočívali a rozhlíželi se kolem po cestě k úniku.

"Tamtudy?" Calishita hleděl na pravou stranu.

"Zdá se, že vede nahoru," souhlasil Tristan.

Vstali a obezřetně kráčeli chodbou. Několikately železné dveře nalevo byly od sebe vzdálené kolem třiceti stop. Zevnitř nepronikal žádný zvuk.

První dveře byly rezavé, obrostlé řasami.

"Zkusím je." Princ k nim přistoupil a vybral si pár tyčí, které byly nejvíc zničené rzí. Uchopil je pevně, zaťal zuby námahou a napnul svaly svých širokých zad. Pomaličku se mříže rozestupovaly, až jedna u konce praskla. Otvor byl dost široký, aby se jím protáhli.

"Dobrá práce," pochvaloval si Daryth. Držel trojzubec pevně před sebou, přistoupil k venkovním dveřím a zkoumal okolí jednou puklinou. Bolestně zamrkal, když ho prudké světlo oslepilo, ale rozeznal každou podrobnost místa, kde se nacházeli.

"To je nádvoří," pronesl tlumeně. "Nejsme daleko od vrat, kde jsme padli do pasti. Tamty dveře -" ukázal k druhému východu ze strážního pokoje, "mohou vést do hradu."

Daryth se psem po boku šel první a protáhli se úzkou škvirou, aniž dveře otevřeli dokořán. "Určitě budou skřípat," poznamenal.

Vstoupili do velkého sálu plného slunce, jež zářilo úzkými okny vysoko ve zdi. Masivní sloupy podpíraly těžké trámy, jež jaksi unikly rozpadu dlouhým pobytem pod vodou. Na druhé straně se otevírala široká hala, vedoucí do nitra hradu, a doleva se větil užší průchod.

"Tady musel být taneční sál či přijímací hala," šeptal bezděky Tristan. Nikdy v životě neviděl tak skvělou stavbu.

"Měli bychom se podívat na Pontswaina," navrhl Daryth, jenž si připomněl bezvědomého společníka.

"Je asi v takovém bezpečí jako my," pohodil rameny Tristan.

Podlaha pod nimi se s rachotem zachvěla a princovo srdce poskočilo. Začínal se hrad vracet do hlubin? Rachot ustal a nezdálo se, že by se hrad pohnul.

"Měli bychom odejít co nejdřív!" pobízel Tristan. "Neviděl jsem zatím nic, co by nám nahradilo člun nebo vor," připomněl Daryth.

"Hrad je obrovský, třeba něco najdeme zde," Tristan šel halou a nahlížel za sloupy, lemující obě dlouhé stěny. Canthus se mu držel za patami. Daryth zkoumal druhou stranu. Princ došel k úzké chodbě, jež vedla někam doleva.

"Tady je schodiště," hlasitým šepem oznámil Daryth a jeho tichý hlas se nesl prostornou halou. "Vidíš něco?"

"Zatím ne." Princ si matně uvědomoval Darytha na schodech. Postával u chodby a měl chuť si ji prohlédnout.

Vstoupil do ní podvědomě s jistotou, že jde správným směrem. Daryth byl zapomenut - zrychlil krok, spěchaje k neznámému zvoucím cíli.

Prošel pod nízkým obloukem a téměř běžel krátkou chodbou. Canthus ho ostražitě následoval. Před ním se klenul další oblouk, za nímž se linulo světlo daleko jemnější než slunce.

Tristan zaujatě minul i druhý oblouk a ocitl se v okrouhlé místnosti. Strop tvořila zlatem vyložená kopule a stěny byly umně vyřezané do složitých scén, znázorňujících lesy a pastorační výjevy. I přes staletý pobyt ve vodě zůstaly detaily čisté a ostré.

Středu komnaty dominovala dlouhá skleněná schrána spočívající na pevném podstavci. Připomínala oltář. Povrch víka vyzařoval studené bílé světlo, vnitřek skla zastíraly bohaté purpurové závěsy.

Tristan zapomněl na všechna nebezpečí a přikročil blíž jako v hypnóze. Nahlédl dovnitř... a takřka žalem vykřikl.

Celá schrána zářila měkkými, nezemskými paprsky. Tristan uviděl mladou křehkou ženu. Její jemný obličej byl neuvěřitelně krásný a dlouhé zlaté pletence vlasů jej něžně podpíraly. Měla na sobě nádherný háv jemně vyšitý zlatem. Pleť byla tak světlá, že byla skoro průhledná. Ležela tiše se zavřenýma očima, jak tu spočívala po celá dlouhá staletí.

Tak krásná, říkal si Tristan, a tak dlouho mrtvá. A potom se pohnula.

Pod zneklidňujícím tlakem naléhavosti Daryth běžel dlouhým schodištěm, ale nikde neviděl nic, z čeho by se dal vyrobit vor. Tušil, že Tristan prohledává veliký sál, ale netroufal si na něho zavolat.

Schodiště končilo ambitem s chodbami větvicemi se do obou stran. Viděl několik otevřených dveří, jež vedly na balkon, a nakoukl do každé místnosti, jak klusal k chodbě na pravé straně. Úzká okna dostatečně osvětlovala hořejší poschodí, i když vnitřky pokojů byly temné.

Stále nenašel nic jiného než trosky. Dveře se pravděpodobně dávno rozpadly a z nábytku zbyly pouze vodou nasáklé, shnilé hromady. Jak spěchal, slyšel z jedné místnosti šramot a měl dojem, že zahlédl pohyb. Rychle se přitiskl ke zdi s trojzubcem připraveným k obraně. Ostražitost se mu vyplatila; ze dveří vyrazil sahuagin a jeho oči leklé ryby zkoumaly chodbu. Než se zmohl k činu, Daryth divoce zaútočil na jeho krk.

Sahuaginovy žábry se zuřivě roztáhly, leč střední bodec trojzubce se mu zabodl přímo do hrdla. Daryth jej nelítostně tlačil přes chodbu, ale oploutvená ruka sevřela násadu a začala ji stáčet stranou, až protější zeď jeho ústup zastavila. Daryth cítil, že špiče zbraně prorazila šupinatou kůži.

Rudá, olejovitá rybí krev vytryskla z rány a monstrum se nehlasně složilo k zemi. Několikrát sebou reflexivně škublo a zůstalo tiše ležet. Daryth se pozorně rozhlédl, ale nespátřil nikde žádné další známky života. Rychle se otočil a pokračoval v cestě. Chvilí utíkal kolem místností podobných těm, které už před chvílí prohlédl, a náhle se zastavil.

Jeho instinkt byl správný, neboť nyní před ním stály silné lakované dubové dveře. Zachovalý, lesklý kryt zámku vyžadoval jeho nářadí.

Vrhl pohled kolem, u dveří poklekl a z pásku vytáhl tenkou sondu. Přiložil ucho k plátu, vtlačil opatrně tuhý drát dovnitř a otáčel jím. Po minutě byl odměněn ostrým klapnutím. Zatlačil a dveře se lehce otevřely. Komnata byla naprosto suchá. A obsahovala víc pokladů, než kdy v životě viděl.

Křišťálové lucerny osvětlovaly místnost hedvábnou, bílou září. Na podlaze byly navršené zlaté i stříbrné talíře a vykládané svícny čekající na voskové svíce; v magickém osvětlení zářily. Na zemi leželo několik královských korun a každá z nich byla umně zdobená drahými kameny, jaké Calishita nikdy neviděl. Zlaté mince se vršily po zemi jako koberec a mezi nimi spatřil kousky kůží, křišťálu a lesklých kovů naznačujících, že se pod nimi skrývají další poklady.

Oči mu přitahovala zbraň a brada mu poklesla, když poznal svůj oblíbený scimitar! To není možné, říkal si, ale byla to neomylně jeho zbraň. Všiml si sousedního meče a byl si jistý, že je Pontswainův. Ačkoliv hledal meč Cymrycha Hugha, v místnosti po princově meči nebylo ani známky.

Odkopl nějaké mince a našel pár měkoučkových rukavic ve velikosti, kterou nosil. Položil zbraně a impulzivně si je navlékl. Ihned zesvětlaly, až nabyly přesné barvy jeho kůže. Prsty měly dokonce umělé nehty. Každý by se musel podíval hodně zblízka, aby postřehl, že je má na ruku. Byly hladoučké, pohodlné a hlavně teplé.

Oči mu spočinuly na jiném kusu kůže, pohřbeném mezi mincemi, a vytáhl na světlo hladký, pevně sešitý pytel. Našel ještě jeden a vzal jej též. Budou-li mít štěstí, rozřeší jim problém voru.

Sebral své věci, vyšel ze dveří a zamkl je.

Tristan s pocitem hlubokého údivu pozoroval ženino zvedání. Pomaličku se posadila a princ poprvé zjistil, že skleněná rakev nemá víko. Otevřela oči, a ač její pleť byla smrtelně bledá, její oči byly hluboce hnědé, jasné a milostné.

Usmála se a Tristanovi se nad její krásou podlomily nohy. Bezmocně před ní poklekl a v uctivém obdivu sklopil zrak.

"Má paní," vydechl.

Zvědavě si ho prohlížela, vztáhla ruku a tiše promluvila: "Můj manželi, přišel jsi pro mne?"

Ale pak její hlas utichl a hleděla na prince dlouhou dobu; když promluvila, její hlas nabyl jistoty.

"Vstaň, můj princi, a pojď blíž." Její hlas byl dokonce lahodnější než její úsměv. Tristan omámeně povstal a váhavě přistoupil k boku rakve.

"Tohle je opět tvoje, dokud nenajdeš jeho pravého nositele." Podávala mu předmět, který měla po boku.

Tristanova hlava se vyjasnila a upíral zrak na to, co mu podávala rukojetí napřed.

Nabízela mu meč Cymrycha Hugha - meč, jenž byl ztracen s potopenou lodí! Ani se nepokoušel uhodnout, jak se dostal do jejího vlastnictví; uctivě jej přijal a poklekl z vlastní vůle.

"Vy jste královna Allisynn," usoudil. "Nevím, proč jste pro mne učinila tento neuvěřitelný zázrak. Mému meči budete vládnout po zbytek mých dní!"

Její výjimečná tvář zesmutněla. "Potřebě meče jsem příliš vzdálená. Tato... hrobka je veškerou ochranou, jakou kdy budu potřebovat." Vzdychla a Tristanovi pukalo srdce zármutkem.

"Ale ty budeš ten meč potřebovat, a velmi brzo," pokračovala. "Proto ti jej teď vracím. Ty jsi jej ztratil, že ano?"

"Ano, myslel jsem, že navždy."

"To neříkej! Ty nemáš tušení, jak dlouho znamená navždy!" Napomenutí tkvělo pouze ve slovech, neboť její tón byl jemný.

"Jsi tu z vážného důvodu, princi; řeknu ti jej, abys mohl odejít. Víš, nezbývá moc času." Tristan přikývl a ona pokračovala.

"Tvůj osud je určen, princi Tristane Kendricku z Corwellu. A je na mně, abych ti jej sdělila."

Její hlas zněl vážně a velebně. "Říše Ffolků bude sjednocena jako za časů mého manžela, Cymrycha Hugha. Má být sjednocena v tvé době a tvé přítomnosti. A teď - toto je osud, který na tebe vkládám:

Najdeš příštího Vzneseného krále Ffolků - toho, jenž bude spravovat náš lid v novém věku. Najdeš ho a tvůj meč se stane jeho mečem."

Při jejích slovech Tristanovo srdce vzrušeně bilo. Vidět Ffolky sjednocené pod silným Vzneseným králem! Najít toho, kdo se jím stane! Pyšně sevřel meč Cymrycha Hugha a zvednuv hlavu, pohlédl do očí mrtvé královny.

"To učiním, má paní, i kdyby to trvalo celý zbytek mého života - bude-li třeba. Ale řekni mi, jak toho krále poznám?"

"Poznáš ho srdcem. Ale několik věcí ti hledání usnadní:

Jeho osud ho povede na mnohá místa.

Bude létat nad zemí,

i když dlí v jejích hlubinách.

Vítr a oheň, země i moře -

ti všichni pro něho budou bojovat,
až přijde jeho čas, aby si žádal svůj trůn."

Domluvila a zdálo se, že je velmi unavená. Tristan vyskočil, aby ji viděl klesnout do svého věčného lože v nekonečné tichosti smrti.

Nástup Rudé gardy byla událost okázalá na pohled i zvukem - a nahánějící strach. Jak se královi žoldnéři shromažďovali v srdci města, občané Callidyrro prchali do skrytu nejbližších budov.

Každá ze čtyř brigád se seřadila ve své čtvrti a pochodovala na velké otevřené náměstí pod vznosným majestátem Caer Callidyrro. Ze všech věží hradu vlály prapory, nesoucí pyšné emblémy každé z tuctu setnin.

Tři brigády lidských žoldnéřů, zocelených v boji, připochodovaly v sevřené formaci a stály v pozoru kolem tří ze čtyř stran. Všichni nosili pláštěnky planoucí rudé barvy a vysoké helmy zdobené rudým peřím. Jejich vyleštěné zbraně se blyštěly ve slunečních paprscích.

Urputní, neústupní válečníci - tito lidští žoldnéři naháněli hrůzu všem podél Mečového pobřeží. Nevyhýbali se ničemu - žádný zločin nebyl dost ohavný, žádný vražedný rozkaz dost odpuzující.

Ani jedna z těchto tří brigád se nevyrovnala mocí či terorem reputací čtvrté brigády.

Král Carrathal stál na hradbách Caer Callidyrro se svým blízkým poradcem, čarodějem Cyndrem. Podívaná mu zrychlila tep.

"Ach, jsem nadšen, musím říct, jsou prostě skvělí! Vypadají tak..." Jeho Výsost hledala pravý výraz... "tak vojensky!"

"Vskutku, sire," přikývl kouzelník. Cyndrovi se podívaná líbila též, ale neodhalil svoje pocity s otevřeností svého pána.

"Hm, nemá tam být ještě jedna?" král Carrathal soustředěně počítal voje na náměstí.

"Myslím, že brigáda obrů přijde každou chvíli, Vaše Výsosti."

Země se pod nohama otřásala dupotem těžkých kroků. Na ulicích nebylo živé duše - nikdo se nemohl mýlit ve zdroji strašného rytmu.

Brigáda obrů pochodovala v dlouhém zástupu na seřadiště a odměřeně dupala na své čestné místo před hradem.

Obrí měli stát v pozoru. Asi to moc neuměli, přešlapovali, plivali kolem sebe a šťourali se v nose. Každý měřil nejméně osm stop a silná nahrbená těla nesly křivé nohy jako kmeny.

Obličej připomínaly zvířata. Dlouhá čela se svažovala k pronikavým očím; široké, nahoru obrácené nosy odhalovaly obrovská chřípí a ještě širší ústa, z jejichž koutků trčely výhružné tesáky.

Tato brutální monstra pocházela ze všech koutů říše, shromážděná a stěží držená na uzdě výhodnou mzdou svých lidských velitelů. Tito obrí byli vskutku dobře přizpůsobení potřebám gardy. Vysocí nebojácní bojovníci mohli rozdrtit každý lidský voj, který se jim postavil a nabodli na kopí dít stejně snadno jako protivníka s mečem v ruce. Obrí si v úkolech gardy libovali, neboť jejich základní touhou bylo mrzačit a zabíjet. A to jim poslání gardy umožňovalo.

"Nějak jsem si nikdy neuvědomil, že je jich tolik," pronesl král váhavě. "Představují značnou sílu, že?"

"Vskutku, Vaše Výsosti. Jsou mocnější než jakákoli armáda na území Moonshae a oni sami stačí splnit vaše rozkazy," odvětil mág s malým úšklebkem.

"Měli bychom je raději poslat za jejich úkolem, ne?" vyhrkl král. "Jste si jistý, že ho chytanou, že ano?"

"Určitě ho chytanou, sire. Princ z Corwellu bude mít na Alaronu tuze krátkou návštěvu."

"Učitelko, mám strach."

Robyn nevěděla, zdali Genna spí, a mluvila k ní tedy potichu. Velká druidka byla zakrytá péřovou dekou, přestože den byl teplý. Jedinou známkou života bylo stejnoměrné dýchání.

"Jedná se o Acorna," pokračovala Robyn přitahujíc si šál úžeji s velmi nepříjemnou vzpomínkou. Jak dalece věděla, cizinec byl stále pod vlivem zaříkání, čekaje přihloupě u rybníčku. Nicméně zajistila zástrčku na dveřích, neboť předpokládala, že kouzlo časem pozbude svou účinnost.

Genna zamrkala, otevřela oči a upřela je soustředěně na žačku. Šedé vlasy stažené do týlu zdůrazňovaly její vážný výraz. Pokoušela se posadit a Robyn jí pomohla podložením několika polštářů.

"Dábel!" sykla. Zírala na Robyn a té připadalo, že Velká druidka ve skutečnosti hledí skrze ni. "Je to dábel!" opakovala důrazně. Byla to první artikulovaná věta, kterou v posledních dnech pronesla.

"Acorn?" žasla Robyn. "Ale já myslela... Och, Genno, co mám dělat? Pomoz mi!"

Tentokrát na ni starší žena pohlédla s takovou intenzitou, že se Robyn zachvěla. Genna suše, drsně zakašlala a přikázala: "Musíš ho zabít!"

Baal pečlivě hlídal Kazgorothovo Srdce; cítil jeho bubnující sílu. Zůstatek Bestie začal svou práci. Už brzo bude hotová.

Postřehl slabé zemské kouzlo druidky a ušklíbl se. Její síla a moc umírající bohyně se mu nemohly postavit, což ukázal na Alaronu.

Tam svému knězi nařídil, aby druidy zničil. Hobarth využil čarodějových ambicí, a dokonce se inu podařilo Cyndra přesvědčit, že plán byl jeho vlastním nápadem. Jeden za druhým alaronští amidové vymírali, ničení Hobarthovým kouzlem nebo chladnou ocelí vrahů. Jejich zohavená těla házeli do Měsíčních studní, které tak nejen otrávil, ale i zbavili jejich moci.

Ta moc byla navždy zrušená. Příští na řadě byli druidové na Gwynnethu, držitelé údolí Myrloch.

6 Alaron

ZVUK CANTHUSOVA DIVOKÉHO ŠTĚKÁNÍ Přivedl Tristana zpět do skutečnosti. Pod nohama cítil záchvěvy. Klopýtl a rozběhl se opile z královniny hrobky, jejíž mramorový povrch se chvěl a rachotil. Vyrázil do krátké chodby a velké haly za ní.

Canthus před ním pádil k dvojitém velkým vratům vedoucím na nádvoří. Přispěchal tam i Daryth a Tristanovi neušlo, že nese svoji zbraň.

"To je všechno, co se mi podařilo najít," vydechl. Princ přiskočil k jeho boku, pomáhaje odtáhnout těžká vrata. Pohled na meč Cymrycha Hughha u princova pasu mu rozšířil oči, leč neřekl ani slovo. Hrad se opět otfásl, až se zakymáceli.

Skřípající, tuhá vrata se konečně otevřela. Tristan se jimi chystal proběhnout, když ho Darythův výkřik zastavil.

"Počkej!" Calishita trojzubcem zkoušel kameny. Železné bodce několikrát zadrnčely na drsném povrchu a potom Tristana polekalo náhlé cvaknutí.

Dva kameny se zhoupily dolů a otevřely dlouhou tmavou šachtu. Princ zaraženě ustoupil.

"Tentýž druh pasti," zasmál se Daryth. Opatrně otvor obešel a princ skočil za ním. Vraty nyní prošli bez obtíží.

Pontswaina našli, kde ho zanechali. Lord seděl a třel si modřinu na tváři. "Kde jste byli?" optal se nevrle. "Necháte mě tu..."

"Zmlkňte!" štkl princ a potom se zatvářil rozpačitě. "Ach, díky... víte, za to, že jste mi prve pomohl."

Lord vypadal překvapeně, ale nehádal se. Nejjistě se postavil.

Hrad se začínal ponořovat. Bránou se valila voda. Nechali ji otevřenou, když vstoupili, a proud mořské vody širokým otvorem zaplavoval nádvoří. Stáli na balkonu pět stop nad dvorem a pozorovali moře zvolna stoupající po schodech.

"Proti silnému tlaku vody v bráně nemůžeme bojovat," řekl praktický Daryth. "Můžeme stejně dobře počkat zde, až se převalí přes zeď a vynese nás ven. Tady, nafoukněte je vzduchem," řekl a podal každému kožený pytel. "Na nich se poplavíme."

Tristan skepticky vak vzal a foukl do něj ze všech sil. Stěží se nadmul. Znovu a znovu do něj foukal.

"Musí mít díru," podotkl a mrkl na stoupající hladinu.

Daryth foukal do jeho vaku. "To jsem si nejdřív také myslel. Ale drží vzduch dobře."

"Jak to?" Tristan zíral na zvadlý vak.

"Tyhle pytle jsou kouzelné. Našel jsem je v královské klenotnici. Udrží víc, než se zdá. Teď foukejte!"

Pochybovačně poslechli a dali se znovu do práce. Tristanův se pomalíčku začal plnit a konečně byl dost pevný.

Daryth ze svého vaku u pasu vyňal dlouhý provázek, svázal je dohromady a pevně jejich otvory stáhl.

Hladina dosáhla balkonu a zanedlouho stáli po pás ve vodě.

Pytle se zvedaly se stoupajícím mořem a princ obdivoval jejich únosnost. Zanedlouho je zvedly a oni lehce pluli nad nádvořím. Jejich náhradní plavidlo uneslo i Canthuse.

Voda v nádvoří byla ještě šest stop od vrchu zdi, když se moře vtilo přes hradby. Kolem nich vřely tlakové vlny a hrozily, že jim jejich plavidlo vyrvou. Zoufale svíraje vak, princ se ohlížel po Canthusovi, zda byl ještě u nich, ale viděl jen pěnu a vodu. Jakmile se nádvoří naplnilo, povrch se utišil a Tristan si úlevně oddechl. Byli tu všichni. A pluli.

"Po plachtách ani stopy," řekl Daryth. "Jsme právě tam, kde jsme byli ráno."

"Ne docela," oponoval princ. "Mám meč Cymrycha Hughha!"

Rozvažoval, jestli se s nimi má podělit o proroctví mrtvé královny. Pohled na podezřívavý Pontswainův obličej ho odradil. Možná se později svěří Darythovi.

"Můj pane, musíme si probrat jeden problém."

"Musíme jej probírat právě teď, Kryphone? Jsem unavený. Jeho Výsost byla dnes velice nevrlá."

Cyndre se odvrátil od zrcadla a upřel zrak na Kryphona. Pán Rady pozoroval podmořskou scénu. Kryphon zahlédl zelenavý obraz bledého, světélkujícího města, zvolna mizícího z dohledu. Několik ozbrojených postav podobných rybám proplulo líně kolem, než se obraz rozplynul.

"Mohl by pro nás mít ty nejvážnější následky, můj pane," řekl rychle Kryphon. "Alexej je nevěrný."

"Ty chceš zatratit bratra - kouzelníka? Překvapuješ mne!"

"Obvinění je opodstatněné! Přesvědčoval Doric, že vás ten kněz manipuluje. Naštěstí mi to hned sdělila a já vás okamžitě vyhledal!"

"Viš to jistě? Řekla ti Doric pravdu?"

Kryphon několikrát důrazně přikývl. "Vložil jsem na ni kouzlo, když hovořila, a řekla mi pravdu. Byla by o tom blábolila celou noc, kdybych ji byl neuspal."

Cyndre si zamyšleně poklepal na bradu. - "Dobře jsi udělal," pronesl nakonec. "Obávám se, že náš milý Alexej je pro nás ztracen. Můžeme pouze dohlédnout, aby nám jeho ztráta neškodila."

"Je Razfallow vaším řešením?"

"Ne, Kryphone. Pro toho zabijáka mám zcela jiné plány. V Alexejově případě si můžeme dovolit trochu trpělivosti. Počkáme. Zatím nic neudělá, Alexej totiž není mužem činu. Náš čas však přijde. Až se ten kněz ze svého poslání na Gwynnethu vrátí, Alexej ho bude očekávat a bude připravený nabídnout svoji krev pro Baalovy slzy."

Robyn zmítaná pochybnostmi kráčela k rybníku. Svůj rozervaný háv nahradila koženým kabátkem. "Nemohu ho zabít!" opakovala si stále dokola. Tentokrát ji učitelka pověřila úkolem neslučitelným s její vírou. Anebo to byl nějaký druh zkoušky? "To je jedno!" říkala si v duchu. "Nemohu ho zabít!"

Stejně však Acornovi nemohla dovolit, aby zůstal v hájku. Nic jiného ji nenapadlo. Mužův výraz naprostého šílenství - jeho silné, chtivé ruce - se jí živě vryly do paměti a páteří jí projel záchvěv. Naštěstí druidské zařikání ho bylo schopno zastavit.

Umínala se, že ho pošle z hájku pryč s rozkazem, aby se už nikdy nevracel. Nesplní učitelčin příkaz, ale k zabití se nemohla odhodlat.

Genna ho nazvala děblem, tím vskutku byl. Leč Robyn cítila, že za své činy není plně odpovědný.

Přešla zahradu a proplétala se mezi obrovskými duby k rybníku. Míjela místo, kde před týdnem srážela víno silnou holí, a spatřila ji u pevného kmene. Necítila se docela v bezpečí a zvedla ji.

S náhlou, neočekávanou intenzitou zatoužila po Tristanově blízkosti. Věděla, že princ by splnění Gennina příkazu nedělalo žádné potíže. Vynořila se z lesa v očekávání, že uvidí ztuhlého Acorna na břehu vody. Ale cizinec tam nebyl.

Její úzkost vzrostla v obavy, když vystoupila ze stínu stromů. Obezřetně se brala vpřed po travnatém břehu, pátrajíc po stopách jeho odchodu. Břeh byl úzkým trávníkem mezi řekou a houštinami. Řeka byla sice čtyřicet stop široká, ale hluboká pouhé tři stopy. Její křišťálové vody, přelévající se přes barevné balvany, ohraničovaly jižní území hájku Velké druidky.

Křoví zapraskalo, obrátila se a viděla Acorna, jak se k ní žene s šílenými očima. Nesrozumitelně mumlal a pohyboval se rychleji, než čemu odpovídal jeho zchátralý vzhled.

Zvedla hůl a znovu řekla jediné slovo.

"Stůj!"

Acorn zůstal stát, jenže nikoliv pod vlivem kouzla. Šílenec zvedal kolena a vyl smíchem. Pojednou úplně ztichl a hleděl na ni s intenzivním soustředěním.

Jeho pohled byl tou nejhrůznější věcí, co kdy v životě viděla.

Když začal mumlat cosi, co znělo jako zařikání, její strach se změnit v čirou hrůzu. Brada jí spadla; Acorn přece nemohl zaklínat - anebo mohl? Co jeho slova znamenala?

A náhle rozuměla, že rozkázal druidskému kouzlu, aby s jeho posledním slovem vylétl z jeho dlaně roj hmyzu a kroužil kolem ní. Do tváře se jí zarylo pálící žihadlo a roj na ni usedal, hledaje každý kousek odhalené kůže. Bzukot byl tak hlasitý, že ji přiváděl k šílenství.

Potlačila nutkání vykřiknout - neodvážila se otevřít ústa. Na místě se obrátila a pádila k řece. Stiskla pevně víčka a vrhla se po hlavě do studené vody. Vynořila se konečně a viděla, že roj se přes řeku postupně vzdaluje z hájku. Bolest z žihadel ustupovala, ale kůže ji ještě pálila.

Malá část roje se k ní vracela, ale použila malé zařikání ochrany a prudce se kolem sebe ohnala. Vosy zlobně útočily, ale pak kolem ní jen kroužily, neschopné překonat zábranu, kterou proti nim zvedla.

Acorn ji s chechtotem hledal, klopýtaje podél řeky. Robyn se brodila ke břehu v naději, že jej dosáhne dřív, než se šílenec přiblíží.

Slaboduchý zuřivec se zastavil a Robyn opět cítila jeho intenzivní soustředění, jež jí jasně řeklo, že se chystá k dalšímu zařikání. Promočená a udýchaná se šplhala na břeh; cítila se velice zranitelná.

Uchopila kořen, aby se vytáhla nahoru, a ten se v jejím sevření začal zmrtnat. Konec kořene švihl nahoru a náhle mu rostly oči a dlouhé špičáky. Uskočila nazpět dřív, než nepochybně jedovatý kouzelný had uhodil. Hadí zuby se zabodily do měkkého bahna, jak strhla ruku k sobě. Ze změní větví, jež se Acornovým čarováním proměnily v hady, se k ní vlnili další a obklopili ji ze všech stran. Vyňala z pásu drobnou větvíčku jmelí a zpívajíc tiše pár slov rozdrtila rostlinu na prach. Cítila se obklopená ochrannou září, která ji činila neviditelnou nejen hadům, ale všem pozemským zvířatům. Hadi se plazili kolem a žaludek se jí stáhl, když několik vystřelilo své rozdvojené jazyky ve snaze ji ucítit.

Šílenec stále viděl mladou druidku před sebou, ale neušlo mu, že hadi ji nemohou najít. Jeho pečlivá disciplína - to sebeovládání, jež mu umožnilo vzpomenout si na dávno zasutou moc - se začalo bortit zlostí nad odraženým útokem.

Zuřivě zavyl a vyrazil vpřed s rukama nataženými po jejím hrdle. Jak se k ní blížil, vytí ustoupilo nesrozumitelnému kráčení.

Robyn viděla muže útočit a uchopila svou hůl oběma rukama. Zvedla ji vysoko a mávla jí jako sekerou. Nikdy nic v životě neudeřila takovou silou!

Přes hůl cítila v zápěstích a pažích šok lámaného krku. Tiše padl s hlavou groteskně visící přes pravé rameno.

Robyn se třásla jako list. Klopýtla nazad a z vysoka dosedla. Žaludek se jí zvedal. Z nepřírozeně ohnuté hlavy na ni zíraly Acornovy oči a viděla, že se zamlžují.

Leč moc bohyně jí proplouvala a vyzařovala a její vlastní síla nebyla strávená. Třes ustal a přikročila k tělu.

Acorn byl nepochybně mrtvý. Kůže zbledla a hlava spočívala v tom absurdním úhlu. Klekla si a zkoušela jeho tep a dech. Byl mrtvý.

Pak uviděla jeho váček. Během času si na ten potrhaný obal se vzácným obsahem zvykla. Živě si připomněla, s jakým strachem se ho dotkla. Sáhla po něm a uvolnila provázek. Vypadalo to, jako by obsahoval kámen. Váček obrátila a zatřásla jím.

Černý kámen dopadl u jejího kolena. Byl divně tvarovaný, hladký a zakulacený. Připomínal vágně sošku lidského srdce, které nějaký umělec vyrobil z kusu tvrdého uhlí. Ležel od ní pár palců, a přesto cítila jeho teplo i přes mokré kožené kalhoty. Na svou váhu byl nepoměrně velký. Byl měkký než kámen, spíš jako dřevo jedle.

Chtěla od něj odvrátit zrak a zjistila, že nemůže. Váhavě, a přece s napjatým vzrušením po něm sáhla. Její prsty se konečně dotkly ebenové černého povrchu... ...a její svět vybuchl do temnoty.

Do dna unuděný Newt se proplétal borovicemi. Bzučel kolem a díval se po čemkoliv, co by upoutalo jeho zájem. Vzduch v lese byl nehybný, těžký a přispíval k jeho letargické nudě.

Namířil si to zpátky do hájku a nikterak nespěchal. Nemaje žádný cíl, kouzelný dráček snad ani nemohl cestovat v přímé linii, takže jeho příchod mohl trvat hodiny, nebo také dny.

Přilétl k širokému rybníku a třepotaje jemnými křídélky, vybral si k odpočinku širokou větev borovice a rozhlížel se po pobřeží. Dávno objevil, že voda přiláká nějakou oběť.

A vskutku brzo spatřil na druhé straně vody maličkého koloucha. Newt se ostražitě přikrčil s ocáskem nataženým jako šíp. Až si byl jistý překvapením, jednal.

Utrousil směrem k jelínkovu odrazu ve vodě jednoduché kouzlo. Nešťastné zvířátko zjistilo, že hledí na rudého, chlupatého, zubatého netvora, který se s otevřenou tlamou chystal je pozřít. S ostrým kvikem hrůzy klopýtlo a spadlo dozadu v chumlu dlouhých tenkých nožek.

"Hí, hí, hí!" kvičel Newt, jak se malé stvoření zvrávalo na všechny čtyři a uhánělo neohrabaně do lesa. "Já tohle snad nevydržím!" ječel radostí. Skoro spadl, jak sklouzl pod větev, jíž se teď přidržoval levýma nožkami. Slzy smíchu mu rozmazaly okolí a vyškrábal se zpátky na vrch větve.

"Ach, to bylo báječné!" vychloubal se lesu. "Nic nepozvedne den jako dobrý žert!"

Rozhodl se, že to musí začerstva popovídat Robyn. Nesouhlasně mlaskne nad jeho zlomyslným šprýmem -vždycky to dělala, když si utahoval z bezmocného zvířete - ale Newt choval podezření, že hluboko uvnitř se směje. A honem to musel někomu říct!

Vyskočil do vzduchu a bil křídélky tak svižně, až bzučela. Jako šipka se promítl nad rybníkem a vlétl do lesa na protější straně. Proplétaje se korunami stromů spěchal k hájku.

Dosáhl řeku na jižní hranici a zpomalil. Něco nebylo v pořádku.

Newt sykl, vida dvě těla na zemi, a rychle se snesl na Robynina záda. Cítil, že pod ním dýchá, avšak nějak pomalu. Bez velkého údivu a bez politování viděl, že muž je mrtvý.

"Ach, Robyn, vzbud' se!" prosil, skočil na zem a jemně ji strkal do ramene. "Prosím! To jsem já, Newt! Co mám dělat?"

Potřásl svou malou hlavou, hledaje na svou otázku nějakou odpověď, a pak zahlédl po boku Robyn černý kámen. Bylo v něm něco nepřírozeného, odpuzujícího. Jeho bystrý mozek rychle spojil bezvědomí své přítelkyně s kamenem.

Uchopil jej předními tlapkami a skočil do vzduchu. S namáhavým bušením křídel se vznesl a měl pocit kondora, těžce nesoucího svou kořist. Pomalu přeletěl řeku; asi míli od hranic hájku pustil kámen do lesa a spěchal k Robyn. S ulehčením viděl, že se začíná hýbat.

"Plachta! Tristane, plachta!"

Princ se vytrhl z dřímoty. Zvedl hlavu z nafouknutého pytle a otřepal z ní ospalost. Mrkaje očima plnými soli, sledoval Darythův natažený prst.

"Vidím ji. Blíží se přímo k nám!"

"Začíná se to lepšit," usmál se Calishita.

"Zavolejme na ně," zachroptěl Pontswain s jistou nadějí v očích.

"Jsou ještě moc daleko," řekl Daryth. "Ale míří přímo k nám."

Malé plavidlo skutečně klouzalo jejich směrem. Mělo jediný stožár s plachtou jako duha. Před' trčela do výše, takže vnitřek neviděli, leč jak připlula blíž, slyšeli píseň zpívanou čistým ženským hlasem.

"Znal jsem veselou vdovu,
ke svým sousedům odmítavou,
ale všichni, co ji viděli, řekli,
že do čistoty má cestu dalekou.
Nemohu teď říct, že hoši měli pravdu
(ale nemohu ani říct, že se mýlili).
A já vím, že ta veselá vdova nemohla - "

"A co je tohle?" Píseň pojednou ztichla a přes před' na ně vykoukl úsměvný opálený obličej. "Tři utopené krysy - a nějaké plavidlo!"

Tristanovi se pozdrav při té otázce a odpovědi zadrhl v krku. Mluvčím byla statná, asi čtyřicetiletá žena; kulatý obličej byl roztažen v úsměvu širokém jako moře. Na hlavě jí šikmo seděl křiklavý klobouk vyšňořený hrozny, jablky a velkými květy splývajícími skoro až k ramenům.

"Nu, vylezte nahoru, než vás minu!" zvolala a zmizela.

Nato se vzduchem zavlnilo lano, cáklo mezi ně a všichni se jej drželi, jak loď plula kolem. Tristan odhadl, že je asi dvacet pět stop dlouhá, nízká, se štíhlým, rychlým trupem.

Viseli na laně, až ta žena stáhla plachtu a štíhlá loď se pomalu zastavila. Přes ženina záda visela loutna a plátěné pytle pokrývaly palubu.

Natáhla silnou červenou ruku a pomohla Tristanovi z vody. Princ plácl na palubu a za ním následovali ostatní, včetně psa.

"Jmenuji se Tavisha!" řekla jejich záchránkyně, stojíc s rukama v bok, a prohlížela si nové cestující. Byla menší než Tristan, ale určitě vážila stejně. Měla hezký obličej venkovanky. Bylo vyloučené nepotěšit se jejím zářivým úsměvem.

Při pohledu na Tristanův meč zvažněla. Sebevědomě hleděla na obyčejnou koženou rukojeť, obnošenou a dřevou pochvu, jíž prosvítalo stříbrné ostří s pravěkými runami. Tavisha mu pohlédla do očí.

"A soudě podle vaší zbraně hádám, že jste princ z Corwellu!"

Hobarth se stejnoměrným tempem ploužil přes palouky a lesy údolí Myrloch. Nevšimavě míjel nádhernou přírodou; zajímalo ho jediné - dostat se do háje Velké druidky. Jeho bůh mu řekl, že tam najde tu mladou druidku. A Baal se nikdy nemýlil.

Ani mu nepřišlo na mysl, že by se mohly vyskytnout nějaké potíže, až bude chtít Robyn odvést z učitelčiny péče. Mohutný kněz už dříve užil svou moc proti druidům a jejich slabá magie se nemohla rovnat moci zaujatého Baala. Vždyť i když se spojili s Radou Sedmi, sama Baalova moc stačila vytlačit druidy z Alaronu.

Pravda, tyto lesy se zdály žít od pravěku oproti těm, co ještě na Alaronu zbyly. Ale myšlenku, že by měl s jejich moci počítat, snadno setřásl.

Začínal pociťovat blízkost svého cíle a s ním i mocné, tajemné volání. Něco se v lese po jeho boku skrývalo. Vyzařovalo podstatu chladného ďábelství, jež se knězi líbila - vzrušovala ho. Na okamžik se zastavil a nahlížel do podrostu. Ať už to bylo cokoli, zdroj volání rozezvučel v jeho prsou naléhavou, souhlasnou odezvu. Nemohl mu odolat.

Hobarth se prodíral do hustého křoví, odtahuje větve a šlahouny stranou. Věděl, že se ke zdroji blíží, a jeho touha se ještě stupňovala.

Najednou to spatřil. Lesklý černý kámen ležel u paty mrtvého dubu. Podivně ho přitahoval. Přistoupil blíž a zvedl jej. Cítil jej v dlani - teplý a hladký - jako by tam patřil. Potěšené jej vážil v jedné ruce, pak jej přehodil do druhé. Se šťastným úsměvem se obrátil a pokračoval ve svém pochodu k háji.

Hobarth nerozuměl přírodě, nesplynul s ní a vůbec ho nezajímal fakt, že všechny rostliny a stromy v okruhu patnácti stop byly zchřadlé a mrtvé.

O hodinu později dorazil k břehu malého toku. Vytušil, že je na hranici území Velké druidky. Vstoupil do proudu, aby jej přebrodlil, a na jeho tělo dopadla strašná rána a srazila ho zpátky na břeh. Vyskočil a pátral po útočníkovi.

Nikoho neviděl. Pozvolna se natáhl vpřed a dotkl se neviditelné překážky, do níž prve narazil. Zdálo se, že leží podél toku, a byla pevná jako ocel. Zamyslel se nad důkazem druidské moci a zaklel. Malý pták přeletoval přes říčku bez obtíží. Ale když Hobarth natáhl ruku, neviditelná zeď mu ji na místě zastavila.

Odřikal krátkou formuli a kouzlo mu prostoupilo tělem. Pozvolna se zvedl a plul vzduchem dvacet stop vzhůru, jen aby zjistil, že ochranná clona se zvedá přinejmenším do této výšky. Nechtěl jít výš, to by se vznesl nad koruny stromů, a nechtěl, aby ho někdo spatřil.

Otráveně se snesl k zemi a kradl se podél toku. Nebyl na neúspěch zvyklý, rostl v něm vztek. Tahle hrubá druidská ochrana byla pustým nesmyslem! Uvažoval, zda vpravdě otřesná ukázka Baalovy moci by ji odvála, ale rozhodl se takový pokus odložit. Takové kouzlo by k němu určitě přilákalo pozornost.

Uslyšel hlasy. Rychle se skryl v houští a obezřetně postupoval, využívaje stínu lesa, aby se dostal za říční ohyb. Tam před sebou uzel svoji kořist!

Druidka, kterou hledal, klečela u toku a oplachovala si obličej. Jeden z těch malých, otravných dráček, jichž bylo na Moonshae plno, poletoval kolem ní jako poplašená kvočna. Hobarth radostně uvažoval, jaký zvolí postup, a čím víc přemýšlel, tím víc jeho radost vyprchávala.

Jak ji má dostat z háje, když do něj nemůže vstoupit? Několik jednoduchých řešení zavrhl, nemohl očekávat, že by ji okouzlit svým šarmem. Uvědomil si, že na svaté půdě hájky své učitelky bude jeho kouzlům odolávat. A on, lépe řečeno, Baal ji chtěl živou; na oltáři boha její krev musí být čerstvá. Nemohl ji tedy jedním kouzlem zabít a druhým vynést ven. Ne, bude muset použít daleko jemnější taktiku.

Hobarth nevědomky pohlídl černý kámen. Jeho pronikavé oči zableskly z hlubokých polštářů tuku, když se rozhlížel kolem po nějakém vnuknutí.

Všiml si mrtvého těla a v mozku se mu začínal formovat plán. Ano, usmál se. To tělo mu dobře poslouží. Zbožně se modlil ke svému bohovi a zároveň se soustředil na mrtvolu na poli. Mladá druidka k ní byla otočená zády, neboť se znovu sklonila k vodě a chladila si tvář. A potom se Baalova temná moc - či ďábelská síla černého kamene - přelévala z kněze do ztichlého muže, aniž to Robyn postřehla.

Ještě klečela, když se tělo pohnulo.

"Tak vy chcete vidět to veliké město?" Tavisha se uchechtla.

"Ano," vysvětloval Tristan, drže se vymyšleného příběhu. "Nikdy jsem ostrov Alaron neviděl. Říká se, že se od Gwynnethu dost liší - má víc farem a více lidí. A město Callidyr a sám Caer Callidyr - chci vidět nejkrásnější folkský palác."

Tavisha na chvíli zesmutněla. "Jsou to překrásná díla, opravdu, ale je jiný způsob, jak hledět na nádhru vašeho vlastního království - nezkrocené lesy, skalnatá pohoří - v porovnání s nimi krása Callidyru bledne. Dávám přednost přírodě Corwellu."

"Cestujete po ostrovech často?" optal se Daryth.

"Ach, ovšem. Neřekla jsem vám, že jsem bard?"

"Ne, neřekla," odvětil princ. Ani ho to nepřekvapilo.

"Vskutku, jsem Ne, že bych byla navštívila Corwell nedávno - řekla bych, že je tomu snad deset, možná i víc let. V poslední době jsem hodně času strávila na Moray. Ale to je smutný příběh ..."

"Co tím chcete říct?" vyzvídal princ.

"Vloni byl král a jeho věrní lordi zavražděni. Nikdo neví, kdo za těmi vraždami stojí; žádný lord nechce uprázdněný trůn. Kdo by také chtěl?"

"Moray vždycky vypadal jako bezútěšná, neúrodná země. Nic než ovce a tundra." Lord poněkud vyděšeně pohlédl úkosem na Tristana. Princ cítil tu zprávu jako ledový nůž nořící se mu do útrobu.

"Ale je toho mnohem víc," pronesla žena pevně. "Jenže nyní je země bez vládce a záhada bez rozřešení. Zavínuje mnoho sporů a podezření."

Tavisha si je mlčky prohlížela. "Příběhy ze Snowdownu nejsou o mnoho lepší," pokračovala. "Král při lovu zmizel a od té doby o něm nikdo neslyšel. Nikdo zemi nevede - celé království tone ve zmatku!"

Tristan trávil informace se vzrůstajícím zájmem. Moray byla zemí Ffolků - nominálně pod vládou Vznešeného krále. A tam, jako na Corwellu, byl král zabit neznámými vrahy. A poslední král Ffolků - vyjma samotného Vznešeného krále - zmizel na Snowdownu.

"Jsem na cestě domů, na Alaron," dodala Tavisha. "Ale nepřináší mi to tu radost, jakou jsem mívala dřív."

"A proč?"

Tavisha vzdychla. "Tam jsou také vážné potíže. Vznesený král se bojí tisíců lživých, vymyšlených útoků na svůj trůn. Kdo si kdy dovedl představit, že korunu Ostrovů bude nosit takový strašpytel? Nejedna z dobrých a věrných lordů sedí v královském vězení, jejich jmění a pozemky zkonfiskované, protože si král vymyslel něco, aby se jich mohl obávat."

Žena poklidně řídila loď a její společníci odpočívali a jedli. Princ cítil příliv nových sil v těle, ale jeho mysl neodpočívala. Tavishiny zprávy spolu s proroctvím v něm vzbudily o Vzneseném králi velké pochybnosti. Až se dostanou do Caer Callidyr, co řeknou vládci, který se obával zrady ze všech stran?

"Země," vykřikl Daryth, jenž na východním obzoru spatřil pás zeleně.

"Hledíte na Alaron, přátelé!" smála se Tavisha. "Budeme v přístavu večer!"

Princovy předtuchy zmizely. "Nejraději bych tam už byl," pronesl s hlubokým vzdechem úlevy.

"Doporučuji vám, Plovoucího delfína - dobré jídlo, dobré nápoje a krásná hudba. Víte, budu tam i já."

Muži se smáli a slíbili pěvkyni, že se sejdou v hostinci. Právě míjeli vlnolam a Tristan z přídě nedočkavě hleděl poprvé na Alaron. Země se zelenala pastvinami, sem tam s nějakým stavením a úhlednými kamennými ploty.

Město Llewellyn bylo největším, jaké kdy spatřil. Prvním dojmem byla převládající bělost. Kamenné zdi, budovy i dřevěné domy - všechny byly natřené na bílo. Tavisha mu řekla, že město bylo domovem asi pěti tisíců lidí. Pocit obdivu v něm narůstal, když hladce vklouzli ke kamennému přístavišti. Tavisha vyskočila na břeh a uvázala loď těsně u silných dřevěných nárazníků. Cestující vystoupili a rozhlíželi se. Tristan se snažil nekoukat moc zvědavě a styděl se za nedostatek cestovních zkušeností. Všechno se zdálo tak nové, neobvyklé!

Llewellynské přístaviště tvořila velická plocha trávníku jako v parku, obklopená množstvím obchodů. Chladné pivnice vzbudily Tristanovu žízeň. Pouliční prodáváci nabízeli hlučně své zboží - jablka, třešně a exotické ovoce. Na jednom místě se škvařilo maso na malém ohništi. Viděl kuličky, korálky,, křišťálové číše i ocelové zbraně, vše vyložené v různých zasklených výlohách. Úzké ulice, lemované dvoupatrovými domy, se rozbíhaly na sever, na jih a na východ. Proplétaly se zde tucty pěších, několik koní a půl tuctu kár na dvou kolech.

"Delfín je tamhle," řekla Tavisha a ukázala na ulici vedoucí od moře. "Jděte napřed a usadte se. Přijdu zanedlouho."

Pěvkyně se vrátila zpět k lodi. Utrousila jediné slovo - Tristan neslyšel přesně jaké - a na chvíli se zdálo, že svou loď zničila. Kýl plavidla se ohnul, jak se příd' i zád' zvedly k sobě. Ale nepotopilo se; místo toho se zvednutá přední a zadní část znovu složily dolů a loď byla o polovinu menší. Tavisha táhla nějakou věc, co vypadala jako osm stop dlouhé prkno. Začalo se na břehu skládat, až se zmenšilo na krabici, do které by se sotva vešel pár těžkých bot.

"Přijdu za chvíli!" zvolala a namířila za nějakým cílem k severní ulici.

"Tato dáma je něco víc, než se jeví," uvážil Daryth, jehož oči ji sledovaly. "Jsem rád, že se vrátí."

"Pojď, najdeme ten hostinec a dáme si něco k pití, mám žízeň," pobídl ho princ.

"Bezpochyby," dodal Pontswain kousavě. "Dal bych si něco teplého k jídlu."

Podle corwellských měřítek byly ulice přeplněné davy, ale Ffolkové, jež míjeli, se zdáli nezvykle tiší. Odnikud neslyšel přátelský hovor, na nějž byl princ zvyklý.

Plovoucí delfín stál nedaleko parku. Nabílená fasáda byla ošlehaná a zašlá a schody k hlavnímu vchodu nesly známky mnohých oprav.

"Žádní psi," zabručel vysoký černovousý muž, sotva Tristan překročil práh, a rychle zatarasil dveře.

Princ se pohněvaně zastavil, avšak Daryth zasáhl dřív, než mohl otevřít ústa k pokárání.

"Počká na nás tady venku. Lehni, Canthusi!" Lovci ukázal do rohu široké verandy. Pes tam šel a plácl sebou na břicho; hlavu položil na přední packy a nehnul se.

Muž odstoupil a Daryth postrčil prince dovnitř. Jenom co vstoupili do velkého hostince, Tristan se ohradil: "Proč jsi to udělal? Nemá žádné právo..."

"V mnoha místech je to právě tak," skočil mu do řeči Daryth. "Corwell je jediným místem, kde jsem poprvé zažil, že se psy se zachází stejně dobře jako s lidmi."

Tristan se zarděl. Jeho naivita z něho málem udělala blázna. A to se měl stát budoucím králem!

"Nedělej si starosti," smál se lovci. "Máš přece mne, abych na tebe dohlédl. Dejme si nějaké jídlo."

Rada Sedmi opět zasedala u širokého stolu. Šest černých kapuci se zvedlo a fascinovaně nasávalo slova sedmého kouzelníka ve středu skupiny.

"Najatý vrah přijde brzo. Zadáme mu jeho úkol a poslední z ffolkských hrdinů budou odstraněni. Potom budeme schopni vést naši energii k produktivnějším záležitostem, například podřízení ostatních území vůli našeho feudála." Poslední slovo, řečené se silnou ironií, viselo těžce ve vzduchu, když domluvil.

Alexej po Cyndrově pravici seděl mlčky. V hlubokém zamyšlení pozoroval svého pána zúženými očima.

Jak Cyndra nenáviděl! Toužil po moci, kterou si jeho pán držel pro sebe tak, že ji svým oblíbeným mágům rozdělával po drobečcích.

Zadíval se na Kryphona a jeho nenávist vzrostla, až se téměř dusil. Ten červ! Byl si jistý, že Kryphon se snaží Cyndra manipulovat, aby mohl zaujmout jeho místo po pánově pravici. Alexej snil o dni, kdy je uvidí oba zemřít a shnít.

A Doric! Štíhlá žena za Kryphonem bude zase jeho -jako kdysi - a jak to mělo být i nyní. Myšlenka na Kryphona uspokojujícího na ní svou vášeň, na ženě, která patřila právem soutěže jemu, Alexejovi, dmýchala plameny žárlivosti do bílého žáru.

Ti ostatní - Talraw, Wertram a Kerianowa - byli slaboši Rady. Alexej měl jistotu, že ti tři kouzelníci, sotva ukončíví dobu učení, budou následovat nejsilnějšího vůdce. Srdce mu prudce tlouklo při pomýšlení na pomstu, na bolest a ponížení, které způsobí svému bývalému pánovi.

"Alexeji?" Měkký hlas ho volal zpátky do přítomnosti.

"Můj pane?" Slova se mu takřka zadrhla v krku.

Cyndre pootočil hlavu a měřil si svého asistenta pohledem chladného zájmu. "Alexeji, vznesl jsi mnoho otázek - o knězi, o mém rozhodování. Proč? Pochybuješ o mých schopnostech?"

Alexejův obličej zesinal, tvrdý uzel paniky mu sevřel žaludek. Ne! To bylo moc brzo! Ještě nebyl připravený! Díval se Cyndrovi do očí - jezírek bledé modře, drsných jako arktické nebe - a nemohl odpovédět. Snažil se ze všech sil, ale žádné slovo nevyšlo.

"Alexeji, můžeš mi dát nějaké ujištění, nějaký důkaz tvé spolehlivosti?"

On ví! To vědomí ho pálilo ve tváři a nemohl promluvit. Pravda ho zničí a Alexej si nemohl vymyslet žádnou lež.

"Dobře," Cyndrův hlas překypoval lítostí.

Čaroděj mávl a z konečků prstů mu vytryskly proudy barevných světél a vířily kolem vzpurného pobočníka. Kapuce mu spadla na záda, obnažila rysy stažené hrůzou. Mág byl vysoký a štíhlý, ale stíny kletby daly jeho tváři tvrdý vyhublý výraz. Jeho ústa se otevřela v bezhlasém výkřiku, nebo byl snad zvuk umlčen filtrem světél.

Alexejovy dlouhé tenké ruce sevřely opěradlo jeho židle, jeho zjev se rozmazával. Po chvíli vybledl a zmizel, byv odsouzen - jak věděli členové Rady - k samotářskému uvěznění. Kde, to věděl jen jejich pán.

O několik hodin později se zabíják a jeho druhové na černých koních přehnali dvory Caer Callidyrru. Cválali do noci, hřměli ulicemi města a zmizeli na Královské cestě. Jeli k jihu.

Chauntea slyšela Baalovu výzvu a viděla do hry ďábelského boha. Vážila svou odezvu. Moonshae byla malá říše, v její obrovské doméně nedůležitá. Stála za starosti, jež konflikt vyvolá?

A přece ta ostrovní říše byla slibná. Její lid - Ffolkové, byli dobří lidé, svým způsobem věrní a silní. Myšlenka, že by měli padnout do sítí Baalova ďábelství, ji rozesmutnila.

A činy ďábelského boha též vyžadovaly opozici, nebo se stanou pro celý vesmír příliš mocné, arogantní a nebezpečné. Jestliže Baal si pro svoji hru vybral Moonshae a Chauntea - jediná ze všech bohů - tam měla moc, nemela by se postavit na odpor?

Jako Baal i Chauntea měla mezi Ffolky mnoho knězi -možná ne tak mocných a určitě ne tak smrtelně nebezpečných jako Baalovi oblíbenci; její knězi ovládali své vlastní umění - umění uzdravujících a dobročinných sil.

Možná jeden z nich hráčům v této hře pomůže. Vyvolila si několik svých věřících s nejistotou, co přinese budoucnost. Snad někdo z nich bude mít možnost její příkaz splnit.

Chauntea sdělila kněžím svá přání prostřednictvím snu.

7 Rudá garda

ROBYN SE HLUBOCE NADECHLA A PŘI Výdechu cítila v celém těle uvolnění. Cítila se slabá, leč nezměřitelně lépe než prvně po probuzení. Ať byla povaha Acornova černého kamene jakákoli, byla daleko mocnější než její obranná schopnost. Prsty měla červené a plné puchýřů; zranění vypadalo, že se vyhojí. Ještě jednou nabrala hrst vody a opláchnula si tváře.

Povstala, protáhla se a snažila se setřást pocit viny nad Acornovou smrtí. Neměla na vybranou. Hněvivě přemýšlela nad jeho náhlou proměnou. Dělal ji vždycky poněkud nervózní, ale co ho přimělo k útoku? Proč, když by mu byla neublížila, byl hnán takovou vášní po krvi? A napadla ji hlubší a důležitější otázka - jak se naučil druidské magii?

"Co jsi udělal s tou věcí, s tím černým kamenem?" otázala se Newta, jenž starostlivě bzučel u jejího ramene.

"Ach, ten odporný kámen! Nenáviděl jsem ho a odnesl jsem ho pryč. Tobě ublížil! Doufám, že se na mne nezlobíš - chtěl jsem ti pomoci!" Malý dráček se otrásl při vzpomínce na kámen a koukl nadějně na Robyn.

"Ne, udělal jsi správnou věc," ujistila jej. "Chudáčku Newte. Ty se strachuješ, jako bys byl má stará kojná."

"No ano, chtěl jsem jenom, aby ses probírala! A musím říct, že smrt toho ošklivého chlapíka mě vůbec nemrzí. Možná by měla, ale nemrzí. Myslím, že je pro nás všechny lepší, že tam leží mrtvý - fuj!" Newt hrůzou vyjekl, mihl se kolem ní a vznášej se nad říčkou ukázal mlčky za její záda.

Robyn se bleskem otočila a myslela, že ji opouští zdravý rozum. Cizinec byl mrtvý - to věděla, protože ho řádně prohlédla. Co tedy byla tato věc, která se na ni hrabala?

Byla od ní pouhých deset stop a štrachala se vpřed neohrabanými kroky. Krk byl stále zlomený, hlava jí stále visela přes rameno v nemožném úhlu. Z otevřených úst se vysunul oteklý černý jazyk a obě otevřené oči byly tupě skelné.

Ale ruce se po ní dychtivě vztahovaly, každý prst jako živý had žíznicí po její krvi. Ta věc udělala krok, a druhý a ona stála strnulá šokem, neschopná ani vykřiknout.

"Uteč!" křikl Newt. Varování malého dráčete ji vrátilo vědomí a rozběhla se po břehu.

Lapajíc po dechu a třesouc se strachem se otočila. Pomalu, krok za krokem, se to neohrabaně vleklo za ní. Chtělo se jí křičet, ale stiskla zuby a začala myslet. Jak má bojovat s něčím, co je už mrtvé?

"Utíkej, Robyn!" křičel Newt a bzučel kolem ní v kruzích. Vystřelil nazad, třepetal se ve vzduchu mezi ní a oživlou mrtvolou a rozčileně si mačkal tlapy.

"Ne, Newte!" zvolala, když viděla jeho soustředění před vysláním kouzla. Newtova nepředvídatelná magie ji zachránila od jejich nepřátel již několikrát, ale obávala se, že proti této noční můře bude málo platná.

Mnohobarevné plameny vybuchly těsně před klopýtající postavou a rychle ji obklopily kruhem ohně, hrajícím spektrem barev od jasně červené po tmavofialovou. Mrtvola na okamžik zaváhala a Robyn tušila, že se Newtovým kouzlem nedá odradit.

Tělo prorazilo clonou plamenů s chtivě nataženými prsty. Robyn ustupovala a zoufale se snažila vymyslet něco -cokoliv - co by nepřirozený útok zastavilo. Rozhlédla se po kamenu či holi, ale pole jí nabízel jen divoce rostoucí květy.

Běžela, opět letěla pryč od té věci a na okraji lesa se zastavila, aby popadla dech. Ta věc kráčela neúnavně vpřed. Ve snaze zpomalit dech shromáždila důvěru ve svou bohyni. Cítila její tělo pod svými nohama. Opatrně z pásu vyňala lístek jmelí a nechala jej líně vířit ve vánku, zatímco prozpěvovala jedno ze svých nejmocnějších zaříkání.

Kolem Acornova těla vyrazily rostliny. Trsy trávy a listnaté úponky se kroutily vzhůru směrem k nemrtvé věci. Ale rostliny vadly a odkláněly se stranou, jakmile se jí dotkly, a otevřely k Robyn hladkou cestičku.

Znovu se otočila k úprku a sklonila se v běhu pod nízkou větev. Ve spěchu se nesehnula dost a hlavou jí probleskla bolest, když do ní narazila. Omámeně se opřela o kmen a zamlženými očima spatřila monstrum pouhé tři yardy od sebe. Viděla, že Newt se vrhl do jeho obličeje, a viděla ruku mrtvého muže seknout vzduchem neuvěřitelnou rychlostí. Kouzelný dráček byl sražen s tichým kviknutím k zemi. Robyn se snažila uniknout, jenže široké větve kolem jí bránily. Monstrum bylo blízko a přikřčila se jako kočka, rozhodnutá bojovat do posledka holým rukama.

Za netvorem se pohnul náhle s hlasitým vrčením jakýsi tvor. Tělo se napůl otočilo a vrhlo stranou a užřela Grunta s obrovskými obnaženými tesáky seknout po jeho vztažené ruce. Úd hlasitě praskl a padl k mrtvolnému boku.

Robyn viděla, jak jej medvěd srazil mávnutím tlapy na kolena a pak složil na zem zuřivým seknutím přes zlomený vaz. Viděla, jak Grunt mrtvolu uchopil do svých mocných čelistí a zmítal jí jako hadrovou pannou, až ji odhodil na zem a trhal ji dlouhými zahnutými drápy. Monstrum se již nehýbalo, ale medvěd je rval na kusy, které odhazoval stranou. Co zůstalo, nepřipomínalo lidské tělo.

Robyn se dokulhala k medvědovi, opřela se o jeho mohutný bok a snažila se z něj načerpat sílu. Její šok se postupně změnil v nechápající hrůzu a poprvé po mnoha letech propukla v nezvládnutelný pláč.

Přehlížeje bodavé trny se Hobarth krčil ve větvích hustého křoví. Neodvažoval se hnout ze strachu, aby na sebe druidku neupozornil.

Pozoroval její boj se zombii. Neúspěch ho nepotěšil, leč měl jiné plány. Nespouštěje oči z dívky stiskl vzrušeně svůj černý kámen. A ten - jako srdce ďábla, jímž také byl - odpověděl na jeho stisk svým vlastním teplým přilnutím. Díval se, jak se Robyn, opřená o medvěda, unaveně vleče z paseky, až mu zmizela z dohledu.

Teď si znovu vzpomněl, jak byl překvapený, když vysílal kouzlo na oživení mrtvol. Takové kouzlo obvykle vyžadovalo všechnu disciplínu jeho víry, spojenou s mocí Baala. A jednou vyslané, vymizelo z jeho paměti, dokud se po dlouhé době modliteb k jeho božstvu nevrátilo.

To černé srdce to změnilo. Síla ke zvednutí mrtvoly pocházela z kamene, ne z Hobartha. Vzpomínka na kouzlo mu

zůstala. Cítil, že by mohl ihned povolat jiné tělo z mrtvých - vpravdě tolik těl, kolik našel.

Hobarth se vypletl z křoví s myslí plnou možností. Těla - stovky těl, povolaných z mrtvých do vojska! Potřeboval těla! Neuvědomoval si, že to Baal ho krmí svými představami. Věděl pouze, že chce mít takové vojsko pod svou kontrolou.

Jeho rozum mu řekl, že těla najde na bojišti. Historikem nebyl, ale znal dost z místních dějin. Za pár dní pochodu dojde na místo loňské bitvy.

Velký kněz obrátil své kroky rychle a dychtivě k jihu. Požádá boha, aby mu přesně ukázal cestu, ale věděl, že jde přibližným směrem k Mistrovu vrchu.

Genna otevřela oči a studovala Robyn s něhou a porozuměním, jaké její začka u ní neviděla dlouhé týdny. Dokonce se postavila na nohy a mladá žena opět spatřila tuhé svaly druidčina podsaditého těla. V touze zbavit se neodbytného pocitu hrůzy úlevně Gennu objala. Dveře domku byly bezpečně zamčené a venku hlídal Grunt. Ale ani záclonky na oknech a plameny v ohništi, potlačené odpoledním sluncem, ji nemohly zcela uklidnit.

"Co to bylo?" ptala se Genny.

"Tvor povolaný ze smrti - zombie," vysvětlila Genna. "Ale nemohu si představit, jak se sem dostal."

"Cítila jsem se tak bezbranná," vzdychla Robyn. "Má magie nebyla na nic."

"Moc druidů je v síle života a růstu. Nemáme žádnou moc nad smrtí nebo zombiemi."

Genna hleděla ustaraně na svůj háj, zkoumajíc vody rybníka a květy v zahradě.

"Ať je zdroj té ohavy kdekoliv," dodala, "musíme být velice opatrné, aby se to neopakovalo. Následky by mohly být děsné."

"A je to opravdový křišťál ze slavných skláren v Thay. Všimněte si detailů, barev a tvarů!"

Starý námořník potají řihl a sklonil se nad lesklým předmětem. Maličký prodavač vylepšoval nabídku. "Tenhle cestoval tisíce mil na galeoně přes Moře spadlých hvězd, na velbloudu přes Anauroch, tu velkou poušť. Procházel rukama banditů a pirátů a obchodníků. Je určitě jediným kusem na Moonshae - možná kolem celého pobřeží!"

"Křišťál z Thay, he?" mumlal námořník zaujatý proti své vůli. Zaslzenýma očima pohlédl na malého chlapíka, jenž držel skleněnou kouli na dlani. Mužik byl jedním z malého národa, kteří byli asi o polovinu menší než normální muž.

"Proč jste to přinesl právě do Llewellynu?" vyptával se podezřívavě.

"Vy jste ale mazaný chlapík," řekl půlčik s významným mrknutím. "Abych vám řekl pravdu, nechtěl jsem se tu ani zastavit, tím méně nabízet křišťál na prodej. Víte, mám ten kousek rád." Půlčik se k němu natáhl a jeho oči klouzaly neklidně kolem.

"Měl jsem nějakou potíž v Callidyrru a musím z Alaronu rychle vypadnout. Na to potřebuji ty peníze."

"Kdo jste? A kde je váš domov?"

"Jmenuji se Pawldo, z Vysočiny," pronesl hladce. "Pocházím z Corwellu. Ach, ta potíž není nic vážného. Když to musíte vědět, týká se... dámy."

Námořník se s pochopením uchechtl a vrátil se ke zkoumání křišťálu.

"Pět zlatých, eh?" bručel staroch, obraceje fascinující kouli všemi směry; chytala světlo lucerny a rozkládala je do milionů barev a tvarů. Dostal právě výplatu, a ačkoliv cena představovala polovinu jeho sezónní mzdy, předmět se nepodobal ničemu, co kdy viděl. "Vezmu si ji!"

"Dobrá koupě. Nerad se s ním loučím, ale křišťál je váš," řekl malý chlapík hlasem, z nějž takřka kapala lítost.

Námořník tápavě odpočítal mince a vrávoravě se postavil. Kouli si majetnický přitiskl na prsa a vyklopýtal na ulici, aby se jí pochlubil svým kamarádům.

Pawldo přepočítal peníze, do jedné trochu tmavší kousl, aby se přesvědčil, že je opravdu zlatá, a spokojeně se hihňal. Zvedl ze země plátěnou kabelu tak opatrně, aby její obsah do sebe nenarážel. Obsahovala tučnou kouli a každou z nich mohl zpeněžit jako raritu. Protlačil se davem a vyšplhal na vysokou stolicí u výčepu, na nějž položil obezřetně stříbrnou minci. Nechtěl platit zlatou - jeho národ se dávno naučil skrývat svůj majetek před lidmi, obzvláště v místech jako tato, kdy byli opilí.

Výčep jich byl plný. Taverna 'U námořníka' byla prastarý podnik v jedné z nejošumějších čtvrtí Llewellynu. Věčně tu byly bitky a krádeže. Pawldo dobře věděl, že kdyby se nějakou náhodou kupci jeho zboží setkali, tady se anonymně ztratí.

Upíjel ze džbánu pivo a pečlivě si prohlížel návštěvníky.

Párek mohutných Severanů zápasil přetlačováním paží uprostřed místnosti a většina hostů se shromáždila kolem nich, aby si přisadili a povzbudili svého favorita. Pawldo ze zápasu mnoho neviděl. Statné lidské postavy mu bránily ve výhledu. Neušlo mu otevření dveří a příchod podsadité ženy, jejíž široký obličej a kulaté tváře byly velmi přitažlivé. Přistoupila velmi sebejistě ke skupině shromážděné kolem zápasníků a půlčik viděl, že nese na zádech loutnu.

Pawldo se zájmem sledoval, jak se přidala k divákům. Soudě podle štípance do tváře jednoho muže se s nimi musela dobře znát. Chvilí hovořila a potom odešla.

Půlčici jsou nadmíru zvědaví a Pawldovi to nedalo, aby se nedozvěděl, co ta pěvkyně balad řekla. Hupnul na zem, zvedl tašku a namířil si to k tomu námořníkovi, jehož štípla.

"Nevíte, kde bych našel nějakou hudbu?"

"Co? Ach, jistě, dnes večer je u 'Delfína' slavnost. Zdá se, že přijel princ z Corwellu, a... hrome!"

Námořníkovu pozornost strhli zápasníci. Jeden z nich právě srazil paži svého soka na stůl. Mumlaje kletby odpočítal tři stříbrné mince a podal je námořníkovi po svém boku. Obrátil se a udiveně zjistil, že půlčik tam už nestál. "Kampak ten šprček zmizel?"

"Přípitek Rodgerovi!" Tristan zvedl svůj džbáněk.

"Rodgerovi!" opakoval Daryth.

Pontswain se nevěšimavě krmil; uchopil další mohutné kanci žebro a hladově se zakousl do vábného masa. Červená šťáva mu stékala do vousů, ale upravený účes opět splýval v elegantních kadeřích.

Bouchli prázdnými džbánsky o stůl. Tristan se cítil poněkud zahanbený, neboť si teprve teď připomněl starého rybáře, který obětoval život, aby je dopravil na Alaron. "Ani nevím, jestli má rodinu," řekl.

"Byl vdovec s odrostlými dětmi, řekl mi to v Královské zátoce," odpověděl Daryth.

Tristana bodl osten viny. Tehdy tolik pil, že si hovor sotva pamatoval. "Postarám se o jejich zajištění." Zvedl hlavu a bylo mu mnohem lépe.

Rozhlédl se po .Plovoucím delfinovi'. Hostinec byl příjemně zaplněný a hlučel hovorem. Pěkné číšnice hbitě plnily džbány i talíře. Těžké trámy z černého dřeva křížily strop a vyleštěné lucerny osvětlovaly čistou, dobře udržovanou živnost. Před krbem místo koberce ležela velká kůže skalního medvěda a nad ním visela hlava nějakého mořského netvora.

Daryth ukázal svým společníkům rukavice, které na hradě našel, a pověděl jim, že v klenotnici byly i jejich zbraně.

"Kde jsi našel Cymrychův meč?" zeptal se Tristana. Princ se zasmál. Pod vlivem alkoholu se mu jeho tajemství líbilo ještě víc. Cítil se dobře, lépe než po řadu předešlých dní. Naklonil židli dozadu a zvedl nohu v holince na stůl. "Magie," řekl samolibě.

Pivo jim připadalo vodnaté, ale to jim nebránilo, aby nezdolali čtyři velké džbány, z nich většinu vypil Tristan. Daryth si párkrát naplnil svůj, ač Pontswain seděl stále nad prvním.

"Ještě jeden, pánové?" ptala se pihatá číšnice; přes ramena jí padal hustý vodopád rezavých vlasů. Byla hezká, čehož si princ stěží všimnul. Víc ho zajímal plný tvar její postavy, napínající stužky živůtku. I přes zamlžený mozek zachytil Pontswainův varovný pohled; lord zřejmě s jeho zájmem nesouhlasil. To samo stačilo, aby objednal další nápoje a chystal se dát krásnému děvčeti znamení, aby je přinesla.

"Zatím neobjednávejte!" oznámil veselý hlas. Tavisha pochodovala ke stolu se džbánem v každé ruce. Číšnice si nevšimla a široce se usmála na Darytha, který vstal a nabídl jí svoji židli.

"Tak jak se vám tu líbí?" vyzvíдалa, zatímco princovy oči sledovaly rezavé děvče. Vzpomněl si toužebně na Robyn a obrátil se ke svým spolustolovníkům.

"Bylo tu prázdné, ale teď se hostinec zaplnil," zpozoroval princ.

"Bývá tu plno," řekla Tavisha s tajemným úsměvem. "Obzvlášť v noci jako tato!"

"A co je na ní zvláštního?"

"Jednou věcí je hudba." Víc nedodala.

Ostrý hvizd přilákal jejich pozornost k ohništi, kde několik pištců ladilo nástroje.

"Miluji jejich hudbu!" volala Tavisha ve snaze přehlušit rámus. "Když přestanou, diváci jsou vždycky dychtiví slyšet něco jiného!"

Tristan hleděl lehkou mlhou, když hráli rychlý jig. Hudba zvedla několik tančících včetně Tavishy a Darytha. Následovalo několik písní a po každé si Tristan uvědomil, že víc a víc hostů upírá oči k jeho stolu. Konečně jeden zvolal: "Tavisha!" V příštím okamžiku se místnost chvěla halasem, každý si žádal pěvkyni.

"Narodila jsem se tu," vysvětlila Tavisha svým společníkům. S bezstarostným smíchem uchopila loutnu a vystoupila na nízké pódium, které pištcí uvolnili. Několika tichými akordy se přesvědčila, že nástroj je naladěný. Tristan poznal tu píseň po prvním slovu.

Má píseň je o dalekém Corwellu na Gwynnethu tak divokém,
o hrdinech a démonech a druidech i válce.

A Bestii, jež temně vstala z vod hluboce černých
a plíží se městem od pravěku dodnes...

Tavishin jasný hlas vynášel Píseň Kerenu do krásy, jakou Tristan nikdy dřív neslyšel. Zpívala takřka bez doprovodu, vyluzující z loutny pouze příležitostně harmonický akord.

Píseň ho vracela do války a v jejím pozadí vzpomínal na léto bitvy v dramatickém, téměř poetickém světle. A viděl Robyn s černými vlasy vlajícími ve větru, jak osaměle stojí na vysoké věži Caer Corwellu, s pomocí matčiny hole volá k silám samotné přírody a ta seslala do řad Krvavých jezdců hrom a blesky, jež by jinak pozabíjely všechno živé.

Hrozivá obloha sálala smrtícím ohněm, jezdci padli, zčernali -

Za říčení bílého válečného hřebce - "Zadrž!"

Ostrý rozkaz práskl místností jako úder blesku. Všechny zraky se upřely ke dveřím.

Stál tam vysoký muž, arogantně hledící kolem. Byl oděn v těžké červené pláštěnce, se zlatým řetězem zdobícím jeho ramena. Hlavu mu chránila ocelová přilba, která nezakrývala obličej. V ruce svíral lesknoucí se kovové kopí.

"Ve jménu krále zatýkám prince z Corwellu pro zradu proti koruně!" oznámil britec.

Pawldo spěchal ulicí a takřka zapomněl na křehký obsah své tašky. Tristan! opakoval si. V Llewellynu! Jak to oslaví dva staří přátelé! Princ jistě přivedl toho Calishitu - ale i Pawldo se mu naučil důvěřovat, tak to bylo v pořádku. Rok cestování končil a půlček se těšil na vzpomínky na domov a staré přátele.

Našel .Plovoucího delfína', vyběhl do schodů a vrazil do hmotné postavy. Při bleskovém pohledu na tvář s tesáky ustoupil. Obr!

"Zavřeno," zavrčelo monstrum a věčně ho odstrčilo. Přeletěl celý vchod. Omráčeně pohlížel na tučt obrů se

zbraněmi v rukou, připravených vrazit do dveří. Jeho pohled spočinul na známém chlupáči v rohu verandy.

"Canthusi," šeptl a obrovský vlkodav zamával ocasem na pozdrav. Hlavu však nezvedl, jen přesunul své hnědé oči zarmoucené na dveře.

Chauntein kněz spal zdravě v bezpečném teplém objetí své bohyně. Dýchal pomalu a hluboce, neboť noc dosáhla nejhlubší hodiny. Bohyně cítila, že byl konečně připravený pro její sen.

Knězi se zdálo, že se vzbudil a na schodech kaple našel meč. Ačkoliv zbráním nerozuměl, poznal v něm mistrovské dílo.

Ale byl poškozený. Stříbřitá čepel byla zašlá, ohnutá a olámaná. Špice byla ulomená. Jeho hladký kožený jílec byl plný děr a plísň. Přenesl zbraň do kaple, jež se náhle stala kovárnou. Ač nic nevěděl o mečířství, rozpálil ohniště a zvedl kladivo, jehož násada mu hladce a pohodlně seděla v ruce. Položil ostří na kovadlinu laskaje je jemným poklepáváním. Pozvolna nabývalo něco z původního tvaru. Kov se narovnal a vršek se zaostřil do špice. Jílec se opravil sám: zteřelé části odpadly a znovu narostla odolná a silná kůže.

Pak byla hotová i čepel a byla to nádhera. Kněz ji podržel proti slunci a odražené světlo ho skoro oslepilo.

Patriarcha Trevor se náhle vzbudil a posadil se. Trhaně oddychoval a srdce mu prudce bilo. Vzrušeně seskočil na zem a zbožně poklekl před sochou bohyně. Poslala mu vnuknutí! Nevěděl, co sen znamenal, ale nepochyboval o jeho původu. Bude tedy čekat.

Tristan kolem sebe viděl hněvivé obličej. Hněv nemířil na něho, obviněného zrádce, ale na důstojníka ve vchodu. Z mnoha hrdel se ozvalo nesouhlasné brumlání a muži sahali po zbraních.

"Žoldácká chátro!" vykřikl jeden mohutný muž a vyskočil ze židle. "Jak se opovažuješ tak nazvat ffolkského krále!"

Kapitán lehce kývl doleva a okno vybuchlo. Zaskočení hosté viděli obří tvář se žlutými tesáky nad obrovskou kuší. Veliká střela probodla hruď stojícího muže a jeho tělo bylo vrženo přes dva stoly. Několik ohavných obrů se shromáždilo za důstojníkem a jiní vtrhli do sálu přes kuchyni. Ostatní okna byla vyražená dovnitř a několik mohutných kuší mířilo na dav.

Princ mrknul očima k těžkým trámům a temnotu za nimi. Únik! Představil si rychlý výskok, uchopení trámu a zmizí ve tmě. Ale opile se zapotácel a Pontswainova silná ruka ho zachránila před pádem. Pohled hlubokého pohrdání na lordově obličej se mu vpálil do nitra a vytrhl se mu.

Všichni Ffolkové teď vstávali a mlhou pivního opojení mu projela děsná představa: Viděl jasně masakr, v němž stateční Ffolkové podlehnou přesile, masakr, za který bude nepřímo odpovědný. Setřásl Pontswainovu pomocnou ruku a přinutil se stát vzpřímeně.

"Obvinění je nepravdivé!" prohlásil a nějak se mu povedlo pronést slova jasně. Oslovil vojáka: "Půjdu s vámi a odmítnu je před samým Vzneseným králem."

Na chvíli to vypadalo, že muži začnou bitku, ale krize přesáhla vrchol a napětí zvolna opadávalo.

Všichni tři kráčeli ke dveřím. Kapitánovy oči nad orlím nosem a upravenými vousy po nich bleskly.

"Musíte mi předat vaše zbraně," pronesl a vztáhl ruku.

Tristan teď svého rozhodnutí litoval, ale znovu viděl brutální kuše mřící na nevinné muže. Váhavě si odepnul pás a odevzdal jej. A přísahal si, že princ z Corwellu bude opět držet meč Cymrycha Hughha.

Kazgorothovo srdce dodávalo Hobarthovi všechnu sílu a vytrvalost, kterou potřeboval. Jeho cesta ho vedla nahoru přes skalnatý průsmyk a klikatými stržemi, leč nikdy se neodchýlil od směru k místu, kde nikdy nebyl.

Část této jistoty pocházela z jeho víry v Baala, neboť bůh mu ve snu určil jeho cíl. Ale část pocházela z černého srdce, jako by ho ten kámen nutil najít bojiště ze svých vlastních důvodů.

Po několika dnech bez jídla a pití i bez odpočinku sešel středem mělkého lesnatého údolí. Před ním se prostíralo široké pole se zakulaceným kopcem na druhém konci. Věděl, že ten vrch je Mistrův vrch. Jeho jméno nesla i bitva, jež se tu minulý rok odehrála. Hřmotný kněz vyšlapal nahoru na hřbitovní mohyly a pohládl černý kámen.

Držel srdce u země a připomněl si kouzlo, jímž mohl oživit mrtvé. Jako dřívě, znalost formule pocházela z jeho mysli, ale moc k uskutečnění dodal černý kámen. Daleko převyšoval moc, než v jakou kdy mohl doufat či jakou mohl vyvolat kterýkoli jiný kněz.

Hobarth potlačil záchvěv radosti nad otřesy země pod jeho nohama. Půda byla rvána velkými prasklinami, klikatícími se přes trávník. Vznela se vůně vlhké zeminy rychle překonaná silnějším pachem: zápachem mrtvého, shnilého masa.

Na dně jedné trhliny spatřil pohyb. Lebky na něho zíraly a kostnaté nice se zatínaly do půdy a trhavě vytahovaly kostlivce. Kostí klapaly, neboť tvorové se plazili ze země jako hmyz rojící se z úzké díry. Lezli jeden přes druhého bez ohledu k těm, kteří byli srazeni dolů a zasypani. Jak se trhliny prohlubovaly, víc a víc těch věcí se drápalo ven. Kostlivci opouštěli hroby a shromažďovali se v neuspořádané čety špinavých kostí.

Pak přišly zombie.

Maso těchto těl docela neshnilo, viselo volně ve vlajících záhybech. Chytající se bezmasými prsty okraje trhlín draly se ven ze svých hrobů, poslušní Hobarthova příkazu. Prázdné oční důlky tupě zíraly z oteklých znetvořených obličejů. Z úst bez rtů čnely zčernalé jazyky, visící nesmyslně z rozervaných, zkažených čelistí. Jako kostlivci i zombie se zformovaly do nepravidelných řad. Opouštěli zneuctěnou mohyly a zaplavovali pole.

A Hobarthova armáda stále rostla.

8 Křišťály z Thay

SE ŠIROCE ROZEVŘENÝMA OČIMA PAWLDO ze stínu sledoval, jak Tristan, Daryth a další vězeň byli postrkováni dveřmi 'Plovoucího delfína'. Držel ruku na vlkodavově krku. Jeden z ohyzdu surově uhodil prince a z Canthusovy hluboké hrudi zaznělo zavrčení. Pawldo položil uklidňující dlaň na zježený krk a šeptal do psova ucha chlácholivé zvuky.

V příští chvíli byli vězni dostrkáni pod schody a se svým doprovodem pochodovali spěšně ulicí. Zanedlouho zmizeli do noci.

Dvanáct obrů setrvalo u hostince, hledíce na hosty výhružně okny a dveřmi. Zvědavě šťouchali do každého, kdo chtěl vstoupit nebo opouštět hostinec. Konečně je to přestalo bavit a odešli; půlčík setrval ještě několik minut. Když se hosté začali trousit ven, vstal a oprášil se.

Pawldo měl mnoho práce. Našel hromadu starých hadrů a rychle otevřel svou kabelu. Každou křišťálovou kouli z Thay zabalil do několika ochranných vrstev látky. Vyňal pevnou koženou tuniku padnoucí přesně na jeho ramena. Naposled vyňal úzké ostří a připevnil je k pasu. To ostří, více méně dýka, vypilo životodárnou krev z víc než jednoho nepřítele.

Konečně se obrátil k vlkodavovi, jenž nehnutě pozoroval jeho přípravy. "Tristan?" řekl Pawldo a ukázal hlavou k ulici.

Obrovský pes ihned vyskočil a vyrazil z verandy; dole se zastavil a větřil prašnou cestu. Klusal směrem, jímž obři odešli, a Pawldo musel přidat, aby mu stačil. Jako stín uháněl Canthus llewellynskými ulicemi; přivedl je až na okraj města. Rozčilené obíhal kolem křižovatky několik minut a dal Pawldovi možnost si oddechnout, když hledal pánovu stopu. Našel ji, otočil se doleva a běžel vzhůru do mírného kopce. Funicí půlčík ho následoval.

Pes se náhle prudce rozběhl ke strážnímu domku, zasazenému do vysoké zdi táhnoucí se několik stop od ulice. V bráně klidně stál vysoký obr.

"Ne!" sykl Pawldo a táhl psa stranou, než se dostal do kruhu světla. "Tudy!" šeptl, uháněje od brány; zahnul ostře do uličky lemující pozemek. Stál tu vysoký dub, jehož spodní větve neořezal žádný zahradník. Půlčík vyhledal blízké husté křoví a nařídil Canthusovi lehnout. Pes byl nyní dobře skrytý před náhodným pohledem. Pawldo neměl žádné potíže vyškřábat se na strom do výše, odkud mohl nahlédnout přes zeď.

Viděl nádvoří a rozlehlý zámek, obklopený upravenými zahradami s tichými jezírky. Kolem patrolovalo několik obrů. Někde uvnitř byl princ z Corwellu.

"Je načase, abyste se vzbudil!" Pontswainův kousavý tón prošlehl Tristanovou únavou.

Princ se neobratně posadil ve snaze ignorovat těžké okovy, jež mu vázaly ruce a omezovaly pohyb. Hlava mu třeštila. Stejně spoutaný Daryth se na něho zachmuřeně podíval.

"Co se stalo?" sténal princ.

"Vy si vůbec nevzpomínáte?" Pontswain kráčel od zamřížovaného okna k princovi. Tristan seděl na tvrdém loži a vzhledl sklíčeně a vztekale k lordovi.

"Jisté si pamatují, co se stalo!" ut'al. "Chtěl jsem říct - jak strážce věděly, kde jsme? Čekaly na nás na pobřeží? Byli jsme tu jenom pár hodin."

"Dost dlouho, abyste se stačil opít."

"Dobrá!" zavrčel Tristan a postavil se proti lordovi. Řetěz na jeho zápěstích hlasitě zarachotil. "Dopustil jsem se chyby. Má-li to jakou cenu, lituji toho. A teď toho nechte, nebo, u bohyně, vám vrazím vaše vlastní zuby do krku!"

Čekal, že ho Pontswain uhodí - byl by uvítal fyzické uvolnění. Měl chuť do něčeho mlátit a arogantní lord by byl dobrým terčem. K jeho údivu Pontswain pokrčil rameny a odvrátil se.

"Začínám chápat," řekl Daryth tiše.

"Tak mi to tedy vysvětlí," žádal princ.

Calishita povstal, sklíčeně přešel celou a připojil se u jediného okna k Pontswainovi. Konečně se k nim přidal i Tristan. Dívali se přes udržované zahrady velkého zámku.

"Nevidíš to? Naše zatčení, možná i zničení .Šťastného kachňátka'. Vše ukazuje na záměr zmařit tvoji návštěvu u Vznešeného krále!"

"Ty se domníváš, že Vznešený král se mne bojí?" opáčil princ. "Proč?"

"Na Moray a Snowdownu byli vládcové zabiti nebo zmizeli; i tvého otce zavraždili. Ty jsi jediný, co zbývá!"

"Ale jaké nebezpečí hrozí Vznešenému králi od územního prince?"

"S tvým vítězstvím ve válce s přichozím z temnot se zajisté můžeš zdát nebezpečný - obzvláště slabošskému vládci," řekl Daryth. "Jeho vojáci na tebe čekali! - ne nějaký lord či král. A nějak se dozvěděli, že přicházíš..." Všichni naprosto zmlkli, neboť si každý uvědomoval význam Calishitových slov. Tristan souhlasně přikývl. A uvažoval, jestli zdi mají uši... či oči.

"Tato pera ji vyvažují a řídí její let. Svaly v křídlech jsou dost silné, aby ze země zvedla králíka."

Mladý orel seděl klidně na Gennině klíně, když mu Velká druidka roztáhla dlouhé křídlo. Robyn pozorně sledovala, jak její učitelka zvedla krásného ptáka.

"Ovšem, tahle je ještě moc malá," dodala Genna. "Musí napřed vyrůst, než se něčeho takového odváží."

Seděly na lávce v zahradě mezi červenými a fialovými květy a vznešenými pni věkovitých dubů. Tučné včely přeletovaly z květu na květ a pily nektar.

"Má nejostřejší oči ze všech našich zvířat," pokračovala Genna. "A rychlost. Její tvar je přizpůsobený rychlému přeletu z místa na místo."

"To bych si ráda zkusila!" zvolala Robyn, představujíc si potěšení letu. "Vidět celé údolí - celý svět!"

"Brzo, dítě," k jejímu úžasu řekla Genna. "Tvá výuka zdárně pokračuje navzdory mé nedávné ... letargii. Jsi skoro připravená naučit se tajemství zvířat, převzít v případech potřeby jejich tvar."

"Učitelko..." Robyn váhavě formovala otázku, která jí ležela na srdci. "Tvá letargie - měla co činit s cizincovou přítomností v háji?" Genna se nadlouho odmlčela a Robyn uvažovala, zda její otázku nepřeslechla.

"Moji nemoc nelze svalovat na cizince - aspoň ne docela," vysvětlila nakonec. "Víš, stárnu a mám-li říct pravdu, jsem starší, než vypadám. A slabosti věku na mne někdy doléhají. Napřed jsem se domnívala, že právě to mě sužovalo. Avšak od příchodu cizince jsem pocítovala něco daleko zlověstnějšího - přítomnost starověkého mocného nepřítele - o němž jsem doufala, že jsem s ním skončila - alespoň v tomto životě. Jeho přítomnost mne zahálila jakýmsi druhem šílenství." Na Robynin překvapený pohled zvedla ruku.

"Ne, ne sám ten cizinec. Nyní vím, kdo to byl - býval v údolí Myrloch mocným druidem. Jmenoval se Trahern z Údolí dubů. Myslela jsem, že byl ve válce zabit."

Ne, Trahern nezpůsobil mou chorobu. Byla to přítomnost toho, co přišlo s ním - něčeho, co mne vyčerpávalo a děsilo. Možná to žilo v jeho těle, nebo to bylo něco, co měl u sebe."

"Proč jsi mi to neřekla?"

"Nemohla jsem," pronesla Velká druidka. "To šílenství, co mne nakazilo, mne nutilo mlčet. Té přítomnosti jsem se hrozila, ale nemohla jsem vyjádřit slova varování. Nyní je to pryč, nebo alespoň nemá takovou sílu."

"Ten černý kámen!" zvolala Robyn.

"Cože? Jaký černý kámen? Proč jsi mi o tom nic neřekla?"

"Dokud nezemřel, neměla jsem ani tušení. Mním tím jeho první smrt." Vyprávěla vše o Acornově obnošeném váčku, který stále nosil, a popsala kámen, který z něj po jeho smrti vypadl.

"A kde je nyní?" otázala se Genna.

"Když jsem byla omráčená, Newt jej odnesl. Nevím přesně kam. Newte?"

Malý drak se náhle zjevil kousek u nich. Učinil se neviditelným a poletoval zahradou, třepaje stonky květů, na něž se včely chystaly usadat.

"Už je čas k obědu?" vyjekl dychtivě a řít se k lavičce. "To horké ráno se nekonečně vleče a vy dvě mě dnes nudíte. Co je k obědu? Žádné jídlo nevidím!"

"Počkej," zadržela ho mávnutím Robyn. "Budeš jíst brzo. Nejdřív potřebuji vědět, kam jsi odnesl ten černý kámen."

Newt se nervózně oťásl, obrací se čilý krček a oči všemi směry, jako by očekával, že se z lesa každou chvíli vyřítí divocí nepřítel. "Schoval jsem jej!" šeptal tajemně. "Odnosl jsem ho do lesa a upustil!"

"Ale kde?" trvala na svém mladá druidka.

"Tam někde," odvětil dráček s podrážděným gestem k jihu. "A teď už budeme obědvat?"

Robyn si nemohla pomoci, musela se zasmát a souhlasit. Obrátila se, aby z domku přinesla chléb, sýr a ovoce.

Potom si teprve všimla Genniných očí, upírajících se s obavami na les ve směru Newtova gesta.

Pawldo se chystal seskočit ze stromu. Z úzké uličky se ozvalo tichoučké škrábnutí sotva rozeznatelné od větru v trávě či jiného obyčejného hluku - a ztuhl. Natahoval uši a proklínal mraky zakrývající měsíc. Ozvalo se znovu! Nebyl v uličce sám.

Trhlinou v oblacích proniklo slabé světlo a půlčik spatřil blížící se tmavé tvary. Muži na koních, uvědomil si, ale proč neslyšel koně?

Jezdci zastavili přímo u paty stromu, v němž se skrýval, a napočítal šest černě oděných postav na černých koních, jejichž kopyta byla obalena v silných kožených chráničích. Pawldovi se jejich zjev nelíbil - aniž věděl, kdo jsou a co chtějí. Jeho nechuť se znásobila strachem, když spatřil jezdce sesedat. Potichoučku šplhal výš a byl si jistý, že ho splašný tlukot jeho srdce prozradí.

Mohl se jen dívat, jak muži skočili na jeho strom a šplhali nahoru. Jeden zůstal u koní, ale pět se vytáhlo do poloviny kmene.

Pawldo ležel na větvi jen asi deset stop nad hrozivými postavami. Chvěl se strachem a pevně svíral dřevo v naději, že se ve tmě ztratí.

"Bude v jednom z pokojů ve věži," sykl muž.

"Jak to víš?"

"Obři," odpověděl tázaný. "Pokaždé skrývají své poklady a vězní tak vysoko, jak mohou."

Muži se plazili vpřed na páru silných větví a obhlíželi zámek. Pawldo si byl jistý, že mluví o Tristanovi.

"Raspere, vezmi si tohle," slyšel prvního mluvčího, zřejmě vůdce tlupy. Půlčik neviděl, co si podali, ale doslechl se víc. "Vypij to, než překročíme zeď - budeš v čele, ale neviditelný. Držte se obrům z cesty, ale kdyby něco, my čtyři je zabavíme. Fallow, víš, co máš dělat."

"Žádné obavy," šeptl Rasper. "Princ je mrtvý muž!"

Vrahové! Půlčik v hrůze stiskl větev a kousek kůry se s tichoučkým prasknutím odštípl; hovor pod ním okamžitě ustal. Pod sebou rozeznal slabý pohyb a zjistil, že několik postav se sunulo po kmenu, ostatní zůstali dole. V naprostém tichu se zabíjící rozmístili, aby zatáhli síť.

Zatínaje prsty, aby neječel hrůzou, plazil se Pawldo ke konci větve. Koruna nad ním řídla, šplháním vzhůru by nic nezískal. Muži byli pod ním a mezi ním a kmenem, takže zbývala jediná cesta. Větev pod ním slábla a začínala se ohýbat i pod jeho malou váhou. Zdola slyšel šeptané rozkazy. Sklouzl nohama do prostoru, křečovitě svíraje koneček větve, která se prohnula. Nohy se dotkly nižší větve; pustil se, spoléhaje na svůj smysl pro rovnováhu. Padal a stěžil se zachytil spodnější, která se také prohnula.

V uličce pod sebou zahlédl pohyb a vzpomněl si na šestého vraha, který držel koně a jenž se nyní přesunul k místu jeho dopadu.

"Canthusi!" vykřikl v pádu a rozplácl se na zem. Vrah se nad ním sklonil a najednou uskočil. Pawldo zahlédl stín obrovského vlkodava, jak sráží útočníka k zemi; jeho dlouhé tesáky se zaryly do mužova ramene.

"Vpřed!" zvolal na psa, vyskočil a běžel ke koním. Pes poslechl, nechávaje svou oběť sténat v rostoucí kaluži krve.

Pawldo vběhl mezi nervózně přešlapující zvířata. "He-já!" ječel a uhořel jednoho přes bok. Uchopil třmeny dvou koní a prudce jimi trhl. Vydešení koně cválali uličkou a vběhli na hlavní třídu s půlčikem divoce vlajícím z jednoho třmenu. Canthus letěl za nimi a zuřivým štěkotem pobízel opozdilce.

"Nějaký nápad?" optal se Pontswain. Pro jednu jeho hlas nebyl nabitý sarkasmem. Tristan zkoušel ohnout mříže na oknech.

"Bez svého nářadí zámek neotevřu," prohlásil Daryth, odvrácený od dveří. "Všechno mi vzali, než nás sem hodili."

Tristan přecházel sem a tam, druzí dva padli na matrace. Princ nenáviděl věznění - nikdy předtím to nezažil. Zdálo se mu, že místnost je s každou minutou menší, a zahlcoval se napětím. Měl pocit, že v nejbližší chvíli si touhou po svobodě snad vymlátí o železné dveře mozek z hlavy. S námahou toto primitivní nutkání potlačil. Oknem prosvítaly hvězdy a jejich zářící body jako by se jeho trapnému stavu vysmívaly.

"Domníváte se, že Vznesený král vůbec dychtí slyšet vaši žádost?" zeptal se Pontswain. "Vynaložil velkou námahu, abyste se k němu dostal co nejdřív."

Tristan se bleskově otočil a pak se ovládl. Nevěděl, jestli je to kousavá poznámka, nebo čestná otázka. Soudě podle zvědavého, mírně pobaveného výrazu lordova obličej, Pontswain to nevěděl také.

"Nevypadá to tak," řekl Daryth tiše.

"Proč?" ptal se princ.

"Po vražedném pokusu - dvou, počítáme-li zničení našeho člunu - je nepravděpodobné, že tě povevou celou cestu až do Callidyrro."

"Když si přeji, abych byl mrtvý, proč mne už nezabili?"

"Možná, že si netroufali to udělat na veřejném místě," vpadl Pontswain. "Jen si vzpomeňte na náladu v hostinci!"

Daryth přikývl, vstal a takřka zakopl o řetězy svých okovů. Zaklel, trhl rukama - a v šoku zíral na jedno pouto, jež mu sklouzlo z ruky a třesklo na podlahu.

"Jak jsi to dokázal?" ptal se Tristan.

"Nevím," řekl zmateně Daryth. Zatáhl za druhou ruku a i ta proklouzla těsným rezavým kruhem. Hodil okovy na postel, mrkl na Tristana a začal se smát.

"Tyhle rukavice jsou z mořského hradu!" zvolal a vztyčil paže. "Věděl jsem, že jsou zvláštní - jsou magické!" Jednu stáhl a prohlížel si ji.

"Uvidíme," utrousil princ, zvědavý, zda budou mít na jeho rukou stejný účinek. Snažil se ji navléknout, jenže jeho ruka byla větší. "Co je to tady?" prohodil pro sebe, zkoumal rukavici a objevil vevnitř malý váček.

"Co jsi našel?" Calishita si ji vzal, podíval se do ní a ze skryté kapsy vytáhl kus tenkého tuhého drátu. "Paklíč!" zvolal. "Za okamžik tě zbavím okovů!"

Daryth poklekl a strčil tenkou sondu do zámku Tristanova pravého okovu. Po minutě jemného otáčení zámek cvakl a otevřel se. V další byly obě princovy ruce volné.

"Ohromné!" Tristan vyskočil. "Ted' -"

"Ššš!" Daryth náhle sykl a zvedl ruku. Do uší mu zalehlo lehké tření kovu o kov. Úzkostně hleděl ke dveřím a naznačil, že se někdo pokouší otevřít paklíčem dveře celý.

Pawldo se krčil u strážního domku a říkal si, že se musel zbláznit. Jeho divoký plán neměl nejmenší špetku naděje. Spíš naopak, že bude nepochybně zabit jako brouk, rozmáčkнутý nějakou botou obra.

Princ z Corwellu byl slušným přítelem, ale nikde není psáno, že přátelství znamená obětovat vlastní život pro kamaráda, který je už asi stejně mrtvý. A Tristanův na nic dobrý přítel Daryth dostal, co si zasloužil! Půlčíkovou hlavou se honila všechna možná pro a proti.

Ale nedalo se nic dělat. Pawldo se rozhodl, že nemá jinou možnost než to zkusit. I kdyby to byla poslední věc, kterou udělá. Zkusí svůj plán.

Namátkově zvedl jeden křišťál z Thay, hodil několikrát kouli nahoru a dolů, až nabyl pravé míry bezstarostnosti. Pokoušel se o veselé hvízdání; několikrát si musel olíznout rty, aby vyloudil pár chabých not.

Nyní byl připravený. Vynořil se ze stínu a vyšel do ulice hvízdaje veselý jig a vyhazuje kouli do vzduchu, jako by na světě neměl jedinou starost. Canthus se mu držel za patami.

Hladce došel k obrovi v bráně, uzavírající přístup na zámeckou půdu. Monstrum ho užasle sledovalo mrkajícima širokýma tupýma očima. Žluté tesáky trčící vzhůru z dolní čelisti vypadaly velmi nebezpečně. Pawldo doufal, že jeho pohled obsahoval víc zvědavosti než nepřátelství. Přestal hvízdát a zářivě se na něho usmál. "Haló, vy tam! Nechtěl byste koupit křišťál? Je to jediný kus na Moonshae!"

Armáda nemrtvých se plazila krajinou jako živý organismus. Nepotřebovali ani stravu, ani vodu - byli nevyčerpatelní a necítili bolest; šlapali přes louky květů i přes trnité křoviny se stejnou bezohledností. Rostliny však trpěly víc než jen šouravými kroky. Jak každý nemrtvý klopýtal vpřed, každé stéblo trávy, býlí či květních stonků, které mu stály v cestě, zvadlo a uschlo. Zemřelo dřív, než jej monstrum zašláplo. Stromy a keře, kolem nichž armáda prošla, postupně ztrácely listy. Tenké větve se neživě skláněly.

Zombie vedly v čele. Prudké lijáky z nich spláchly hlínu a hnijící maso viselo v cárech sedlé krve. Některé nesly rezavé zbraně. Ostatní měly prázdné ruce, ale i ty byly hrozné, neboť kůže i maso odpadlo a zůstaly pokroucené pařáty kostí. Většina očních důlků byla prázdná, leč nezdálo se, že by v tom spočíval nějaký rozdíl. Všichni nemrtví šli šouravými kroky, zakopávali a padali, ale vylezli na nohy a pochodovali dále. Na trní a ostrých kamenech zanechávali kusy páchnoucího masa.

Zombie si kupodivu zachovaly vlasy - mimo místa, kde maso bylo serváno. Některé měly i trsy vousů a mnoha ženám padaly dlouhé splepené chumáče na ramena.

Kostlivci byli několika bouřemi vymytí do běla. I mezi nimi byli někteří ozbrojení nebo na sobě měli zbytky roztrhaných a rezavých kusů brnění. Jejich prázdné oční důlky se upíraly vpřed, jak to nezemské vojsko klopýtal k cíli.

Šli bez odpočinku, neboť nemrtví netrpěli únavou ani nedostatkem spánku.

A Hobartha podporovalo srdce Kazgorotha.

Armáda pochodovala a povrch pod ní zčernal a zašel. Zanechala pás smrti táhnoucí se údolím Mistrova vrchu, přes vysoký průsmyk a konečně přes skalnaté stráně dolů, do údolí Myrloch.

Čelo vojska - dvojice strašných zjevení, která kdysi byla Severany, se šouralo do mělkého rybníku. Kolem nich poletovaly roje hladových much, leč ti si jich nevšímali. Někteří se potáceli s obličejí pokrytými mouchami, že vypadali, jako by měli bzučící černé vousy.

Jak nemrtví vstoupili do bahna, voda zčernala a ztichla. Tenké závoje páchnoucí páry se zvedly za každým krokem a na hladině plavaly ryby břichem vzhůru. První zombie přebrodily mělkou vodu a vlekly se bahnem na vzdálené stráně. Vstoupily na louku zářící květy, jejichž okvětní plátky opadávaly a poletovaly jako vločky sněhu. Armáda přešla a za ní zůstala bahnitá pustina.

Jedna zombie ve válce úderem válečné sekery téměř ztratila nohu a ta se teď pod ní podlomila. Ti za ní - těla přátel i nepřátel - se beze smyslu vlekli přes zmítající se mrtvolu, zašlapávající ji do bahna, až z ní čouhala jen hmatající, svírající se ruka.

Zvířata tu hrůzu cítila a prchala. Vojsko pochodovalo lesem zbaveným života.

Hobarth snil, že teď už brzo ta dívka bude jeho.

Tristan a Daryth stáli po stranách dveří, Pontswain naproti v okovech na matraci. Kývnutím se domluvili: bude se snažit k sobě upoutat pozornost toho, kdo se do cely dobýval. Jemné zvuky paklíče značily zručného zloděje - neztrácel čas zbytečným šťouráním - nebo zabijáka, vytrénovaného v Akademii, uvažoval Tristan. Zámek povolil.

V rostoucím napětí muži zadrželi dech a čekali, kdo se do cely vloupal. Dveře se pomalíčku otevíraly s hluchým zaskřipěním. Daryth vyrazil jako útočící had a protáhl ruku otvorem, aby uchopil košili toho, kdo stál venku.

Ruka sevřela prázdný vzduch. Ohromně rozevřel dveře, ale nikdo v hale nestál - pokud se nepodívali dolů.

"Pawldo!" vykřikl princ a vše svého přítele objal. "Jak ses sem dostal?"

"I když ti to řeknu, nebudeš mi věřit," odvětil půlčík napjatým šepem. Úzkostně se ohlédl přes rameno. "Pojď honem, musíme sebou hodit!"

"Jen minutu!" řekl Daryth a vykoul obezřetně do haly. Priskočil k Pontswainovi a vsunul paklíč do okovu. Po malém váhání se Pawldo přidal a pracoval na druhém.

"Díky," usmál se lord a třel si zápěstí.

"Jdeme!" sykl Pawldo a otočil se ke dveřím.

Tristan slyšel v jeho hlasu paniku. "Co víš? Co se stalo?"

"Zabíjáci!" šeptal Pawldo. "Přišli tě zabít! V této budově - možná, že teď sem stoupají po schodech!"

"Počkej!" oponoval Tristan. "Musím najít meč Cymrycha Hugha. Nemohu odejít bez něj!"

Pawldo měl chuť argumentovat, nakonec se se vzdechem obrátil. "Dobrá. Myslím, že vím, kde by mohl být. Před jedním z dolejších pokojů hlídá obr."

"Hrome!" zaklel princ. "Jak se kolem něj dostaneme dovnitř?"

"To je jen malý problém," ujistil ho Pawldo. Ujal se vedení s dýkou ve své drobné dlaní a potichu scházeli spirálovitým schodištěm. Tři spirály je zavedly do přízemí, odkud z velké zámecké haly vedly dveře do alkovny.

"Jak s tou věcí budeme bojovat?" šeptal Daryth zoufale. "Nemáme nic než ten malý podřezávač prasat pro tři muže!"

"Tohle malé ostří zasáhlo pár pěkně velkých prasat!" prohlásil suverénně Pawldo. "Bud'te potichu a následujte mne!"

Mužům nestačil čas na protest; půlčík otevřel dveře a klidně šel kolem stojícího mohutného tvora. Tristan s Darythem se chystali skočit za ním. Nemohli ho přece nechat zemřít samotného.

Obr se ani nehnul. Pawldo se po pár krocích otočil a mávl na ně, aby šli za ním. Tristan užasle čekal na obrovskou odezvu.

Monstrum v chlupatých velikých dlaních svíralo skleněnou kouli, obracelo ji sem a tam a upřeně do ní hledělo. Ani se nepodívalo, když se trojice po špičkách plížila kolem. Tristan se nevěřícně ohlédl - obr byl stále v zajetí lesklého křišťálu.

Zatím Pawldo odtáhl závěs zakrývající alkovnu a odvážně vstoupil do hlavního sálu. Zde byli také obři - tři. Každý z nich seděl na podlaze s nataženými nohama a každý soustředěně zíral do své křišťálové koule, které vypadaly jako ta v alkovně.

Muži, užaslí nad svým štěstím, následovali půlčíka přes sál k dřevěným dveřím. Ač Pawldo dokonce jednu nataženou nohu hrdinně překročil, princ a jeho společníci se k takovému činu raději neodhodlali. Klouzali tiše kolem zdí. Půlčík si již vytáhl z malého koženého pouzdra svůj drátěný paklíč. Dýku předal Darythovi, poklekl a opatrně začal manipulovat se zámkem velkých dubových dveří.

"Tenhle hlídali," šeptal. "Vsadím se, že vaše zbraně budou tady." Ve vteřině zámek cvakl a Daryth v obdivu zvedl obočí.

Pawldo potřásl rameny a neúspěšně se snažil zakrýt úsměv pýchy. S gestem kavalíra je otevřel.

"Ty mizerné trdlo! Nařídil jsem, abyste zaklepali -" řval kapitán s orlím nosem a povstal. Tiráda umkla tak rychle, jako začala, když kapitán viděl, že rušitelé nebyli neohrabaní obři. Ruka mu vylétla k jílcí, leč Daryth ho předstihl.

Calishita skočil dveřmi přes Pawlda a přistál v kočičím podřepu na půl cesty k důstojníkovu stolu. Pawldova dýka se mu chvěla nad hlavou, když ji držel za špicí v prstech, připravených k vrhu.

"Hněte se a zemřete," štěkl výhružně.

Vypadalo to, že kapitán sáhne po meči. Oči mu sjely na tenké ostří a ruka z jílce meče klesla.

Tristan k meči přistoupil, vytasil jej a obrátil proti jeho majiteli. "Kde jsou naše zbraně?"

Důstojník kývl na skříň u zdi a Pawldo ji spěchal otevřít. Vyňal jejích meče a Darythův scimitar a zavíral ji, když cosi upoutalo jeho zrak. Zvedl kožený vak, několikrát jím zatřásl, a když se ozval uspokojující cinkot, vesele se ušklíbl. Podal meč Cymrycha Hugha Tristanovi a skříň zavřel.

"Zde máte," předal zbraně Pontswainovi a Darythovi. "Ovšem tenhle se na vrhání nehodí, ale dává lepší rozmach."

Daryth se uchechtl. "Nebyl bych mohl vrhnout ani tuto věc. Musel jsem ho jenom přesvědčit, že mohu." A usmál se na kapitána, podáváje Pawldovi jeho dýku.

"Prohlédněte sál," řekl Pontswain a pokročil ke stolu, za nímž kapitán stál se zrakem planoucím nenávistí. Lord mu zpřímá pohlížel do očí. Bleskově tasil svůj meč a vrazil jej muži do hrudi rovnou do srdce.

Důstojník padl, ze smrtelného zranění proudiva krev. Pontswain se obrátil a kráčel ke dveřím.

"Proč jste to udělal?" otázal se ho vztekly Tristan. "Nechtěl nás zadržet."

"Jen co bychom odešli. Jak bychom se ztratili z dohledu, měli bychom za zády každého obra, co jich je ve městě. Nyní máme alespoň několikaminutovou výhodu."

"Vy jste vzal lidský život, abyste nám koupil pár minut?" Princ nevěřil svému sluchu. V boji zabíjel už dříve, jenže čin jeho společníka mu připadal tak... nelítostný, krutý.

"Právě tak!" řval Pontswain. "A měly by větší cenu, kdybychom ten čas užili k úniku místo k hádce!"

"Má pravdu!" přitakal Daryth otevíraje dveře. "Pojďme!"

Obři si stále vsedě hráli s křišťálovými koulemi; proběhli sálem do vstupní haly. Zde stála mohutná zavřená vrata.

"Máš nějaký plán?" ptal se princ Pawlda.

"Plán?" Půlčík pobaveně prsknul. "Byl jsem si jistý, že teď už ze mne bude mrtvola. Na co bych potřeboval plán?"

Z opatrnosti jsem však zajistil a skryl za rohem šest rychlých koní. Přišel jsem tudy," vysvětlil, zvedl závoru a otevřel polovinu vrat. Šli přes širokou verandu vděční, že se měsíc skrýval v temných mracích. Na předních schodech seděl obr soustředěný na svůj křišťál. Sestoupili, tiše procházeli obrovskou zahradou a drželi se u vysokých živých plotů.

"Tamhle - nechal jsem Canthuse u brány," ukázal Pawldo na vysoký strážní domek.

Nepostřehli žádný pohyb, až už bylo pozdě. V jedné chvíli měli před sebou otevřený chodníček, v příštích se z křoví

zjevíly čtyři černé postavy a zahradily jim cestu. Černočerná hedvábná látka kryla jejich těla, ale i tak Tristan poznal neomylně mohutnou postavu, která postoupila vpřed.

"Princ z Corwellu a Daryth z Calimshanu!" pronesl Razfallow měkkým kultivovaným hlasem. "Zřídka, možná nikdy, mi dvě smrti nepřinesly takové potěšení, jaké mi poskytnou vaše!"

Vůdce si odsunul masku. Měsíc probleskoval mračny, zalévaje zahradu mléčným svitem. Zvířecí rysy polovičního orka je úkosem pozorovaly, leč hlas hladce pokračoval. "A ten malý chlapík, co nás špehoval - jaké milé překvapení! Vidiš, Raspere, jak na nás hezky čeká? Neříkal jsem vám, že je tu najdeme?"

Jeden z tlupy kývl na souhlas, avšak malá kuše v jeho ruce se ani nehнула. Stejnou zbraní byl zabit Tristanův otec. Jinou kuši držel druhý vrah. Mohli je zabít, než se stačili hnout.

"Nu, Razfallowe," pronesl Daryth věcně. "Stále na prodej nejvyššímu plátcí, jak vidím."

"Vskutku," odvětila zrůda. "A ty ses ke mně mohl připojit a žít až do zralého stáří. Býval jsi jedním z nejlepších. Byl bych tě udělal svým pobočníkem - místo oběti."

"Práce pro tebe a tobě podobné není žádná výhoda," prohlásil suše Daryth. Razfallow lhostejně pokrčil rameny a oslovil zabijáka s kuší.

"Nu, Raspere, kdo bude první?"

Střed síly bohyně spočíval v údolí Myrloch. Nikde jinde nebyla její moc tak koncentrovaná. Nikde jinde nebyli druidové tak silní a oponující síly tak slabé.

Ale ani tato síla nestačila čelit moru smrti, jenž pochodoval do její nejsvatější říše. Každý nepřirozený krok - a každou minutu jich byly tisíce - přinášel duši bohyně žhnoucí bolest. Každé z nemrtvých stvoření bylo rouháním proti podstatě života, chaotickým porušením rovnováhy všech věcí.

Stáhla se a trpěla, neboť nad armádou smrti neměla žádnou moc. Pod dopadem kroků vadla a ustupovala, obávajíc se příchodu kněze a jeho ďábelského boha.

Bohyně nebyla bez spojenců. Její děti byly nejvěrnějšími obránci, které mohla povolát v časech nejvyšší potřeby. Jenže ten nejstarší, Leviatan, byl zabit Bestií. Nesmírná smečka vlků, již mohla shromáždit, by byla poskytla proti armádě jakousi ochranu, ale smečka se rozpadla do stovek nor, roztroušených po všech ostrovech.

Z jejích dětí zbývalo jenom jedno - to, které ve válce s Bestií žalostně trpělo. Ale nemohla si dovolit nechat ho v klidu.

A tak bohyně znovu povolala Kamerynna - jednorožce.

9 Uprchlíci

ZABIJÁCI ZVEDLI KUŠE A TRISTAN TAKŘKA fyzicky cítil šíp zaměřený na jeho hrud'. Chystal se k zoufalému pádu stranou, jsa si jist, že ho zabijí - když ho Daryth překvapil dlouhým tichým hvízdnutím.

"Právě jsem tě prokoukl, Razfallowe," řekl Calishita hladce a opakoval hvízd.

Stříbrný šíp v kuši se lehce přesunul a mířil na Darytha. "Jsi zábavný, Calishito." Razfallow se tiše uchechtl a zdálo se, že rozkaz k zabítí odkládá. "Viš, z vděčnosti tě nechám zabít jako posledního."

Tristana přítelovo pískání zmátlo, náhle si však připomněl, co Pawldo pronesl. Nyní Darythovu úmyslu rozuměl. Čas! Potřebovali na zdržení vrahů několik vteřin.

"Tak jako tak jsem mrtvý," řekl princ v hluboké naději, že neříká pravdu. "Řekněte mi tedy, proč tohle děláte? Kdo vám dává příkazy?"

Razfallow se smál, jako když praská oheň. "Vskutku jste mrtvý muž. Neutrácím svůj dech v hovoru s mrtvým." Míšenec pokývl svým mužům a pár zvedl své stříbrné kuše.

"Tahle hra mě unavuje," řekl zabiják. "Larelli, zabij toho s vlnitými lokny," a ušklíbl se na lorda. "Raspere, ty zamíř na prince. Míř nížko,"

V záři měsíce princ za vrahy zahlédl záblesk pohybu. Daryth zvolna pozvedl ruku jakoby v prosbě, ale princ viděl, že přítelův prst mířil přímo na střelce. Opět spatřil blížící se pohyb.

"Zabij, Canthusi!"

Darythův ostrý rozkaz byl v souladu s odrazem velkého psa. Skvěle vycvičený vlkodav divoce a naprosto tiše zaútočil. Rasper pod zuřivým nárazem klopýtl vpřed, a ačkoliv se snažil odpálit na Tristana svoji smrtící šípku, útok mu zmařil zamíření. Šípka neškodně letěla do tmy a muž se zoufale otočil, aby zápasil s mocnými čelistmi, hledajícími jeho krk.

Ten, jehož nazvali Larell, se překvapivě pootočil. Pontswain se vrhl na zem, když vrah vypustil střelu. Princ nevěděl, zdali zasáhla cíl.

Tristan, Daryth a Pawldo skočili vpřed s vytasenými zbraněmi. Tři zabijáci byli připraveni k souboji; Larell pustil kuši a tasil krátký štíhlý meč.

Vrahové pomalu ustupovali. Rasper vykřikl bolestí. Zmítal se a bojoval, ale ostré zuby vlkodava mu rvaly jeho obličej. Sevření ve smrtelném boji se odkutáleli z místa střetu.

Daryth vrhl ostrý pohled stranou, za Tristana. I Tristan se bleskem mrknul za sebe a v jasném měsíčním světle uzřel Pontswaina. Lord se omráčeně zvedal, zřejmě citelně nezraněn, a princ s Darythem se obrátili k útočníkům.

"Pozor!" vykřikl Calishita a přiskočil zpět k princovi. Tristan se udiveně stočil a vykřikl, když cítil ostří zatinající se mu do zad. Ale nikdo tam nebyl! Princ se sklonil vpřed a padl v agónii na zem. Kašlal a dusil se hrůzou, neboť plival krev.

Daryth napadl skokem zdroj útoku. Houstnoucí mlhou Tristan viděl jeho úder do... prázdna! Darythova čepel vystřelila vpřed a potom špiče zmizela. Spatřil ji opět, až Calishita ustoupil, a nyní z ní kapala krev. Slyšel ston a něco těžkého, ale neviditelného mu padlo přes nohy.

Tristan zatínal zuby, aby bolesti nekřičel, a bojoval, aby neztratil vědomí. Neviditelná čepel vnikla hluboko do jeho zad. Byla by ho jistě usmrtila, kdyby se na Darythovo varování v poslední chvíli neotočil. Matně si uvědomoval, že jeden neviditelný vrah se přikradl za ně.

Pawldo zadržoval tři útočníky. Nyní se k jeho boku připojil Calishita právě včas, neboť půlčik před nápirem rychle ustupoval. Pontswain se postavil a hnál se vpřed, mávaje dlouhým mečem před sebou.

Daryth divoce sekl po Razfallowově obličejí, ten ránu lehce odrazil a v protiútoky ho téměř připravil o ucho. Jeden z vrahů chtěl příležitosti využít prudkým bodnutím, ale přehnal svůj dosah. Darythův sek dolů mu čistě utál paži nad loktem a muž klesl na kolena, svíraje krvácející pahýl.

Pawldo zuřivě útočil. Calishita se přikrčil a bodal proti Razfallowovi, ale žádný z nich nemohl získat výhodu. Pontswain se přihrbil na okraji bitky hledaje příležitost k boji. Půlčik polekaně vykřikl - jeho protivník mu vyrazil zbraň z ruky. Pawldo uhnul, jak se vrah prudce rozmáchl po jeho krku. Útok byl zabíjácovým posledním omylem, neboť Pontswain přiskočil a jedním bleskovým výpadem mu probodl hrdlo.

Razfallow sekal po Darythovi a ten rány hladce odrážel. Dvě čepele třeskaly znovu a znovu, jak se bojovníci vrhali proti sobě. Pawldo šmátral po své zbrani a Razfallowův obličej se zkroutil do hrůzné masky nenávisti. Plívl Darythovi do tváře a s vrčením odskočil.

"Uvidím tě brzo, Calishito!" Jeho hlas byl rezavě, nelidské štěknutí; otočil se a pádil do tmy.

"Já toho opičáka dostanu," zuřil půlčik, který konečně našel svou dyku. Rozběhl se za ním, ale Daryth ho chytil za límec a přitáhl ho nazpět.

"Obdivuji tvou odvahu," řekl opravdově. "On tě však zabije - nebo zabije mne! Tma je jeho přirozenost. Chce, abychom šli po něm! A princ potřebuje pomoc."

Tristan je viděl přicházet - potom nic víc.

"Pojď sem, maličký. Víš, že ti neublížím."

Naslouchajícímu by Gennin hlas zněl jako různé štěbetání, kvičení a klapání, avšak Robyn její řeči dokonale rozuměla.

Rozuměla jí i milá rezavá veverka, neboť malé zvířátko doskákalo na konec dlouhé větve a potom lehce huplo na druidčinu vztaženou ruku. Skočilo jí na rameno a zvědavě jí očichávalo ucho. Genna se usmála. "Vážně si myslím, že se savci je největší legrace. Nejvíce se nám podobají. A myslím, že mohou být ze všech možných tvorů ti nej přátelštější, když se jim zachce."

"Jídlo?" švitořila veverka.

"Ach, ty malý prosebníčku," vzdychla rezignovaně, ale přece jen sáhla do kapsy svého volného hávu a vytáhla žaludy.

Robyn vzhlédla na ohnutou větev vedle Genny. "Newte, neopovaž se!" Dráček se zarputile zviditelnil. Usadil se nad veverkou a právě se chystal stisknout jí ocas, žert, jenž by ji byl vyhnal - pištící strachem - do nejvyšších větví stromu.

"Měl by ses stydět!" kárala jej Genna.

"Nemohu si pomoci," kňouralo dráče s pateticky svěšenými křídly a ocáskem. "Jsem tak unuděný! Vy dvě už nemáte nikdy čas na nějakou zábavu! Je to pořád jen cvičení tu, učení tam, nauč se jiné věci! A taky na mne pořád ječíte," poukázal v obraně. "Newte, kde jsi?" nebo "Nedělej to, Newte!" či "Nejez to, Newte!" nebo něco jiného."

"Pilně pracujeme," podotkla Genna se zrakem na Robyn. "Asi se snažím dohnat ztracený čas. Udělejme si hostinu u rybníčku. Podělíme se o láhev vína a strávíme klidné odpoledne."

"Jojojojo!" ječel Newt a radostí bliknul do neviditelnosti. Vteřinu nato byl zpět a šťastně bzučel.

"Chtěla jsem tě dnes uvést netopýrům," řekla Genna, když se vydaly k domku. "Ale to počká. Stejně je s nimi lepší řeč v noci."

Robyn šla ponořená do myšlenek. Poprvé od doby, co přišel ten cizinec, cítila vnitřní klid. Když Newt odnesl z hájku černý srdcovitý kámen, všechny starosti jako by zmizely. Trápila ji jedna věc a teď o ní mohla mluvit.

"Učitelko, minulý týden jsem měla několikrát ten stejný sen. Trápí mne to. Jsem si jistá, že to bylo vidění od bohyně." Genna na ni tážavě pohlédla.

"Je o mém... otci, králi. A také Tristanovi. Mám strach, že se stalo něco hrozného! Potřebuji mne!"

"Chceš se přestat učit?" zeptala se Genna jemně.

"Ne! Ale musím se dozvědět, co se stalo, musím jít k nim! Můžeš mi odpustit, když na čas odejdu?"

Genna se smutně usmála. "Není co odpouštět. Jsi bystrá, nadaná studentka, schopná činit svá vlastní rozhodnutí. Musíš-li na čas odejít, dobře, jenom doufám, že se vrátíš."

"Genno, vrátím se!" slíbila Robyn. "A děkuji ti!" Spadla jí z ramen starost a ulehčeně si oddechla. Bude cestovat do Corwellu tak rychle, jak bude možné!

Došly skoro domů, když zdáli zaslechly zoufalé bečení. Zůstaly stát a slyšely je opět. Zvuk se ozval z jihu, odněkud blízko hranic háje, a zdálo se, že přichází blíž.

"To zní velmi zle." Genna se zamračila a rozběhla se. Robyn se přidala a rychle svou tetu předběhla. Utíkala zahradou a mezi duby, kde se skoro srazila s pádící laní.

Objala roztřesené zvíře kolem krku, zastavila jeho úprk a uklidňovala je tichým šepotem. Klečela vedle ní a cítila, jak

její třes polevuje, ale ne docela. Za chvíli je dostihla Genna.

"Co se děje, hnědočko?" mumlala Genna tak měkce, zeji Robyn stěží slyšela.

Laň opět zabečela - zvuk, jemuž Robyn nerozuměla -ale snadno rozeznala pustou hrůzu. V srsti na bocích měla zachycené bodláky a břicho a nohy pokryté mnoha malými škrábanci.

Genna vzhledla ke své začce a vrásky starosti kolem očí se jí prohloubily. Několikrát vyděšené zvíře pohladila a to se zvolna uklidňovalo. Nepovstala, dokud se laň nezačala spokojeně pást na sladké trávě druidčina háje.

"Nevím, co ji tak postrašilo," vysvětlila. "Nikdy jsem tak přetrvávající děs neviděla. Očividně běžela mnoho mil."

"Co uděláme?" otázala se Robyn. Poděšené zvíře v ní vzbudilo zlost a chtěla potrestat toho, kdo zvíře tak týral.

"Musím jít a podívat se," řekla Genna.

"Nech mě jít s tebou," prosila Robyn.

"Zatím ne. Budu volat k silám, což ještě neumíš, ačkoli tvé schopnosti denně vzrůstají." Učitelka se usmála a poklepala jí na rameno. "Pokud budu pryč, chci, abys zůstala v háji. I jiná zvířet může potřebovat naši pomoc."

Sotva domluvila, křik obrovského hejna špačků je takřka ohlušil. Tisíce okřídlených tvorečků letěly splašeně oblohou, dokud nedosáhly bezpečného území háje. Rozčilení ptáci se usadili na nejvyšších větvích tyčících se dubů.

Obě, Robyn i Genna, viděly, že ti také prchali z jihu.

Po princovi z Corwellu se vztahovaly studené prsty smrti. Tristan její mrazivou přítomnost sotva pociťoval, neboť všechny jeho vjemy zakrývala šedá mlha.

Jeho vědomím matně pronikala bubnující kadence cválajícího koně a Darythovy ruce, držící ho v sedle, vůbec nevnímaly. Bolest jeho rány dávno pominula. Namáhavě lapal po dechu zraněnou plíci. Chvillemi byl ochoten vzdát se tmavé postavě po jeho boku. Neustálá bitva o dech ho vyčerpávala. Požehnaná úleva vztažených rukou mu připadala jako nejpříjemnější únik.

"Tristane! Můj princí, podívej se na mne!" Chvilí na vzdálený hlas nereagoval. Když se snažil, bylo to, jako by jeho tělo vězelo v hustém bahně; nemohl oči otevřít bez velkého úsilí. Ale konečně viděl.

Obklopoval ho mlžnatý oceán, tlumící nárazy koňských kopyt. Drncání přešlo v hladký pohodlný pohyb. Viděl, jak se řítí touto plání oparu, jenž se pojednou rozdělil a odhalil široké klidné jezero. Zdálo se mu, že cválají kolem pobřeží, ačkoli pod sebou neviděl žádnou zemi. Ve skutečnosti se ani dolů nedíval.

"Tristane!"

Hlas znovu vábivě pronikl do jeho mysli a princ se snažil spatřit mluvčího. Na jezerní hladině stála vážná bílá postava a její široce roztažené paže na něho kývaly. Královna Allisynn byla nezřetelně daleko, a přesto mohl vidět slzy v koutcích jejích očí. Mohl slyšet i její hlas, ačkoliv jen tichounce šeptala.

Jak byla krásná! Její vlasy povlávaly jako prapor v něžném vánku a její bílá říza vypadala spíš jako voda tekoucí kolem jejího těla. Byla velice smutná a princ ji chtěl obejmout a utěšit.

A potom její smutek pochopil.

Jeho výprava vůbec neuspěla. Naprosto ji zklamal. Nořil se do hlubin černé beznaděje a po boku opět viděl zjevení smrti.

Zoufale se snažil královnu dosáhnout, leč jeho tělo se nehýbalo dost rychle. Vzlyk se mu prodral hrdlem a její zjev se vytrácel.

"Moje královno!" zachroptěl. Namáhal se vztáhnout k ní ruku, aby ho k sobě mohla přitáhnout.

"Zůstaň tam!" zvolala přísným hlasem. "Nechod' sem! Nesmíš se ke mně přiblížit!"

Nezmohl se na odpověď, hrdlo se mu stáhlo žalem a oči se zaplavily slzami. Agónie, jak se vzdalovala, bylo víc, než mohl snést. A přece jaksi zůstávala vedle něho, i když jeho magický kůň letěl jako vítr.

"Můj princí, musíš vytrvat!" slyšel opět; i když mizela z dohledu, její hlas zesílil. "Jdi do Caer Callidyrru. Jen sám Vznešený král ti sdělí tajemství tvého osudu. A princí! Dej si pozor na jeho mága! Dej si pozor na Cyndra!" Téměř vybledla a princí hrozilo, že se utopí ve své studni sebelitosti.

"Má paní..." slabě zasténal.

"Ne!" pronesla a pojednou se její postava vyjasnila. "Tvá paní je jiná - žena, která tě potřebuje a může ti pomáhat! Volej svou paní - nevolej mne!"

Zmizela a na jejím místě stála zelenooká druidka s vlajícími černými vlasy. Její krása mu stáhla hrdlo. U bohyně, jak potřeboval Robyn! Musí ji vidět! Musí žít!

"Robyn," chroptěl tiše a zvuk přešel ve vzlyk.

Jeho společníci zpomalili šílený trysk, neboť koním docházely dechy. Bolest se obnovila, bodajíc jeho hrud' a krk ve žhavé agónii. Chut' krve mu hořkla v ústech.

A s bolestí přišlo vědomí, pochopení, že chce žít, že musí splnit svůj úkol, a zjev smrti od svého boku vyhostil.

Princ byl v hlubokém bezvědomí, necítil, že ho zvedli ze sedla, ani neviděl, že vstoupili do sešlých dveří stářícké venkovské kaple. Ale byl si vědom svého života.

A pevně se rozhodl si jej udržet.

Dvořan se stydlivě blížil k trůnu a napudrovaná paruka se mu natřásala.

"Vaše Výsosti," započal a hlas se mu zlomil. "Ten... uh... čaroděj není k nalezení."

"Pitomče!" štěkl král. "Zmizte mi z očí! Idiote! Nevracejte se, dokud ho nenajdete!"

Král vstal a kráčel ze schodů vedoucích k trůnu. Došel dolů a vztekle se obrátil; háv se mu omotal kolem nohou a král napůl upadl.

"Ven!" ječel. "Všichni ven! Jděte pryč!"

Dvořané, šašci i dvorní dámy se hnali velkou dvoranou ke dveřím.

Ve vteřině byla prázdná - mimo krále.

A ještě někoho.

Cyndre stál u trůnu; jeho černý háv se vzdouval a vál.

Král se vracel a pojednou ho uviděl. Zadržel dech, položil si ruku na ústa a pak se napřímil a důležitě pochodoval do schodů.

"Kde jste byl? Každý palácový poslíček vás hledal! Proč nikdy nejste tam, kde máte být?"

"Přišel jsem hned, jak jsem mohl, sire. Byl jsem uprostřed meditací. Přerušení by bylo velmi nebezpečné." Kouzelník udělal malé, nepostřehnutelné gesto. Králi poklesla ramena a unaveně se vlekl k trůnu.

"Tolik jsem se strachoval!" kvílel. "Jsou nějaké zprávy o tom princovi z Corwellu?"

"Máme zprávu o jeho příchodu do Llewellynu. Je tam silná posádka Rudé gardy. Určitě se brzo dozvíme o jeho zadržení." Mágův hlas měl na krále uklidňující vliv.

"Lituji, Cyndre, že jsem na vás křičel. Nemám už tak pevné nervy jako kdysi." Čaroděj neodpověděl, malý pobavený úsměv skryl jeho háv.

"Až ho chytnete," pokračoval král Carrathal, "chci, aby byl ke mně ihned přiveden. Jsem na toho prince zvědavý. Chci vědět, proč usiluje o můj trůn."

"Sire, dopravím vám ho sem při nejbližší příležitosti," odvětil Cyndre a v duchu dodal: "Jeho mrtvola vám toho moc neřekne."

"Ale ochráníte mne před ním, že ano?"

"Zajisté, sire. Nemáte se čeho obávat. Možná potřebujete něco, co vaše myšlenky od této nicotné záležitosti odvede - snad poprava? Máte nějakého vězně, jehož smrt byste si přál? Třeba sestru toho O'Roarka?"

"Ne, ještě ne!" řekl král pevně. "Stále doufám, že se dá přesvědčit. To nikdy nedokážu, bude-li mrtvá."

Mág jemně mávl a něco králi pošeptal.

"Dobrá," vzdychl Carrathal. "Ráno ji popravte," a tváří mu proběhl výraz holého děsu. Viděl před sebou rady duchů a uvědomil si jejich rostoucí počet. Neklidně zívá. "Děkuji vám, Cyndre, někdy si říkám, co bych si bez vás..."

Král nemohl ukončit větu, protože usnul.

"Nebudu pryč déle než jeden den," vysvětlila Velká druidka. Její chování bylo vážné. "Snaž se, aby spolu nebojovali. Mluv s vůdci - pomohou ti."

Robyn kývla ve snaze zakrýt své pochyby. Během noci se háj Velké druidky naplnil vyděšenými zvířaty. Mnoho vysoké zvěře, králíků, divokých prasat, veverek, myší a jiných savců probíhalo sem a tam, snažíce se vyhnout vlkům, liškám, jezevcům a kunám, kteří tu také hledali ochranu.

Ochranu před čím? Stále věděly velice málo o tom, co háj ohrožovalo - mimo nával postrašené zvěře.

"Budeš-li muset, požádej o pomoc Grunta," řekla Genna. "Bude sice brblat, ale může být tím nejlepším spojencem."

"Ano," souhlasila Robyn. Starý hnědý medvěd byl skutečně mrzutý a nevrlý chlapík, ale věděla, že je neobvykle rozvázným spolehlivým tvorem.

"Budu spěchat," dodala druidka. "Měj se tu dobře, mé dítě."

Genna se obrátila k jihu a její tělo se posunovalo a rozmazávalo před Robyninými očima. Zmenšila se a její hnědá říza se pomalu měnila ve zlaté peří. Paže se staly křídly a nos zobákem. Hladká hlava, ani trochu podobná lidské, se k Robyn otočila s požeňmáním v malých lesklých očkách. Pak křídla uhodila směrem dolů a velký orel, jenž byl Gennou Měsíční zpěvačkou, vyrazil do vzduchu a stoupal k obloze. Hladce obkroužil háj a zmizel jako tečka v jižním nebi.

Na Robyn padla předtucha těžké hrozby, a jak den pokračoval, měla ze své práce pramalou radost. Zprvu se domnívala, že neklid byl způsoben ohrožením údolí, což byla částečně pravda. Jenže její mysl se stále častěji zabývala Tristanem.

Její vzpomínky v ní obvykle budily vlny radosti, ale tentokrát myšlenky na prince zvyšovaly její úzkost. A tento pocit v ní narůstal s každou minutou, co na něho pomyslela. Nemohla uniknout předtuše, že je ve velkém nebezpečí.

Zápasila se silným pokušením utéct, opustit háj a spěchat k němu. Jenže i kdyby byla věděla, kde je - a cítila s jistotou, že v Corwellu není - neodhodlala by se zřeknout důvěry ve svou bohyni. A tak se vrátila ke svým četným úkolům.

Dnes jí i práce připadala prázdná a nesmyslná. Ujišťovala se, že tento pocit nepocházel z ní.

A potom na háj padl zvláštní klid. Zvířecí hlasy umlkly. Podívala se vzhůru - něco do háje vstoupilo. Byla to mocná, leč vážná přítomnost. Robyn rychle kráčela duby, potom se rozběhla. Měla podezření, kdo je tím návštěvníkem, ještě než vyběhla z lesa a uviděla ho. Měla dojem, že na jeho tváři viděla úsměv, když radostně vykřikla, doběhla k němu a objala ho kolem krku.

Ten úsměv byl ovšem pouze její představa, neboť přestože on též měl velkou radost, Kamerynn - jednorožec se nemohl smát.

Chladná silná bríza vála stále k severu, bičující vody úžiny do vzdutých šedých vln. Tavisha bojovala s větrem, křížovala sem a tam, ale ke Corwellu se blížila jen velmi pomalu.

Snad už postě uvažovala, zda se skutečně rozhodla správně. A vůbec, připomínala si, co mohla pro záchranu prince udělat? Bolestně, leč pragmaticky si přiznala, že nebyla žádnou bojovnicí - odvážný únik ze srdce nepřátelské pevnosti bylo něco, co by nikdy nedokázala.

Jediným místem, které mohlo princovi poskytnout pomoc, byla jeho domovina. Neměla tušení, jakým způsobem lordové pomohou, ale nevěděla, ke komu jinému by se obrátila.

A vítr stále dul a šedé vody se valily.

"Dejte ho sem," řekl malý kněz a odtáhl vlněný závěs malé místnosti. Byla tam pouze úzká postel a Daryth s Pawldem byli vděční, že ho mohou uložit i na tak malou plochu. Pontswain stál venku s taseným mečem a hlídal oba konce ztemnělé opuštěné cesty.

Kněz utíkal ke dveřím kaple a viděl prázdnou cestu. Nejhlubší noční hodiny ustupovaly ránu.

"Cowane! Pojď sem!" zvolal.

Z alkovny vyšel asi patnáctiletý hoch, protíral si oči a zíval. Zvědavě mrknul na cizince a oči se mu rozšířily při pohledu na zkrvaveného prince, nataženého na posteli, bledého jako mrtvola.

"Chlapče, postarej se o jejich koně!" rozkázal kněz a Cowan odběhl.

Otočil se k mužům: "Jsem patriarcha Trevor, kněz Chauntey." Spěšně přistoupil k lůžku. Pohyboval se hladce s lehkou ladností. Uchopil princovu ruku a druhou mu přitiskl na čelo.

"Je blízko smrti. Ještě několik mil v sedle by ho bylo zabilo." Patriarcha zavřel oči, stále se dotýkáje Tristanova zápěstí a čela. Celou minutu šeptal měkce rituální slova.

Zdálo se, jako by prince obklopila teplá záře - viděli ji jako slabé světlo. Daryth pocítil příliv zbožnosti a rád by byl poklekl. Tvrdohlavě se nutkání vzepřel a ohromeně přihlížel knězovu uzdravujícímu kouzlu.

"Chauntea," pronesl kněz zbožně. Tristan cukal víčky a zmítal se na úzké matraci. Z úst mu vyhrkl prudký, šokující pramen krve a zasáhl i kněze, ale patriarcha to přehlížel. Darythova ruka vylétla k meči; měl o prince strach, leč kněz pozvedl utišující ruku a Calishita si vydechl.

Tristan sténal a svíjel se s otevřenými očima, ale zornice se stočily hluboko dozadu a víčky probleskovala jen bělma. Kněz znovu šeptal - měkká záře zesílila a pak pomalu hasla.

Když kněz otevřel oči, princova hrud' se začala zvedat a padat v hlubokém pravidelném dýchání. Do tváří se mu vracela barva.

"Spí," vysvětlil kněz. "Pojďme si pohovořit."

Daryth a Pawldo s ním odešli do jiného pokoje. Trevor vyňal z dřevěné skříňky láhev vína a vybídl je, aby se usadili k malému stolu.

"Jste uprchlíci," řekl konečně. "Ale od čeho?"

Půlčik a Calishita si rychle vyměnili pohled, zřejmě zaskočení bezohledně přímou otázkou. Půlčik se odhodlal odpovědět. "Obři Vznešeného krále zajali mého přítele na základě falešného obvinění. Pomohli jsme mu uniknout, ale byl při tom zraněn."

"Obři Rudé gardy!" zavrčel kněz jedovatě s udivující nenávistí. "Ta žoldácká chátra!" Neušly mu jejich udivené zraky a vysvětlil: "Garda je jenom jeden příklad moru, jenž se šíří naší zemí. Dívali jsme se na jejich pochod přes Grady - je to malé město - před několika dny. Pohled na lidi krčící se v domech, třesoucí se hrůzou, mi lámal srdce. Nezapomínejte - tohle jsou vojska našeho vlastního krále! Ptám se vás, co je to za krále, který vrhá takovou hrůzu na svůj lid?"

"Takových králů je víc, než byste vůbec věřil," ujistil ho Daryth, "ač tento je první tohoto druhu vládce na Ostrovech. Mluvim ze zkušenosti - Ffolkům bylo vládnuto se svobodami, které daleko přesahují normu."

"Pravda," souhlasil Pontswain, vcházející do dveří. "Na cestě je klid. Jak se daří princů?"

"Bude žít," řekl patriarcha.

Lord mlčky usedl na volnou židli a Daryth uvažoval, zda tu zprávu Pontswain pokládá za dobrou, nebo za špatnou.

"Proč se callidyrrští lordi králi nevzepřeli?" zeptal se lord. "Nedovedu si představit, že bychom si my v Corwellu nechali takové jednání líbit."

"Zkoušeli to. Několik zmizelo, ostatní jsou ve vězení. Těm, co zmizeli, zkonfiskovali všechnu majetek a přidělili ho královým spojencům. Jeden, dřívější lord O'Roarke, žije jako vyhnanec v lese, nadává hořce na svůj úděl, ale není schopen jej změnit."

"Proč nedošlo k povstání?" naléhal Pontswain.

"To nevím," pokrčil rameny patriarcha. "Asi postrádají silného vůdce. A spíš proto, že Ffolky zastrašili." Chvilí mlčky vážil své prohlášení a svoji situaci. "Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci, ale máte proti sobě mocné nepřátele. Mohu vás tu ukrýt do setmění, pak budete muset pokračovat v cestě. Nebojím se o sebe, ale bezpochyby by zničili celou vesnici, kdyby vás tu našli."

"Chápeme," řekl Daryth. "A děkuji vám za vaši pomoc."

"Musíte se rozhodnout, kam odtud půjdete," připomněl kněz. "Nebo už máte cíl?"

"Caer Callidyrr a návštěvu Vznešeného krále," ozval se hlas od dveří. Obrátili se a uzerli v nich stát zachmuřeného prince z Corwellu.

"Tristane!" Pawldo vyskočil ze židle a všichni prince užasle pozorovali. Opíral se o dveře s tváří staženou bolestí. Do kůže se mu vrátila barva a oči zářily rozhodností a hněvem.

"Měl byste spát," podotkl Trevor, vstal a nabídl mu svou židli.

"Ano, budu, ale musíme napřed ustavit plán."

"Určitě chcete jít do Caer Callidyrru?" ptal se patriarcha.

"Ano."

"Dobrá. Královská cesta, silnice, po níž jste opustili Llewellyn, bude silně střežená. Kdybyste jeli tudy, určitě vás chytanou. Ale jsou jiné cesty, spíš stezky, vedou odtud na západ a pak na sever přes Dernallský les. Královi vojáci se moc do lesa nepouštějí, ale sám les skrývá dost nebezpečí. První věc - stezek je málo a je obtížné je sledovat."

"V lesích se vyznáme," řekl princ. "Pojedeme jeho stezkami."

"Mohu vám dát mapku a nějaký návod. Jinak budete muset spoléhat na své smysly pro směr." Kněz jim na kus

pergamenu nakreslil pavouci síť kroutících se cestíček. "Několik dní budete velmi slabý," varoval Tristana. "Jsem si jistý, že takové zranění by většinu mužů zabilo. Musíte o sebe dbát, a když je třeba, odpočívat."

"Děkuji vám, pane. Dám pozor. Mám k vám jediný dotaz: Proč jste nám tolik pomáhal?"

"Není na kněžích ani smrtelnících, aby rozuměli úmyslům bohů. Já pouze poslechl její výzvu. Nikdy nezapomínejte: Chauntea je vašim spojencem. Doufá, že vaše poslání bude úspěšné, a pomůže vám tolik, kolik spočívá v její moci. Nyní rozumím, proč jste tady. Vaše poslání v Caer Callidyrru - ne, nic mi o něm nepovídejte. Ale chápu, že král, který si najímá zrůdy, aby ho chránily proti vlastnímu lidu, nemůže pracovat pro dobro národa a jeho země. Pro moji bohyni je tento král urážkou, a proto žehná vašemu poslání. Necht' jedete jako vítr - stejně nepolapitelní," uzavřel patriarcha Trevor.

Knězova slova měla povzbuzující účinek a Tristanovým nitrem se přelila teplá vlna. "Děkuji vám za vše," řekl vřele a pevně stiskl patriarchovu ruku. "Dodal jste mému poslání novou naději!"

"Totéž jste učinil i pro moji," pronesl kněz poklidně.

Potom šli spát, a když se setmělo, nasedli na černé koně a vklouzli do noci. Mohutný vlkodav běžel číhavě vpředu.

Baal si hověl v ohništích Gehenny a liboval si ve smyslném doteku lávy živé čerstvou krví.

Bůh smrti, milovník vražedných činů, byl v dobrém rozmaru. Jeho věrní a i ti, co stáli proti němu, byli jednotní v tom, jak ho bavili. Jenže to nebyla pouhá zábava; každý vražedný čin Baala posílil, zvýšil jeho vliv mezi bohy a zvyšoval jeho schopnost zasahovat do lidských záležitostí.

A tak Baal pozoroval rozvíjení událostí. Vzrušil se pohledem na armádu mrtvých, která znásilňovala údolí Myrloch. Až skončí, budou jeho nejmocnějším úspěchem; stvoří legii smrti, jež celou zemi podřídí jeho vůli. Baal slinil při myšlence na krev mladé druidky, zahřívající jeho břicho při Hobarthově obětním rituálu.

Události na Alaronu jej tolik nezaujaly, ale neušla mu příležitostná těla, jež za sebou zanechával prchající princ.

Mockrát se domníval, že princova smrt je na dosah, leč pokaždé se smrtelníkům podařilo ji odrazit - jen stěží. A Baal byl trpělivý.

10 Přeměny

JEDNOROŽEC SE LÁSKYPLNĚ OTÍRAL O Robynino rameno. Druidka mu nic neříkala, ale břemeno odpovědnosti, kterou dnes nesla, bylo mnohem lehčí.

Odtáhla se a hleděla na krásné stvoření, dítě samotné bohyně. Kamerynnův bílý vous visel v silném chumáči z jeho brady a slonovinový roh pyšně trčel vpřed snad víc než čtyři stopy.

Jeho velké oči byly čisté a jasné a Robyn šeptla za tento zázrak tichou modlitbu díky. Před rokem byl skvělý jednorožec oslepen, jeho kůže a oči popálené silou Bestie. Vypadal, že se úplně uzdravil, a frkl širokými nozdrami, jako by jeho utrpení a rány nic neznamenal.

"Kamerynne! Ty ohromný koni!" Newt křičel radostí, když viděl svého starého přítele. Sněhl se jako šipka a hrdě se na rohu usadil.

"Díky bohyni, že jsi tady!" mlel spěšně. "Robyn má hrozné potíže se zvěří. No, snaží se, ale je stále tak mladá. Teď, když jsi tu, jistě..."

Kamerynn hodil svým silným krkem nazad a dráček měl co dělat, aby se udržel. Křoví za ním se trochu rozestoupilo a maličký obličej vzhledl ostýchavě k Robyn. Jednorožec kývl rohem a malé stvoření pokročilo dopředu. Vypadalo jako malý muž, velký asi dvě stopy, jenže z každého ramene mu vyráželo lehounké křídlo a měl dlouhé vztyčené uši. Když se ukláněl, všimla si dvou dlouhých věcí připomínajících brouci tykadla rostoucí z jeho čela. Věděla, že je to lesní skřítek. Měl na sobě zelenou tuniku a čepičku a nesl malý luk, šípy a dýku za pasem. "Vítám tě v háji," řekla a vztáhla ruku. "Yazillickliku!" vyjekl Newt a bzučel před skřítkem. "Ty jsi tu taky! Měli bychom mít oslavu!" Obrátil se k Robyn a třepetal se jí před očima. "Robyn, budeme mít oslavu? Prosím, můžeme mít oslavu?"

"Ne! Nedošlo ti, Newte, že se děje něco vážného?" Opravdu se na draka zlobila. V ničem jí nepomohl, ani když se namáhala se zvíraty.

Newt byl na chvíli dotčen, ale pak se vrátil na Kamerynnův roh a se zájmem sledoval vývin situace.

"Já... musím vám říct o nebezpečí," pronesl skřítek vysokým, ladným hlasem, jenž byl v prudkém kontrastu s vážností jeho zprávy. Robyn jeho nervozitu chápala. Skřítkové patřili k nejstydlivějším tvorům hájku. V okolních lesích jich žilo mnoho, přesto nikdy žádného neviděla. Tušila, že musel shromáždit všechnu odvahu, aby přišel.

"Tam naproti je strašné - strašné - nebezpečí! Viděli jsme armádu, která proniká údolím. Přichází sem!" řekl skřítek.

"Armáda!" vydechla Robyn.

"To není to nejhorší - ne to nejhorší!" pokračoval. "Není to armáda mužů nebo Llewyrů, nebo i Firbolgů. Je to armáda mrtvol!"

"Mrtvol? Ale jak...?" Robyn byla příliš šokovaná, aby přemýšlela. Ten malý skřítek nemůže říkat pravdu.

Yazillicklik kýval hlavou, malá tykadla poskakovala. Vypadal, že se dá do pláče. "Já n-nevím!" nařikal. "Ale přicházejí sem! A jsou to d'ábli! D'ábli!"

Nikdo si nevšiml velkého orla snášet se z tmavnoucí oblohy, dokud nedosedl na zem vedle nich. Orlův tvar se hnul a náhle tu stála Genna. I v temném světle Robyn postřehla, jak je bledá. Začala hovořit a hlas se jí zadrhoval, ač se jej pokoušela ovládnout. Zřejmě zaslechla skřítkovu poslední poznámku.

"Blíží se každou minutou - budou tu nejvýš tak za dva dny. Vyslala jsem své vrabce, aby svolali všechny druidy z údolí. Shromáždíme se zde co nejdřív. Možná společně je naše síly zastraší." Několik tuctů druidů bylo roztroušeno po údolí a každý se staral o svůj posvátný háj. V háji Velké druidky se scházeli k poradám, ale byli to většinou samotářští muži a ženy, kteří moc nevyhledávali lidskou společnost.

Genna oslovila Yazillicklika, její pohled změkkl. "Děkuji ti, maličký, že jsi sem přišel. Vím, že to pro tebe bylo těžké."

"Zů - zůstanu tady a pomohu," vyhrkl a hned nato vypadal, že své nabídky lituje.

Velká druidka zvedla bradu a zahleděla se své žačce rovnou do očí. "Robyn, musíš tu ještě chvíli zůstat. Vím, že se strachuješ o krále a svého prince, ale potřebuji tě tady."

Robyn v jejích slovech postřehla rozkaz, ale ten nebyl třeba. Zнала svou povinnost a přikývla v odpověď. Nemohla udělat nic jiného.

Když černí koně unášeli jezdce nocí, ukázalo se, jak nedocenitelné služby jim prokázala patriarchova mapa. Často také měnili koně, nechávající dva běžet volně, zatímco ostatní nesli Tristana, Darytha, Pontswaina a Pawlda. Čerství koně jim pomohli dosáhnout opravdu výborného času.

Hodiny v sedle na Tristana těžce doléhaly; bolest v jeho ráně vyrostla do pulzujícího ohně celých zad. Nic neřikal z obavy, že by jeho společníci zmínili krok, a byl rád, když se přiblížil úsvit a začali hledat příhodné místo, kde by se přes den ukryli.

Nebylo jich zde mnoho. Alaron - alespoň tato část - postrádal divočinu či větší zalesněné pozemky. Museli konečně opustit stezku a překročit několik polí a plotů, než našli malý lesík v hlubokém dolíku. Sestoupili z koní, pojedli něco ovoce a chleba, co jim kněz dal na cestu, a připravili se k odpočinku.

Pawldo šel k potoku doplnit jejich zásoby vody a muži chvíli seděli mlčky.

"Předpokládám, že jste si již uvědomil, že naše původní poslání už ztratilo všechn význam," řekl odpočívající Pontswain.

Tristan se na něj podezřívavě podíval. Nemohl jinak, prostě zcela nevěřil lordově motivaci. Ale nyní souhlasil.

"Vskutku nemá smysl žádat schválení od muže, který dal příkaz, aby mne zatkli a zabili."

"Jedme zpět do Corwellu a nechme tento bláznec jeho chovancům!" řekl lord. "Čeho byste tu chtěl dosáhnout?"

"Mohu dosáhnout pomstu za otcovu smrt! Mohu krále přinutit, aby přiznal své zločiny proti Ffolkům - a možná některé z nich napravit!"

"Vy jste se zbláznili! Vždyť se vás pokoušel zabít! Teď chcete cestovat do jeho pevnosti a říct mu, že se vám nelíbí, co dělá? Nemáte ani špetku naděje!"

"Naopak, myslím si, že moje šance je dobrá. My jsme se jeho nástrahám tak dalece vyhnuli. A mimoto, já musím něco učinit! Nemohu nechat smrt mého otce bez odvěty!"

"Vaše bláznivá pomsta nás bude stát život!"

"Můžete se přece vrátit do Corwellu, kdykoli se vám zachce. Půjdemo i bez vás," popíchl ho Tristan. Zamračený Pontswain ležel potichu.

Pawldo se vrátil s kapajícím vakem vody a nechal ho kolovat. Mlčky pili a půlčik se natáhl vedle nich.

"Jak navrhuješ dostat se do hradu?" ptal se Daryth, když se uložili na svá travnatá lože.

"Nevím," připustil princ. "Říkal jsi, že odevšud se dá uniknout, z toho vyplývá, že vždycky je nějaká cesta dovnitř."

"Opak úniku je chycení," poukázal Pawldo.

"Napřed se musíme dostat tam, potom se začneme zajímat, jak se dostat dovnitř," řekl Calishita. "A jak tahle země vypadá, nedá se to vůbec zaručit; obzvlášť s vojskem, které po nás pátrá."

"Na druhou stranu se ale nezdá, že králova vojska jsou moc v oblíbě v této části země, vezmeš-li v úvahu reakci Ffolků v 'Plovoucím delfinovi' či kněze Trevora," uvažoval Tristan.

"Zkusme to raději se skrýváním," varoval půlčik. "Nemám chuť tě znovu zachraňovat!"

"Na to jsem se tě chtěl zeptat. Jak se ti povedl trik s těmi obry?"

Nemálo hrdý Pawldo se uchechtl. Vyprávěl příhodu o vrazích na stromě a jeho vstupu do zámku. Pro tentokrát podrobnosti moc nepřikrášlil.

"Měli jsme velké štěstí, že jsme měli přítele, jako jsi ty, co číhal ve stínu," smál se princ. Pawldo se nad chválou radostně ušklíbl.

"Teď mi pověz," žádal půlčik, "jak jste se vy, lotři, dostali do rozporu se zákonem? Ukradli jste dětem mléko? Nebo jste snad přehnali vášeň k nějaké dceři místního lorda?"

"Nic tak jednoduchého," odvětil Tristan. Vyprávěl o vraždě krále Kendricka a jejich poslání na Alaronu. Po dlouhém váhání popsal hrad královny Allisynn a její proroctví.

"Skutečně lituji smrti tvého otce," řekl tiše Pawldo.

Trislanem prošleha vlna žalu. Přišla náhle a odezněla. S bodnutím viny si uvědomil, že ve sledu událostí na otce několik dní ani nevzpomněl. Ale dostalo se mu částečného zadostiučinění. "V Llewellynu jsme se nemálo pomstili. Jsem si jistý, že muži doprovázející Razfallowa byli titíž, s nimiž přepadl Corwell."

"Přál bych si, aby nám byl ten krvežíznivý ďas neunikl," pronesl hořce Daryth. "Ale pěkně jsme počet jeho bandy osekali."

"Škoda, že jsme jeho zabíjení nemohli jednou provždy ukončit," řekl princ. "Ale určitě budeme mít další příležitost."

"Obzvlášť s vaším křehkým plánem," řál Pontswain. Pod hlavou měl za polštář sedlo; naslouchal hovoru a nyní se posadil.

"Nežádal jsem, abyste jel se mnou!" odsekl princ planoucí hněvem.

"Jistě ne. Bylo to mé rozhodnutí. Jenže teď jsem tady a uvažuji, co za bláznovství plánujete na příště!"

"Můj milý lorde, toto je můj boj - je to má osobní záležitost. Nestojím o vaši pomoc ani nevítám, že jste do něj zapletený. Máte-li jiné zájmy, které by se lépe uplatnily jinde..."

"Mám, princi! Chci, aby naše království rozkvétalo, chci vidět zase něco z jeho bývalé slávy! Budu-li králem, myslím, že bude. Možná by k tomu došlo pod vaším vedením také, ale zatím jsem neviděl jediný důkaz!"

Zardělý Tristan instinktivně sáhl po meči. Hněv mu sálal z očí, když se setkal s Pontswainovým vyrovnaným pohledem. Lordova tvář byla kupodivu bez emocí.

"Ach, ovládáte svůj meč velmi dobře - určitě lépe než já," pokračoval lord. "Ale uvažuji, jak ovládáte svou mysl!"

Tristan potlačil svůj vztek, leč ta poznámka ho hluboce zasáhla. V skrytém koutku srdce si uvědomil, že Pontswain byl velmi blízko pravdě. Jaké návrhy mohl nabídnout? Jaký plán vypracoval?

"Možná se pod poručnictvím vaší moudrosti něčemu přiučím!" odsekl ve snaze vrátit lordovi neomalený sarkasmus. Ale i jemu samému to znělo hluše.

"S takovou veselou myšlenkou se hodlám uložit ke spánku," dodal Daryth. Zabalili se do přikrývek. Tristan se ještě neuklidnil. Jeho mozek přemítal množství ostrých poznámek a princ litoval, že si na ně včas nevzpomněl. Hněv zchladl a napadla ho zvláštní myšlenka. Poprvé viděl Pontswaina nejen coby rivala, ale jako muže, kterému na rozkvětu království skutečně záleželo. Byla to rušivá myšlenka a s tou také usnul.

V noci pokračovali v jízdě a postupně se obraceli k severu. Vstupovali do divočejší krajiny - v porovnání s corwellskou však byla daleko krotší. Prince rána stále bolela, ale nezdálo se, že se jeho stav během posledního dne zhoršil. Tentokrát našli snadno odlehlé místo pro denní odpočinek a příští noc vjeli do Dernallského lesa.

"Alespoň jsme tu lépe skryti," poznamenal princ, když klusali temnou lesní stezkou. Canthus skákal před nimi jako vřdycky. "S úkrytem přes den bychom neměli mít žádné větší potíže." Mezi hustými ochrannými větvemi se cítili v poměrném bezpečí. Ačkoliv měsíc byl teprve v polovině, baldachýn listí nořil cestu do takřka neproniknutelné tmy.

To se pojednou změnilo. Jediným varováním bylo Canthusovo zavrčení; ztuhl a zíral do lesa. Z noci štěkala drsná slova v cizí řeči.

"Kouzla!" vyjekl zděšeně Pawldo, a ještě když volal, sama země zazářila chladným, jasným světlem.

Malá skupina zastavila v kruhu záře, jež je oslepila, takže za její hranici nic neviděli.

"Stůjte, cizinci," ozvala se z temnoty výzva. Silný hlas byl naplněný rozkazovačnou autoritou.

Tristanovy oči se konečně natolik přizpůsobily, že rozeznal tvary blížící se k nim ze všech stran. Spatřil muže s největšími luky, jaké kdy viděl. Na první pohled jich byly tucty a na každého z jeho skupiny mířila zbraň.

Princ přitáhl otěže, hledaje cestu k úniku, leč kruh lukostřelců byl uzavřený - a velice hrozivý.

Nebyla v nich ani známka emoce; bylo to děsivé - jako by to byla jednoduše jejich dennodenní práce.

Ano, uvědomil si, byli opět vězni.

"Ten černý kámen tam není," oznámil Newt zkroušeně. Skřítek souhlasně kývl. "Někdo ho musel vzít! Je to všechno moje vina!" Kouzelný dráček byl na pokraji pláče. Vrátil se po Gennině příkazu a přistál na lávce. Křídélka mu smutně visela.

"Velice jsi nám pomohl, že jsi jej z háje odstranil," těšila ho Genna. "Neneseš vinu za zlo, které na nás dopadlo."

Robyn hladila jeho hlavu a dlouhý krček, udivená jeho kajícíností. Nikdy nezažila, že by byl jen vzdáleně vyjádřil něco, co by se blížilo lítosti.

"A nyní," pokračovala Genna, oslovujíc zvěř shromážděnou kolem domku. "Poslouchejte všichni velmi pozorně." Kolem ní stál Kamerynn - jednorozec, hnědý medvěd Grunt a stovka či víc zvířat - těch nejmoudřejších a nejsilnějších z přepůleného háje.

Velká druidka usilovala o jejich uklidnění, o ztišení napětí mezi všemi divokými tvory. Potřebovala je udržet přes noc v míru, neboť je s Robyn nemohly hlídat. Skončila svou řeč a zvířata se rozešla za svými druhy.

"A teď, Newte a Yazillickliku, vás musím požádat, abyste se o háj postarali, co budeme pryč. Ostatní druidové brzo přijdou; musíte jim vyfídit, kam jsme šly. Uděláte to?"

Skřítek přikývl.

"Mohl bych jít s vámi?" žadonil Newt. "Budete -"

"Potřebujeme tě tady," uklidňovala ho Robyn. "Musíš nám pomoci."

"Dobře," řekl dráček s povzdechem lítosti. Vzlétl na Kamerynnův roh a díval se stranou.

"Je čas, má milá," oslovila Genna Robyn a vešly do domu. Genna otevřela několik kameninových nádob a vyňala listy cesmíny a jmelí. Robyn si připravila svou dlouhou hůl - dědictví po matce. Zacházela s hladkým jasanovým předmětem s úctou, vděčná za jeho mocné, skryté kouzlo. Dávalo jí zbraň, která sama o sobě mohla zpomalit nepřírozenou armádu valící se k údolí.

"Pojď se mnou." Překřížily ztichlý háj k jeho srdci - posvátnému místu, jemuž se i zvěř vyhýbala. Měsíční studna

osvěcovala okolní kruh sloupů mléčnou měkkou září. Moc bohyně zde byla druidům nejpřístupnější.

"Děvče, musíš se soustředit jako nikdy dříve. Uvědom si, že tvé mládí a nedostatek zkušenosti to bude činit nezměrně nebezpečné."

"Rozumím, učitelko," pronesla Robyn vážně.

"Nikdy bych se k tomuto činu neodhodlala, kdyby potřeba nebyla tak naléhavá. Musím připustit, že projevy tvého nepopíratelného nadání mi dávají jistou záruku, že budeš mít úspěch. Nyní drž hůl a poslouvej mne."

Robyn postavila hůl k svému boku a pevně ji stiskla v pravé ruce.

Genna něco šeptala - osobní slova bohyni.

"Vzpomeň na svá cvičení," zarecitovala Velká druidka, jejíž hlas přešel v kadenci vzývání. "Vzpomeň na jasné oči. Vzpomeň na dlouhé lehké kosti - a křídla. Mysli na zobák a spáry tak tvrdé. Soustřed' se!"

Robyn si dobře vzpomínala. Zobrazila si ptáka na učitelčině klíně a viděla každý detail ladného těla. Necítila, že ji zaplavuje kouzlo Matky země, ani si nevšimla své náhlé přeměny - tak intenzivně hleděla do své vlastní mysli.

Uvědomila si ji teprve, až se vzepřela zakolísání. Mávla mohutnými křídly dolů a cítila, že se její nohy zvedly ze země. Rozhlédla se a její oči viděly každou podrobnost vzdalující se Měsíční studny. Znovu a znovu rozeplala svá křídla, vědoma si Genny vznášející se vedle ní, ale jen pomalu chápala.

Stala se orlem. Létala!

Alexej přežíval dny a noci černého ticha přikovaný ke zdi kamenné cely. Každý den se neúprosně přibližovalo šílenství a mág měl málo zbraní, jimiž mohl bojovat o zachování zdravého rozumu.

Pár hodin po uvěznění jeho celu navštívil Cyndre s katem, mistrem v mučení; tento odborník z Calimshanu mu s radostí zlámal ruce a dal si záležet, aby ani jedna kost nezůstala neporušená. Strašná bolest mu na čas poskytla středobod, na nějž se mohl zaměřit. Během doby se kosti zahojily, jenže místo rukou měl pokroucené pazoury, neschopné provádět jemné sesílání kouzla, jež jeho povolání vyžadovalo. A když se hojily, bolest ustávala; Alexejovi pro útěchu zbyla pouze tma a samota.

Nyní ho ruce už nebolely a držela ho naživu jenom jeho nenávisť. A tak tuto nenávisť živil, v myšlenkách se s ní mazlil, aby rostla, a schovával ji pro okamžik, kdy ji bude moci uvolnit. Nenáviděl krále a Kryphona; byl přesvědčený, že ho zradili. A nenáviděl kata, který mu zničil ruce.

Leč nejvíc nenáviděl Cyndra. Dnes a denně bez ustání vymýšlel, jakým způsobem by svého bývalého pána zničil. Líbil si v myšlenkách na čarodějovu smrt, pomalou smrt, a probíral metody, z nichž většina byla magická.

Ale i kdyby byl schopen používat své ruce, kouzlo by nemohl seslat, neboť Cyndre uzavřel jeho celu kuželem ticha. To příšerné ticho neporušil ani pád kamínku padajícího na zem, ani výkřik z ustrašeného hrdla.

Mág uvažoval, proč ho Cyndre rovnou nezabil, proč ho nechal naživu, a pak si vzpomněl na kněze Hobartha a jeho krvežíznivý oltář. Krev vysoké magie proučila Alexejovými žilami, a až se Hobarth vrátí, Baalův oltář Alexeje přivítá do své věčné moci.

"Vítejte, poutníci!"

Vysoký muž křepče seskočil z větve do kruhu magického světla. Měl na sobě hnědé kalhoty a dlouhou zelenou košili; tvář pokrytá černorezavým plnovousem byla lhostejná, nikoliv otevřeně nepřátelská. Znovu je oslovil: "Víte, měli byste být opatrnější a necestovat Dernallským lesem v takové tmavé noci!"

Tristan se podíval na kolemstojící lučištníky. Nikdo nehnul ani svařem. "Třeba byste nám laskavě poskytli doprovod?" optal se.

"Ha, ha!" Muž se široce rozmáchl, jako by zval své spolence, aby se připojili ke smíchu; ti se ani nehnuli. "Smělý - to rád vidím! Možná vám bude dovoleno podržet si jednu minci či dvě!"

Tristanovi se ulevilo. Tihle muži byli banditi, ne vojáci, a asi je nepředají králově soldatesce. Stejně to nebyli žádní otrhanci. Disciplína, jakou předváděli, byla rovna zkušené skupině válečníků a ještě je podporoval nejméně jeden znalec magie, jak dokazovala zář kolem. Tihle muži mohli být určitě velice nebezpeční.

"A teď, vážení pánové, podáte-li nám laskavě své peníze, můžeme náš rozhovor úspěšně uzavřít. Nebud' lakomí!"

Tristan viděl Pawldův zamračený obličej a uvědomil si, že půlčik asi nese těžký váček mincí. Ani princ, ani Daryth neměli co ztratit, ale ten malý obchodník u sebe nejspíš nesl výsledek svého celoročního podnikání. A připomněl si pytlík peněz ukradený důstojníkovi Rudé gardy.

"Pane, smím se vás zeptat, kdo se tímhle ukradeným majetkem obohatí?" vyzvídal princ.

"Ukradeným?" Vůdce bandy se urazil. "Pane, vy mi křivdíte! Považujte to za mýtné, je-li libo... Mýtné za to, že jsme tyto cesty osvobodili od králových chátřů. Váš příspěvek půjde do truhlice Hughy O'Roarka - to jest - do mé!"

Jméno Tristanovi nic neřikalo.

"My sami nejsme královi přátelé. Jedeme tudy jen proto, abychom se jeho chátře - jak je nazýváte - vyhnuli."

"Jste snad uprchlíci?" O'Roarkův výraz byl mírně zvědavý.

"To jsme. Ve skutečnosti máme váček králových vlastních zlatých mincí, kterými s radostí přispějeme vaši věci výměnou za volný průchod vaší doménou a snad i za nějaké informace, které pomohou našemu poslání."

"Hej!" sykl Pawldo. "To je moje! Nemůžeš..."

"Ticho," zavrčel princ koutkem úst.

"Cestující s posláním, eh? Podívejme se na ten váček a možná se domluvíme."

"Můj přítel jej má v zavazadle. Pawldo, zaplat' tomu muži."

Pawldo mumlal nadávky, nicméně pytlík vylovil a hodil jej O'Roarkovi. Tristan si teprve teď vzpomněl, že se do váčku

nikdy nepodíval - ani nevěděl, obsahuje-li zlato. Leč v ostrém světle byl lesklý kov jasně viditelný a i pozornost lukostřelců zakolísala, když vůdce spustil třípytný proud do své dlaně.

"Dobře," řekl se širokým úsměvem pod svými rudými vousy. "Nějaký čas se budete moci těšit naší ochraně."

Prohlédl si pečlivě jejich zbraně a to, co viděl, se mu asi velice líbilo. "Možná se v naší bandě budete moci uplatnit."

Poslední poznámka Tristana dost poděsila. Uvažoval, zdali je vůbec nechají odejít.

Kouzelník se odvrátil od zrcadla a vztekle krácel přes sněmovnu. Jeho chladný odstup vzal za své v okamžiku, kdy se dozvěděl o události v Llewellynu. Princ unikl!

Cyndre se s námahou ovládl. Čaroděj věděl, že jenom v absolutním klidu má naději na vybudování plánu, jak efektivně jednat s mladým následníkem trůnu. Teprve až prince odstraní, bude mít možnost k rozšíření své moci. Callidyr se mu zdál příliš malý - a Corwell byl dalším logickým krokem v Cyndrově dobytelském snu. Chvilí vážil, zdali Baalovo proroctví, varující před nebezpečím spojeným s princem z Corwellu, znamenalo víc, než se domníval. Bylo by možné, že princ byl osudem určen zničit všechny plány sněmu?

Ovšem, že ne! Cyndre věděl, že mladý muž měl několikrát velké štěstí. A že Razfallow ho zklamal naposled. Míšenec byl odsouzen k smrti, ač tento úkol je méně důležitý než zabití prince. Na skončení s najatým vrahem je dost času.

"Kryphone." Kouzelníkův hlas měkce zazněl, ač jeho cíl zdravě spal v odlehle části hradu. Nicméně během vteřiny se objevil po boku svého pána. Obočí měl tázavě zvednuté a napjatý úzký obličej prozrazoval zájem. Čekal, až mu jeho pán vysvětlí důvod, proč ho předvolal. Černý vous, lemující čelisti, sebou nervózně trhal a čaroděj si olízl tenké, takřka neexistující rty.

"Kryphone, Razfallow zase zklamal. Budeme se toho muset ujmout sami."

"Ano, můj pane," řekl mladý mág. Neúspěšně se snažil skrýt úsměv očekávání. Nevědomky pohládl jednu z diamantových broží, které rád nosil.

"Princ unikl Rudé gardě v Llewellynu, měl bys tedy začít tam. Budu ho hledat v zrcadle, a jakmile ho najdu, dám ti vědět, kde je."

"Rád bych vzal s sebou Done. Její schopnosti v takovémhle úkolu mohou být velkým přínosem," podotkl Kryphon.

"Skutečně," souhlasil Cyndre a pozorně pohlédl na svého podřízeného. "Mám dojem, že chceš víc než jen její magii. Dobře, Doric tě bude doprovázet. - Ale Kryphone," dodal Cyndre velice tichým hlasem.

"Ano, můj pane?" Kouzelníkův pohled se přímo setkal s Cyndrovým a srdce mu zmrazil výraz těch bledých modrých očí.

"Postarej se, abys mne nezklamal i ty."

11 Vysoký zámek

NADŠENÍ Z LETU TRVALO TUZE KRÁTCE. Robyn získávala kontrolu svého ptačího těla poměrně rychle - vznášela se a klouzala s proudem větru. Neušlo jí, že zatímco Genna stoupala s minimálním vypětím, ona sama musela stále mávat křídly, chtěla-li dosáhnout větší výšky. Postupně od Genny odkoukala využívání každé stoupavé vlny vzduchu a napodobovala její pohyby. Let ji těšil.

Ale potom pohlédla dolů.

Mladé druidce se zdálo, že co dostaly křídla, uletěly míle v několika okamžicích. A teď před sebou viděly hnědý pás zkázy a zničení, táhnoucí se do mlhavé dálky. Mrtvé stromy byly holé, listí opadalo. Tráva široko uschla do hnědá. I vzduch těžkl hnusným zápachem hniloby.

Cesta armády se dala lehce poznat, neboť kudy šli, zabili zemi. Plížila se na sever a Robyn mohla vidět, že vede přímo do háje Velké druidky - a k Měsíční studni.

Právě pod nimi se stovky postav metodicky vlekly vpřed. I z této výšky rozeznala nelidskou podstatu těch tvorů. Kosty se proti tmavému podkladu jasně odrážely. Všichni se pohybovali nepravidelným, šouravým krokem, jenž jí živě připomínal zombii, která ji napadla. Sám duch lesa jako by křičel bolestí, jak ti nemrtví postupovali a zvětšovali pustinu; táhli neúnavně k severu.

Robyn se dívala na stovky podivně lidi připomínajících postav, jež se cílevědomě vlekly na sever. Její ostré oči mezi nimi rozpoznaly několik obrovských stvoření a celá se naježila - bývali to kdysi Firbolgové. Armáda vstoupila do osikového lesíku s bílými kmeny a stříbřitými listy, které se v slunečním světle blýskaly, a vyděšeně sledovala, jak hnědnou a padají jako vichřice mrtvého sněhu. Bílá kůra zčernala a odlupovala se od lýka. Lesík smutně vzdychl a zemřel.

Do výše stoupaly husté výpary, z nichž se dělalo zle. Zápach těl a zápach smrti, stoupající ze samé země, činily vzduch nedýchatelný, jedovatý. Vířila tím hnusným prostředím a hledala doušek čistého vzduchu, ale žádný nebyl. Armáda odcházela a nechala osikový les holý, zničený.

Robyn zahlédla Gennu, že stáhla křídla a řítila se k zemi. Udělala tedy totéž a střemhlavým pádem se jí zatočila hlava. Zoufale roztáhla křídla a překvapila sama sebe rychlým plachtěním vpřed. Musela zakroužit, aby dosedla vedle Genny. Armáda táhla jejich směrem a byla asi půl míle vzdálená.

Skalnatý kopec, na němž Genna přistála, se rychle blížil a Robyn se stočila, aby se vyhnula čnícímu balvanu, který by

její let náhle nebezpečně ukončil. Vzduch pod jejími křídly proklouzl a narazila těžce do skály; v levém křídle cítila ostrou bolest.

Zvolnila dýchání a přinutila své tělo, aby se stalo zase jejím. Byla si jistá, že si zlomila paži. Ale jak se roztáhla a rostla, bolest v údu odešla a cítila hladkou přeměnu do své lidské podoby. V pravé ruce svírala hůl a opatrně se postavila. Genna se též proměnila do lidského tvaru a stála, hledíc k jihu.

Velká druidka vybrala oblý skalnatý vrch téměř bez porostu. Nemrtvé obtížný terén zpomalil a zařikání druidů tu žádným stromům neublížilo.

"Pamatuj," řekla Genna. "Použij svou hůl jen v případech absolutní nutnosti. Podržíme její moc pro konečnou fázi obrany. Naším cílem je dnes zdržovat a znepokojovat."

"A až je zdržíme?"

"Potom unikneme. Přeměníš se na mé znamení. Až budeš hotova, přeměním se já. Pak se musíme co nejrychleji vrátit do háje!"

Genna se obrátila k jihu a Robyn sledovala její pohled. Skrz široce rozestoupené duby, které se od paty kopce táhly do dálí, se postupně vynořil předvoj té děsné moci. Mezi stromy se objevilo několik zombií šourajících se beze smyslu vpřed.

"Proč?" šeptala Robyn. "Proč to dělají?"

Ani její učitelka neznala odpověď.

Robynina hrůza se zvolna měnila v hněv. Chtěla ty nepřírozené zrůdy zničit, smést je z povrchu Gwynnethu. Sevřela hůl a skřípala zuby. Blížily se!

"Chraň se, má drahá," řekla Genna tiše. Velká druidka na sebe seslala malé kouzlo a Robyn učinila totéž. Tohle malé zařikání se nazývalo kůrová kůže a vyztužilo jejich pokožku, aniž by se změnila ohebnost či vzhled. Doufaly, že je to zbytečné. Neměly v úmyslu dostat se do dosahu spárů nepřátel.

"Zde," dodala učitelka a podala Robyn žaludy. "Okouzli jsme je - postačí, když je budeš jen házet."

Žaludy sálaly teplem a vědomí, že drží mocnou zbraň, zklidnilo její nervy.

Zrůdy dosáhly paty kopce a začaly lézt mezi balvany, šourající se do svahu.

Genna na ně upřeně hleděla a Robyn v jejich očích zahlédla záblesk odhodlání. Žena zvolna mrkla a její tvář se stáhla do soustředěné masky.

Několik tuctů zombií se šplhalo do kopce; neohrabaně padaly a vstávaly. Jejich zápach je předcházela a Genna sáhla do kapsy pro nějaké rozdrčené byliny. Potřela si vonící směsí nos a horní ret a zbytek podala Robyn. Dívka ji napodobila a zjistila, že zápach už nevnímá.

Očividný rozdíl mezi těmito zombiemi - pohřbenými po celý rok - a vzhledem Acornova nemrtvého těla ji šokoval. Domnívala se, že nic nemůže být příšernějšího než jeho zlomený krk a bezvládně visící hlava, a teď na tělech útočníků viděla odpuzující barvy - černou, šedou i zelenou. Děrami shnilého masa prosvítaly kusy kostí - tu čelo, tam brada. Většina neměla oči a uši a mnozí v bitvě, která je zabila, ztratili údy, anebo jim po smrti uhnuly.

Následovaly je šiky bez masa - byly prostě chodícími kostrami. Robyn si pomyslela, že ti kostlivci vypadali ještě nepřírozeňji než zombie.

Uvědomila si, že tihle lidé byli už dlouho mrtví, a náhle věděla, odkud přišli. Viděla dlouhé světlé vlasy a vousy Seveřanů a myslela, že rozeznává statnější postavy svých vlastních Ffolků. Přepadly ji vzpomínky na válku s temným příchozím, obzvlášť na roli, již hrála v bitvě u Mistrova vrchu. A věděla, že z toho pole přišla tato armáda -tragičtí bojovníci odsouzení bojovat ještě další bitvu, tentokrát na straně nepřítele.

Zrůdy musely ženy na vrcholu kopce cítit, neboť přidaly do kroku, škrábaly se nahoru, místo aby pokračovaly ve svém pochodu na sever. Uvažovala, jestli jim někdo poroučel, anebo instinktivně napadaly lidi, co jim stojí v cestě.

Robyn chtěla Gennou zatřást nebo na ni křiknout, cokoli, co by ji přinutilo jednat, ale neodvážila se narušit její koncentraci.

Nejbližší zombie byla vzdálená snad dvacet kroků, když Genna konečně vyštěkla jediný ostrý rozkaz. Země se pod tím rozkazem otřásla a Robyn viděla obrovské balvany, jak se vytáčí ze svých lůžek a začínají se hýbat.

Tucty, potom stovky velkých kamenů vyskákalo ve svém vlastním oživení z nitra suché země. Nabité explozivní silou řítily se dolů z kopce do středu nemrtvé hordy. Viděla jeden balvan velikosti koně rozmačkat zombii na kaši, nato vpadnout do skupiny kostlivců a drtit kosti jako suché větve.

Nejbližší zombie se snažila balvanu vyhnout, ale byla příliš pomalá. Kámen srazil její tělo, rozmačkal jí nohy a půl hrudi. A ještě když se kámen valil, ruce té věci se hýbaly a vztahovaly k ženám, táhnouce rozbité zbytky za sebou. Robyn se dávila odporem.

Každý kámen se zařikáním Velké druidky uvolnil. Oživené kusy skály se koulely a skákaly svou vlastní cestou, stáčely se stranou, aby srazily co nejvíc nemrtvých. Vzduch byl naplněný rachotem a třeskem, jenž byl tím neskutečnější, že útočníci nevydali ani jeden zvuk.

Ale konečně kouzlo vyčerpalo svou moc. Sta zombii a kostlivců ležela rozdrčená a ještě víc se snažilo se pohnout, ale na to byli příliš zničení.

Další zástupy se však vynořovaly ze stromů, vybíraly si cestu mezi spouští kamení a těl u paty kopce a šouraly se neúnavně vzhůru roztrhaným svahem. Robyn zleva zaslechla škrábavý zvuk a skoro vyjekla, když uviděla zombii tlačit se dírou po kamenu. Jejím hnusným obličejem prosvítaly kosti a krvežiznivě ruce vypadaly jak zvířecí spáry.

Hodila po ní jeden ze žaludů, co jí dala Genna. Trefila ji do prsou - ta vybuchla v plameny - a zombie se nechápavě zastavila, zatímco oheň jí požíral hrudí; brada jí klesla a v příštím okamžiku se rozpadla do hromádky dýmajících paží a nohou.

Jiná zombie se vrhla blíž, následována tuctem kostlivců. Robyn hodila další žalud. Ten spadl k jejím nohám a zombie

byla pohlcena plameny. Tělo se kymácelo a bezcílně mávalo pažemi, až spadlo na zem a ztuhlo v groteskní černou sochu.

Robyn si uvědomila, že Genna prozpěvuje nové kouzlo. Dívka si musela zakrýt oči, když před ní ze země vybuchla zeď plamenů. Zemská moc bohyně odpověděla na druidčino volání a vyslala plameny přímo ze skal. Jazyky oranžového ohně šlehaly do výše a uzavřely obě ženy ve svém kruhu. Mnoho kostlivců bylo výbuchem zasaženo a shořeli na popel.

Užaslá Robyn necítila žádný žár, ačkoliv ochranná clona byla vzdálená jen asi třicet stop. Oheň však musel být horký, i křoviny na svazích chytly a spalovaly kostlivce, kteří se jim ani nevyhýbali, ale nesmyslně do nich vcházeli.

"Pojď," řekla Genna zpěvavě.

Robyn ohromené viděla svou učitelku rezolutně kráčet dolů, k srdci nemrtvé armády. Následovala ji s holí přitisknutou k prsům a hlavou pyšně vztyčenou. Plameny se pohybovaly s nimi.

Ohnivý kruh držel Gennu ve svém středu, jak opatrně a bez váhání kráčely přes rozervaný povrch. Genna zakopla a žhnoucí jazyky se okamžitě zmenšily, ale Robyn ji zachytila a oheň se naplno rozhořel. V několika minutách dosáhl zřícené balvany u paty svahu. Již několika nemrtvým se nepodařilo postupujícímu infernu uniknout. Robyn pomáhala Genně přes navršené kamení a žár šlehal kolem.

A pak, když šly od balvanů ke středu vojsk, oheň zmizel - uhašený tak rychle, jak vybuchl. Genna vydechla a přitiskla si ruku na ústa.

"Co je to?" zhrozila se Robyn.

"Nevím. Něco přerušilo mě..."

Oči Velké druidky se rozšířily, když viděla něco, co nemrtví stínili.

Robyn zahlédla mezi zombiemi mohutné tělo, které se k nim podivně blížilo. Nemělo ten klopýtavý, šouravý krok...

"Musíme jim uletět!" sykla Genna. "Proměň se, děvče. Ted!"

Robyn se zajíkla, nyní viděla postavu jasněji. Byl to muž! Živoucí muž uprostřed tohoto nemrtvého vojska smrti!

"Rychle!" naléhala Genna a stoupla si před Robyn. Mladá žena hleděla na člověka, kráčejíciho arogantně k nim, který před sebou držel s neobvyklou intenzitou nějaký předmět. Byla to malá věc - jako kámen. Vzhled muže vyvolal v Robyn vlny hrůzy; němě stála a fascinovaně ho pozorovala. Viděla jeho tvář - zářila démonickou radostí.

Náhle potřásla hlavou a vzpomněla si na Gennin rozkaz. Zhluboka se nadechla a přinutila se ke klidu. Myslela pouze na své nové tělo, v něž se chtěla přeměnit. Cítila, jak padá vpřed, a přistála lehce na silných předních tlapách. Zavrčení - instinktivní směs strachu a hněvu - jí ohrnulo ret. Ve štihlém těle šedého vlka se cítila silná a rychlá.

Genna se ohlédla, spatřila Robyninu přeměnu a v soustředění rychle zavřela oči, ale zapotácela se pod útokem zombie. Stvůra se po ní znovu rozmáchla a Genna klesla k zemi.

Robyn vyděšeně sledovala útok na svou učitelku - a několik jiných, kteří se s dychtivou ztuhlostí blížili.

Tělo šedého vlka se přikřilo a z hrudi hřmělo hluboké vrčení. Velká druidka kopala po zombii, ale otočila hlavu ke svéžačce.

"Uteč, Robyn! Dokud ještě můžeš!" Místo toho vlk skočil a náraz zombii odhodil stranou. Robyn planula vlčí zuřivostí a necítila vůbec žádný odpor, když se její ostré zuby zabořily do zrudlé paže. S divokým trhnutím úd urvala a odhodila. Ostatní zombie už byly nebezpečně blízko. Robyn za sebou uslyšela vrčení a věděla, že i Genna se přeměnila. Odskočila k boku druhého vlka, sice šedivějšího a většího, leč stále velice rychlého.

Mezi neohrabanými tvory se mihli jako dva šedí duchové a zanedlouho vojsko minuli, ale i s nepřítelem daleko pozadu pádili na sever, k háji.

"Kralax withys, torral."

Prostor se třpytivě zachvěl pod společným vlivem Kryphonova a Cyndrova zařikání. A mladý muž a Doric byli ihned přeneseni z komnaty Caer Callidyrro do místa daleko na jihu. Kryphon se přesunul sám, ale Cyndrova moc přenesla Doric, která zatím tuto moc neměla.

Pár přišel k malé stáji. Razfallowova ruka vylétla k dýce, ale Kryphon byl připravený.

"Dothax mylax heeroz," pronesl měkce s gestem k zabijákovi. Razfallow se uvolnil a zůstal klidně stát.

"Rád vás zase vidím, příteli," řekl.

"A já vás," odvětil Kryphon. Mírně se usmál, ne potěšením z pozdravu, ale potvrzením, že jeho kouzlo účinkovalo.

"Vraťte se do postele," nařídil Kryphon. "Řeknu vám později, co budu potřebovat."

Spokojeně se otočil k Doric, čekající po jeho boku. Jeho pán byl daleko a Alexej odstraněný. Konečně měl tuto ženu celou jen pro sebe. Sundal jí kapuci a lehký úsměv vzrostl do nepřijemného smíchu.

Doric odpověděla též úsměvem. Černé vlasy lemovaly úzkou tvář, zelené oči zářily vzrušením. Většina mužů by o ní řekla, že je vyhublá, leč kouzelník byl přesvědčený, že je tou nejžádoucnější věcí na světě - alespoň v této chvíli.

"Má krásná, teď budeš sloužit mně a jenom mně. Postarám se, abys získala neuvěřitelné síly."

Doric ho chladně pozorovala přivřenými očima. Rozčarovane cítil, že okouzlující zařikání, jímž ji dříve obloudiv, se oslabilo. Vypadala však docela šťastně.

"Zatím nemáš moc, abys mi je mohl nabídnout," řekla s náznakem ironie. "Ale možná mé touhy nejsou tak odlišné od tvých." Lehce vklouzla do jeho náruče a teplo jejího těla bylo jako výheň.

Jejich poslání může počkat.

"Není to právě to nejlepší místo na ostrovech, ale nám se líbí," pravil Hugh O'Roarke skromně a ukázal na hluboké údolí.

"Nechápu," řekl Tristan. "Kde je Vysoký zámek?"

"Právě tam," šklebil se bandita a ukázal na střed údolí.

Tristan se díval na nekonečné vrcholy stromů, pokrývajících celé údolí mimo tok lesklé řeky kroutící se lesem. O'Roarke o svém městě prohlásil, že je velké a že leží v srdci tohoto lesnatého údolí. Ale nebylo tu ani známky něčeho jiného než bujné přírody.

"Ve skutečnosti je většina našich obydlí v korunách stromů," dodal pyšně vůdce bandy.

"Nikdy v životě jsem o domech na stromech neslyšel. Není to trochu nepohodlné?"

"Snad když se potácíte po noci v taverně, to ano, ale když útočí královi vojáci, jsou velmi výhodné."

"Vy jste někdy stáli proti armádě Vzneseného krále?" zeptal se Pontswain překvapeně.

"Samozřejmě! Jeho legie se vyrojily z lesa, ale my jsme na ně byli připravení. Bitva byla vražednou porážkou -pro královské voje. Od té doby máme od něho pokoj!"

Něco v banditově nafukování znělo dutě a princ pochyboval, že slyšel plnou pravdu, přinejmenším pravdu bez přehánění. Uvažoval, jestli banditi neporazili víc než jen malý oddíl.

"Legie, co?" dodal Pontswain jako ozvěna Tristanových pochyb.

Hugh se zamračil a pokrčil rameny. Neřekl nic víc a Tristan nechtěl jejich hostitele popudit dalším vyptáváním. Raději obhlížel krajinu, neboť se blížili předměstí Vysokého zámku.

Otevřená stezka se vinula pod baldachýn vysokých dubů. Všechno klestí bylo odstraněné a les poskytoval tichou krásu a snadné cestování. Při pečlivějším pohledu však zjistil, že sto yardů na každé straně bylo nejen zbaveno podrostu, ale za nimi se zvedala neprůchodná zeď propletených křovin. Každý, kdo přijížděl k městu, byl přinucen jet tímto širokým koridorem.

"Řeka Labutí panny," bandita ukázal na klidný tok, podél jehož břehu chvíli jeli. Rozšiřující se kruhy vlnek označovaly místa, kde se ryby na lovu vymrštily nad hladinu. Stezka se stočila zpět do lesa. "A toto je Druidská brána."

Tristan si pojednou všiml, že tady mezi stromy byla obydlí. Viděl prkennou stěnu a několik střeš pokrytých vínem. Z pařezů se valil kouř - byly to chytře maskované komíny. Jeli kolem spousty kulatých domů s travnatými střechami. Některé dřevěné domy byly postavené proti dubovým kmenům tak promyšleně, že z dálky vypadaly jako části samého stromu.

Než se nadál, byli ve městě, ale stále to tu vypadalo jako divočina.

Lidé, odění v kůži či prostých vlněných šatech, přecházeli sem a tam.

Někteří na cizince pohlédli a kývli mlčky Hughovi na pozdrav. Bylo tu málo žen a dětí, ač někde plakalo malé batole. Připadalo mu, jako by přijel do normální, ale poněkud chudé ffolkské vesnice.

Pohlédl nahoru, kde ve stromech byly velké útvary a dlouhé větve se táhly korunami. Zjistil, že to jsou mosty, spojující koruny od jednoho dubu k druhému a táhnoucí se do dálky.

Hugh je vedl k porostu bílých osik. Stříbřité šedé listy se chvěly a třpytily v lehkém vánku a kmeny rostly tak těsně u sebe, že i malý člověk by se mezi nimi těžce protahoval.

"Stáje," oznámil Hugh stroze.

Několik kmenů se neočekávaně odsunulo stranou a vylekalo koně. Viděli, že kmeny byly ve skutečnosti svázané a tvořily bránu, ačkoli vypadaly jako živé zakořeněné stromy. Za nimi byla chytře skrytá ohrada. Muž oblečený jako ostatní členové bandy v hnědé a zelené kůži držel bránu, aby vůdčív kůň a šest vraníků mohlo být vehnáno dovnitř.

"Musíme se mít stále na pozoru," prohlásil O'Roarke. "Nikdy nevíme, kdy přijde další útok."

"Proč na vás král doléhá?" ptal se princ.

"Ovšem miníte tím, proč jsem se stal banditou?" řákal Hugh. Tristan pokrčil rameny.

"Tím jsem dřív nebyl. Kdysi jsem byl lord - věrný lord - v Callidyrru. Moje území nebylo velké, ale dost prosperovalo. Jenže král rozhodl, že mé pozemky bude lépe spravovat jeden z jeho přísluhovačů, jehož mu - jak věřím - přivedl jeho kouzelník. Vzal mi pozemky, rodinu - všechno. Měl jsem štěstí, že jsem byl na lovu a nepadl mu do sítě."

Když jsem se vrátil, v celém domě byli jen královi vojáci a bylo mi řečeno, že stojím mimo zákon, že jsem se stal psancem. Sestru odvedli do Caer Callidyrru; nevím ani, jestli ještě vůbec žije. A měl jsem na starosti jenom sám sebe.

Když mne král označil za psance, rozhodl jsem se, že jím taky budu. Proto jsem tu."

"Kolika lordům král zabavil majetek?"

"Kdo ví?" potřásl hlavou Hugh. "Někteří prostě zmizeli, jiné v noci zavraždili. Říká se, že jeho vrahové zasahují ve všech zemích Ffolků, nejen v Callidyrru."

"O tom jsem... také slyšel," řekl princ, ale pak se odvážil říct víc. Třeba jim O'Roarke s jeho zřejmou touhou po pomstě pomůže.

"A to nás přivádí do Callidyrru. Chceme krále vyzvat a žádat vysvětlení jeho skutků."

"Nikdy je nedostanete. Ti najatí vrazi nejsou nejhorší částí královny obrany."

"Co tím miníte?" vmísil se poplašený Pawldo.

"Sedm čarodějů mu přísahalo věrnost. Ten nejmocnější, Cyndre, je kouzelníkem nadaným téměř neomezenou mocí."

"I tak se o to musíme pokusit."

O'Roarke se na něho soustředěně zahleděl. Tristan z jeho neproniknutelné tváře nic nevyčetl.

"Nu," dodal Hugh O'Roarke poněkud pobaveně, "počkáme a uvidíme."

Šedí vlci neúnavně klusali dlouhou nocí. Udýchaní a kulhaví konečně dorazili k proudu, který ohraničoval háj Velké

druidky. Unaveně padli na travnatý břeh. Napřed Genna a po ní Robyn změnily tvar.

Mladá druidka se natáhla na záda na polštáři měkkého trávníku. Cítila se lépe; únava a bolest v tlapách a bocích zmizela s vlčím tělem.

"Pojď, děvče, čeká nás mnoho práce." Genna rychle vstala a otočila se k Robyn. "Děkuji ti," řekla poklidně. "Byla jsi velmi statečná. A přeměnu jsi udělala hladčeji než kterýkoli z mých svěřenců, co jsem kdy měla. Máš sílu vykonat pro bohyni velké činy - a bojím se, že nyní budeme všechnu tvou i moji sílu potřebovat. Ani pak nevím, jestli vítězně obstojíme."

Genna vstoupila do proudu a Robyn měla co dělat, aby ji stačila.

"Ten muž," začala Robyn, "kdo, či co je? Proč byl s těmi mrtvými?"

"Nevím, kdo to je. Soudě podle jeho moci musí být knězem nějakého mocného a velmi zlého boha."

"Myslíš, že to vojsko je jeho?" Robyn potlačila záchvěv.

"Ano. Jeho magie rozprášila můj kruh ohně. Dokázal to velice snadno."

"Co můžeme dělat?" Robyn cítila rostoucí paniku.

"Dělat? No, má drahá, můžeme bojovat!"

Přebrodily říčku, neztrácely čas osušováním a spěchaly do háje. Robyn zadržela dech, když u jednoho stromu viděla stát lidskou postavu, ale oddychla si, když zjistila, že je to druid.

"Isolda, díky!" Genna ji pevně tiskla v objetí. "Naléhavě potřebuji tvou pomoc."

"Ovšem, přišla jsem hned, jakmile jsem dostala tvůj vzkaz." Isolda byla mocná druidka, která se starala o Zimní rokli, háj na severním okraji údolí. Byla vysoká a přísná a její rudozlaté vlasy se nedaly udržet pod kapuci. "Jaké nebezpečí ti hrozí?"

"Pojď, řeknu ti to, jen co dojdeme k Měsíční studni. Kolik druidů se dostavilo?"

"Asi osm či deset. Čekala jsem zde na tvůj návrat několik hodin, takže to přesně nevím. Lesní skřítek mi vyřídil, že jste se odebraly na jih."

Malý vrabec se kolem nich mihl a dosedl na zem. Rychle vyrostl v muže v prostém hnědém hávu, jaký měla Isolda.

"Waine, pojď s námi, prosím," řekla Velká druidka, aniž se zastavila, a muž se k nim připojil.

Robyn se držela v pozadí, poněkud překonaná shromážděním těchto mocných druidů. Byla v řádu nejmladší a druidského sněmu se nikdy předtím nezúčastnila.

Genna je vedla mezi mohutné sloupoví Měsíční studny a zde našli asi deset dalších, trpělivě čekajících na svoji vůdkyni. Genna pokročila k okraji vody. I přes jasné paprsky vycházejícího slunce ji mléčná záře posvátné vody měkce ozařovala. Každý druid se otočil ke studni, uklonil se a šeptal k bohyni modlitbu.

Robyn očekávala nějaký rituál, dramatické stvrzení jejich víry a pohnutý popis hrozícího nebezpečí. Byla rozčarovaná, když její učitelka spěšně druidy zpravila o armádě, která k nim pochodovala, a zdůraznila nebezpečí jejího brzkého příchodu. S konečným slovem naděje je poslala k okrajům háje, aby mohli pracovat na jakýchkoli přípravách před útokem.

Robyn užívala svou moc k pozvednutí vysokých trnitých křovin na otevřených místech a k propletení větví stromů a keřů, kde rostly blízko u sebe. Newt s lesním skřítkem byli venku na stráži.

Háj byl konečně obklopený a Robyn se vrátila a shledala, že Genna poslala většinu zvířat na sever. Zůstali jen dravci s ostrými zuby - vlci, lišky, kuny a jezevci, i několik statných jelenů a divokých kanců. A Grunt.

Hejna sokolů, sov a špačků se rojila na obloze, odlétala na jih a kroužila s ohlušujícím křikem nad nepřátelským vojskem. Přicházeli další druidové a střízlivě se připojovali k řadám své vůdkyně. Než skončil den, dostavili se všichni druidové z údolí Myrloch - byly jich téměř tři tucty.

A jak slunce zapadalo a nadcházel večer, kroužící hejna ptáků bylo možné vidět. Jejich křik do háje jasně doléhal. Armáda je přepadne v noci.

Baal povstal ze své dýmající lázně lávy, odkud sledoval drama, jež se rozvíjelo v údolí Myrloch. Potěšilo ho, když viděl, že Hobarth nese Srdce Kazgorotha.

Kyselé sliny syčely k zemi, jak bůh uvažoval o mladé druidce obklopené smrtí. Až ji Hobarth přivede k Baalovu oltáři, její krev poskytne sladkou výživu.

A také to bude další stupeň ve snaze o vypuzení druidů z Ostrovů. Až moc nových bohů postupně ovládne víru Ffolků, nastanou velké třenice o prvenství. Ve skutečnosti vznikne celý nový panteon bohů.

A Baal mu bude předsedat.

12 Znesvěcení

"UŽ JSOU TADY, U -UŽ JDOU!" YAZILLICKLIK uchopil svůj drobný luk a nervózně přiložil k těživě tenounký šíp.

"N - Newte, vzbud' se!" Strkal malého dráčka do boku.

"Ach, je čas k jídlu?" Newt zvedl hlavu a zamrkal.

"N-ne! Musíme to říct Genně - říct Genně! U-už jdou!"

"Počkej!" Newt se zájmem hleděl do tmy před svítáním. Skřítkovy bdělé oči viděly postavy jasně, ale drak je musel přivítat a zaostřit.

Konečně viděl několik kolísavých postav, šourajících se mezi stromy. Neustálý šustot křoví napovídal, že je následuje mnoho dalších.

"Mám nápad!" kvíkl radostně. "Pojď se mnou, bude to legrace!" Bliknul do neviditelnosti. Newt se odrazil z vysoké větve a letěl vstříc nemrtvé armádě.

"N-ne! Zastav! Stůj!" šeptl skřítek, ale dráček byl už z doslechu. Jeho vztyčené uši sebou trhaly a dvě tykadla se zkroušeně zmítala. Ale potom i on blikl z dohledu. Mohl rozeznat Newtův obrys před sebou a horečnatě bzučel za svým neopatrným přítelem. Dráček usedl na širokou větev; skřítek, třesa se strachem, přistál vedle něho.

"N-Newte! Pojď! Musíme to říct - to říct Genně!"

Pohled!" šeptl drak.

Ze tmy se vynořil ohromný muž. Yazillicklik si o lidech myslel, že jsou ohavní, ale i s tímto měřítkem byl tenhle výjimečně odporný. Kolem krku se mu prohýbaly záhyby tuku a z cibulovitého nosu rostlo několik bradavic.

"Pohled' na tohle!" řekl Newt a skočil do vzduchu. Tentokrát se snesl na zem - přímo před toho člověka!

Skřítek zasténal a připravil si luk. Mužovy oči mrkly, jako by se probral z tranzu, oči sjely na zem a zaměřily se na Newta. Dráček byl neviditelný, ale tento muž ho jaksi spatřil.

"A teď kouzlo!" křikl malý drak, zaměřiv iluzi na zem.

Půda se roztrhla a modré plameny blikaly na dně díry, jež se náhle otevřela. Ruka ducha se vztáhla po mužově noze, když pokročil dopředu od okraje. Ale noha dopadla na pevnou zem a iluze díry mizela. Ohromná postava prošla, aniž by zvolnila krok. A kouzlo se vypařilo. Nyní muž namířil prst na zahanbeného dráčka. Zarecitoval tiše slovo - rozkaz kouzlu, jež definitivně nebylo pouhou iluzí.

Jenže jak magický záblesk šlehl vpřed, muž zaklel a stočil se, aby si z ramene vytrhl maličký šíp. Zlomil ho jako sirku, leč k odvedení pozornosti stačil. Jak magický výboj prosyčel tmou kolem Newta, zasáhl jednoho kostlivce. Drak se mihl nahoru, zatímco kostlivec vybuchl v hromadu zmačkaných kostí.

"Viděl jsi to?" stěžoval si Newt. "On to ignoroval! Ani nezpomalil! No, tentokrát mu předvedu kouzlo - uf, uf!"

Newt se snažil mluvit, ale skřítkovo sevření jeho čumáku bylo příliš silné. Malý skřítek táhl Newta za sebou, stoupal vysoko k obloze a zoufale bil křídly, aby je oba odtud odnesl.

Samozřejmě - Newt si celou zpáteční cestu stěžoval.

Široké, silné ploty z trní stály ve vysoké spleti kolem okraje hájku. Druidové pracovali celý den a většinu noci na vztyčení překážek všeho druhu.

Avšak co jim Newt a skřítek předali tu zlou zprávu, připravovali se na boj; zbývalo posledních pár minut.

"Všichni víte," pravila Genna, "že budeme hledat kněze. Nebude to snadné. Očekávám, že se bude držet vzadu a nechá bojovat za sebe ty zrůdy. Ale jestli ho porazíme, porazíme hlavu armády. Myslím, že je to naše jediná šance, jak je zastavit.

Spojme se v modlitbě. Bohyně bude s námi. Nechť nás její síla podporuje během boje."

"A dá nám vítězství," pomyslela si Robyn. Genna s druidy stála blízko říčky. Každý dostal k obraně kus území. Genna, Isolda a Grunt budou stát uprostřed. Ostatní čekali nedaleko - muži jako Ryder Zelený list, jehož háj byl na západním pobřeží Gwynnethu, či Gadríc z Hluboké rokle, starý druid, jenž stále ještě stačil spravovat území kaňonů a skal v severním cípu údolí Myrloch, blízko domény Seveřanů.

Mladá druidka, Eileen z Osikové hůrky, stála za Gennou, připravená přenášet zprávy nebo přispět své paní na pomoc. Takřka tři tucty žen a mužů stály v řadě a každý z nich měl podporu některých velkých zvířat - vlků, kanců a jelenů, kteří budou .za věc své bohyně obětovat život.

Robyn měla bojovat vedle Kamerynna, Newta a lesního skřítku. Genna jí určila místo daleko od středu, kde boj snad nebude tak lítý, ale prosila svou učitelku, aby to znovu uvážila. Zdůraznila, že hůl její matky jí dává schopnost vrhat mocná zaříkání - kouzla, jež mohou znamenat rozdíl mezi porážkou a vítězstvím. Velká druidka váhavě souhlasila.

A tak čekali. Museli proti armádě bojovat zemskými kouzly. Až je vyčerpají, budou bojovat silnými holemi, ostrými srpy - i holýma rukama. Všechny druidy pobízela jediná myšlenka.

Musí udržet armádu od zneuctění Měsíční studny.

Nakonec to byl chlapec, který všechno řekl.

Starý kněz byl i pro Razfallowovo umění příliš tvrdohlavý. Umíral, a přece ještě jeho rty chroptěly modlitbu k bohyni.

Avšak hoch byl daleko přístupnější vrahově přemlouvavému ostří - zvláště když byl svědkem umírání svého pána v nevyslovitelných mukách. Několik rychlých škrábnutí nožem přes tvář, a byl ochoten mluvit.

"A kam šli odtud?" vyptával se Kryphon.

"Les!" vzlykl chlapec a ukázal k severu. "Dal jim mapu Dernallského lesa. Unikli tamtudy!"

"Znovu!" řekla zadýchaně Doric. Stála vedle Kryphona s hořícíma očima. "Řízněte ho zase!" požadovala.

Razfallow pohlédl tázavě na Kryphona. Zavrtěl s politováním hlavou, nechtěl Doric zklamat, jenže tuto informaci potřebovali.

"Trpěl jsi dost, chlapče. Řekni nám pravdu a můžeš jít."

"Říkám pravdu," vzlykal. "Můj pán jim pomáhal. Jeden z nich byl zraněný. Potom jim dal mapu a poslal je na cestu lesem."

"Kdy odjeli?"

"Odjeli večer před třemi dny. Jestli si pospíšíte, můžete je chytit!" Chlapec byl vyděšený, ale do hlasu se mu vkradla naděje.

"Kterými stezkami se vydali?"

"To nevím!" kvílel postrašený mladík. Oči se mu rozšířily, když Razfallow přiblížil ostří k jeho kůži. "Můj pán mi to neřekl!"

"Dobře," kývl Kryphon a prohlížel si kapli.

"Ted?" řekla Doric. Mág souhlasil a zamyšleně odešel. Razfallow chlapce pomalu zabíjel, leč Kryphon jeho slábnoucí křik neslyšel. Věděl, že Doric podívaná vysoce vzruší, a to pro něho byla dost velká odměna.

V době, kdy hoch zemřel, Kryphon rozhodl směr akce. V prvé řadě užije oblužující kouzlo, aby udržel Razfallowa v klidu. Na to - Doric přiběhla a přerušila sled jeho myšlenek. Oči jí zářily, stiskla mu paži a společně opustili kněžův útulek a místo modliteb. Tlak ženina těla po jeho boku ho šíleně vábil. Pohled na krev ji vznítit do žáru, jenž Kryphon miloval.

"Hlídejte," poručil zabijákovi a odvedl Doric do tmy. Dychtivě ho následovala a lehla si na zem, jakmile byli z dohledu. Jejich vášeň byla krátká a výbušná. Užívali jeden druhého jako zvířata v říji. Její nehty mu ryly do zad a jeho reakce byla násilná, rychlá a uspokojující - jako exploze silného kouzla.

"Musíme se vydat hned na cestu," řekl bryskně a upravoval si háv.

"Počkej," Doric vstala a líně se protáhla. "Mohu užít zařikání?" Její tón zněl prosebně, leč v pozadí slyšel napětí, jež varovalo před odmítnutím. "Dobře, ale pospěš."

S tichým radostným výkřikem se otočila a namířila zvednutý prst na kapli. Razfallow stál daleko stranou, nepátraje po důvodu čarodějova zdržení. Dobrá, pomyslel si Kryphon, mé kouzlo ho nadobro obloudilo.

"Dyrax surrass Histar!" zvolala Doric, odřikávajíc slova nejmocnějšího kouzla.

Malá zářivá koule vyplula líně z konce jejího prstu a pomalu směřovala ke stavení. Její oči široce zíraly a rty obnažily zuby v strašném šklebu. Koule velikosti oblázku se stočila do otevřených dveří kaple. Kryphon si ji představil jako ohromnou lebku - její okna byla zářícími očními důlky a dveře, vyražené ze závěsů, otevřenými řvoucími ústy.

Vlny ohně strhly střechu a pohlcovaly stěny. Vzdutá koule plamenů se vynesla vzhůru, rozkvétajíc do kulovitého žáru sto stop nad zemí. Cítili jeho teplo a to ozařovalo ženiny oči a obličej stažený do zrudné masky potěšení. Kryphona její výraz znechutil, chytíl ji hrubě za loket a odvrátil.

"Jdeme," zavrčel. Vztekla si ho měřila. Díval se jí do očí s výzvou ke konfrontaci - odtáhla se a kráčela do tmy.

Robyn zírala ke kruhovitému sloupoví, jež pro tmu a vzdálenost neviděla; živě si zobrazila mléčně bílé vody zářící milostnou přítomností bohyně. Myšlenka na zneuctění Měsíční studny ji plnila obavami.

Neklid mladé druidky vzrostl, když pohlédla na říčku k jihu. Na několika místech byla hladina zpěněná, vše ostatní byla temnota. Těžké mraky clonily svítící hvězdy.

Prvním varováním byl šramot stovek ptáků, kteří čekali nahoře ve větvích. Sokoli, orli, jestřábi a velké sovy byli v pohybu, protahovali si křídla a spáry; připravovali se k boji. Robyn postřehla, že kancí nepřírozně ztichli.

Z tváře učitelky se vytratila barva. Ruka Velké druidky se přitiskla k hrudi a Robynino srdce se sevřelo. Genna spustila ruku k boku, zavřela oči a rty se pohybovaly v tiché modlitbě.

Cítila, že země se jí pod nohama hnula, a učitelčina magie začínala účinkovat. Číchala chladnou zemitou vůni vlhké půdy a slyšela tlumený trhavý zvuk. Ze země vystoupil nezřetelný obrovitý, jakoby lidský tvar a postavil se před Velkou druidku. I ve tmě mohla rozeznat hroudy zeminy, které mu utvářely údy, a zlámané větve a kamínky, které tvořily jeho povrch.

Věc stála jako socha obra se skleslými rameny, hloupá a velice silná. Údy měla mohutné jako kmeny a Robyn cítila, jak se země chvěje, když to stvoření přeneslo váhu z jedné pařezové nohy na druhou.

"Otoč se!" štekla Genna a ukázala k jihu "Útoč!"

"Elementál," šeptla uctivě Robyn. Už jednou tuto věc viděla - stvořila ji druidská magie z těla samotné Matky země. Vyvolat ho z dalekých hlubin říše hlíny a kamení do jejich vlastního světa potřebovalo mocné kouzlo, ale potom se stal silným spojencem proti jakémukoli tělesnému nepříteli. I tak byla Robyn překvapená jeho náhlým vynořením a velikostí. Ač měl dvojnásobnou výšku urostlého muže, jak odcházel do tmy, vypadal jako krácející hora.

"Nezapomeň teď na svoji hůl, děvče!"

"Ano, jistěže." Robin tiše prošla křovím a zaujala své určené místo. Chladné dřevo hole ji dodávalo pocit síly. Les se zdál velice temný.

Pod střechem útulného hostince strávil Tristan a jeho společníci většinu dne v měkoučkých péřových postelích.

Osvěžení se vydali na večerní prohlídku města, proti níž O'Roarke nic nenamítal. Nezmínil se však o jejich odjezdu a princ se rozhodl o něm nediskutovat - prozatím.

Vysoký zámek vypadal jako každá jiná ffolkská obec. Měl několik obyčejných hostinců s prostou, chutnou stravou i nějakým harfenistou nebo minstrelem. Viděli kvetoucí kovárnu s párem kovářů, skloněných nad ohništěm a kovadlinou.

Několik chat obývali tkalci a pach barev a čerstvé vlny byl příjemně známý. Blízko srdce města uháněl do řeky bystrý proud, pohánějící velké mlýnské kolo, ač žádné zrní neviděli. Do žní scházel celý měsíc, připomněl jim Tristan. Uvažovali, zda Vysoký zámek má ve svém okolí nějakou ornou půdu.

"Možná, že své zrní taky kradou," pronesl Pontswain.

Ale Ffolkové zde pracovali tvrdě. Byli přátelští a zdravili cizince z Gwynnethu s úsměvem. Pekař nabídl čerstvý bochník chleba; kovář nabídl naostřit otupenou zbraň.

Většina stavení stála na zemi, jen pár malých chalup a jeden hostinec byly skutečně vybudovány ve stromech. Ostatní domy a dílny se buďto ukrývaly v porostu nebo v podzemí. Travnaté kopečky, jež se vlnily městem jako pahorky, byly domy se střechami z drnů a připomínaly oblíbená obydlí půlčiků.

Celá síť přechodů spojovala město nad zemí. Klenuly se od stromu ke stromu dlouhými závěsnými mosty. Na některých místech byla stavení těsně u sebe a tvořila bloky, ale byly skryty hustým listovím, takže pozorovatel stál před jedním domem a neuvědomil si sousední.

Čtyři muži neviděli lorda - banditu ani večer, ani příští den. Ten strávil obhlížením okolí obce.

"Pro obranu je ideální," poznamenal Daryth.

"A pro přepady," dodal Pawldo. "Útočník by ani o bojovnicích nevěděl, až by byl zasypaný šípy!"

"Celé to město je neuvěřitelné!" řekl Tristan. "Žije tu tolik lidí - jsou tak dobře skryti a chráněni. A zdá se, že prosperují."

"Pravda," souhlasil Pawldo. "Postrádal bych tu pohodlí, bez něhož se musí obejít." Bylo zde pozoruhodně málo kovového zboží a nabídka hostinců, jež navštívili, byla omezená na několik druhů piva a zvěřinu, což představovalo většinu jídelníčku.

"To není správné, že se tu musí skrývat!" zvolal princ, překvapiv sám sebe tím elánem. "Tohle jsou vynalézaví a pilní Ffolkové. Král neměl právo odsoudit tyto lidi k vyhnanství."

"I víc," souhlasil Daryth.

"Myslím, že bychom měli O'Roarkovi o našem poslání říct. Budeme-li mít štěstí, mohli bychom ho přesvědčit, aby nám pomohl," prohlásil princ.

"To je šílenství!" oponoval Pontswain. "Ten muž je bandita. Nedá se mu věřit!"

"Je bandita, to je pravda. Ale chce stejnou věc jako my - konec vlády tohoto krále."

"Pontswain může mít pravdu," řekl Daryth. "Čím víc o nás ví, tím je nebezpečnější!"

Tristan pohlédl z přítele na soka. Pawldo mlčky pozoroval spor. "Co si o tom myslíš ty?" zeptal se půlčika.

"Myslím, že by se to mělo zkusit. Nemůžeš prostě vkráčet do Caer Callidyrru a králi oznámit, že se ti nelíbí, že ti zabil otce. A i když O'Roarkovi nemůžeme věřit, připadá mi, že je naší poslední nadějí na pomoc."

"Stejně si uděláte, co budete chtít," pronesl Pontswain znechuceně, "ale pokládám to za šílenství."

"Doufám, že se mýlíte," řekl princ. "Promluvím si s O'Roarkem při nejbližší příležitosti." "Hej! Vy, muži!" volal za nimi mladý chlapec. "To jsem rád..." začal a popadal dech, "že jsem vás konečně našel. Lord O'Roarke si u dnešní večeře žádá vaši společnost. Hledal jsem vás všude... měl jsem strach, že jste odjeli z města."

"A kdybychom byli odjeli?" princ vytáhl obočí. Mladík byl v rozpacích. "No, musel bych někoho poslat za vámi."

"Bude nám potěšením. Kdy a kde?" Chlapec jim dal návod. Byl to ten hostinec na stromě, který viděli při prohlídce města. Měli tam být při západu slunce, méně než za hodinu. Šli pomalu k hostinci přes poslední most, který se v mírném vánku poplašně kýval. Protože hostinec z jejich strany neměl žádnou zeď, viděli svého hostitele, než došli na konec. O'Roarke se smál a mával ke svému stolu. Z pozadí vyšla žena a začala hrát na harfu. Tristan si s bodnutím všiml, že připomínala Robyn - přinejmenším dlouhými černými vlasy a vážným chováním. Robyn byla daleko krásnější, pomyslel si s náhlým pocitem opuštěnosti. Představil si, jak bezpochyby odpočívá v pastoračním prostředí Gennina háje. Velice mu chyběla.

Náhle jím projela střela poplachu. Odpočívala? Nebo byla také ohrožovaná nebezpečím, které pronikalo královstvím Ffolků? Přesvědčoval sám sebe, že údolí Myrloch bylo nejbezpečnějším místem na Ostrovech, nejjistějším před vnějšími nátlaky. Jeho obava k němu lnula jako číhající sup a tížila mu duši. Zahleděný do sebe sotva slyšel, že na ně O'Roarke přes celou místnost volal.

"Přidejte se k nám, prosím." U jeho stolu již seděli dva muži. Kývl k prvnímu - hladce oholenému, svalnatému muži se snědou, opálenou pleť. "Toto je Annuwyn. Asi si ho nepamätujete, ale byl to on, kdo vám tehdy večer tak osvětlil vaši noc!" Hugh se svému žertu uchechtl a Tristan na uživatele magie kývl. Annuwyn také kývl a malý úsměv mu zvedl koutky úst.

"A toto je Vaughn Burne, náš nejvyšší kněz," řekl O'Roarke a tento muž vstal a uklonil se. Vaughn Burne byl štíhlý, bledý muž s vyholenou tonzурou. Nosil obyčejný háv a jeho hubená tvář neprozrazovala city - mimo jeho oči. Svítily energií a zájmem, když stál a čekal, až se hosté usadí.

"Pozval jsem vás," pronesl O'Roarke konečně, "abych vám řekl, že bych byl rád, kdybyste u nás zůstali."

Tristanovi zabušilo srdce a snažil se ovládnout. Lord zahájil rozhovor nejhorším způsobem.

"Potřebuji odvážné muže," pokračoval Hugh. "A vím, že jste. Většina cestujících se při přepadení krčí a kvílí. Nikdo z vás neukázal strach. V mém oddílu vám nabídnou dobrá místa. Není velký, ale muži jsou spolehliví a dobří bojovníci. Můžete si vysloužit vedoucí postavení - pro muže s bojovnými zkušenostmi mám vždycky místo."

A budete zde v bezpečí. Jste psanci, uprchlíci královských vojsk. Na celém Alaronu není bezpečnější místo."

Lordův hlas ztratil elán, když viděl, že jeho hosté nejásají nadšením.

"Můj lorde." Tristan opatrně volil slova. "Jistě mluvím i za své spolence, když vás ujistím, že jsme vaší nabídkou velice poctěni - důvěrou, kterou nám prokazujete. Ale možná vám můžeme nabídnout lepší způsob, jak vaši důvěru ocenit - můžeme vám prokázat dokonce i větší službu než vést vaše muže v boji."

Hugh O'Rourke nehnutě seděl a čekal na pokračování. Pouze snížení hustého obočí prozradilo jeho emoci.

"Vydali jsme se do Caer Callidyrri s posláním - posláním, jež může prospět nejen nám, ale všem Ffolkům."

Tristan se odmlčel a Hugh netrpělivě mávl rukou, aby pokračoval.

"Já jsem princ Ffolků - Tristan Kendrick z Corwellu." "Vy jste ten, kdo zničil síly zla?" zeptal se lord. Tristan přikývl a přes stůl cítil kněžův upřený pohled. Vaughn Burne se obrátil ke svému lordovi a takřka neznatelně pokývl.

"Ale jak jste se stal psancem?"

"Můj otec, král Kendrick, byl zabit najatými vrahy. Sněm lordů rozhodl, že vysoký král vybere buď lorda Pontswaina nebo mne za jeho následníka. Zahájili jsme cestu do Callidyrri, abychom krále požádali o rozhodnutí, ale byli jsme přepadeni a uvězněni královskými vojáky hned, jakmile jsme přistáli v Llewellynu.

Po tomto vývoji se naše posláním ovšem změnilo. Stále trvám na své audienci u krále. Buďto mi dá uspokojivé vysvětlení těchto činů - a já pochybuji, že takové vysvětlení existuje - nebo zemře mým mečem!" O'Roarkovi poklesla brada. "Vy jste blázen!" sykl. Tristan zrudl. "Věřím, že s vaší pomocí to můžeme dokázat. Toto království dobře znáte! Pomozte nám dostat se do Caer Callidyrri. Ostatní provedeme sami. Myslete na výhody. Bude-li Vznešený král sražen z trůnu, vaše území bude opět patřit vám. Už se nebudete muset skrývat v lese a čekat na příští útok!"

Hugh se temně zamračil a pak je polekal výbuchem smíchu. "Vy jste skutečně blázen! Nechám vás jít za vašim šíleným posláním, ale žádnou podporu vám neposkytnu. A podržím si vaše koně náhradou za mé starosti!"

V tom nevhodném okamžiku se z kuchyně vyhnul zástup číšnic s tácy brambor a dušeného masa. Hugh si hostů více nevšímal a cpal si jídlo do úst sousto za soustem.

Tristan ho v duchu proklínal, ale k předmětu hovoru se nevrátil. Na stole bylo několik džbánů medoviny a jazyk ho přímo svídl chutí na ten pěnivý mok. Ale chuť potlačil a popíjel střídavě.

Večeře se mlčky protahovala. Dojídali, když se otevřely dveře, vstoupil mladý muž a pokynul k Hughovi. Jeho zelený kožený oblek byl postříkaný blátem, jako by se právě vrátil z dlouhé jízdy. Lord vstal se džbánkem piva v ruce a šel k němu. Chlapík mu něco pošeptal, velitel banditů se otočil a hodil džbánek proti zdi, kde se s třeskem rozbil.

"Špatné zprávy?" řekl Tristan, zvednův obočí. Banditův obličej byl rudý a princ chvíli uvažoval, zda ho nenapadne. O'Roarkovy ruce se svíraly, jak dupal zpátky ke stolu.

"Vznešený král dal popraviti mou sestru!" vrčel. "Držel ji v zajetí a před dvěma dny ji nechal zabít!"

V místnosti zavládlo hluboké ticho. O'Roarkův pohled byl výzvou každému, kdo by promluvil - stal by se terčem jeho hněvu. Pontswain hleděl k zemi, podivně mírný. Tristan pro psance cítil lítost a obnovenou nenávist ke králi.

"Ale proč?" otázel se princ.

"Proč?" vykřikl Hugh a hlas se mu zadrhl žalem. "Možná, aby. mne vytáhl z Vysokého zámku někam, kde si na mne Rudá garda počíná na jejich vlastní půdě."

Tristan počínal vidět v tragédii příležitost, možnost využít lordova zármutku konstruktivně - pro sebe a možná i pro něho.

"Nabízím vám lepší řešení. Pomozte nám dostat se do Callidyrri, kde se králi postavíme!"

"A co pak? Předpokládáme, že se tam dostanete, což asi nebude - co si myslíte, že dosáhnete?"

"Pomstím vaši sestru. Dostane se mi pomsty za smrt mého otce. Přemýšlejte, pane! Něco musíme udělat! Nemůžeme zůstat tady v lese a ukrýt se ve vašem malém příjemném městě! Pomozte nám!"

"Jste vrazi, kteří se vplíží do hradu a ve spánku ho ubodají?"

"Nejsem vrah," řekl Tristan. "Nezabiji ho... bezcitně. Král bude mít možnost se proti mému obvinění hájit. Nebude-li moci, může se bránit proti mému meči!"

"Říkám, že to nemá smysl!" trval na svém O'Roarke zkroucený v židli. Všechna energie vyprchala, vypadal poražený a sklíčený.

"Nejsme žádní nováčci," řekl klidně Daryth.

"Ne, to nejste. Ale byli jste zajati v hloupém přepadení. Můžete si být jisti, že pasti Cyndra budou daleko smrtonosnější."

Tristan se zarděl, ani nevěděl, zda hněvem či rozhořčením. "Musíme to zkusit! Ztratil jste sestru i majetek. Já jsem ztratil otce - mého krále. Kolik ztrát ještě potřebujete, aby s vámi hnuly?"

Hugh seděl mlčky dlouhou dobu. Obočí sraštil do hlubokého zamračení.

"Pomohu vám," pronesl konečně. "Ale s jednou podmínkou. Jeden z vás tu zůstane jako pojistka proti zradě. Seznámím vás s velice cenným agentem v Callidyrri. Postihne-li ho však neštěstí vaší vinou, váš muž zemře také!"

"To je nef-" Tristan začal odporovat s jistotou, že byl ve výhodě; Pontswain ho přerušil.

"Zůstanu tady," prohlásil lord.

Tristan v šoku hleděl na lorda a uvažoval, zda se bál čelit králi, nebo možná doufal, že princ bude zabit a nechá volnou cestu jeho nárokům na království. Ovšem tím se problém vyřešil a Tristan věděl, že jeho společnost mu chybět nebude.

"Dobře," souhlasil.

"Můžeme vás přestrojít," nabídl O'Roarke, jemuž se ulevilo, že dospěl k rozhodnutí. "A dostat vás do Callidyrri na rybářské lodi vracející se na konci dne do přístavu. Bude to riskantní, ale bude to nejlepší možnost."

"Proč loď?" ptal se Daryth podezíravě.

"Protože zdi jsou vysoké a městské brány jsou hlídány ve dne v noci. Loď, která se vrací se stejným počtem posádky, s níž ráno opouštěla přístav, může snadněji uniknout prohlídce."

"A až budeme ve městě, co potom?"

"Mám tam lidi, kteří pro vás udělají, co budou moci," slíbil bandita. "Můj agent Devin vás může dostat do hradu. Je-li vůbec nějaká cesta dovnitř, on ji zná!"

"Kdy začneme?" zeptal se Tristan.

"Zítra. Nasedneme na koně za svítání."

S krákaním a křikem v divé kakofonii se draví ptáci vznesli. Jestřábi, orli a sovy vybuchli ze svých posedů společně, letíce jako šípy k řídce a neviditelnému nepříteli.

Ptáci se z temnot vrhali proti nemrtvé armádě; zobáky a spáry útočily na předvoj zombií. Maso bylo rváno z mrtvých tváří, údy byly trhány od těl - a mrtví stále pochodovali vpřed. Ptáci všeřící bolestí padali, když drápy nemrtvých sekaly po jejich opeřených hrudích a lámaly jejich silná křídla.

Když ptáci klesli, kostlivci je zvedli a roztrhali na kusy. Pár těžce poškozených zombií padlo, ale osud letců byl mnohem horší. Netrvalo dlouho a hejno bylo zdecimováno.

Armáda vstoupila do říčky. Na druhém břehu, zastřený temnotou, se prostíral háj Velké druidky.

V jeho srdci se nacházely svaté vody Měsíční studny.

Ohromné jeskyně Trpasličího domu svítily tajemným zeleným zářením, vydávaným zelenými houbami rostoucími na vysokých stěnách. Stalaktity visely dolů jako slintavé zuby a odkapávaly vodu do obrovské sněmovní komnaty, v níž se kolem vysokého pódia shromáždily stovky příslušníků malého národa. Tři takřka identičtí trpaslíci s naježenými vousy stáli nad svými druhy. Naslouchali pozdravnému volání své obce, stoupajícímu z tolika širokých prsou svých druhů. Hlasy byly silné, hluboké a provolávaly stále totéž: "Finnnnelllllen! Finnnnelllllen!"

Jedna postava z trojice postoupila dopředu a hleděla na nekonečné moře vousatých obličejů. Její čelist se bojovně vysunula dopředu, a co viděla, se jí očividně líbilo, neboť důstojně pomalu kývla.

"Tmaví trpaslíci na Moonshae? Počítám, že se tam zdrží pět dalších dní - asi tak dlouho, za jakou dobu tam má bojovníci dorazit, nebo ať se nejmenují Finellen!"

Pozdravy vzrostly do řevu a potom se trpaslíci rozešli, aby si nachystali zbraně a brnění. Za hodinu se seřadí do vojska a budou následovat svého hrdinu - skutečného šampióna bitvy s temnými silami - jak dobře věděli - přes nekonečné jeskyně temnot. Cesta je povede pod zemí i mořem a nikdy neuvidí slunce. A až dosáhnou svůj cíl, vrhnou se na své nenáviděné nepřátele - tmavé trpaslíky - s pomstychtivým nadšením. Výsledek bude krvavý, ale slavný.

Robyn pevně stiskla dřevo své hole a jako dříve z matčina daru načerpala sílu a jistotu. Držela jasanovou hůl před sebou a naslouchala. Po chvíli slyšela mlaskavý, savý zvuk, jenž napovídal, že zombie překročily říčku. Blížily se k ní přes malý palouk.

Kamerynn přecházel za ní. Cítila, že Newt sedí na jeho rohu, i když dráčka neviděla, stejně jako neviděla Yazillicklika. Věděla, že skřítek stojí vedle ní připravený vyslat záplavu drobných šípů ze svého malého luku.

A pak užívala tvary vynořující se ze tmy a její nos zachytil hnusný zápach. Ačkoliv noc vzbuzovala strach, děkovala bohyni, že ji ušetřila pohledu na příšerné detaily jejich zjevů.

Robyn vyslala k bohyni tichou modlitbu a cítila odpověď Matky země procházet dřevem. V té odpovědi byla síla a mír - a také hněv. Robyn soustředila tu sílu s pomocí hole do kouzla a vypustila je, když se k ní kostry z temnoty blížily. A hněvem bohyně byl oheň, jenž vyrazil ze země stěnou plamenů, šířící se paloukem. Robyn viděla Gennu nedaleko od ní učinit totéž, i před ní vyrazily šlehající plameny. Druidové zapálili první linii obrany.

Zombie se do nich vrhaly a vycházely usmažené intenzivním žářem. Monstra klopýtala, padala k zemi a trásla se v tichém utrpení, když jejich maso zčernalo. Než dohořely, jejich těla se scvrkla do čehosi, co vypadalo jako ztuhlé sochy vyřezané z uhlí. I kostlivci padali za obět ohni. Kostí praskaly, když je oranžové plameny olizovaly. Těla se lámala a rozpadala do nerozeznatelného popela.

Když ohně vyrazily, tak ptáci, co pochod armády rušili, vzletli a Robyn s lítostí viděla, že někteří se příliš opozdili. Jazyky plamenů hladově sáhly po perech sov a jestřábů. Ptáci křičeli a svíjeli se v agónii - oheň je srazil na zem a pohltil.

Jakýsi neslyšitelný rozkaz odvracel voje od plamenů. Zombie klouzaly vlevo, kostlivci doprava a pokračovali vpřed. Stěny ohňů byly ohraničené, ne dost dlouhé na obklopení celého háje, a nyní je monstra obcházela.

V ponurém světle mladá druidka zahlédla pohybující se horu země - elementál reagoval na Gennin příkaz. Hnul se do cesty kostlivcům. Obrovské výrůstky jako pěsti vyrazily z jeho boků a používal je jako kyje; prvním máchnutím rozdrtil deset nemrtvých.

Z místa, kde stála, vypadal jako obr s drsnou kůží. Bojoval rychle, nelítostně. Na chvíli byl útok koster odražený - a až nemrtví neznačili, co je strach, elementál je zabíjel rychleji, než mohli postupovat.

Jenže potom ze tmy zavířila bouře lesklých seker. Stříbřitá ostří vydávala vnitřní světlo. Topůrka byla dlouhá, sekery těžké a plnily vzduch rojem záblesků v ostrých výpadech. Kolem elementála jich vířily stovky a odsekávaly kusy země. Robyn se divila nepřírozenému způsobu, jak visely v prázdném vzduchu. Kouzlo! Elementál se zakymácel, neboť jedna noha mu byla odseknutá, padl a ostří ho rozervalo na kusy.

Zombie nyní minuly ohňové stěny a vrhly se k Robyn. Stále je rušili ptáci a teď přešli do útoku vlci a kanci. Proti celé armádě bylo zvířat směšně málo a byla rychle zabitá, nebo s těžkým poraněním zatlačena nazpět.

Vlci kňučeli a prchali, Robyn chtěla též, ale noha se jí zachytila o kořen. Dopadla prudce a nedaleko zaslechla

mlaskavé kroky zombie. V zajetí hrůzy vyskočila" na nohy, sevřela svou hůl a běžela tmou.

Viděla Gennu a druidy letět s udivující vytrvalostí do středu háje. Grunt klusal vedle ní a obracel svůj vztekly řev na nemrtvé, co je pronásledovali.

Dusíc se zděšením a strachem Robyn běžela s nimi a přemýšlela, jakou měli naději na zastavení této noční můry, než dosáhne Měsíční studny.

Cyndre stál před velikým zrcadlem a tři mágové ho od stolu pozorně sledovali. Jejich pán se otočil a pohlédl na ně - vysoký, štíhlý Talraw, Wertram s tmavou pleť a malá, ošklivá žena jménem Kerianowa.

Zrcadlo ukazovalo rozlehlé pole zeleně. Listnaté vrchy stromů se kolébaly ve vánku. Pouze při pozorném zkoumání mohli čarodějové objevit stavení chytře maskovaná v listoví, kouř unikající ze skrytých komínů.

"Viděli jste toho prince přelstít nejlepšího zabijáka v zemi," řekl Cyndre. "Nyní ho pronásledují naši kolegové, Kryphon a Doric. Musíme doufat, že dopadnou lépe."

"Víme, že je ve Vysokém zámku," pronesl váhavě Talraw. "Proč prostě nezničit celé město - a skončit s ním i s městem?"

"Nezapomínejte," pronesl kouzelník jemně, ač v pozadí zněl tón, jenž říkal, že Talraw byl hloupý, mohl-li položit tak zřejmou otázku. "Není to naše moc, jež přemůže Ffolky

- musíme vypadat pouze jako královi poradci. Jenom přes něho můžeme získat moc, která nám právem náleží. Až ta moc bude naše, budeme jednat dle svých přání.

Ten den je blízko. Buďte trpěliví a pozorně poslouchajte: Jeden z vás tu vždy musí zůstat a pozorovat zrcadlo. Našli jsme prince z Corwellu a už se nám neztratí."

"Ano, pane," odvětili sborově, překonání odpovědností složenou na jejich bedra. Vpravdě nebyli připravení, leč Alexej byl pro ně ztracený a Kryphon měl své vlastní poslání.

"Může se stát, že uvidíte někoho, jak hledí zrcadlem nazpět," řekl čaroděj a hlas klesl do varovného tónu. Popsal toho, jehož hledal, a neušly mu postrašené pohledy, co si vyměnili mezi sebou. "Kdybyste to v zrcadle uviděli, ihned mi dejte vědět.

Chci mluvit se sahuaginem."

13 Callidyr

JEDEN ZA DRUHÝM SE DRUIDOVÉ Shromáždili u Měsíční studny, přibíhali z okolní tmy a unaveně oddechovali mezi pevnými kamennými sloupy. Tady rychle obnovili své síly. Mléčná voda měkce zářila.

Kruh oblouků zde, ve středu háje, byl slabě osvětlený Měsíční studnou. Robyn spíš cítila než viděla ostatní druidy kolem sebe a věděla, že armáda smrti byla blízko.

Cosí bílého prošlo temnotou a stanulo vedle ní. Přítomnost mocného jednorožce pozvedla její sebedůvěru. Objala Kamerynna kolem široké šíje.

"Nebudeme muset čekat dlouho," řekla Genna. Velká druidka vstoupila do světla a zůstala u své žačky.

"Viděli jste toho... člověka?" ptala se Robyn; vážila, zda ten, kdo řídil takovou armádu, mohl vůbec patřit k lidskému rodu.

"Ne, ale jeho kouzlo zničilo elementála. Vrhл jej přes říčku. Snad mu překážka zabránila vstoupit do háje."

"Překážka?" Robyn byla překvapená. "Žádnou jsem neviděla."

"Nikdo ji nemůže vidět. A pouze on sám, - ovládaný ďáblem, ji cítí. Nemůže ji překročit, jenže se bojím, že jeho vojsko ji poničilo, takže by mohl."

Robyn viděla Eileen a Gadrrica v potrháných hávech, holé nohy a paže zkrvavené šrámy. Jeho kyj a její srp byly pokryté shnilou krví.

"Jak se dostali skrz?" zeptala se Eileen.

"Tito nemyslicí tvorové nejsou v základu zlí. Tlačí je prostě svým ďábelským rozkazem. Překážka na ně neměla žádný vliv." Genna smutně povzddechla. "Vše, co žádají, je vrátit se do smrti. Je krutou pravdou, že ten kněz je připravil o jediné, co měli - mír věčného odpočinku."

Robyn myslela, že je vyloučené cítit sympatii k strašným vetřelcům, a nyní shledala, zeje lituje v jejich nepřírozené roli a že nenávidí kněze, jenž se toho zločinu na nich dopustil.

"Zaujměte svá místa - všichni," řekla Genna něžně. "Nezapomeňte, Měsíční studnu musíme udržet za každou cenu!"

Mávla paží kolem velkého kruhu s dvanácti oblouky, jež poskytovaly jediný přístup ke studni. Již dříve druidové mezi nimi vyhnali stěny neprůchodného trní. Teď každý oblouk chránilo několik druidů se zbytkem zvířecích obránců. Eileen stiskla Robyninu ruku, objala Velkou druid-ku, než se obrátila zpět k břehu Měsíční studny.

Gadrrick na ně střílivě pohlédl, kývl šedovlasou hlavou a odpěchal.

"Počkej, Robyn," požádala Genna tise. Pozorovala mladou druidku s něhou a nadějí.

"Vezmi si tohle." Velká druidka jí podala hrst žaludů. Teď hrály Robyn v ruce. "Možná se ti budou hodit."

"Děkuji."

"A toto..." zmlkla a sáhla do kapsy. "Dělala jsem to pro tebe. Není to dokončené, ale nyní to můžeš potřebovat."

Genna držela rovnou hůlku asi jeden a půl stopy dlouhou. Po celé délce byla pokrytá složitým vyřezáváním. Robyn ji vzala a cítila její teplo.

"Runy?" otázala se zbožně. Držela druidský talisman a dotýkala se povrchu, který Genna popsala svým jemným nožem. Runová hůlka byla pokrytá spirálovitými obrazy okolní krajiny.

Dívčiny oči se zalily slzami. Druid druidovi nemohl dát význačnější a dražší věc, než když mu vyřezal runovou hůlku. "Budu si jí vážit," šeptla.

"Doufám, že ji použiješ," dodala učitelka s úsměvem. "Jsou už blízko." Otočila se k čekajícímu Gruntovi a odešla k jižnímu oblouku.

Robyn se svým doprovodem stála na severní straně. "Odtud nic neuvidíme," ozval se Newt z Kamerynnova pyšného rohu.

"J-já se bojím," kvíkl lesní skřítek a nevědomky se tiskl k její noze.

"Musíme konat svou povinnost," pronesla Robyn klidně. "A nezapomínejte, že bohyně je s vámi."

Kamerynn je opustil a zaujal místo před Měsíční studnou. Volné prostory byly již dříve uzavřené. Nyní vysoké zdi trnů a silných kmenů oplétaly jediný příchod ke studni. Grunt stál pevně pod jedním obloukem. Genna pod sousedním a u dalšího Kamerynn, pak Robyn s Newtem. Z obou stran potom následovaly tlupy skřítků, ozbrojených malými, pevnými luky, a skřítků se sekerami. Zbývající vlci a kanci hlídali oblouky na druhé straně, kde se útok neočekával.

Robyn vzpomínala na učitelčino žehnání a byla si jistá, že bohyně stojí u ní. Byla velmi klidná, jaksi vzdálená tomu šílenství kolem. A cítila se silná. Jak stála na stráži k obraně nejsvatějšího místa na Ostrovech, její klid vzrůstal do mocné, kontrolované zuřivosti.

"Bojím se," špitnul Newt, přistál jí na rameni a opřel se o ně.

"Já také, příteli," ujistila jej a uvědomila si, že mu řekla lež. Uvědomila si, že se nebojí.

Náhle cítila jakési vyrušení, jako třepot v moci své bohyně. Noc se zdála tmavší a chladnější - neviditelná hrozba se blížila.

"Vstoupil do háje," zašeptala a věděla to naprosto jistě.

Ale půda pod nohama byla silná a dotek hladké hole v mozolnaté ruce ji podporoval.

"Jak mohl uniknout?" ječel král Carrathal. Z hlavy si sundal korunu Ostrovů, držel ji volně v ruce a otíral si zpcené čelo jemně vyšitým kapesníčkem. Oči měl vypoulené strachem.

"Je nápaditý," pokrčil Cyndre rameny. "A má víc štěstí než kdokoliv jiný."

Král se odvrátil a rozčileně přecházel komnatou. Když byl konečně schopen se s Cyndrem setkat, předpokládal, že všechno bude v pořádku. Zdálo se však, že jeho problém denně narůstá.

"Sám vidíte, že ten uzurpátor si vyhledal úkryt ve Vysokém zámku. Dávno jsem vám, sire, doporučoval, abyste vymazal to sídlo rebelů z mapy. Teď jistě vidíte, že je to nutné."

"Něco musíme udělat!" kvílel král, otočiv se k mágovi zády.

"Poslal jsem za ním mého důvěryhodného asistenta."

"Kdy ho váš muž chytí?" žádal král.

"Jsem si jistý, že velmi brzo. Proč na něho myslet? Dělejte něco, co vás potěší. Chtěl byste smrt dalšího vězně?"

Král hněvivě potřásl hlavou. Čaroději by to nepřiznal, ale poprava Darcy O'Roarkové ho trápila několik dní. Zdálo se mu o jejím pohrdavém smíchu, jímž čelila katově sekeře. Přisahal, že bratr ji pomstí. Král se skutečně bál O'Roarkova hněvu, takřka stejně jako neúnavného postupu uzurpátora z Cornwallu.

Zombie spěchaly, jako by cítily blízkost svého cíle. Mnohé zakoply a spadly, ale ostatní se natahovaly dopředu a nesmyslně se snažily dosáhnout místo, jež před nimi zářilo. Mimo šustot jejich kroků nevydávaly žádné zvuky.

Genna a Grunt stáli ve vchodu. Svít studny vrhal povzbudivé světlo proti jejich zádům, zatímco zepředu se z temnot vynořovala noční můra.

Co kdysi bývalo rukou, se vztáhlo, odpadlé maso odkrylo tuhý sval a šlachy a od posledního kloubu se ostře rýsovala kost, z níž všechno opadalo. Kost odrazila světlo studny a Grunt se na zadních nohách vztyčil a světlo zaclonil. -

Medvěd po té věci sekl a jeho obrovská tlapa s dlouhými drápy utrhla horní část těla. Nohy uskočily stranou a zhroutily se. S řevem se obrovské zvíře vrhlo vpřed a rozmačkalo tlapami další shnilou mrtvolu. Zuby se sevřely na holé lebce kostry a rozdrtily ji do stěpin. Monstrum bezcílně klopýtalo, až spadlo, a nepřestávalo se kroutit a svíjet na trávě.

Zombie se klátily přes těla padlých druhů a setkaly se s Gennou a jejím dlouhým srpem. Velká druidka vyčerpala poslední ze svých kouzel a teď její svaly posilovala bohyně, jak uhodila a sekla. Nesnažila se zabít každou zombii, stálo by to mnoho času, mnoho úsilí. Sekala po kolenech, lýtkách, stehnech a bocích a zbavovala je možnosti pohybu.

Ostatní druidové s vlky, kanci a svými lidskými druhy byli zataženi do boje, neboť útok kolem kruhu se šířil. Isolda ze Zimní rokle viděla tu hrůzu zblízka. Stála s pěti šedými vlky a ti divoce tlačili nemrtvé zpátky. Srpy, hole a kyje bojovaly s kostnatými tlapami, neboť nikomu už nezbylo žádné kouzlo.

Nakonec stvůry dosáhly Robynin oblouk - ten poslední. Kostlivci i zombie se vynořovali z noci, hledající její maso a krev. Pohled na prázdné důlky zírající z příšerných lebek ji už neděsil. Zvedla ruce a hodila první ze svých žaludů - semen ohně - na přední zombii. Shořela na popel. S rozmyslem namířila a hodila další. Každý se vznítil na nohách útočníků a spálil je.

Potom uchopila svoji hůl a vši silou uhodila lebku nejbližšího kostlivce. Spadl a ona rychle dala ránu jinému. Kamerynn se vedle ní vzpínal a kopal, rozdrtil kostlivce na kousky těžkými předními kopyty, a pak rohem proklál

zombii. Hodil tělo stranou, vzepjal se a drtil lebky vpravo vlevo divokými kopanci.

Newt se míhal kolem; sekal tlapkami a ostrými zuby do uvolněných svalů a ze shnilých mrtvol trhal velké kusy kůže a masa. Nato se zastavil na místě, rychle se soustředil, mžikal očima a vyslal kouzlo.

Ze země vyskočilo zombiím do cesty fialové monstrum. Zelené světélkující tlapy sáhly po tělech a černé zuby se ježily v otevřené tlamě. Ale aby iluze byla efektivní, vyžadovala strach a zombie strach neznaly. Vztáhly ruce k útoku, a když to nemělo žádnou hmotnost, vrhly se k další věci, což byl Newt. Malý drak se musel opět spolehnout na tlapy a zuby. Rval maso z paže, až celý úd upadl.

Yazillicklík se zdviženou dýkou stál vedle Robyn. Ječel strachem, ale vyrazil proti zombii a přeťal ji patní šlachy; když se bezmocně svíjela na zemi, Robyn ji dorazila svou holí.

Síla bohyně nějakým způsobem držela armádu mrtvých od oblouků. Robyn krvácela z četných ran, kde ji zasáhly drápy nemrtvých, ale hromada těl před ní stále rostla.

A potom uviděla kněze a strnula. Jeho oči svítily ze tmy dřív, než se ukázal jeho obrys.

Konečně se objevila i tvář. Jazykem si olízl tlustý ohrnutý ret a připomněl jí hada. Výraz jeho odulého obličeje ji vyděsil víc než odporná hrůznost jeho armády.

Velice rozhodně kráčel přímo k ní. Robyn stiskla hůl a držela ji před sebou. Teď se skutečně bála. Kněz zvedl ruce a vztáhl je dlaněmi dolů. Řekl jedno ostré slovo, zvuk plný hrůzy a násilí.

Půda pod jejíma nohama se smrštila, utvořila vlnu a hodila ji stranou. Narazila hlavou na kamenný pilíř, padla jako podťatý strom a natáhla se nehybně na zem.

Kerianowa pozorovala prince v obrovském zrcadle. Spal zdravě pod střechem hostince. Uvažovala, proč nemůže udělat to samé. Klepla tlustými prsty na stůl a proklínala osud, který jí vždycky nadělil nespravedlivý díl.

Například její tělo. Bylo krátké, otlé - zcela bez půvabu i pro ni samu. A protože byla v Radě nováčkem, dělali si z ní legraci a ponižovali ji - obzvlášť Talraw s Wertramem, dva z nižších mágů. Když rozdělovali hlídky, dali jí hodiny od půlnoci do rána. Snažila se neusnout, přejíc si, aby v zrcadle viděla něco zajímavějšího. Leč Cyndrův příkaz byl jasný. Teď, když prince našli, nemohli si dovolit ho ztratit. Tak seděla a hleděla na nehybný obraz v zrcadle.

Přemýšlela o Cyndrovi. Jak byl mocný! Vzpomínala, jak ji objevil během jejich učebních let v Zimní hlubině a vzal ji do Callidyrru. Přijal ji do Rady a učil ji svá kouzla. Už nebyla učněm; byla čarodějkou, leč ne tak zkušenou jako třeba Kryphon či Doric.

Cyndre se ukázal jako trpělivý učitel a pomáhal jí dosáhnout jejího potenciálu. Naučil ji, že slitování bylo dobré pro blázny; pouze silou a krutostí se mohla stát skutečně velkou kouzelnicí.

Jako často předtím, myslela na něho jako na muže. Jeho klidná sebejistota ji vzrušovala. Jeho schopnost ovládat ji i Radu ji hrála. Tělem jí probíhalo radostné chvění a ponořená do svých představ nechala svou hlavu měkce dopadnout na stůl. S malým povzdechem usnula. S úlekem se probudila a za vysokými úzkými okny viděla třpyt úsvitu. Zrcadlo bylo prázdné.

"Kraalaz - Heeroz," odříkala rychle. Obraz se vrátil. Zase viděla hostinec. Záchvat paniky jí projel srdcem, když uviděla postel.

Princ z Corwellu zmizel.

Pohled na člun přinesl vzpomínky na 'Šťastné kachňátko' a princovu osudnou cestu přes vodu. Malé plavidlo mohlo být vyrobené dokonce tímž loďářem; mělo úplně stejnou otevřenou strukturu paluby, i když bylo o něco menší. 'Vlaštovka' byla též starší a více opotřebovaná než 'Kachňátko'.

"Převezte vás pouze kolem pobřeží," vysvětlil O'Roarke vida jeho nedůvěru. Po jedenapůldenní rychlé jízdě dosáhli pobřeží této široké zátoky. Hugh nějak sjednal schůzku, neboť mladý kapitán a jeho malé plavidlo je očekávali. Dva muži posádky a jeden půlčík vystoupili, nahradili je Tristan, Daryth a Pawldo. Rybáři dokonce s sebou přivezli i vlkodava a odvedli si jej s sebou, aby Canthus mohl jet do Callidyrru se svým pánem.

"Ráno sledují počet Ffolků vyplouvajících na moře. Pokud se večer vrátí tentýž počet, nevěnuje jim Rudá garda žádnou pozornost," ujistil je mladý kapitán.

"Až ukončíme naše poslání, vrátíme se do Vysokého zámku," podával Tristan ruku O'Roarkovi.

Bandita se zdál překvapený a vztáhl svoji. "V to jistě věří i váš přítel Pontswain."

Tristan krátce přikývl. Nad Pontswainovými pohnutkami si dlouho lámal hlavu s jediným závěrem - že lord doufal v jeho smrt a volnou cestu k trůnu - bez rivala. Princ měl pocit zrady a nenávisti, a rušil jej víc, než dřív tušil.

Podél pobřeží Alaronu se rychle plavili k severu. Zelená vlnící se krajina na západě byla úrodnější než Gwynneth a víc obydlená. I voda pod nimi byla zelená a východním směrem sahala až za obzor. Tristana podivně vzrušovalo vědomí, že tam leží nejbližší země - Mečové pobřeží - vzdálená několik dní plavby. Pawldo a Daryth spokojeně spali, neboť jízda byla vyčerpávající, ale Tristan stál dychtivě na přídi a s úctou si prohlížel zemi i okolní moře. Pes cítil pánovo vzrušení a stál mu po boku.

V několika hodinách objeli široký výběžek, jenž označoval vjezd do zátoky Bílé ryby. Změnili kurz na jihozápad a Tristan hleděl upřeně vpřed, kde se v dále postupně objevoval jejich cíl.

Konečně rozeznával rozlehlý přístav, chráněný mohutným vlnolamem, který vybudovali druidové. Za ním se prostíralo největší ffolkské město, kypící životem, obchodem a činností. Bylo obklopené bílou kamennou zdí, jež se klikatila podél domů a ulic, zvedajících se do pahorků. Kolem přístavu visel nad městem opar mlhy, ale slunce osvětlovalo celý zbytek. Tristan viděl pyšné kamenné budovy a zámky se sloupovím. Představoval si fontány a zahrady, které je obklopovaly. Oči mu sjely výš, nad zámky a nesouvislé zdi.

Princ měl nyní oči jen pro stavbu nad městem. Žádné podrobné popisy a představy ho nepřipravily na nádheru Cear

Callidyrru. Pevnost se rozložila přes tři pahorky, sama o sobě větší než mnohé město. Vysoké zdi, zdůrazněné vzdušnými věžemi, odrážely šikmé paprsky odpoledního slunce. Zdály se neuvěřitelně hladké, jako by je ráno vyleštili. Zubaté hradby lemovaly vrch a několik vysokých bran poskytovalo průchod zdi. Každá byla zaštitěná padacím mostem a chráněná vysokým strážním domem.

Z nejvyšších věží vlály barevné prapory, označující rod Vznešeného krále, a níže byly vlajky lordů, kteří trůnu přísahali věrnost. V jednom rohu hradu se vlnilo několik krvavě červených praporů.

Jak se člun blížil k vlnolamu, princovu pozornost zaujala jedna věž z daleko tmavšího kamene než okolní stěny. Byla vysoká, štíhlá a osamocená na vzdáleném konci hradu. Ačkoliv pozdně odpolední slunce vrhalo zářící paprsky na celou délku pevnosti, tato věž jako by spočívala v nějakém zvláštním stínu. Tristan neměl zdání, jestli její zdi nebyly tak čisté jako ostatní, nebo byla postavena z jiného kamene.

Propluli kolem vlnolamu do přístavu. Jak se den krátil, tucty rybářských lodí se vracely z lovu. V přístavu kotvilo několik obchodních galeon a pár škunerů a po straně byla obrovská loděnice, kde dokončovali dvě pevná plavidla.

Doky se hemžily činností. Jeřáby se nořily do nádrží rybářských člunů, nabíraly jejich úlovky a přenášely je do četných továren na zpracování ryb, lemujících pobřeží. Rybárny pohlcovaly ryby v ohromném množství a jejich zápach pronikal přístavem.

Od pobíhajících, zaměstnaných davů lidí se výrazně odrážely uniformy Rudé gardy. Lidští důstojníci s pergamenovými listy porovnávali jména vracejících se rybářských plavidel a rychle počítali členy posádky, když se čluny blížily k doku. Velcí obři se podezřívavě mračili na všechny a ruce jim spočívaly na zbraních.

Konečně 'Vlaštovka' přistála a jeřáb se otočil k nim. Kapitán s posádkou naplnil loď slušným úlovkem, ještě než vyzvedli Tristana s jeho přáteli.

Canthus vyskočil na břeh a Tristan, Daryth a Pawldo spěchali za ním. Princ se rozhlédl hledaje někoho, kdo -dle Hughova slibu - se s nimi měl u doku setkat. Náhle si uvědomil, že stojí sotva dvacet stop od obra, jenž se na ně mračil, měřil si je a tlustý červený jazyk mu visel mezi uslintanými rty.

Canthus na monstrum zavrčel a to k nim o krok postoupilo s prackou na jílci meče. Znenadání k Tristanovi přiběhlo hezké děvče, objalo ho a vše ho políbilo na rty. Zarděl se, ale rychle ji objal také.

"Ach, Geoffe!" zvolala bez dechu. "Tolik jsem se o tebe bála! Bojím se každý den, ale dnes ještě víc. Matka ti připravila večeři - a mám ti vyřídít, abys přivedl i své přátele!"

Dívce bylo snad patnáct. Rezavé vlasy lemovaly pihovatý obličej s živými hnědými očima. Nosila jednoduchý červený šat z laciného, ale čistého materiálu.

Vlídně se usmála na Darytha a Pawlda a prince stiskla paži. Nechal se táhnout kolem doku se svými společníky v patách. Cítil obrův zarputilý pohled na zádech, ale neodvažoval se ohlédnout.

Dívka ho vedla kolem několika rybařen a potom jej vtáhla do dveří jedné továrny. Zápach tresek byl všude. "Rychle!" vyběhla je a rozběhla se. Proběhli továrnou a vynořili se ze starých dveří do špinou zamořené zadní uličky. Mlčky je vedla uličkou, kolem rohu a úzkou ulicí. Došli ke zchátralému domu. Rozhlédla se, zda v ulici není hlídka, a vyběhla do schodů. Otevřela dveře a postrčila je dovnitř.

V malém krbu hořel oheň, dům však tonul ve tmě. Děvče je vedlo přes první místnost do úzké chodby. Odtáhlo stranou koberec a zvedlo těžké padací dveře. "Dolů," ukázala na strmé schodiště. Canthus je seběhl, děvče vstoupilo poslední a dveře za sebou pečlivě zavřelo.

Stáli v tajném úkrytu ve sklepení domu. Místnost byla velká, s několika zastíněnými přístěnky. Lucerny ji plnily kouřem a velký oheň ji oteploval.

Muž středního věku vstal od pracovního stolu, otřel si ruce do kožené zástěry a zamračil se.

"Jsem Devin. Toto je moje dcera Fiona," řekl. Hnědý vous mu kryl bradu a hlavu měl skoro holou. Mávl rukou kolem a Tristan zjistil, že jsou v jakési kovárně. V rohu stálo několik úzkých lehkých lůžek.

"Dozvěděli jsme se o vašem náhlém příjezdu teprve včera," vysvětlil Devin otevřeně. "A proto vám nemůžeme nabídnout lepší ubytování."

"Učinil jste pro nás víc než dost," odvětil Tristan. "Jak se vám můžeme odvděčit?"

"Nemůžete. Prostě udělejte, co musíte, a potom mne a mou dceru nechte na pokoji." Muž pokrčil rameny. "Můj pán O'Roarke mne požádal, abych vám pomohl, jak budu moci. To splním."

"Dobře," řekl princ, "stanovíme plán a odejdeme co nejdřív." Princ uvažoval nad Devinovou věrností a riziku, které pro ně podstupoval. Jako by četl jeho myšlenky, chlapík mu pohlédl do očí a vysvětlil:

"Než panství obsadila Rudá garda, byl jsem kapitánem stráže lorda O'Roarka. Moje posádka se bránila a padla do posledního muže. Můj pán, já a několik dalších lidí včetně Fiony uprchlo. My dva jsme přišli do Callidyrru a sloužíme věrně našemu lordovi, jak je v našich silách. Dojde-li k tomu, že se vám podaří odstranit tu d'ábelskou loutku sedící na trůnu a vrátitě mému pánovi jeho území, pomohu vám rád. Ale jestli mu chcete ublížit nebo ho jakkoli podvést, ujišťuji vás, že moje pomsta vás nemine!"

Tristana jeho výhrůžka zarazila, ale odpověděl: "Ujišťuji vás, že můj i lordův cíl je tentýž. Pomůžete-li nám, pomáháte i jemu."

"Dobře. Fiono, dojdí pro nějaké pití. Naši hosté budou večeřet, jen co se opláchnou a upraví. A dostat se do hradu - tam by mohla být cesta..."

Robyn lapala po dechu a snažila se prohlédnout rudým oparem. Poručila svým svalům, aby se hnuly, ale neposlechly její příkaz. Se široce rozevřenými očima a pocitem ryby na suchu pozorovala ohromného kněze, jak k ní těžce kráčí. Ty tlusté rty se otevřely v radostném úšklebku a Robyn pohlédla na jeho ústa. Bylo to jako zírat do tlamy ničícího draka.

Země se opět stáhla a odhodila ji. Povrch se zvedl a pocítila bolest, když jí hlína vrazila do obličeje. Vzduťatá země jí vyrazila dech. S děsem viděla, jak se přibližuje.

"Přestání" Gentvin rozkaz okamžitě praskající půdu utišil. Robyn se plazila od knězovy postavy, ale lezla hrozně pomalu. Byl skoro u oblouku. V okamžiku vstoupí do kruhu!

"K matce! Padni!" Gennin ostrý hlas se nesl nocí a Robyn cítila, jak v zemi pod ní vzrůstá hluboké pnutí, když se namáhala splnit vůli bohyně. Kráčející kněz zaváhal.

Robyn viděla, že široké kříže na vrcholech druidských oblouků, kam až dohlédla, začínají kolísat. Těžké kameny, vyvážené na silných sloupech, se nehnuly během zemětřesení - a teď se otáčely a kývaly.

Jeden z křížů spadl nedaleko s hromovou ránou a rozdrtil hordu postupujících kostlivců. Další a další se řítily k zemi, ničíce vše pod sebou a tvoříce před každým obloukem překážku.

Kříž z oblouku před ní uhodil do země takovou silou, že Robyn vymrštil do vzduchu. Zahlédla kněžív obličeji zkřivený zklamáním; couval zpět, aby se vyhnul rozdrčení. Ze rtů mu odletovaly sliny.

Newt k ní přibzučel a úzkostně jí pohlížel do očí. "Robyn! Jsi v pořádku? To bylo ohavné! Viděla jsi jeho výraz? Však Genna mu ukázala! Když ten kámen padal, myslel jsem, že ho rozmázne. Už vyhráváme? Vstaň, Robyn - musíme ještě bojovat!"

"Kde jsi?" zalykala se, jak se jí konečně plíce naplnily kyslíkem. Uchopila svou hůl ležící vedle a třesavě se postavila. Opřela se o blok kamene pro oporu a přes vrch vyhlédla do tmy. Po knězi nebylo ani stopy.

Věděla, že není daleko. Zapomněla na strach a stiskla hůl. Najde ho a zabije ho. "Pojď," vykřikla a vyskočila na kámen "Musíme ho zastavit!"

"Dostaneme ho!" ječel Newt a rozletěl se za ní.

"P - počkejte!" koktal Yazillicklik, než za ní vyskočil.

"Ne! Ne!" Robyn slyšela Gennin hlas, jehož význam jí unikl, tak byla zabraná do pronásledování nenáviděného vetřelce.

Přeběhla široký blok a na druhé straně seskočila na zem. Avšak než přistála, narazila do pevné věci - předmětu, který neviděla. Bránil jí v cestě jako kamenná zeď.

Neočekávaný úder jí odrazil hlavu a hůl jí vypadla z ruky. Klesla k zemi, ale mocná paže ji zvedla.

"Co se dě..." Newt otázku nedokončil, neboť neviditelný útok ho srazil jednou ranou ze vzduchu.

"Au! Ej!" ječel. Zamával křídly, odskočil od země a buzučel zmateně na stranu, než spadl zase dolů. "Pojď zpátky!" kvičel, skákaje za neviditelným únoscem jako veverka.

"Newt!" vykřikla Robyn. Zoufale se zmítala. V držení té věci byla bezmocná; v držení... čeho? Věc nevydávala žádný zvuk, ale svírala ji kolem pasu a hrudi tak pevně, že sotva dýchala. Měla pocit, jako by byla chycená ve smyčkách nějakého velkého hada.

Jenže žádný had se nemohl plazit takovou rychlostí, jakou teď byla unášena. Její únosce se pohyboval hladce a rychle, jako by letěl těsně nad zemí. vzdaloval se od Měsíční studny závratným tempem. Ruce měla volné a bušila do svého útočníka ze všech sil.

Pod pěstmi cítila kožovitou pleť, nepřírozeně hladkou. Nemělo to ani chlupy, ani šupiny nebo výrůstky. Nevydávalo to ani zvuky, ani pach. Odtlačovala úd, jenž ji věznil, a ten se odtáhl, ale pak se jí hadovitě obtočil kolem pasu, že ji div nerozmačkal. Kdekoliv ho napadla, útočník se rozpustil a okamžitě převzal nový tvar, kterým ji držel v železném sevření.

Cizost té věci ji děsila a nutila k zoufalým pokusům, leč marně. A stále se pohybovala bez trháni či nárazů přes povrch, jako by neměla žádné nohy. Kopala do té masy palci na nohou a natáhla se nahoru a bušila do ní pěstmi. Zdálo se, že nemá žádný konec - určitě byla mnohem větší než ona.

Bojovala zuřivě, škrábala, kopala, dokonce i kousala, ale naprosto bezvýsledně. Svíjela se, sténajíc zoufalstvím a vztekem. Ale ta věc ji jen stiskla úžeji, až měla pocit, že její tělo je chyceno do svěráku.

"To není spravedlivé!" protestoval podvacáté Pawldo. Daryth a Tristan si ho nevšíмали a vklouzli do sytě rudých pláštěnek, které jim Devin před pár minutami přinesl. "Beze mne to nedokážete! Určitě vás chytanou!"

"Je mi líto. Nemyslím, že Rudá garda má důstojnické uniformy tvé velikosti," vysvětloval princ. Devin jim řekl, že všichni důstojníci Gardy, i ti, co veleli obrům, byli lidé - odsouzeníhodní násilníci, ale lidé. "Mimoto někdo musí zůstat s Canthusem a pomáhat při úniku!"

"Pospěšte!" pobízel Devin. "Musíme se dostat k bráně při úsvitu. Dostaneme se právě včas k východní bráně. Tam se důstojníci shromažďují po noci prohrýžené ve městě. Mají povoleno vstoupit při výměně stráží těsně před rozedněním."

"Máme se chovat, jako bychom celou noc pili?" ověřoval si Daryth.

"Ano. Když se jedná o důstojníky, a v této hodině, bezpečnost je laxní."

"Máte ten plán?" zeptal se Devin Tristana.

"Ano. Určitě projdeme oblastí posádky, aniž bychom narazili na hlídky."

"Jak jednou dorazíte do královských komnat, budete se rozhodovat sami," dodal Devin. "Nikdo z mých lidí tam nikdy nepronikl - měl bych raději říci, že se nedostal ven - s popisem. Moji dva muži riskovali život, aby získali tyto uniformy."

"Ceníme si jejich oběti," děkoval princ. "Udělal jste již víc, než v co jsme doufali."

"Jsem hotový," řekl Daryth a pyšně se vytáhl. Vypadá jako typický arogantní mladý důstojník Rudé gardy, pomyslel si Tristan. Vysoká helma s rudým pláštěm, zdůrazněná červenou pláštěnkou a tmavými kalhotami. Lesklé černé holínky nad kolena vypadaly vhodně pro bezohledné šlapání po životech ostatních lidí.

Já také." Princ si upravil blůzu. Padla mu skoro dokonale. Meč Cymrycha Hughha mu visel po boku.

"Buďte opatrní!" varoval je Pawldo s vážností v hlase. "Nevěřím, že bych vás byl schopen tentokrát zachránit!"

"A mnoho štěstí." Fiona každého políbila na tvář.

Devin se na ni zaškaredil a vedl je do schodů tichým domem. U dveří se zastavil a pozorně zkoumal ulici, než na ně mávl. Seběhli ze schodů a spěchali prázdnou ulicí.

"Za příštím rohem uvidíte bránu. Bude tam čekat několik důstojníků. Nechodte tam brzo, museli byste s nimi mluvit. Až stráž vypochoduje, brána zůstane několik minut otevřená a měli byste vejít s ostatními důstojníky. Nezapomeňte se chovat, jako by vám to místo patřilo."

Tristan pohlédl na Devina a uvažoval o motivaci tohoto dostrašeného, ale velmi odvážného muže. Devin si prohrábl řídnoucí vlasy, nervózně se rozhlédl a bylo zřejmé, že by se rád vytratil.

"Vím, že jsme vás přivedli do nebezpečí," řekl Tristan. "Je mi to líto. Možná, budeme-li mít úspěch, se vrátíte domů, odkud vás vyhnali. Děkuji vám."

Devin mu hleděl do očí se skepsí i nadějí. "Mnoho štěstí," loučil se. "Necht' bohyně zaručí, aby se vám nic nestalo." Ubíhal ulicí z jednoho stínu do druhého jako vyplašené noční zvíře.

Podporující jeden druhého vstoupili do ulice a klopýtali jako opilí. Obešli roh a uviděli skupinu důstojníků v podobných uniformách postávat vedle cesty. Řada rudě oblečených vojáků pochodovala z hradu. Přešli a vystřídal je šik seřazený na druhé straně ulice. Za strážemi se do otevřené brány loudali čekající důstojníci.

Genna ustoupila, když dvě zombie přelezly padlé kříže. Sekla srpem jednou, dvakrát a dvě hlavy bouchly o zem. Těla se odplazila z kamenů, ale čtyři kostlivci se škrábali za nimi.

Isolda bránila sousední oblouk. Její mrtví vlci jí leželi u nohou a kruh zombií se kolem ní uzavřel. Druidčina hůl se zvedala a padala, srážela dorážející útočníky, ale kostnaté spáry sahaly po jejích nohách, bocích a pasu. Stále se oháněla, až padla pod mořem smrti a zmizela pod prohnílymi těly a hrůznými čelistmi. A kolem se tlačili další a další, hnání touhou drásat a kousat bojovnou druidku. Konečně hůl z Isoldiny krvavé, neživé ruky vypadla.

Neúnavně bojující Genna musela od oblouku ustoupit. I ostatní druidové byli vytlačeni ze svých pozic. Velká druidka cítila na zádech povzbuzující teplo Měsíční studny a nyní věděla, že ani moc bohyně nezastaví nepřetržitý útok. Řady druidů prořídly. Boj mohl skončit jen s jediným výsledkem. Nebo ne? Genna odrážela nejbližší zombii, které scházela již půlka obličeje. Zírající lebka jako by se vysmívala jejímu úsilí a vztek jí dodal sílu. Srpem prorazila lebku, krk a půl hrudi.

Ne, tuto bitvu nemohli vyhrát. "Bohyně, naše matko," pronesla pomalu a zbožně i když zvedla srp k úderu, "nedopust', aby se nás zmocnili."

Na vodu Měsíční studny za sebou neviděla, pouze cítila, jak mléčný povrch začíná pulzovat mocí země, a háj náhle zaplavilo jasné světlo. Všichni druidové byli zatlačeni k okraji vody, kde vydávali poslední síly, aby posvátné vody uchránili před zneuctěním.

Voda studny bublala, jako by se vlnila varem, do vzduchu vyrazila kouřící pěna. Nemrtví se zastavili, vrhali se zpět a poprvé projevíli strach. Pěna stoupala výš, ze středu vyrazil gejzír vody a vybuchl do výše a do stran, oblévaje druidy svými kaskádami.

Kde zářící voda postříkala nemrtvé, svíjeli se s ústy sevřenými agónií. Leč na druidy měla jiný účinek.

Gennin poslední pohled platil knězi, jenž se vynořil ze tmy a před úkazem moci Matky země se ustrašeně zastavil. Nato ji vody přelily - už necítila nic.

Bublání a var ustal a vody tekly zpátky do studny. Armáda se zbaběle krčila kolem oblouků a nebyla schopná se přiblížit. Jenom Hobarth se odvážil pokročit vpřed a být svědkem činu bohyně země. Druidové stáli kolem a k jeho úžasu se nehýbali. Opatrně popošel, dodal si odvalu a stanul před Velkou druidkou. Zvedl pěst jako k úderu a pak se rozeřval smíchem. Jeho vytí plnilo háj a šířilo údolím Myrloch vlny děsu. Ale Genna ho nemohla slyšet, ani nikdo z druidů.

Neboť druidové z údolí Myrloch se stali sochami z bílého kamene.

Prošli bránou strážního domu a Tristan se rozhlédl, jako by zcela nevěřil, že skutečně vstoupili do Caer Callidyrro. Kolem se tyčily vysoké zdi a měl dojem, že je v nějaké hluboké skalnaté propasti a ne v pevnosti postavené lidmi. Světlo přicházejícího rána zbarvilo alabastrový kámen vrcholů věží a vysokých zdí do růžová, ačkoliv dvory a chodby byly zahalené šerem. Strážní oddíl pochodoval přes nádvoří k řadě dlouhých dřevěných stavení, I bez Devinovy mapy by Tristan bez potíží poznal, že to jsou ubikace.

Důstojníci, kteří přišli zároveň s nimi, se rozdělili do malých skupin a rozešli se do všech stran. Tristan s Darythem počkali a potom se vydali směrem, který si nikdo nezvolil.

Prošli druhou vysokou otevřenou bránou. Dva strážní strnuli v pozoru, jak je míjeli, a Tristanovi se poněkud ulevilo, když se přesvědčil, že jejich převlek byl tak dobrý, že oklamal i strážce. Kráčeli chodbou s vysokým stropem a neušlo jim několik zábran spuštěných částečně ze střechy. Místo by se dalo snadno ubránit, i kdyby se velké armádě podařilo proniknout vnější zdi.

"Stáje jsou tamhle," podotkl princ, jenž si pamatoval

Devinovu mapu.

"A někde za nimi jsou královské komnaty?"

Princ přikývl.

Konečně prošli chodbou a vstoupili do dalšího nádvoří. Ve stájích se nemohli mýlit - nejen že jako stáje vypadaly, ale vánek přinášel pach jejich koňských obyvatelů. Spěchali kolem stájí, kde podkoní již ošetřovali své svěřence. Rozbřesk prosvětloval oblohu, a slunce ještě nevyšlo, když se blížili k rozlehlé vysoké budově za stájem. Byli nedaleko

středu hradu. "Rychle!"

Hlas přicházející odněkud za rohem je vylekal. Neměli se kde skrýt a oba instinktivně spoléhali na své uniformy. Kráčeli rozhodně vpřed.

Vyšla skupinka vojáků. Měli podobné uniformy, avšak neměli zlaté nárameníky a vysoké přilby s peřím. Jejich důstojník, mladý muž s tmavými vlasy a černým vousem, měl uniformu jako princ a Daryth, jen peří jeho helmy bylo černé.

"Hej! Vy dva! Sem nemáte přístup!" řekl ostře a podezřívavě si je prohlížel. "Pouze královská -"

"Ticho!" zavrčel princ a přistoupil k mladému arogantnímu kohoutovi. Tristanovi srdce poskočilo do krku, když je zastavil, ale pak se rychle rozhodl pro ofenzívu.

"Jak se opovažujete takto oslovit kapitána Královského inspekčního sboru? Odpovězte!"

"Jaký Královský insp -"

"Jste hluchý? Vaše jméno, pane, a rychle!"

"A - ale," důstojník se snažil ovládnout. "Nevadí, blázne! Ale mějte se na pozoru, koho přistě napadnete! Jdeme na kontrolu do královny kuchyně. Jsou na ni v poslední době stížnosti. Kde je? Dělejte, chlape!"

"Tamhle," vykřikl důstojník a ukázal do dalšího nádvoří za loubím. "Dveře na levé straně." Mužův povzdech úlevy byl takřka slyšitelný, když se otočil a odpochoval v čele své skupiny.

Tristan a Daryth prošli loubím a ocitli se na malém dvorku. Z hromady odpadků, kostí a ovocných zbytků stoupal děsný zápach a vzduch bzučel roji velkých tučných much. Daryth otevřel dveře a oba vešli do dlouhé chodby, jež větvala do různých stran. Na konci chodby byly otevřené dveře a Daryth zůstal stát a opřel se o zeď, aby byl z dohledu.

Slyšeli odtud přecházení, pohyb; pánve klapaly na železná kamna a něco se smažilo. Do chodby vnikla vábná vůně opékané slaniny.

"Teď to zkusím já," šeptl Calishita. Tristan přikývl a jeho druh je vedl do kuchyně. Když veledůležitě vpochodovali do dveří, veškerá činnost se okamžitě zastavila.

Kuchyně byla obrovská, s dlouhými stoly a velkými pecemi. Několik mužů a žen středního věku pobíhalo mezi stoly a kamny a skupina jídlonošek pokládala talíře na tácy ve vzdáleném rohu.

"Vy!" štěkl Daryth a ukázal na tlustého muže s růžovými podbradky. "Řekněte mi! Kde je ten bídný ničema, co připravuje královu snídani?"

"T - tamhle, pane!" řekl ulehčeně, že důstojníka od sebe odvrátil, a ukázal obviňujícím prstem na silnou matronu u rožně. Žena zbledla.

"Pojďte sem," řekl Daryth méně přísně. "Ano, pane." Pokorně k nim přistoupila. Hleděla do země a nervózně přešlapovala z nohy na nohu.

"Nebojte se," pokračoval Calishita. "Hledáme jedno děvče. Řekněte nám, která včera nesla králi snídani?"

"Sheila!" vyjekla, obrátila se a ukázala na černovlasou dívku. Teď byla na řadě ona, aby zbledla. "Pojďte sem! Okamžitě!"

Sheila zdrceně klopýtala k mužům a Tristan litoval, že mezi těmito Ffolky vzbudil takový strach. Oči měla vykulené, plné slz. Nicméně princ musel pokračovat v šarádě.

"Půjdete s námi!" nařídil.

Mladá žena němě přikývla a následovala je ven z kuchyně. V hale zůstali stát. Opřela se o zeď a třásla se, jak vylekaná srna.

"Odkryli jsme úklad, jenž by mohl králi velmi ublížit!" řekl vážně Tristan. "Mluvil s vámi někdo o jídle, které jste mu nesla?"

"Ne, Vaše lordstvo! Nikdo!"

"Dobrá. Možná, že spiklenci pracují přes jiné spojem. Vy nám pomůžete najít, kdo a kde jsou! Chápete, jak je to důležité?"

Ustrašeně kývla hlavou.

"Musíte nás vést přesně tou cestou, kterou jste včera králi nesla snídani. Každý krok, každou chodbu, každé dveře! Rozumíte?"

"Ano," kvikla jako poděšená myš. Vedla je od kuchyně do prostorné haly. Zastavila se před širokým schodištěm a kousla se do rtu. Váhavě ukázala k alkovně, kryté závěsem. "J - já jsem tam vstoupila p - pouze na chvíli," kvílela.

"Garric, syn krejčího, mne potkal. Byla jsem tam jen vteřinu! Zatáhl mě dovnitř. Bránila jsem se, abych mohla odejít! Doopravdy!"

Tristan násilím potlačil nutkání ke smíchu, pobavený milostnou pletkou mladého děvčete.

"Dobře," řekl důležitě. "A pak?"

Stoupala schodištěm, kde kroky tlumil vysoký vlas červeného koberce. Nahoře zahrula do dlouhé chodby.

Zdi se leskly mramorem a vysokými zrcadly. Křišťálová skla vysokých oken lámala ranní světlo do kaleidoskopu barev.

"A jídlo jsem vzala tam," řeklo děvče a ukázalo na dveře - jediné v chodbě.

"Udělal jste dobře," řekl princ. "Nyní se vraťte do práce!"

Děvče prchalo ke schodům a zmizelo jim z očí.

Tristan vztáhl ruku k zámku, aby je otevřel, když si to znovu rozvážil. Zvedl ruku a pevně zaklepal na lesklý panel. Dveře se ihned otevřely a stál tvář v tvář vylekanému mladému vojákovi Rudé gardy.

"Vy nemůžete -" strážce začal.

"Ale můžeme," zavrčel Daryth, který bleskurychle přiložil špici svého meče na mužův krk.

"Máme u krále audienci," prohlásil Tristan a hladce prošel dveřmi. Daryth trochu přitlačil a oči mladého vojáka se vypoulily.

"Ano, pane," řekl pisklavě.

Držel stráž v malém předpokoji. Za ním vedly pozlacené dveře do královských komnat. Ustupoval nazad ke dveřím a otevřel je - a Tristan s Darythem jimi klidně prošli.

Princ z Convellu ztuhl šokem. Ani nejdívočejší představy ho nepřipravily na vzhled absurdní postavy, která tu před ním seděla. Může vůbec tento muž - v nakulmované a napudrované paruce a se silně nalíčeným obličejem - být skutečně Vznešeným králem všech Ffolků?

Lidé se domnívali, že Callidyr je největším městem na ostrovech Moonshae. A mýlili se.

Byl jím víceméně společenský celek, známý jen několika vzduch dýchajícím národům, obrovská metropole starší než kterékoliv z ffolkských měst. Město se rozprostíralo na míle daleko a široko. Nej hustěji zabydlenou částí byl hluboký kaňon, ale nejelegantnější obydlí lnula riskantně k jeho stěnám. Na vrcholu kaňonu se do obou stran táhly nekonečné zahrady. Lovci a bojovníci města urazili sto mil i víc v hledání kořisti a plundrování. Ale žádný žijící muž tam nikdy nebyl.

Neboť tohle město bylo na dně moře.

Město bylo z korálů, s vysokými zelenými věžemi a nízkými kulatými budovami. Jeho barvy byly zelené a modré a červené a tisíce jiných variací. Cibulkové kupole jeho věží se často zvedaly tisíc a víc stop z mořského dna a ještě nedosáhly vrcholu kaňonu tisíce stop pod hladinou.

Na strmých stěnách kaňonu visely dlouhé balkony, ze kterých vyrůstaly šlahouny hnědých chaluh, takže místo připomínalo džungli. Mezi chaluhami zvolna proploovali žraloci; tyto ryby byly hlídači města, chránily jeho obyvatele a napadaly jeho nepřátele.

Městskými zahradami byly mořské květiny a sasanky. A pomníky byly zlomené trupy potopených lodí a mrtví, kteří se na nich plavili. Pomníky z kostí obklopovaly vysoké kupole a zdobily rozsáhlé balkony. Zlato a stříbro vyplundrované z lodí zdobilo nejelegantnější obydlí či nejvýznačnější občany. Kosti mrtvých námořníků podporovaly dveřní otvory a oblouky. Lehké, oblé stoly byly vyrobené z koster.

Kressilace bylo jeho jméno a bylo to město sahuaginů, podmořské rasy, která své doméně vládla krutou, nelítostnou rukou. Bydleli ni od počátků svého vzniku a jejich město rostlo do velikosti a krásy, jak narůstala moc a počet obyvatel.

Sahuaginům vládl král Sythissall a jeho nejvyšší kněžka Ysalla. Oba dva byli nesmírně krutí a znudění absolutním ovládnutím moře. K vykrádání a podrobení hledali jiné říše, jiné výhledy, jež by je bavily.

Sythissall prohlásil za své sídlo rozložitý palác podél vrcholu stěny příkrého kaňonu. V obrovské komnatě sedával na svém trůnu ve společnosti sta konkubín, nestvůrných hlídacích chobotnic a lebek svých nepřátel. Jako největší ze sahuaginů byl skutečným obrem. Jeho zuby a široké, vzdouvající se žábry dodávaly jeho hlavě zarputilý výraz. Držel veliký trojzubec z velrybí kosti. Kdysi jím zabil šest svých soků jediným rozmachem. Ostny na jeho hlavě a zádech byly celé čtyři stopy dlouhé, když se naježil. Vládl sahuaginům po staletí a rybí muži jeho vůdcovství milovali. Týrali a zabíjeli pro něj; pod jeho velením přemohli nebo vyhubili všechny sahuaginy v okruhu stovek mil. Když před dekádou oslavovali své konečné vítězství, nechal král zvolna utýrat tisíc vězňů a potom je předhodit žralokům. Byla to největší podívaná v jejich dějinách.

Ysalla, nejvyšší kněžka, sídlila v rozložitém chrámu na druhé straně kaňonu. Jako Držitelka Vajec měla téměř stejný vliv jako král. Byla ženou, proto neměla na hlavě a zádech ostny. Její šupinatá kůže, stejně jako kůže jejich kněžek, byla jasně žlutá v kontrastu k přirozené zeleni jejího druhu.

Ta žlutá, - odznak pýchy a cudnosti, byla důkazem, že kněžka se nespářila. Pečovaly o vejce, ale nikdy neměly svá vlastní.

Kněžky se krášlily zlatými náramky, čelenkami, pásky a řetízky kolem kotníků. Proploovaly mezi svými s panovačnou povýšeností, neboť žádný sahuagin by si nedovolil kněžce ublížit nebojí urazit.

Jako mnozí ze světa lidí, orků a obrů i ony sloužily Baalovi.

Nejvzácnější relikvii sahuaginů držel král ve své trůnní komnatě. Hluboké sklo byl mystický výtvar, vyrobený sahuaginy v rozbřesku jejich časů z ledu nejvzdálenějšího severu, vypálený v ohni nejhlubší podmořské sopky. Sythissall Hluboké sklo opatroval a ovládal.

Pouze Ysalla věděla, jak jej používat.

Nejvyšší kněžka směla - s nesmírnou Baalovou mocí - otevřít jeho taje. Ysalla a Sythissall mohli vidět kdekoliv, cokoliv si přáli. Studovali svět slunce a vzduchu, a ačkoliv jej s jeho teplem a suchem zavrtili, viděli v něm mnohé předměty, jež by chtěli mít pro sebe či pro své město.

A přes Hluboké sklo našli kouzelníka Cyndra. Čaroděj je pozoroval a čekal, neboť věděl, že je Hluboké sklo jednou k jeho zrcadlu přivede. Sythissall dostal záchvat vzteku při pohledu člověka, vracejícího jeho upřený zrak.

Ysalla byla trpělivější. Poznala, že ten člověk k nim může mluvit, že mu rozumí a že s ním může komunikovat. Vysokou komnatou s korálovými pilíři a závěsy splývajícími chaluh se ozývalo echo skřeků a klapání jejich rozhovoru. Když vládce slyšel čarodějovy sliby zlata, krve a kostí, jeho zuřivost vychladla.

Naslouchali Cyndrovu plánu a byli jím zaujati. Sythissall viděl cestu k rozšíření svého vlivu do říší, jež pro něho byly dosud nedosažitelné. Ysalla viděla cestu, jak sloužit bohu a pokročit v záměrech jejich věřících. V uších slyšela měkký sykot Baalova hlasu, jenž jí radil, že tento člověk by mohl být užitečným nástrojem v jeho plánech.

A Baal pozoroval a naslouchal a usmíval se.

14 Vězení

KAMERYNN SE VZPÍRAL A KOPAL, RVAL ZOMBIE předními kopyty a pak vyhodil zadními a roztříštil pár kostlivců do sta úlomků. Zmocnilo se ho nezvladatelné šílenství boje a obrovský jednorožec s radostí ze zabíjení ničil řady nepřátel své matky - bohyně.

Začal bitvu vedle Robyn, ale touha po krvi ho nesla do zuřivého letu šiky útočníků. Poněkud se od Měsíční studny vzdálil a obrátil se, aby cválal do obranného kruhu. Vtom jeho citlivé uši zachytily výstražný hluk.

Zastavil se, zatřásl hlavou a dlouhá bílá hřiva se rozletěla kolem něho jako oblak; hledal další oběti. Cítil nepřirozené vibrace kněžova zemětřesení, ale svůj postoj na rozvlněné půdě snadno udržel. Všude kolem viděl klopýtat a padat druidy i zombie.

Pozoroval, jak Genna povolala z oblouků kříže a jak se jejich obrovské masy řítily do otevřených prostor pod nimi. Přeskočil blok kamene, jenž padl před něj, a stál opět v kruhu. Díval se po nepřátelech, co by zabil.

Slyšel Robynin bolestný výkřik, potom ji uchopila nějaká neviditelná síla a unášela ji rychle s sebou. S frknutím vzteku přeskočil kámen, přistál v plném cvalu a jal se pronásledovat dívčina únosce. Sotva postřehl Newta a Yazillicklika - zahlédl pouze, že dráček byl v bezvědomí a malý skřítek jej opatroval.

Letěl jako blesk, leč ta věc unášející dívku byla rychlejší. Ztratil je z dohledu, ale hřměl vpřed plným tryskem přes říčku na hranici háje. Jeho mocné tělo rozstříklo závoje vody, jak doskočil na břeh, a napjatě se zastavil na jižním břehu. Široké nozdry se chvěly, hledající stopu jeho kořisti.

A slabý vánek mu ji přinesl - Robynina sladká vůně přicházela z lesa před ním. S odfrknutím vyrazil.

Robyn cítila mírně uvolněný stisk neviditelného únosce a zoufale se zkroutila, jen aby pocítila, jak se údy kolem jejího těla pevně sevřely. Ta věc se pojednou zastavila, jako by dosáhla hledané místo. Široké tělo jako silná zeď ji nehybně drželo uprostřed malé paseky.

Srdce se tišilo, i když jí stále bušilo v prsou, a rozvažovala, co je ta věc. Už dříve slyšela o takových neviditelných služebnících. Pracují pro dobro i pro zlo dle rozkazu mocného kněze či čaroděje. Věděla, že tento pracuje pro zlo.

Zaslechla hřmotné bití kopyt a s nadějí viděla, jak z lesa pádí bílé stvoření. V silicím světle poznala letícího jednorožce.

"Kamerynne!"

Jednorožec se stočil k Robyn, hlavu nízko. Bílá hřiva mávala přes jeho krk jako prapor a tvrdá kopyta hrabala zem. S odfrknutím mocné stvoření skočilo k té věci, svírající nehybnou dívku.

Kamerynnovo tělo se mihlo jako bílý šíp, jeho roh narazil do těla těsně vedle Robyn - do těla, které neviděla. Jednorožci to nečinilo žádné potíže, roh vjel neomylně do neviditelného tvora. Robyn cítila, jak věc padla pod nárazem dozadu a ona byla volná. Zvedajíc se, zahlédla vysoce vztyčeného Kamerynna, napínajícího široké plece v útoku na svého soka. Je to zvláštní útok, pomyslí si Robyn - obvykle by v takové těsné bitvě užil kopyta. Možná věděl, že pouze rohem zdolá zřejmě magického nepřítele. Znovu a znovu slonovinový roh bodal tu věc. Umírající tvor nevydával žádné zvuky, leč Robyn jaksi vycítila jeho bídny stav a přivítala to s ulehčením.

Jednorožec konečně přestal útočit a těžce dýchaje se postavil. Sklonil hlavu a hledal tu věc na zemi, avšak nic nenašel. Cokoliv to bylo, zmizelo to do vzduchu.

Robyn se roztřeseně postavila, opřela se o něj a čerpala sílu z jeho širokého boku. Objala bílý krk a tiskla se k němu s němým díkem za záchranu svého života. Kamerynn stočil bílou hlavu a něžně se otíral o její rameno. Vyčerpaně klesla na zem.

"Newte? Jsi v pořádku?" Skřítek nakukoval do, dráčkových rozšířených zornic podpíraje něžně jeho hlavu.

"Yazikilill - Yaziliki - Yazillicklik?" Drak zamrkal. "Co se stalo? Kde je Robyn?"

"R - rozdrtili nás - nás!" řekl lesní skřítek. "R - Robyn zmizela," naříkal při pomýšlení na přítelkyni, unášenou neviditelnou věcí.

"Nu, musíme ji dostat! Ukážeme té hloupé věci, jak bojují draci! Znáš kouzlo, které -" Drak se zarazil, překvapený náhlou vlnou bledého světla, které se šířilo z Měsíční studny do okolní tmy. Seděli na zemi mimo kruh oblouků. Když světlo explodovalo, vyskočili na kus kamene, část kříže, jenž donedávna značil vrch jednoho druidského oblouku.

Užasle zírali. I Newt byl potichu, když kouřící vody Měsíční studny vytryskly do výše a s bubláním a syčením zakryly druidy, stáhly se a proměnily je v sochy. Nemrtví explozi uhýbali a při dopadu kapek na jejich shnilou kůži či holé kosti se svíjeli.

"Co se Genně stalo - stalo?"

"Nevím," odvětil ohromený - a nesmírně zvědavý Newt. "Pojďme to zjistit!"

Skřítek smutně pohlédl na sochy a potřásl hlavou. Najednou dostal nápad, jak dostat Newta pryč z tohoto nebezpečného místa.

"P - pojďme hledat Robyn! Pojď!" naléhal Yazillicklik.

Newt byl proměnou druidů zaskočený a nemohl vymyslet nic, co by s ní mohl udělat. "Dobře. Kam šla?" Skřítek

naznačil směr a obě kouzelné bytosti se mihly do tmy, aby našly svou přítelkyni.

Robyn se s leknutím probudila. Rychle se poohlédla po okolí. Nádherný jednorožec stál u ní na stráži a slunce hrálo vysoko na obloze. Byli na malém palouku porostlém kvítím, poblíž čistého jezírka, odrážejícího modrozelené vysoké borovice.

Vstala a protáhla se. Vtom si vzpomněla na noční boj - a tu věc, co ji unesla. "Kamerynnne, musíme se dostat zpět do háje!" Uchopila jeho hřív a chystala se vyšvihnout na jeho hřbet, když z lesa zaslechla vzrušené volání.

"Robyn! Tady jsi! Všude jsme tě hledali!" Newt a skřítek k ní radostně bzučeli. Drak se třepetal nad svým oblíbeným posedem, jednorožcovým rohem. "Měla jsi to vidět! Měsíční studna celá zbělela a zpěnila se a voda zalila Gennu a druidy. Když opadla, byly z nich sochy!"

Robyn se zalykala. "Chceš říct, že Genna - a ostatní -se změnili v kámen?"

Skřítek se posadil. "K-kámen, ano. Celý bílý, hladký. Ani se nehnuli!"

Robyn unikl ston a ztěžka dosedla na zem. Boj byl ztracen! A její nepředvídavost ji odvedla v nejrozhodnější době!

"N - neplač," těšil ji skřítek, kývaje tykadly, a zamračil se. "Nemohla bys stejně nic dělat - ani to zastavit! Jsi jediná, kdo unikl. Teď můžeš jít nazpět a napravit to - to!"

Robin se chtělo plakat. Nikdy se necítila tak ztracená a opuštěná. Nemrtví získali Měsíční studnu, Genna a ostatní byli chyceni v kameni. Neměla zdání, co si počne.

Měkký, šeptavý vítr přivábil její pozornost k jezírku, sama žádný vítr necítila. Jasná voda se vlnila jako pod dechem jemného vzduchu. Zvolna, hypnoticky se otáčela, jako by se pod ní otevřel vír.

Robin zapomněla na beznaděj i na únavu - z vody něco vystupovalo. Ani vlnka nebyla porušená helmou vynořující se z hladiny. Robyn zatajila dech. Ze středu vod se pomalu zvedala podoba překrásné ženy. Její vlasy byly hedvábné světlé, padaly jí přes ramena; hrud' jí krylo stříbrné brnění se škrábanci po úderech. Pleť byla čistá jako slonovina - nedotknutá věkem, starostmi či bolestí.

Zdálo se, že na vodě stojí, ačkoliv nebyla mokrá. Robyn uvažovala, jestli netrpí přeludy, ale tu myšlenku zavrhla. Pohled na ni vzbudil v jejím srdci hluboké zbožnění. Žádný trik by je nevyvolal.

"Kdo jste?" zeptala se a přikročila k vodě. Kamerynn ji nehnuté pozoroval s Newtem hnízdicím na rohu. Yazillicklik blikl do neviditelnosti, jen co se objevila.

"Jsem ta, kdo má starost o tebe, tvého prince, o tuto říši," pronesla žena toužebně, až Robyn bodlo u srdce. "Jsem duše té, která je dlouho mrtvá, která doufá, že její život získá vašimi činy smysl."

"Ale..."

"Druidko z údolí Myrloch," pronesla vážným, rozkazujícím hlasem. "Tvůj princ je v nebezpečí. Na Alaronu mu hrozí smrt a ty mu můžeš pomoci."

"Tristan? A hrozí mu smrt? Co tím míníte?" Robynin hlas se zadrhl strachem.

"Musíš jít za ním. Potřebuje tě."

"Kam? Kde ho najdu?"

"Hledej ho v Dernallském lese, v jeho živoucím srdci. Teď leť, ať přijdeš včas!" S těmito slovy se bez hnutí nořila do vody a v krátké chvíli zmizela.

"Ale jak ho najdu?" křičela.

Jedinou odpověď byl točící se vír a i ten zanikl a hladina byla tichá jako zrcadlo.

Rozsáhlým územím Dernallského lesa se vinulo bludiště stezek a steziček - jeho kořist si mohla vybrat kteroukoli.

Kryphon spoléhal na Razfallowovo stopařské umění a na svou intuici. Byl si celkem jistý, že princ a jeho druhové cestovali na sever, a tím se nechal vést.

Princ by měl být o krok před ním. Kryphon chápal, jaká byla cena jeho přítomnosti ve Vysokém zámku. To město bylo neuvěřitelným problémem pro krále i pro Cyndra. V minulosti jejich útoky byly odražené nejen dobrými obránci, ale i magickou pomocí z neznámého pramene.

Kouzelník a jeho společníci cestovali obezřetně. Razfallow i Doric byli v čele a pátrali po stopách šesti koní a vlkodava. Několik set yardů za nimi je následoval Kryphon, chráněný kouzlem neviditelnosti. Jakákoli léčka, připravená pro jeho společníky, by ho nechytla a měl by možnost zachránit je nebo pomstít, jak by bylo třeba. V každém případě si zajistil, že on sám zůstane v bezpečí.

Dva dny postupovali tmavými lesy k severu a postupně stopa pronásledovaných slábla. Většinu druhého dne cestu pouze odhadovali - bez jediné známky, která by označila správný směr. Kryphon se začínal strachovat; bál se Cyndrova hněvu, kdyby mu princ unikl.

Osud sám zakročil. Osm mužů vyskočilo z houští, obklopili Doric a Razfallowa a namířili na ně meče a luky. Neviditelný Kryphon sledoval scénu se zájmem a potichu se přiblížil na doslech.

"Zlato!" žádal jeden cizinec. "Dáte nám je, nebo vás máme prohledat?"

"Dám vám tolik, kolik poberete," odvětila Doric pomalu. S dlouhými průtahy začala prohledávat kapsy svého hávu. Natahovala čas, ale zdálo se, že bandité nemají naspěch. Jejich oči ji sledovaly, jak otočila háv a obnažila svou dlouhou nohu.

Kryphon, bezpečný ve svém plášti neviditelnosti, se pro sebe ušklíbl, když dosáhl místa konfrontace. Tohle bude velmi snadné. Z kapsy vytáhl špetku písku a soustředil se na prosté kouzlo, nechávaje zrnka zvolna propadat mezi prsty.

"Spěte, děti," řekl posměšně. Jak seslal kouzlo, stalo se několik věcí. Pro všechny na lesní cestě se stal viditelným a sedm z osmi banditů zakolísalo a zhroutilo se k zemi v hlubokém zdravém spánku.

Osmý bandita - ten, co se domáhal zlata - se v šoku obrátil ke Kryphonovi. Krátký meč se mu třásl v ruce a ustupoval.

"Kdo... kdo jste...?" Jeho hlas se zlomil a ztichl.

Kryphon se usmál. "Buďte klidný, příteli," řekl měkce a jeho ruce udělaly několik gest. "Nemíním vám ublížit."

Formule - tatáž, kterou obloučil Razfallowa - pracovala pozoruhodně dobře. Muž se uklidnil, sklonil meč a ústa zvlínil úsměv. "Omlouvám se. Vy jste mne jen trochu překvapil."

"Chápu," řekl mág mírně. "Hledám nějaké... své přátele. Domnívám se, že mohli jet tudy." Popsal Tristana a jeho druhy; mluvil volně, bez naléhání, ale srdce mu bušilo napětím. Dá mu tento muž nějakou užitečnou informaci?

"Půlčik, říkáte?" otázal se bandita, když Kryphon popsal Pawlda. "Jistě - byli ve Vysokém zámku právě včera ráno."

Kryphon nutil svůj hlas do klidu. "Vysoký zámek? Jak to místo najdeme?"

Muž zářil radostí, že může novému příteli pomoci. "Je to odtud několik hodin. Zavedu vás tam."

Kryphon stáhl rty do radostné tenké linky.

Tristan stál před králem ve zmateném víru emocí. V hrudi mu planula touha po pomstě, chlazená vědomím, že toto je jeho právoplatný pán. Než jeho směšný zjev a strach, jenž mu tak nápadně svítil z očí, převládl nad tradicí. Princ z Corwellu se rozhodl, že tento muž si žádnou úctu nezasluhuje.

"Kdo... kdo jste?" zeptal se král poněkud třaslavým hlasem, zíraje nevěřicně na vetřelce.

"Jsem Tristan Kendrick, princ z Corwellu!" prohlásil.

"Proč... ach... co..."

"Dal jste zabít mého otce?" žádal Tristan ostře. Nedotkl se zbraně, ani jí netasil, ale král se zhroutil, jako by ho napadl.

"Ne! Nedal!" Hlas mu přeskočil, postrčil svou židli dozadu a shodil na podlahu podnos s nenačatou snídaní.

"Proč jsem tedy našel u vrahů vaše mince?" Tristan o krok postoupil. Za sebou cítil Darythovu ujišťující přítomnost, hlídající dveře.

"Nezabíjejte mne!" kvičel král. "Království je vaše! Jenom mne nechte žít!"

"Království? Corwellu?"

"Ne - moje království!" Král se tvářil zmateně. "To přece chcete, ne?"

"Kdo vám to napovídal?" ptal se princ.

"Nu, myslím, že to ví kdekdo. Přece proto jste sem přišel žádat si můj trůn, ne?"

Tristan skočil kolem stolu příliš rychle, než aby monarcha uhnul. Uchopil patetického muže pod krkem a zatřásl jím. "Přišel jsem," hřímá, "abych potrestal osobu zodpovědnou za otcovu smrt." Král se kroutil a lapal po dechu, ale nemohl uniknout.

"Když jste to nebyl vy, kdo tedy?"

"Asi hledáte mne."

Měkký, ohebný hlas se ozval z druhé strany rozlehlé oblékárny. Tristan s Darythem překvapeně hleděli na postavu zahalenou v černém rouchu. Před vteřinou tam nebyla.

"Kdo jste?" tázal se princ, svíraje královo hrdlo. Cizinec mlčel. Místo odpovědi vytáhl levou rukou z kapsy hávu malý šedý oblázek a pravá se vynořila z jiné kapsy se špetkou čehosi, co vypadalo jako prach.

"Wissath Duthax, Hiss!" pronesl, sypaje prach na kamínek. Tristan cítil, že padá. Pustil krále, pokoj kolem něj vířil a princ se snažil vztáhnout ruce a chránit si hlavu. Vrazil do tvrdého kamene a vzduch mu vyletěl z plic. Na zlomek vteřiny měl pocit, že on i král leží na stropě. Nato se síla gravitace vrátila do normálu. Byl na stropě! A teď se řítí dolů na podlahu a omráčeně zůstal ležet. Rána někde za ním mu řekla, že i Daryth musel být obětí kouzla.

"Stráž!" kvičel král a plazil se od Tristana. Princů bušilo v hlavě a svaly ho neposlouchaly. Podivný pád ho téměř zbavil vědomí.

"Korass Sitliu - " začal kouzelník, vytahuje další předměty z kapes.

"Ne!" křikl král, jenž se vyškřábal na nohy a postavil se před mága. "Nezabíjejte ho... zatím!"

Pod staženou kapuci princ nemohl vidět jeho tvář. Náhlé napětí v těle prozradilo, že králův rozkaz ho podráždil, nicméně mu vyhověl a uvolnil se.

"Jak si přejete," řekl tiše. Tristan si říkal, že ten hladký hlas je nesouměrný s někým, kdo vládne takovou neuvěřitelnou mocí.

Dveře se rozletěly a do místnosti vpadlo několik strážců. "Chopte se jich!" nařídil král a omámené vetřelce uchopilo několik párů silných paží.

"Budu je vyslyšet já sám!" štěkl. "Hodte je do temnice."

Železné dveře temné cely se zabouchly a Tristan byl sám. Darytha zavřeli někde jinde - rozměrná věznice měla jistě dostatek vhodných cel.

Princ zlostně zatáhl za řetězy, jimiž byl za ruce a nohy přikovaný k tvrdé kamenné zdi. Chřestivě se napnuly, ale nepovolily. Neohrabaně sáhl za sebe a ohmatával jejich zasazení. Sedělo v pevném suchém cementu. Oči se temnému šeru malé cely přizpůsobily. Jako v Llewellynu i teď měl pocit, že se dusí. Tentokrát byl daleko intenzivnější, protože tu bylo šero, byl připoutaný ke zdi a byl tu sám.

Křičel do tmy. Zuřivě s řetězy zápasil v naději, že je hrubou silou vytrhne ze zdi. Vše, co tím zápasem získal, byla odřená zápěstí a namožené svaly.

Myslel na Robyn s touhou, aby nějak vytušila jeho neutěšený stav. Leč pak si představil její mladou druidskou moc

čelící královu čaroději - muži, jenž byl schopen zvrátit samu zemskou přitažlivost! Věděl, že Robyn by se mu postavila s vírou a neotřesitelnou odvahou. A jeho moc by ji odsoudila ke strašné smrti.

Rozvažoval, že jen náhodná intervence Vznešeného krále jeho i Darytha zachránila - a proč král chtěl, aby zůstal naživu, když předtím mu bránil v cestě najatými vrahy a kouzly? Ten, kdo zničil 'Šťastné kachňátko', si určitě nepřál, aby zůstali naživu pro výslechy. Totéž platilo i o Raziallowovi a jeho bandě vrahů.

Co to řekl ten čaroděj, když se znenadání objevil v králově oblékámě?

"Možná jsem to já, koho hledáte," nebo slova stejného významu. Byl ve sporu ne s králem, ale s královým kouzelníkem?

"Tristane!" zazněl sladký, melodický hlas. "Ha?" zabručel ospale, otevřel oči a zvedl bolavou hlavu. Před ním stála bílá postava, jejíž jasná zář ho bodala do očí. Několikrát zamrkal a uviděl její světlé vlasy spadající přes stříbrné brnění. Srdce mu poskočilo, když neočekávanou návštěvu poznal.

"Moje královno!" chroptěl. "Díky bohyni, že jste přišla! Prosím, odvažte mne!"

Oči královny Allisynn byly jasnější než kdy dříve. Byla tady, s ním, ve vězení. Toužil vztáhnout ruku a dotknout se jí, ale nepřistoupila blíž. Obklopovalo ji světlo, v němž její vlasy zářily jak oheň. Díval se jí přímo do tváře a cítil, jak se bolest v jeho hlavě tiší jejím teplým pohledem.

"Nemohu tě osvobodit!" Hlas byl plný smutku. "Proti studenému železu, jež tě poutá, je moje síla bezmocná." Tristan zasténal a poraženě sklonil hlavu. "Nezoufej, princ! Víš něco, čeho se tvůj nepřítel nejvíce bojí, a to je cenná znalost."

"Vím?" řekl pohrdavě. "Vím, že jsem blázen! Nezasloužím si být ani obyčejným pěšákem v corwellském vojsku, natož králem! Zajali mne, jak když kuře vleze do smyčky!" Ovládl ho hněv a královna ustoupila před výbuchem jeho vzteku.

"Nemám právo - na okamžik jsem se zapomněl. Můžete mi mou sebelítost odpustit?"

"Obávám se, že mému souhlasu přikládáš neúměrnou váhu. Na Gwynnethu je dívka, které by se tvůj stav hluboce dotkl. Snad bys měl bojovat pro ni."

Tristan se kousl do rtu. V slávě královniny přítomnosti zapomněl na ženu, kterou miloval, se kterou chtěl sdílet svůj život. "Ale vy..."

"Já jsem... pro tebe příliš stará." Chladně se usmála. "I když tvá náklonnost se mne hluboce dotýká. Už je to dávno, kdy na mne hleděl muž s takovou... láskou."

"Skutečně vás miluji, moje královno!" vydechl. Nyní svá pouta cítil jako hluboké pokoření. "Nechť mi bohyně poskytne sílu, abych vám to mohl někdy dokázat!"

"Myslím, že to udělá. Mysli na to, co ses dozvěděl. A teď odpočívej, můj princ."

Její postavabledla, ale nemohl ji přivolat nazpět. Upadl do spánku. Probudilo ho hlasité bouchnutí otevíraných dveří. Trhl hlavou vzhůru a viděl zář pochodně, za níž do jeho cely vešly dvě postavy.

Jedna byla shrbený klíčník, jenž radostně připevnil řetězy k jeho zápěstí a kotníkům. Druhá byla sám král.

Klíčník ustoupil z cesty a zvedl pochodeň do výše. Monarcha ho minul a zastavil se mimo princův dosah. Vypadal hrději než při jejich prvním setkání, ale stále ne jako Vznešený král, jak si ho Tristan vždy představoval. Měl na sobě bílé lemované purpurové roucho. Paruka s volnými kadeřemi ho dělala vyšším a malý knír pod dlouhým, špičatým nosem se cukal.

"Vy mne zajímáte, princ z Corwellu," řekl král, hledě upřeně na Tristana.

Princ neřekl nic.

"Říkáte, že jste si sem přišel pro pomstu?"

"Ano. Proto jsem přišel."

"Vy jste svou cestu do Caer Callidyrru nepodnikl proto, abyste si žádal trůn Vznešeného krále - můj trůn?"

"Ovšem, že ne! Nevím, jak jste k takovému závěru dospěl."

"Velice zajímavé. Nevím ovšem, jestli vám mám věřit, či nevěřit..."

"Vaše Výsosti?" ozval se příjemný hlas. Král se užasle otočil, když tmavě oděná postava vešla otevřenými dveřmi do cely. "Cyndre! Budeme spolu mluvit později. Teď odejděte."

Králov hlas nezněl příliš autoritativně.

"Obávám se, že tohle nepočká, sire. Přicházím ve velmi naléhavé záležitosti!" V blikavém světle pochodně Tristan viděl kouzelníkovy ruce provést sérii drobných gest. Král se oťásl a vzdechl v tiché rezignaci.

"Uzurpátor?" zeptal se mág tiše.

"On... on je..." Zdálo se, že král má potíže dokončit větu.

"On je hrozbou, chcete říci," dokončil čaroděj. Tristan se zhrozil, jakým způsobem krále ovládá. Začínal se bát o svůj život.

"Je čas, aby zemřel," uzavřel Cyndre svým jemným hlasem.

"Dobrá," odvětil král tiše. Když promluvil, na Tristana se nepodíval.

Řetězy, poutající Darytha z Calimshanu, nebyly slabší, jejich zasazení do zdi se nikterak nelišilo od Tristanova. A přece měl Daryth výhodu, kterou princ postrádal: nosil rukavice, které objevil v klenotnici královny Allisynn. Dokonale převzaly barvu jeho tmavé kůže a stráž je ani při podrobné prohlídce nerozpoznaly.

Když vojáci odešli, Daryth několik minut vyčkával. Stráž s Tristanem pochodovala hlouběji do vězení. Za chvíli se strážný vrátil, přiložil pochodeň na malou mříž ve dveřích, celou osvětlil a zřejmě spokojený s věžňovým zabezpečením se vzdálil.

Daryth opatrně táhl pravou ruku proti těsnému okovu. Hladce proklouzla rezavým kruhem. Slabým tahem osvobodil i levou. Z úkrytu rukavic vyňal tuhou sondu a sehnul se, aby vyzkoušel pouta na kotnících. Zručné prsty nahnmaty i přes jemnou kůži rukavic malinkou klíčovou díрку. Uvolňoval mechanismus poutající mu pravou nohu několik minut,

levý se otevřel po třiceti vteřinách.

Tiše seděl nějakou dobu, sotva se odvažoval dýchat. Všude byl klid. Obezřetně se plížil celou a dával pozor, aby v inkoustové tmě do něčeho nevrátil a aby nepůsobil šramot.

Dveře našel lehce, pouze zámek byl složitější než okovy, které svíraly jeho nohy. Trápil se s komplikovaným mechanismem asi deset minut, než odhalil jeho tajemství a mechanismus klapl.

Pootevřel dveře a nahlédl do chodby. Někde v dálce blikala pochodeň, jinak vše tonulo ve tmě. Ze studených kamenných zdí odkapávala voda a vzduch byl nasáklý vlhkostí a plísni. Přesvědčil se, že z žádné strany nepřicházel sebemenší zvuk a vklouzl tiše do chodby.

Věděl, že Tristana vzali do cely na levé straně dlouhé chodby. Pochodeň zářila vpravo, na druhé straně byla tma. Uvědomil si, že potřebuje světlo, a plížil se tichounce k pochodni, prskající v rezavé objímce. Natáhl se pro ni a pak se otočil do hluboké tmy vězení.

Hlavou mu bleskla myšlenka na jejich zbraně, zvláště na meč Cymrycha Hughha. Uvážil, že jej s sebou nosili příliš dlouho, než aby jej opustili. Zvedl pochodeň s rozhodnutím prozkoumat alespoň nejbližší strážní pokoj.

Vykoukl za roh a rozpoznal schody, po nichž ho vedli dolů. Odebrali jim zbraně v místnosti přímo na vrcholu schodiště. Bral to nahoru přes tři schody a pod vrcholem zůstal stát. Při pohledu na železnou mříž uzavírající chodbu v duchu zaklel. Za ní dřímali v židli strážní - a na háku na zdi visely jejich zbraně!

Daryth pochodeň jemně opřel o schod a z rukavice vytáhl sondu. Snažil se pracovat tak tiše, jak to bylo možné, a za okamžik zámek hlasitě klapl. Muž na židli vykulil oči, když Daryth rozrazil bránu a skočil do strážnice. Calishitova pěst zasáhla jeho čelist, právě jak ji otevřel. Poplašný výkřik mu odumřel v hrdle a on se v bezvědomí zhroutil na zem.

Daryth sáhl po svém scimitaru, upevnil si ho k pasu, pobral ostatní zbraně a bránu za sebou zamkl. Proběhl kolem vlastní cely.

Podél zdi bylo několik dveří. Když je míjel, přidržel pochodeň u mřížky, posazené ve výši očí, a osvětlil vnitřek, hledaje svého druha. První čtyři cely byly prázdné. Pátá věznila muže.

Byl přikovaný ke zdi. Seděl se svěšenou hlavou, takže Daryth mu neviděl do tváře. Nevypadal jako Tristan, zdál se být menší než princ, ale v té tmě si Daryth nebyl úplně jistý.

"Tristane!" sykl. Žádná odezva, žádný pohyb.

Proklínaje, odložil pochodeň a začal páčit zámek. Teď už jej znal a za pár minut ho otevřel. Vklouzl do cely, ale muž se stále nehýbal. Uchopil pochodeň a pomalu se k němu blížil.

Muž nenadále zvedl hlavu a díval se na Calishitu s výrazem beznadějně touhy. Nebyl to Tristan - tento muž byl starší, menší, vyhublý. Jeho propadlé tváře se stahovaly, jak se snažil mluvit, avšak nevydal ani hlásku. Daryth si všiml jeho příšerně znetvořených rukou.

Muž několikrát zamrkal. Očividně si uvědomil, že Daryth ho nepřišel týrat. Opět nezvučně hýbal ústy. Ve skutečnosti všechno kolem něj bylo naprosto tiché. Jeho řetězy neřinčely, když jimi zatřásl. Lapání po dechu bylo naprosto neslyšitelné.

"Kdo jste -" Daryth načetl otázku, ale neslyšel svůj hlas. Kouzlo! Vlasy se mu naježily, když si uvědomil, že cela byla zastřena nějakým magickým účinkem, dusícím všechny zvuky.

Muž na něho hleděl přímo a za jeho vyhublým obličejem viděl odvahu a důstojnost. Vzpomněl si na řeči o dobrých občanech a věrných lordech, které král držel ve vězení.

Nechápal ani, proč takto utrácí drahocenný čas, avšak přistoupil k vězni a začal pracovat na zámcích jeho okovů.

Hobarth strávil den mezi výbuchy radostí a záchvaty zlosti. Druidové byli poraženi! Jeho armáda mrtvých získala ohromné vítězství. Tedy Baalova armáda, opravil se s uctivým úklonem - Baalova armáda, avšak pod jeho velením.

Ale byli lživě okradeni o radost ze zabít! Byl si naprosto jistý, že druidové uzavření v kamenných vězeních ho pozorovali a vysmívali se mu.

Prohlížel každou hladkou nehybnou sochu a přesvědčil se, že byly skutečně z kamene. Jedné zombii vzal sekeru, zvedl těžké železo nad hlavu a sekl po jedné soše s přáním utnout druidovu zvednutou ruku - leč místo kamene se roztřístila sekera. V rukou mu bodavě bušilo a zbraň upustil.

Ale přece jen mu ta rána dala pocit uspokojení. Byl rád, že mohl druida udeřit, i když ten to už necítil.

V žaludku mu kručelo hladem a s takřka dětským nadšením se rozhodl uspořádat vítěznou hostinu. Za stůl mu posloužil plochý balvan, který spadl z jednoho oblouku. Jeho potravou bude maso a víno samotného Baala. Hobarth se obrátil k balvanu a odříkal krátké kouzlo. Povrch se pokryl šťavnatými řezy masa, zralým ovocem a čerstvým chlebem. Přihodil tam svoji prázdnou láhev na víno a utrousil další kouzlo. Pak zvedl plnou láhev a zhluboka popíjel nakyslý, silný nápoj. Pustil se s chutí do hostiny, která by nasýtila čtyři muže, dojedl a tělem se mu rozlilo příjemné teplo. Několikrát stvořil další víno, až mu bzučelo v hlavě.

Pustil se do obhlížení bojiště. Všude ležela rozbitá těla nemrtvých, kteří zemřeli podruhé. Byli k nepotřebě. Avšak několik set přežilo a ti teď seděli nebo stáli jako sochy z masa a kostí kolem Měsíční studny a rozbitých oblouků a čekali na další rozkazy svého pána.

Několik druidů v boji zemřelo a kněz je zvědavě hledal. Našel jednu ženu, zombie ji roztrhaly. Obličej i ruce měly rány až ke kosti a její oči byly dva krvavé důlky. Zombie očividně měly sklon vyrvat svým obětem oči.

Vyňal z váčku Srdce Kazgorotha, držel je v ruce a zíral na druidčino tělo. V soustředění žádal Baala, aby vstoupil do jejího těla. Prvně sebou trhla noha. Pak se napjala čelist a bezvládně padla. Kněz se plně soustředil.

Tělo Isoldy ze Zimní rokle se pomalu posadilo a potom se nejistě postavilo.

15 Alexej

TRISTANOVY OČI PŘEBÍHALY Z KRÁLE K ČARODĚJI a ke klíčníkovi. Král se mu nemohl podívat do očí, zíral kamsi na podlahu. Groteskní klíčník dychtivě přihlížel a z koutků mu kapaly sliny. Čaroděj shodil kapuci a chladně se usmál.

"Tento úkol je příliš důležitý, než aby byl svěřen katovi," řekl Cyndre. "Postarám se o něj sám."

Vytáhl dýku s černým jílcem a pokročil k Tristanovi. Princ zuřivě trhal řetězy, leč ty nepovolovaly. Král se odvrátil a klíčník zvedl pochodeň co nejvýš, aby na Cyndrovu oběť padlo víc světla.

Znenadání pochodeň padla na zem a klíčníkova dychtivě hledící hlava letěla vzduchem, zatímco jeho tělo se nahnulo a kleslo. Tristan uviděl záblesk stříbřité oceli. Cyndre se bleskově otočil, přihrbil a syčel vztekem. Světlo ztmavlo, neboť pochodeň prskala a praskala na mokré kamenné podlaze.

Do cely vtrhla postava a princ zase spatřil jasný záblesk zbraně. Mág vykřikl, padl nazad a jeho dýka uhodila o kamennou zem. Cyndre si držel pravou ruku a mezi prsty mu tryskala krev.

Král ječel hrůzou a běžel chodbou, volaje o pomoc, a jeho hlas slábl, jak se vzdaloval. Cyndre se snažil útočníkovi vyhnout, uhýbal překvapivě hbitě. Princ viděl Darytha mávat scimitarem s velkou zručností a tlačil Cyndra do rohu. Calishita kopal a sekal s nelitostnou vytrvalostí. Neustále ho nutil k úhybům a odskokům.

Cyndre vyrazil nečekaně proti Darythovi, vykřikl, jak scimitar ťal do jeho zdvižené paže, ale náraz vyvedl Calishitu z rovnováhy. Dřív než mohl zasadit smrtící ránu, mág proskočil dveřmi cely a skoro porazil muže, jehož Tristan dřív neviděl.

Se zuřivým syčením čaroděj uháněl chodbou, kudy vyběhl král. "Rychle!" pobízel cizinec Darytha. "Musíme ho vysvobodit a zmizet - strážě tu budou v minutě!" Daryth strhl klíče z bezhlavého těla a našel ten, jímž mohl otevřít Tristanova pouta.

"Proč nepoužil magii?" zeptal se princ.

"To zranění," řekl cizinec a podíval se na něho.

Tristan si pomyslel, že muž byl víc mrtvý než živý, obzvlášť v tom blikavém, temném světle. Kůži na obličejí měl vysušenou a tenkou, takže vypadal jako lebka. Ruce byly pokroucenými pařáty. Muž si jeho pohledu všiml, zvedl ruce a vysvětlil: "K seslání kouzla potřebujete ruce. Scimitar nadělal dost škody, aby Cyndrovi v užití magie zabránil. Tomu vděčíme za své životy. Ale hned, co navštíví kněze, bude rána vyhojená a potom se za námi vydá."

Tristan si pozorně muže prohlížel, zatímco Daryth otvíral poslední zámek. "Vaše ruce - vy jste také čaroděj?"

"Byl jsem, dokud se můj pán - " to slovo vyplivl - "nerozhodl, že ohrožují základy jeho moci."

"Vy jste z Rady Sedmi?" vyzvídal princ, vzpomenuv si na O'Roarkovu informaci.

"Byl jsem," řekl mág. "Jmenuji se Alexej. Udělám vše, abych je zastavil, budou litovat, že mne nechali naživu."

"Jdeme," sykl Daryth, "Mluvit můžeme později."

Tristan si protáhl svaly; mohl se hýbat, i když ho tělo bolelo. "Kam teď?"

"Povedu vás!" Alexej kulhal z cely. "Hrad nahoře bude určitě neprůchodně uzavřený. Pouze čarodějové tu mají tajné průchody. Mohli bychom je použít, než nás strážě najdou."

"Skvělé," mumlal Daryth. "Kudy?" Zvedl prskající pochodeň, která se zvednutím z mokra rozhořela. Počkal až se Tristan přidal k mágovi, a uzavřel skupinu.

Alexej je vedl opačným směrem, jímž uprchl král i Cyndre. Pohyboval se ztuhle, nakonec padl na obličej.

"Pojďte," povzbudil ho princ a zvedl ho. Byl lehký jak otýpka slámy. Někde ze zadu slyšeli hluk. Zastavili a dolehlo k nim zvonění zbraní a nárazy těžkých holínek. Pronásledování začalo! Nutili mága, aby spěchal; postupovali kluzkou chodbou, až je Alexej upozornil: "Nyní pomalu." Čaroděj prohlížel zdi s potůčky vody a zdálo se, že něco hledá. Konečně zvedl znetvořenou ruku.

"Zde!" Ukázal na zčernalý pás kamene, jenž vypadal stejně jako všechny ostatní v tunelu. Sáhl na malý výběžek, pokoušel se jej otočit a proklínal zlámané kosti, neboť nemohl kluzký kámen uchopit.

"Pomozte!" zamumlal zoufale.

Daryth tím kamenem otočil. Nic se nestalo. Zkusil to znovu, otáčel jím sem a tam. Zaslechli klapnutí nějakého mechanismu ve zdi a s pomalým vrzáním se kamenná stěna odsunula. Před nimi se otevřel průchod sotva výšky muže a široký ne víc, jak tři - čtyři stopy. Za nimi se ozýval dupot stráží. Rychle vstoupili do otvoru a tajné dveře se za nimi zavřely.

"Už brzo budeme ve Vysokém zámku. Zaručuji vám překvapení. Lord O'Roarke je vynalézavý - obrana je jeho nápad." Bandita, co si říkal Evan, žvanil pod vlivem obluzení.

"To všichni, co tam žijí, jsou psanci?" zeptal se Kryphon. Mužova výřečnost ho otravovala, ale dával jim cenné informace.

"Všichni," chlubil se Evan, jako by název 'bandita' byl znakem cti. "Král s jeho čaroději se několikrát pokoušeli město dobýt, ale pokaždé jsme je odrazili!"

"Jak se bráníte magii královny armády?"

"Máme vlastního kněze a kouzelníka. Kdysi nás podporovali druidové, dokud je král a jeho čarodějové nevyhnali - nebo nezabili!"

Kryphon se v duchu usmál nad svým osobním triumfem. Bitvy s druidy byly lité, ale kouzelnictví převládalo. "Rád bych se setkal s těmi... sesilatelí magie. Až dorazíme do města, mohl byste mne jim představit?"

Než Evan odpověděl, Kryphon cítil známé zatáhnutí za paži, provázené tlakem jejího těla. Šli už několik hodin a věděl, že je unavená.

"Nemůžeme na chvíli zastavit?" zašeptala prosebně. "Ty a já si můžeme trochu odpočinout. Stejně tam do tmy dorazíme!"

"Ne!" sykl a odtáhl ruku. Doric mu začínala jít na nervy. Její neustálá potřeba jeho pozornosti se stávala břemenem. Urazila se, pustila jeho paži a kráčela před ním.

Kryphona ztráta náklonnosti k té ženě překvapila a pobavila. Dříve ho její štíhlá postava vábila, nyní v ní viděl vyhublou vránu. V minulosti překonával její vzdorovitost fyzickým uvolněním, nebojí leccos povolovat v její neukojitelné touze po krutosti. Teď ho její nálady nudily a unavovaly.

Říkal si, že snad ve Vysokém zámku najde hezčí ženu.

Alexej svému štěstí mohl stěžej uvěřit. Záchrana! Uvnitř se uchechtl ironii osudu. Na zničení jeho zachránců jeho bývalý pán pracoval s takovou pilí!

Zapomněl na únavu a bolest šouraje se vedle Tristana a Darytha. Jeho tělo námahu pochodu už ani nevnímalo. Ale mysl měla nápady.

Nenávist, která ho ve tmě jeho cely podporovala, vykvetla v zuřivý vztek, živěný možností odvety.

Cyndre, Rada, Hobarth i král, ti všichni mu drazě zaplatí!

A právě teď nebyl lepší způsob než pomoci člověku, jehož Cyndre označil za jejich největšího nepřítele. Později se postará o pomstu sám, ale nyní potřeboval spojení a osud mu je poskytl.

Alexej se rozhodl, že v první řadě potřebuje nástroje, které mu pomohou získat něco z jeho bývalé moci. Proto vedl muže do tajného průchodu a nutil je ke spěchu.

Věděl, kde ty nástroje nalezne.

Jednorozec Kamerynn vypadal zarmouceně, myslela si Robyn, když se ona, Newt a Yazillicklik loučili. "Moc bych si přála, kdybys mohl jít se mnou, drahý příteli, ale bez křídel..."

Kamerynn svěsil hlavu. Držela v ruce runovou hůlku, svůj jediný majetek od doby, co ztratila svou hůl u oblouku. Skřítek jí řekl, že Měsíční studnu stále obklopují nemrtví, a neodvážila se získat ji zpět.

"Čekej zde na nás, Kamerynne! Vrátime se brzo, ne, Robyn? Přinesu ti něco hezkého z Alaronu. A bude s námi Tristan. Pak to oslavíme!" volal Newt s káravým pohledem na Robyn.

"Čekej na nás," řekla druidka a objala široký krk. "Dáš pozor na Gennu a ostatní, dokud se nevrátím?" Potlačila slzy.

Dráček a skřítek stoupali rychle vzhůru. Robyn přitiskla hůlku k boku a v soustředění zavřela oči. Znovu cítila, jak se zmenšuje a padá vpřed a instinktivně roztáhla křídla, aby pádu zabránila.

Tentokrát si uvědomila jemné změny. Cítila, jak srdce bije rychleji, otevřela oči a ostré orlí oči viděly daleko jasněji než kdy dříve.

Vznesla se k nebi k drakovi a lesnímu skřítkovi. Proti jejím masivním křídům byli malí, ale lehce se v letu kolem ní míhali. Směřovali na východ k Alaronu.

Daryth je vedl na cestě tunelem. Spadal příkrě dolů takřka jako schodiště. Udrolené kameny na podlaze ztěžovaly každý krok. Na některých místech ji stružky vody činily kluzkou jako led.

"Tohle je tunel čarodějů," vysvětloval Alexej. "Strážte o něm neví, ale je dost nebezpečný!"

"Odkud pocházíte?" zeptal se princ. "Nevypadáte jako Ffolk."

Alexej potřásl hlavou. "Žádný z čarodějů nepochází z vašich ostrovů. Cyndre hledal členy své Rady ve všech říších a přivedl nás sem, aby uskutečnil své záměry."

"Jaké záměry? Co chce a jakou mocí ovládá Vznešeného krále?"

"Chce vládnout velkému království. Říše Ffolků odpovídala jeho představám, řekl bych, i slabý vládce, rozdělený národ. A země je velká a bohatá, zralá pro využití. Král se již dávno stal obětí jednoduchého obluzujícího zařikávači Cyndre svou nadvládou nad tím politováníhodným červem stále utahuje, až dosáhl bodu, kdy král bez jeho souhlasu neudělá ani krok."

"A vaše úloha...?"

Alexejovy oči se zableskly hněvem. "Býval jsem jeho pravou rukou, prvním, koho najal v Thay, kde se také vyučil. Zatímco praktikoval svůj um, já mu chránil záda. Společil se s mocným knězem - myslí si, že ho ovládá, ač o tom velice pochybuji. Ale ti dva dohromady tvoří mocnou sílu." Alexej princů neřekl nic o Hobarthově poslání - zajetí druidky, již princ miloval. Nehodilo se mu, aby Tristanovu pozornost něco rozptylovalo, potřeboval jeho pomoc při útěku.

Pospíchali. Tunel se rozšířil do jeskyně třicet stop široké, se svažitém dnem. Tristan odhadoval, že sestoupili pod povrch nejméně tisíc stop, a uvažoval, kdy začnou stoupat.

"Tady," řekl pojednou mág a ukázal k užší chodbě, táhnoucí se doleva. "Poznávám tohle místo!"

Vedl je průchodem a za chvíli se jim otevřel pohled do ohromné jeskyně s jezírky s vodou tak čistou, že ji ani vidět nebylo, a se stalaktity, které visely ze stropu. Měnlivé světlo pochodně blikalo a tvořilo pohyblivé stíny, které propůjčovaly jeskyni hrozivý vzhled.

Nejpodivnější, co tu bylo, stálo ve středu jeskyně. Stůl a sedm židlí stálo na malé rovné plošině. Dřevěný nábytek do

okolní nádheru vůbec nezapadal

Alexej neušel jejich zaražený pohled. "Toto je tajné místo Rady, když se Cyndre chce vyhnout shromáždění v pevnosti. Využívá se zřídka. Pochybuji, že mladí kouzelníci o jeho existenci ví."

"Úžasné," šeptal princ, okouzlený nádhrou jeskyně.

"Z jakého důvodu jste nás sem přivedl?" chtěl vědět Daryth.

"Ach, ano - zde!" Alexej obešel stůl a zvedl pochodeň. "Vidíte tam tu skříňku?" Mávl k velké dřevěné truhlici blízko stěny. Stála ve středu hladkého kruhu podlahy, jenž měl průměr asi třicet stop.

"Dostanu-li se do této skříňky, zbavím se kletby znetvořených rukou," vysvětlil mág.

"Uvidím, jestli se mi to podaří," nabídl své umění Daryth a postoupil dopředu.

"Stůjte!" Alexej uchopil svou tlapou Darythův límec a odtáhl jej, než vstoupil na hladký povrch. "Jsou tam pasti!"

"Měl jsem to předvídat," bručel. "Jak jsou ty věci uvnitř důležité?"

"Mohou zachránit naše životy," zněla vážná odpověď.

"Co o těch pastech víte?"

"Podlaha je falešná. Je to díra plná jemného prachu. Padl byste ke dnu a udusil se k smrti - jeden z nejhorších způsobů umírání. A truhlice sama je také pastí - něco se zámek."

"Víte jistě, že ten poklad musíme mít?" Alexej pokrčil rameny. Nechtěl naléhat. I Tristan mlčel. Věděli, že Daryth jediný má zručnost v otevírání zámků. Snad se vyhne pasti. Jedině on se musí rozhodnout.

"Nu, stejně se na to podívám," řekl tiše. "Jak se k ní dostanu?"

"Mohli bychom díru překlenout stolem," navrhl princ. Skutečně! Deska měla přibližně potřebnou délku, aby dosáhla od kraje do středu.

"Každý hledá způsob, jak se mne zbavit," brumlal Daryth. Nicméně zvedl jeden konec.

Alexej držel pochodeň a oba muži se namáhali s těžkým dlouhým stolem, aby jej umístili. V jedné chvíli se deska naklonila a padla rohem na povrch. Nesetkala se s větším odporem, než kdyby padla do vody, ale zvedla do vzduchu oblak jemného prachu.

Daryth si vzal pochodeň a opatrně šel k truhlici. Klekl si a několik minut si zámek prohlížel. Tristan s napětím pozoroval, jak se pochodeň krátí, ale neodvážil se rušit přítelovo soustředění.

Calishita vytáhl z rukavice nejtenčí drát. Zatnul zuby a vsunul jej do zámku v ostrém úhlu místo přímo.

Tristan sotva slyšel jemné cvaknutí a ve světle pochodně se zableskla dlouhá jehla, jež vystřelila ze zámku a zastavila se kousek od Darythovy ruky. I ze vzdálenosti bylo vidět, že její špičky pokrývá jakási zelená substance.

Daryth se opět sklonil k zámku, za chvíli klapla zástrčka a Daryth zvedl víko.

"Tohle má zachránit naše životy?" Vyňal tři srolované pergameny v kožených pouzdrech. Nechápatě je podal Alexejovi.

"Ano!" řekl mág. "Nyní už nejsem bezmocný! Ačkoliv mi ruce brání sesílat kouzla, mým očím nic nechybí! Stačí, abych zaříkání z jednoho pergamentu přečetl, a výsledek bude tentýž."

"Jak jste o nich věděl?" vyzvídal Daryth.

"Řekl mi o nich Cyndre. Byly tu pro případ nutné potřeby."

Hubený obličej se stáhl do chladného úsměvu. "Řekl bych, že teď je moje potřeba nutná."

"Měli bychom sebou hodit," pobízel princ. "Pochodeň dohořívá. Mimoto, jestli si Cyndre vzpomene, že o tomto místě víte, mohli bychom tu mít zanedlouhou nevíтанou společnost."

"Máte pravdu," souhlasil Alexej. "Pojďte - tudy."

Mág překypoval nabytou sebedůvěrou a vedl je zpátky do původní jeskyně. Pokračovali odtud v sestupu mnohem rychleji než předtím. Pochodeň dohořela do malého zbytku a i ten brzo odpadne.

"Zanedlouho budeme v naprosté tmě," upozornil je princ.

"Možná, že se o to mohu postarat," odvětil mág a roztočil jeden svítek. Rychle ho přehlédl a sáhl po druhém. Zřejmě našel, co chtěl, neboť začal tichounce číst neznámá slova. Jak četl, malá část pergamentu v jeho ruce jako by hořela. Namodralý oheň blikal stránkou a vypaloval každé přečtené slovo, ačkoli pergamen sám nebyl poškozený. Skončil a jeden odstavec na pergamentu byl prázdný, písmo zmizelo.

Zbytek pochodně zářil chladným bílým světlem, mnohem jasnějším než původní prskavé polotemno.

"Pro začátek je to dobré," připustil Calishita.

Alexej přikývl, dal si svítky pod paži a pokračovali dolů jeskyní. Mohli jít rychle, neboť dobře viděli na cestu. Několikrát sešplhali pár malých útesů a cesta byla stále příkřejší. Tristana nepřestala trápit jejich vzdálenost od povrchu. Museli být půl míle pod Caer Callidyrrem, nemluvě o moři, které jej obklopovalo. Byla vůbec nějaká bezpečná cesta ven?

Až když se jeho společníci v úžasu zastavili, postřehl, že vstoupili do velké prostory. Nemohl potlačit obdivné hvízdnutí.

Rozsáhlá jeskyně byla mnohem větší než ta s truhlicí. Paprsky kouzelného světla by ani nedosáhly k jejímu konci.

Ani nemusely, protože měla vlastní zdroj osvětlení. Zeminu této části pokrývaly velké houby. Mnohé sahaly Tristanovi nad hlavu. Několik jich vydávalo bledé zelené světlo. Kde stáli, bylo skoro nepostřehnutelné, ale oblast napříč jeskyní tonula v přízračně zelené záři.

Ve vzduchu plula oblaka vodních par a v dále slyšeli - a mlhavě viděli - chochol vodopádu padajícího do jeskyně z neviditelného zdroje k neviditelnému cíli. Zdi byly porostlé mechy a plísňemi jako v temné džungli. "To je úžasné," řekl Daryth s úctou. "Nemohu uvěřit, že všechny ty rostliny mohou přežít v podzemí bez slunce," dodal Tristan.

Alexej k nim úzkostně vzhledl. "Tohle tu před lety nebylo, když jsem zde byl naposled. Nevěřím, že by se taková bohatá zahrada najednou objevila bez cizího přičinění."

"Míníte zahradníky?" "Přesně. Raději se jim vyhneme. Musejí tu být s Cyndrovým souhlasem."

Mezi houbami našli široké cesty, jež musel někdo naplánovat. Vydali se po jedné, která vedla přímo přes střed jeskyně. Pohybovali se tiše a postupovali tiše vpřed. Zelené záření působilo výhružně, ale bylo to jediné osvětlení, neboť Alexej rychle strčil zářící pochodně pod svůj háv.

Půda pod nohama byla měkká a pružná silnou vrstvou humusu porostlého mechem. Někdo tu pilně pracoval, aby stvořil toto bohatství podzemního rostlinného života.

Byli skoro uprostřed jeskyně, když je uviděli: tucet malých postav s tmavou pletí jim drze zastoupilo cestu. Byli velcí asi čtyři stopy, s řídkými vousy a zléma lesklýma očima. Podobali se obyčejným trpaslíkům vyjma tmavé pokožky a širokých, upřených očí.

Zůstali stát a druhá skupina těch tvorů jim zablokovala cestu zezadu. Byli uzavřeni, neboť pro průchod mezi houbami byli příliš velcí.

Tristan předstoupil a ovládal se, aby neudělal nějaké nepatřičné gesto.

"Dobrý den. Obdivovali jsme jen... vaši zahradu." Jeden tmavý trpaslík plivl na zem a vytáhl od pasu pevnou sekeru.

Všichni drželi nějaké zbraně, od kladiv po krátké meče a sekery. Postupovali k nim, mluvíce jazykem, jemuž princ nerozuměl.

Tristan váhal sáhnout meč - trpaslíci byli ve velké přesile. Avšak rozhodnutí mu bylo vzato z rukou, když jeden hodil sekerou, zaměřenou na jeho hlavu. Tristan uhnul a zbraň proletěla neškodně kolem. Trpaslíci vyli vztekem a zaútočili - zuřivá masa malých lidí mávajících krvežíznivě zbraněmi.

Princ vytrhl meč Cymrycha Hugha z pochvy a trpaslíci se zastavili oslepeni lesklou zbraní. A potom zaslechl Alexeje. "Sorax, Frigius Newll - Arrith!"

Ucítil závan čehosi na levé straně a vzduch byl náhle ledově mrazivý. Jeskyní šlehlo mdlé modré světlo. Nebylo jasné, leč do tváří tmavých trpaslíků vrylo hrůzu. Většina jich před ním lapala po dechu, či na zlomek vteřiny vykřikla a zhroutil se tuzí jako rampouch. Jejich maso změnilo barvu do světlé modři a na odhalené kůži, zbraních a kovových částech oděvů se srážela jinovatka. Kuželovitá exploze magie spálila mrazem všechno, co jí stálo v letu, a uvolnila jim cestu k úniku.

Tristan za sebou slyšel zuřivý křik, za nímž následovalo zařinčení oceli - Daryth jim chránil záda. Několik trpaslíků před ním se vyhnulo seslanému zařinčení, a místo aby před děsným úkazem zděšeně prchli, vrhli se zuřivě do boje.

Tristanova čepel skoro rozpúlila prvního a princ uskočil stranou, aby se vyhnul ráně kladivem, mřící na jeho koleno. V prudkém obratu bodl toho s kladivem do krku a dokončil svůj pohyb v plném kruhu. Svištěcí ostří meče zvedlo hlavu třetího tmavého trpaslíka a měli otevřenou cestu.

"Utíkejte!" pobídl Alexeje vpřed a přidal se k Darythovi. Mág krátce zaváhal, ale potom se rozběhl. Oba muži mečem a scimitarem sekali a bodali po vzteklych útočnících. Ti na chvíli ustoupili a Tristan zabručel: "Jdeme." Otočili se a prchali za Alexejem s vyjící tlupou pronásledovatelů za zády.

"Teď jich tam musí být nejméně stovka," oddychoval Daryth, když dostihli Alexeje. Dosáhli vzdálený konec jeskyně, kde díky mágově paměti našli pokračování své cesty.

"Nahoře kousek odtud je most," zalykal se čaroděj a trochu zpomalil. "Jestli jej překročíme, mám kouzlo, jímž jej strhnu."

"Dobrá," sípal princ a otočil se dozadu. Pronásledovatele nebylo vidět. Jejich krátké nohy je nechaly daleko pozadu za běžícími lidmi.

"Tady," řekl mág a dýchavičně lapal po dechu. Tunel se rozšířil do plochého výstupku. Hluboká strž jim přeťala cestu a několik hub zde šířilo své nazelenalé světlo.

Nebylo silné, ale i tak viděli začátek mostu. A to bylo všechno, co viděli, protože zbytek tam nebyl. Jen kusy zteřelého dřeva napovídaly, že most prostě shnil.

Byli chyceni na úzkém výběžku a za nimi se hnalo sto krvežíznivých trpaslíků.

"Moc bych si přál, abys mohla mluvit!" stěžoval si Newt. "Tohle je otrava. Jak daleko ještě máme letět? Viš určitě, kam vlastně letíme? Začínám být unavený!"

Popravdě řečeno - i Robyn si přála, aby mohla mluvit, i kdyby mu mohla říci, aby ztichl. Šedé vody Alaronské úžiny se vlnily pod nimi. Byly pod nimi už dlouhé hodiny - jak dlouhé přesně nevěděla. Stálý vítr v zádech jim pomáhal, ale nebyla si jistá, jak dlouho se ještě udrží ve vzduchu.

"Tam! Něco vidím!" ječel Newt. "Je to on? Musí to být on! Oh, prosím, ať je to on!"

Její oči orla to viděly také. Byla to pouhá hnědá šmouha na obzoru, rozplizlá v limitu jejich dohledu. Šmouha se stávala zřetelnější - rozeznala oblasti lesů, pahorků, polí. Budou tam brzo.

Alaron.

Zelené vody těžce tlačily na dno. Ležely tu obrovské věci. Písečnatou mořskou hlubinu místy narušovaly roztržštěné trupy potopených lodí. Ležely tu jako kostry neskutečně velkých tvorů. Jiné, živé věci ležely na dně, nebo se usídlily v písku - chobotnice, korýši a tvorové, kteří nikdy nepluli ve vodách prozářených sluncem.

Do těchto černých vod pronikl měkký zvuk. Začal jako pomalá pulzující vibrace Kressilaccu - hluboké bubnování mimo dosah schopnosti lidského sluchu, ale mořem probíhalo jako rozkaz. Barakudy a žraloci od tohoto zvuku rychle prchali. Velryby a delfini se drželi na povrchu a zoufale mřili k mělčinám.

Zaznívala Píseň Hlubin.

Sythissall ji začal, spočívaje ve svém pohodlném trůnu, vyrobeném z trupu severanského škuneru. Jeho široké žábry, dvoustopové šrámy na boku hlavy, se rytmicky vzdouvaly ven a dovnitř. Jeho kněžky a konkubíny výzvu přijaly a

zanedlouho všichni sahuagini z města seděli nebo zcela nehybně, mimo pohyb záběr, trčeli na místě.

Pulzace cestovaly vodou podél dna kaňonu, přes jeho okraj, šířice se nejtmašími, nejhlubšími propastmi moře s rostoucí intenzitou.

Ze všech oblastí a odevšad pod mořem sahuagini na to volání odpovídali. Zpráva bubnovala dunivě i samotnou zemí a svolávala tlupy hlubin.

Mocně svalnaté nohy a široká chodidla s plovoucími blanami je poháněly ke Kressilaccu stejně rychle jako kterékoliv ryby. Bojovníci spěchali uposlechnout králův rozkaz s trojzubci a kopími a od stříbrných opasků se za nimi táhly sítě.

Každý sahuagin byl tou starověkou kadencí ovlivněný. Jejich bílé ploché oči se rozšířily a ježaté ostny mužů hrozivě trčely. Pomalu se vybičovávali do zuřivosti.

Sythissalla a Ysallu to těšilo.

I Baala to těšilo.

16 Trpaslíci

ŘVOUCÍ HORDA SE PŘIBLIŽOVALA. TRISTAN nahlédl do propasti u nohou - mohla být tisíc stop hluboká a několik set stop široká. Výstupek končil strmě na obou stranách a byl dlouhý asi dvacet stop a deset stop široký. Okolí se rýsovalo v mléčně zelené záři všudypřítomných hub.

"Hrome!" zaklel a jal se zkoumat tunel. Daryth hlídal jeho sevřené vyústění. Bylo to nejlepší místo, kde počkat na útočící dav. I kdyby každý zabil kupu nepřátel, věděl, že budou stejně přemoženi.

"Jestli můžete, zdržte je na minutku," řekl Alexej a nahlížel do jednoho ze svitků. Nezdálo se, že by ho jejich situace nějak trápila.

"To jistě uděláme," pronesl princ suše. "Nepředpokládám, že tam máte zařízení, jež by nám postavilo most?"

"Mohu mít něco lepšího," odvětil mág nevzrušeně.

Tristan se ho už nemohl zeptat, co míní, objevili se první přibíhající trpaslíci. Oči jim divě plály a jejich bojový řev se odrážel šílenou ozvěnou od jeskynních stěn. Princ stál po Darythově boku s vytaseným mečem. Trpaslíci zpomalili, majíce v dobré paměti smrt svých druhů v houbovém sadu, a čekali, až jejich počet vzroste. Celé ústí jeskyně se jimi jen hemžilo. Ti největší se davem protlačili do čela. Se zvednutými širokými sekerami se opatrně sunuli vpřed. Úzkým průchodem mohli současně útočit pouze tři.

"Dwithus Soarax, Alti!"

Tristan za sebou zaslechl zpěvavě zařikání. Koutkem oka zahlédl modré blikání, jež poskakovalo po písmech pergamenu, z něhož Alexej četl.

Trpaslíci zůstali zaraženě stát. Nic se nedělo.

"Dwithus Soarax, Alti!" slyšel znovu. Tristan mávl mečem, když zaútočili, a dočasně je zadržel. Síla rozmachu ho roztočila do kruhu a najednou visel ve vzduchu a snažil se dosáhnout nohama pevnou půdu.

Na límci cítil trnutí a byl tažen vzhůru a pryč od trpaslíků. Překvapením takřka upustil meč.

Pohlédl do bílé vody pěnící se dole v kaňonu. Výstupek se vzdaloval, trpaslíci se vyhrnuli z tunelu a jejich vzteklé skřeky se stonásobně odrážely od stěn. Tristanovi docházelo, co se stalo.

Letě!!

Neobratně se otočil, aby se podíval za sebe, a strop se zdál vířit k jeho nohám a potom padal do propasti. Zvedl

hlavu, vznesl se vzhůru a o vlas minul ostře čnějící kameny příkré stěny. Jeho zmatený let ho nesl do blízkosti trpaslíků a uhýbal na všechny strany sekerám, svištěcím kolem. V příští vteřině byl z dosahu, otočil se a viděl je padat do hloubi propasti.

Snažil se zastavit, ale udělal několik kotrmelců, než získal jakousi kontrolu. Daryth s Alexejem byli nad ním o kus vpředu. Calishita se potýkal se stejnými potížemi jako princ. Jen Alexej nad nimi sebejistě kroužil.

Tristan pohlédl nahoru, rozpažil ruce k udržení rovnováhy a pomalu stoupal. Zjistil, že let může řídit pohyby rukou. Nesl se lehce stranou a opatrně se připojil k Alexejovi a Calishitovi.

"Kouzlo letu!" řekl Alexej. "Báječný únikový manévr. Na svítku jich bylo několik. Spotřeboval jsem všechny, abych nás tři sem dostal." Nedodal, že kdyby jich bylo méně, byl by své zachránce zanechal osudu.

Rámus, co dělali dopálení trpaslíci, přehlušilo hřmění vodopádů, jak se vzdálenost mezi nimi a jejich kořisti prodloužila. Za chvíli se vznášeli nad vstupem do jeskyně na druhé straně.

"Líbí se mi to!" vykřikl Daryth a zastavil vedle svých společníků. Rychle se naučil kontrolovat své pohyby jako Tristan.

"Kouzlo bude působit určitý čas," vysvětlil mág, když viseli bez námahy ve vzduchu. "Navrhuji, abychom toho využili, pokud trvá."

"Rozhodně předčí chůzi," souhlasil Tristan.

Alexej se vnořil do jeskyně následován princem a Calishitou. Lehce pluli nad nerovným povrchem. Strop byl dost vysoko, i Tristan a Daryth, kteří neměli precizní kontrolu svého letu, ji zdolali bez úrazu.

Spěchali bludištěm jeskyní, chodeb a soutěsek. Šumící stružky čisté vody se třpytily v mnoha jeskyních, jiné plnily pilíře vlhkých kamenů, jež trčely do výše jako zuby nebo visely ze stropů jako napřažené dýky. Některé zuby a dýky se spojily ve sloupy daleko zdobenější, než by mohl postavit člověk nebo magie.

Světélkující houby byly všude a osvětlovaly dostatečně jejich cestu, takže letěli bezpečně. A tam, kde převládala tma, Alexej prostě z hávu vytáhl zářící nedopalek dřeva a nesl si své osvětlení s sebou. Museli však zpomalit - v plném letu by se nemohli vyhnout překážkám, jež by se objevily v kruhu světla.

Tristana let náramně těšil - měl volnost pohybu, jakou nikdy dřív nepoznal.

Jak se dalo čekat, Alexej se zastavil. "Nezbývá nám moc času. Kouzlo potrvá ještě pár minut - rád bych našel průchod, než budeme muset na zem."

"Možná bude lepší to udělat hned," navrhl princ.

Vtom Alexej radostně vykřikl: "Tamhle - to jsem hledal!"

Vrhl se k úzké části jeskyně se světlem ve vztažené ruce. Následovali jej a zastavili u základny dlouhé šachty. Mohli být na dně gigantické studny.

"Pospěšte," pobídl je Alexej a ihned se vznesl kolmo vzhůru. Vystupovali hladkou šachtou, jejíž průměr mohl mít padesát stop. Jeskyně, kde šachta začínala, měla pravděpodobně pouze jediný příchod. Kolem kulatých stěn nebyl jediný výstupek, kde by mohli přistát. Přestane-li kouzlo účinkovat, nic nezabrání jejich pádu do hloubky několika set stop. Tristan doufal, že Alexej ví, co dělá.

Vystupovali ovšem rychle - mnohem rychleji, než by dokázali chůzí, a každý palec letuje přiváděl blíž ke světlu slunečních paprsků.

"Blížíme se k vrcholu," řekl mág. Sklouzl ke stěně a spočinul na široké plošině z hladkého kamene. Její kraj ohraničovaly visící pilíře kamenů, které vypadaly jako ledové střechy či jako slintající tesáky nadpřirozeného zvířete.

Oba přátelé přistáli vedle něho.

"Dostali jsme se sem právě včas," oddechl si Alexej, "kouzlo co nejdříve vyprchá."

"Kde jsme?"

"Řekl bych, že dost daleko od Callidyrru," odhadoval čaroděj. "Avšak kde přesně, nevím. Ty jeskyně tady nahoře by nás měly zavést někam na venkov."

"V Callidyrru nás očekává náš přítel! Nemůžeme ho tam nechat!" vzepřel se princ.

"Lituji," odvětil tvrdohlavě Alexej. "Mým cílem je dostat se z města."

"Pawldo se dovede o sebe postarat," dodal Daryth, jemuž asi došlo, že tudy do města žádná bezpečná cesta nevede. Tristana nepřesvědčil.

"Nemáme na vybranou," trval na svém kouzelník. "Nikdy jsem nečekal, že pod královským zámkem najdu společenství duergarů. Tak jako tak blokuji zpáteční cestu."

"Jak jste je nazval?" zeptal se princ.

"Duergarové - národ tmavých trpaslíků. Jsou postrachem podzemí - chamtiví, zlomyslní a usilují o podmanění všech ras žijících za hranicemi slunečního světla. Máme štěstí, že jich nebylo víc, živí bychom tamodtud neunikli."

"Proč jsou právě pod Callidyrrrem? Má to co dělat s Cyndrem?" tázel se Daryth.

"Určitě má. Hledá své spojení mezi těmi nejkrutějšími - i těmi, co žijí v podzemí nebo i pod vodou. S jejich spojenectvím nemůže nikdo zespodu do zámku proniknout."

"Zespodu?" Tristan nevěřil svým uším. "Kdo by tam mohl přesunout armádu?"

"My!"

Při zvuku hlasu z tunelu všichni nadskočili. Tristan s Darythem tasili meče a příkrčili se, Alexej zvedl světlo do výše. Šest zakrslých postav vystoupilo a zahradilo průchod.

"Jsou všude," utrousil Daryth, pozoruje napjatě trpaslíky.

"Ano, ale nejsou to duergarové," řekl princ, napřímil se a zasunul zbraň.

"Je to, kdo si myslím, že je?" zeptal se s očima na postavě uprostřed.

"No to jsem si mohla myslet, že to jsi ty!" zabručel trpaslík a vstoupil do světla. Mluví byla žena, ač naježené vousy

tomu nenapovídaly. Měla na sobě kroužkovou košili a nesla těžkou válečnou sekuru. Mrkla na prince a koutkem úst vyplivla dlouhý proud tabákových slin.

"Finellen!" vyjekl princ, klesl na kolena a vřele ji objal.

"To stačí!" brblala, ale několikrát ho poplácala po zádech.

Daryth také uložil zbraň a dokonce se usmál. Ostatní trpaslíci - bylo jich kolem patnácti - vyšli ze tmy s výrazy od potěšení přes nudu k nedůvěře. Všichni nosili brnění a zbraně připravené pro boj.

"Na rok se k tobě obrátím zády a už jsi zase v průšvih!" řekla Finellen.

"Je to tak. Ale Caer Corwell je stále bezpečný, protože jste se postavili u brány proti Firbolgům."

Tristan rychle zaskvětil Alexeje: "Finellen a její voje s námi bojovaly proti Bestii, Kazgorothovi. Vyhladili hordu Firbolgů - obrů a zvítězili. Nikde bychom nenašli kupu tak odvážných vojáků!"

"Jo, no na bitvu s Firbolgy nepotřebuješ moc důvtipu," mumlala Finellen. "Ne jak s duergary. Tak ty ses s nimi porval?"

Princ jí vyprávěl celý sled událostí od úniku z vězení a trpaslíci pozorně poslouchali. Zasmušile se uchechtli, když popsal únik vzduchem.

"Ale co sem přivádí tebe?" zeptal se princ konečně. "Odtud je do Gwynnethu daleko a nedovedu si představit, že byste se na Alaron přelavili lodí."

"Nebylo to třeba. Jeskyně, kterými jste letěli, jsou jenom malou částí podzemních prostor pod ostrovy. Doslechli jsme se o duergarech na Alaronu, vybrala jsem tři setniny z mých nejlepších vojáků a dali jsme se na pochod. Napřed jsme si mysleli, že pro ně hlídujete," připustila. "Málem vám prošpikovali játra, nebýt moudrosti a trpělivosti našeho vůdce - lépe řečeno, mne."

"Díky za to, že jste vyčkali," řekl Alexej. "Připadá mi, že jste spojenci pro tu stejnou věc."

"Svým způsobem," podotkla Finellen "Snažím se moc se nestarat o to, co se děje na povrchu. Máme dost svých problémů tady dole."

"Vaším cílem je na duergary zaútočit?" chtěl vědět princ.

"Až jak rozhodnu. Zatím neznáme jejich úmysly - ale vypadá to, že dobré nejsou. No a teď mi povídej, co jsi provedl, že tě hodili do vězení."

"Řekněte mi, co budeme dělat?" Hlas krále Carrathala se o oktávu zvedl, král přecházel mrzutě komnatou sem a tam.

"Čas na získání kontroly je teď!" řekl důrazně Cyndre. "Princ je na svobodě někde mimo město. Říkám vám, že se vrátí do Vysokého zámku - kam jinam by šel? Jestli nařídíte, aby to hnízdo bylo rozmetáno, chytne do sítě i jeho. A jestli to neuděláte," uzavřel čaroděj klidně, "obávám se, že brzo budete mít v tom lese sílu schopnou způsobit vám velké potíže."

"Proč - jak víte, že půjde do Vysokého zámku?" kňoural král.

"Pomáhal mu O'Roarkův agent. Zrcadlo mi to ukázalo. Jeho konfrontace s vámi selhala, a teď je na útěku. Jediným bezpečným místem pro něj bude Vysoký zámek!"

"Ale proč na ně máme uhodit právě teď, tak rychle?"

"Banditi pod O'Roarkovým vedením se spokojili přepadáváním projíždějících obchodníků. Ale já viděl prince! Ten to tak nenechá! Pomyslete, co by ti banditi mohli učinit, kdyby je vedl ctižádostivý muž - jako je princ z Corwellu!"

"Ale jak je mám zastavit?"

Cyndrův hlas přemlouvavě šepal. "Rudou gardou, sire. Pošlete gardu - všechny čtyři brigády - proti Vysokému zámku. Jen pomyslete, Vaše Výsosti - princ, O'Roarke - všichni vaši nepřátelé budou smeteni jedinou ranou!"

"Ale..." Král hledal důvod k opozici. Plán byl vábný, ale nějaká stopa odpovědnosti se snažila proniknout závojem kouzla, jež ho svazovalo. Poslat žoldnéře proti vlastním lidem... bylo špatné. Byl tak zmatený a nyní Cyndrův hlas, měkký a melodický, zatáhl závoj přes jeho svědomí.

"Můj nejvěrnější pobočník se blíží k městu. Můžeme s ním mluvit, nechat ho jednat jako našeho agenta, než začneme s útokem. Jejich obrana bude v troskách, když uhoříme!"

"Dobře," vzdychl král a natáhl se na postel. "Přivolejte svého muže."

Cyndre se potají ušklíbl a zašeptal jedno slovo. Za okamžik stál v komnatě druhý černý čaroděj. Monarcha si sedl a ulekaně si položil ruku na ústa. "Vítám tě, Kryphone!"

"Můj pane, Vaše Výsosti." Mág se jim poklonil. "Jaké máte zprávy?" žádal král.

"Do Vysokého zámku dorazím brzo. Mám průvodce, jež slíbil, že mi ukáže významné zajímavosti a také dva důležité muže - nejvyššího kněze a sesilatele magie." "A obrana?" ponoukal Cyndre.

"Mohu připravit mapu a přinést vám ji zítra. Chcete, abych zlikvidoval toho psance O'Roarka?" Král pohlédl tázavě na Cyndra.

"Ne," rozhodl pán Rady. "Zatím ho necháme velet, to bude lepší. Jeho odstranění by otevřelo možnost převzít kontrolu někomu s lepším přehledem."

"Dobře, můj pane. Musím se rychle vrátit, aby můj... přítel neobjevil moji nepřítomnost."

"Pospěš si tedy, ale dej nám zítra zprávu." Kryphon mlčky přikývl a přetáhl si háv přes hlavu. Měkce řekl slovo a jeho postava se rychle vytrácela. Královi připadalo, jako by obraz jeho diamantů zůstal ve vzduchu, i když mág už zmizel.

"Sire, to je skvělé!" řekl Cyndre. "S tou informací a Kryphonovou sabotáží je úspěch jistý."

"Dobře," král Carrathal se nervózně díval stranou. "Pošleme Rudou gardu do Vysokého zámku."

"Tentokrát," šepal kouzelník, "tam nezůstane stát jediný strom, až skončíme!"

Svalstvo Robyniných křídel sláblo vyčerpáním a často se přistihla, že se nechává nést větrem, aby šetřila síly. Ale pokračovala vpřed. Přelétli většinu obdělávané půdy a před ní se prostíraly nekonečné plochy zeleného listoví - mohl to být jedině Dernallský les.

"Pohled' na všechna ta jezera! Nebylo by dobré si zaplavat? Myslím, že bychom měli přistát, chvíli si odpočinout a zaplavat si. Pojd', Robyn, pro dnešek jsme toho už nalétali dost!" Newt na minutku zmlkl a potom zase začal žvatlat. Robyn v odpověď stáhla křídla a klouzala do měkkého klesání. Upoutalo ji náhlé krákání a ze stromů kolem palouku se vznesly stovky vran. Vřeštěly vztekem a hnaly se k ní.

S druidskou znalostí divokých věcí jejich vztek chápala. Viděli jen orla, snášejíciho se do jejich hnízdicích stromů - a jak to vrány dělají, vzneslo se celé hejno, aby vetřelce zahnal.

Robyn se bude muset snést někde jinde. Unavené mávala křídly, aby se vznesla vzhůru. Neodhadla správně svou vyčerpanost a teď ji pocítila, jak bojovala s výškou.

S rostoucí panikou pozorovala rychlé černé hejno. Zanedlouho ji obklopily a ostrými zobáky jí trhaly peří z ocasu a křídel. Zoufale se kroutila, ale velké orlí tělo se nemohlo rovnat štíhlým vránám. Výkřikla bolestí a zmatkem, zobáky ji poranily do krve a peří létalo kolem.

Newt a Yazillicklik druidku bránili. Drak se do hejna pustil zuby a drápky. Skřítek se míhal hejnem a bodal dýkou. Bylo jich mnoho, nemohli je zahnat.

Robyn se stáčela sem a tam a cítila, že ji tlačí k zemi. Neviděla žádný únik a pak ji zobák klovl do oka. S ostrým skřekem bolesti se řítila k zemi a bez hnutí dopadla na palouk plný světle rudých květů.

"Zde je náš vnější obvod obrany," řekl Evan. Kryphon neviděl nic než obyčejný les.

"Chápu," žasl nad subtilní kamufláží.

"Roje lučištníků zaujmou pozice tady," řekl hrdě a ukázal na řady silných větví. "Tamhle je moje místo."

"A zde je město?" vyptával se mág, když před sebou spatřil několik dřevěných stavení. Budily dojem malé lesní vesnice.

"Jen malá část. Vidíte ty překážky ve stromech? Můžeme je spustit všude kolem a máme hradby - takhle zadržíme útočníky po hodiny."

Kryphon se zastavil a pečlivě studoval obranná opatření. Začínal chápat, proč byli královi vojáci pokaždé odrazeni. Město se táhlo kolem do všech stran. Malé bloky hrubých dřevěných stavení stály mezi starými mohutnými duby.

Jak se soustředil, Doric se za něho přikradla a vyrušila ho intimním laskáním. Vztekla se otočil, ale přinutil se ke klidu. "Proč nám raději nenajmeš pokoj - dva pokoje." Uchopil ji pevně za paže. "Chci se tu rozhlédnout. Najdeme tě později."

"Proč nejdeš se mnou?" zašeptala a zatvářila se dotčeně.

"Mám tu práci!" zavrčel. "Teď jdi!"

Žena uraženě odcházela k řadě domů s označením hostinců: 'Zelený palouk', 'Vzteklý kanec' a několik dalších.

"Nu, kde najdeme čaroděje z Vysokého zámku?" zeptal se Kryphon Evana. "Annuwyn, říkáte? Kde je?"

"Bydlí nedaleko odtud v krásném zámku, uvedu vás k němu."

Po několika minutách stáli před vysokým trnitým křovím. Větve byly propletené mezi plotem silných zelených kmínků, jež tvořily pevnou, silnou hradbu. Ani skrz ni neviděli.

"Setkáme se u 'Vzteklého kance'," řekl Kryphon propouštěje Evana. Bandita se překvapeně zastavil, ale kouzelník mu jen ukázal záda. Se svěšenou hlavou se coural k hostinci.

Kouzelník a Razfallow vešli do úkrytu malých jasanů vedle Annuwynova obydlí.

"Vanyss - Dwyre," pronesl Kryphon a rychle mizel. Hlas opakoval formuli s malou obměnou a Razfallow se stal také neviditelným.

Zabíjác se nervózně rozhlédl. Cítil neklid, když zvedl ruku a nic tam neviděl. Bojoval s pocitem dezorientace, slyšel kouzelníka projít kolem něj a viděl, jak se větve živého plotu hýbou, kde je Kryphon zkoumal.

"Ariath dupius, cancyck!" odříkal mág a stromy a křoviny se stočily stranou. Před nimi zel široký průchod. Křoví bylo silné, ale ani zkušený zahradník by neotevřel úpravnější oblouk.

Kryphon uchopil vrahovu paži. Neviděli se, chtěl s ním tedy být v tichém dorozumivacím spojení.

Prošli otvorem a vdechli teplý, těžký vlhký vzduch. Slunce sem intenzivně pálo. Kryphon si prohlížel různorodost zeleně. Kokosové palmy s ořechy se vypínaly vysoko nad jejich hlavami, všude bujely exotické keře, divoké květy a víno visely v hustých šlahounech ze stromů. Slyšel štěbetání, švitoření a skřeky tropických ptáků, kteří se na ostrovech nevyskytovali. Muž pro sebe vytvořil dokonalé tropické prostředí. Mezi bohatstvím listnatých rostlin byly hladké kamenné cestičky. Pár po nich šel naprosto neslyšně.

Dokonce i na Kryphona to udělalo dojem. Mít absolutní kontrolu nad podnebím vyžadovalo značnou dávku moci a tento muž ji ovládal. Uprostřed ponurých lesů vytvořil exotickou zahradu.

Z keřů před nimi stoupalo šplouchání vody. Obešli je po okrouhlém chodníku a spatřili Annuwynu - čaroděje. Mág z Vysokého zámku byl štíhlý urostlý muž. Hubený obličej a hladce vyholená brada byly silné, rozhodné. Vystoupil z širokého jezírka na kameny a setřásl ze sebe vodu. Byl nahý, jeho tělo bylo opálené do tmavé hnědi.

Muž potřásl dlouhými černými vlasy a setřel si z obličeje kapky vody. Kráčel ladně kolem jezírka krokem statného vlka, pojednou se zastavil a usedl... na cosi. Jeho záda lehce podporovala neviditelná židle.

"Glynnis!" zavolal. "Chci víno."

"Hned, můj pane," odpověděl melodický hlas. Kryphon postřehl obrys mágova zámku, skrytého za jezírkem v husté zeleni.

Kryphon stiskl Razfallowův loket. O významu gesta nebylo pochyb. Čaroděj cítil závan, ale neslyšel žádnou známku míšencova pohybu.

Z domu přicházela hezká mladá dívka, oděná ne víc než její pán, a nesla sklenici, která se ve vlhkém vzduchu orosila. Blížila se k odpočívající postavě. Razfallow se tam dostal dřív. Mág snad vycítil nějaké znamení blízkého nepřítele, leč pozdě. Annuwynovy oči se vytřeštily, krk zrudl krví. Pod bradou zela dlouhá řezná rána.

Umírající muž se zmítal, jeho prsty se zoufale točily -ale nemohl už seslat kouzlo. Dívka vykřikla a upustila sklenici. Annuwyn padl nazad, jeho životní síla stříkala na kameny - a na vraha. Když krev vyznačila jeho neviditelný tvar, Razfallow se přikrčil a zavrčel. Viděl dívčiny vytřeštěné oči a jeho instinkt zvítězil. Se zamručením jí vrazil nůž do srdce.

Děvče se zapotácelo, tvář se stáhla údivem a dívka padla do jezírka. Voda zbarvená krví kolem ní zavířila a z porostu se zvedlo hejno křičících ptáků. Razfallow očistil ostří a vrátil se k čaroději. Odcházeli tiše z tropické zahrady, křoví jen zašramotilo a zavělo se za nimi.

A zahrada pomalu chladla.

Velká kupa peří ležela v květech s jedním křídlem nepřírozeně zkrouceným přes záda. Newt slétl k Robyn. Orel se pohnul a otočil - a rostl. Když se vedle ní usadil i lesní skřítek, ležela tu jako mladá žena. V ruce svírala runovou hůlku. Yazillicklik se pro ni opatrně natáhl a přidal ji ke svazku svých šípů. Zajistil ji, aby náhodou nevypadla.

Nehýbala se. Yazillicklik zasténal, když viděl, že jí z nosu teče krev, ale hrud' se jí pravidelně zvedala a klesala - žila.

Upokožené vrány kroužily zpět do korun stromů a lidské bytosti ani jejich společníků si nevšímalý.

"Robyn! P- probud' se, prosím!" nařikal zdrcený skřítek. Byl v cizí zemi, daleko od domova. Kdo mu pomůže? Rozrušeně usedl do větvi, kam se chtěla snést Robyn. Tykadla mu zvadle visela a usilovně přemýšlel.

Poblíž paseky postřehl pohyb - přicházeli nějakí muži! Byli to lovci, usoudil, oblečení v hnědé kůži a nesli luky. Napočítal jich šest.

"Newt! Pojd' sem! Sem nahoru!" křikl na dráčka poletujícího nad paloukem pár stop nad zemí. Newt zvědavě přiletěl.

"P- pohled!" šeptl skřítek.

"Spadl tady," volal jeden a ukazoval k místu, kde ležela Robyn. "Byl velký, třeba není mrtvý."

"S tím nepočítej," ozval se druhý, táhnoucí se unaveně vzadu.

Newt se skřítkem zůstal ve svém úkrytu na větvi a čekali, co tihle lidští tvorové udělají.

"No hrom a peklo!" zaklel vůdce, když se prodral vysokou trávou k Robyn. "Žena!"

"Je živá?" zeptal se jeho druh, který k němu došel.

"Je, ale nevím na jak dlouho."

"Vezmeme ji do Vysokého zámku. Třeba jí kněz pomůže. A lord O'Roarke se bude divit. Žena spadlá z nebe!"

"Přisahal bych, že to byl orel," pronesl vůdce, přehodil si Robyn přes ramena a vrátil se do lesa.

Obě kouzelné bytosti bzučely za nimi.

"Přeji ti mnoho štěstí," princ uchopil Finelleninu ruku. Stáli na křižovatce několika chodeb. Odtud bude řídit útok na duergary a lidé se vydají na podzemní pochod do Vysokého zámku. Mohli bezpečně projít, Finellen jim dala podrobnou mapu a popsala jim jeskyni blízko středu Dernallského lesa.

Trpasličí žena pohodila rameny. "Nebudu je moc potřebovat - může jich tam být jenom pár stovek. Takový duergar, jenž by se rovnal pravému trpaslíkovi, se ještě nenarodil." Hlas jí zvážněl. "Tvůj úkol je mnohem obtížnější než mlácení duergarů."

"Co - miníš sesazení krále?" Tristan se snažil o lehký tón, ale z hovorů s Alexejem se dost poučil. Pro budoucnost říše i jeho vlastní nebylo jiné řešení. Král a jeho Rada černé magie musí být odstraněni.

"My bychom s tím měli být hotovi za pár dní," řekla stydlivě. "Možná se stavíme a podíváme se, jak ti to jde."

"Tvoji pomoc vždycky uvítám," odvětil Tristan. "Půjdeme do Vysokého zámku, nevím na jak dlouho. Ale doufám, že tě zase brzo uvidím, má přítelkyně."

"No, teď mě čeká vyhrát bitvu," řekla hrubě. "Tak zmizni!" Obrátila se a rezolutně kráčela ke svému vojsku, jež zaujalo bojové formace hlouběji v jeskyni.

Ti tři se vydali pěšky na cestu. Alexej vypadal zdravěji. Dva dny svobody učinily zázraky, i když je strávil v podzemí. A když plánovali napadení krále, jeho vitalita neuvěřitelně vzrostla.

Tristan věděl, že mág a oni všichni budou v následujících dnech potřebovat každou špetku síly.

Ysalla, nejvyšší kněžka, nezůstala ve městě, když král svolával svoje bojovníky. Byla Baalovou kněžkou - svým způsobem stejně oddanou a nelitostnou jako Hobarth - a byla rozhodnutá provést příkazy svého boha.

Baal jí nařídil něco udělat a bez otázky to udělala. Neměla žádný nástroj, jenž by jí pomáhal jako Hobarthovi. Ale měla proti němu výhodu zástupů ochotných a oddaných služebníků. Nižších kněžík byly stovky a ty ji poslechnou jako ona poslouchá Baala.

A tak kněžky opouštěly Kressilacc, žluté tvary plující hladce od města proti návalu zelených příchozích. Píseň Hlubín je poháněla k jejich úkolům se stejnou naléhavostí, s jakou svolávala bojovníky sahuaginů k jejich vlastním.

Žluté kněžky, skvěle ozdobené zlatými a stříbrnými cetka-mi, proplouly svou cestou podél moře Moonshae, úžinami mezi ostrovy a dokonce i Neprozkoumaným mořem. Tady hledaly vraky lodí. Daleko v moři objevily osamělé lodi, kolem obzvláště nebezpečných bodů, úskalí a mělčin našly rozlehlá vodní pohřebiště.

Ysalla doprovázená asi tuctem nejvěrnějších směřovala k míšni nedaleko Kressilaccu, místu, jež sahuagini často navštěvovali. Zde se potopil škuner Seveřanů a calishitská galeona, stále vklíněné do sebe po válečném střetu. Poklady byly dávno odneseny - přinejmenším kovové poklady.

Nyní však Ysalla hledala jiný druh pokladu. Postoupila k tělu Seveřana, zmrzlého ve smrti na mořském dně. Mužovy žluté vlasy a vousy mávaly kolem nafouklého, změněného obličje. Jeho oči - vyhledávanou pochoutku - dávno

snědly sahuaginské děti.

Nejvyšší kněžka seslala kouzlo. Její hlas klapal a skřípal hlubokou vodou a tělo se pohnulo a vstalo. Víčka mrtvých očních důlků se otevřela a nohy v holínkách neohrabaně hledaly záchyt na písčitém dně. Stál před kněžkou a čekal.

Ysalla a její kněžky volaly utopence jednoho po druhém do zdání života, nebo aspoň oživení. Seveřané a Calishité následovali v pomalém, neohrabaném pochodu ke Kressilaccu.

Ve všech mořích Moonshae a kolem ostrovů kněžky sahuaginů povolaly utopené námořníky a další armáda smrti - mrtví z moří - byla připravená.

17 Návrat do Vysokého zámku

POZDĚ ODPOLEDNE VLETĚL DO DVEŘÍ DEVin, celý brunátný a lapající po dechu. Padl do jídla a Fiona s Pawldem leknutím nadskočili. Canthus hleděl ke dveřím a vrčel s naježeným hřbetem.

Venku byl klid. Pawldo hladil zježené chlupy a Canthus se trochu uklidnil. Sedl si, ale jeho oči a nos zůstaly přibité na dveře.

Devin byl schopen konečně promluvit. "Nechtěl jsem vás vyděsit, ale mám pro vás naléhavou zprávu."

"Co je?" Pawldovy nervy byly vypjaté do krajnosti. Tristan s Darythem vešli před několika dny do Caer Callidyrro a od té doby o nich nevěděli.

"Král nařídil všeobecné shromáždění Rudé gardy. Posádky z celého království byly odvolané a shromažďují se v Callidyrro."

"Proč? Nemáte víc informací?" Zpráva potvrzovala Pawldovy nejhorší obavy.

"Řeči - snad nadějně. Říká se, že se král bojí uzurpátora, který byl donedávna vězněn v králově vězení. A uprchl."

"Tristan a Daryth?"

"Doufám," řekl DeVin. "Mohou to být oni, nebo možná nikdo. Mohou to být prázdné tlachy."

"A ještě se prý v Dernallském lese schází armáda povstalců. Král věří, že země je připravená vybuchnout do občanské války."

"No, a není?" podotkla Fiona.

Canthus skočil na nohy a hluboce vrčel. Pawldo opatrně záclonou nahlédl do ulice. Nohy se mu téměř podlomily.

"Obři!" zašeptal, celý bledý. "Jdou ke dveřím!"

Devin zesinal a v beznaději padl do židle. V příštím okamžiku vyskočil. "Tudy," šeptl, uchopil Fionu za ruku, trhl padacími dveřmi. Postrčil ji ze strmých schodů, ale dole dopadla svižně na nohy. Klekl si, obličej skloněný k Pawldovi.

"Utečte z města. Jděte do Vysokého zámku - dejte zprávu O'Roarkovi a jeho armádě. Honem!"

"Pojďte také!" naléhal půlčik a stiskl dlaněmi Devinovu ruku. "Dokážeme to!"

"Ne," odmítl netrpělivě. "Víš, že jsem tady, asi mne sledovali. Nepřestanou hledat, dokud mne nenajdou. To vám dá malý předstih. Jděte!"

Pawldo se vztekal, ač věděl, že Devin má pravdu. Pobídl Canthuse a velký pes skočil do otvoru. Půlčik vlezl za ním a dveře nad ním zapadly, když se vstupní dveře třísťily pod úderý obřích kyjů.

Fiona strnula v šoku. "Kde je otec?"

"On... zůstal. Řekl, že je to naše jediná možnost, jak uprchnout. Pojďme!"

"Ne! Neopustím ho!" Přiskočila ke schodům.

Pawldo ji pevně přidržel a Fiona se zastavila.

Shora slyšeli vrčení a Devinův rozčilený hlas, výkřik bolesti následovaný smíchem obrů.

Fiona se hluboce škytavě rozplakala. Pawldo ji svíral v jakémsi objetí a v duchu proklínal žoldáckou surovost. Nevěděl, jak by ji utěšil, a tak stál a nechal ji plakat. Konečně si osušila oči a zvedla hlavu. Brada vypadala rozhodně, ale z očí jí hleděla bolest.

"Tudy," řekla tiše.

Vedla ho do zadní části skřýše k dřevěné zdi z hrubě opracované sukovité borovice. Protáhla ruku jednou dírou po suku, něco otočila a dveře vedoucí do úzké chodbičky se odsunuly.

"Naše tajná úniková cesta." Pochodeň, křesadlo a ocílka ležely hned u dveří. Jak se zavřely, vykřesala jiskru a pochodeň zapálila.

Děvče šlo vpředu, Canthus poslední. Několik minut pokračovali nízkým tunelem. Fiona potom zpomalila, podala světlo Pawldovi a lezla po čtyřech bez ohledu na bláto, které se jí lepilo na oděv.

Pawldo slyšel, jak heká námahou, a na tváři ucítil závan mokrého chladného vzduchu. Zvedla dvířka do nějaké spojující chodby.

"Je to mořský kanál," řekla a posvítla dolů do velké kulaté roury. Na dně se leskly kaluže a jezírka vody. Fiona se spustila dolů první, a když dopadla, ozval se mlaskavý zvuk. Pawldo a pes následovali. Dívka převzala pochodeň a rychle kráčela vpřed. Konečně viděli konec tunelu a za ním se v časném šeru třpytila zátoka. Fiona zhasla pochodeň a opatrně postupovali k východu. Dvacet stop pod nimi se k pobřeží valily zelené vlny. Roura končila ve stěně vysoké zdi! Půlčík hleděl vzhůru a nemohl odhadnout, jak je vysoká. Dostat se nahoru bylo vyloučené.

Vodou chlazený kámen byl pokrytý slizkými chaluhami a mechem. Jen mocným skokem do dálky mohli doufat, že se vyhnou skále dole u zdi.

"Umíš plavat?" zeptal se Pawldo.

"Umím. Otázkou zůstává, jestli nezmrzne, než doplaveme ke břehu."

"Odpověď je prostá," pokrčil rameny půlčík. Skočil a padl do mírných vln. Voda ho uhodila chladem, a jak stoupal na povrch, slyšel pád Fiony a Canthuse. Děvče začalo plavat silnými tempy podél pobřeží. Pawldo v šeru moc neviděl, ale cítil, že se vzdalují od přístavu. Tělo mu křehlo.

"Přinesli ji dnes večer," vyprávěl Evan nad džbánkem piva, který mu Kryphon nabídl. "Cassidy viděl něco padat a přísahá, že to byl orel, kterého napadly vrány, jak už to dělávají."

Ale pak si jde pro jeho peří a orel tam není. Leží tam nějaká potlučená, krvácející žena." Evan věřil, že vzbudí posluchačův zájem.

Mág se opřel dozadu a díval se na Evana mírně pobaveně. "Pohádky," zasmál se, aby zakryl zvědavost. "Ten muž určitě pil."

"Žádná pohádka! A stalo se to i dřív, druidové takové věci dělají pořád, že se změní v ptáky či co."

"Neříkejte! Tato žena je druidka?" Kryphon vřel zvědavostí. Druidka na Alaronu?

Bandita potřásl hlavou. "Kdo ví? Ale Cassidy má nejlepší oči a uši, co jsem kdy poznal." Evan snížil hlas. "Povídal, že někdo zabil Annuwyna."

"Toho kouzelníka z Vysokého zámku?"

"Toho." Evanův hlas zvážněl. "Jeho ztráta pro nás znamená velkou ránu, o tom není pochyb. Někdo ho zabil v zahradě, za denního světla!"

"Ale jistě máte jiné statné obránce. Zmínil jste se o knězi, jak se jmenoval?"

"Vaughn Burne. Ten muž je roven stovce vojáků, to je jisté!"

"Kde ten kněz může být? Doufám, že je v bezpečí."

"Žádný strach. Stará se o to létající děvče. Přimo dolů ulicí." Evan znalecky nadechl, když dopil své pivo, a objednal další.

"Slyšel jsem, že ji vzali do hostince 'U černého dubu'," dodal Evan. "Mají hezké, pohodlné pokoje."

Kryphon položil na stůl zlatou minci - dost, aby hasila Evanovu žízeň po zbytek večera a i pak mu něco zbylo. Poklepal mu na rameno. "Musím na chvíli odejít. Zůstaňte tady a mějte se dobře!"

Evan se opile zasmál a zvedl minci. Ani nepostřehl, že Kryphon odchází od stolu.

Mág opustil výčep a vystoupil do svého pokoje. Našel tam Doric nataženou pohodlně v jeho posteli a na sobě měla jen pásek.

"Musím vyhledat kněze," prohlásil suše, ignoruje její žádostivý pohled. Během dní, co byli stále spolu, byl vpravdě unavený tím, jak ho neustále pronásledovala, nedávajíc mu chvíli klidu. Zprvu to bylo příjemné zpestření jeho poslání. Teď si přál, aby ji mohl poslat zpátky do Caer Callidyrru.

"Vezmi mě s sebou," našpulila rty, když viděla jeho nezájem.

"Ne, tohle udělám sám. Až ho najdu, nechám tě, abys mi pomohla s jeho odstraněním."

"Zůstaň se mnou alespoň na chvíli," prosila a otočila se k němu. Pohled na její hubené tělo a propadlé tváře ho odpuzoval, jeho oči nemohly nechat zastřít.

"Tak si jdi!" ječela. Zvedla jednu holínku a hodila ji po něm; bouchla do dveří, které za sebou stačil zavřít.

Hostinec 'U černého dubu' našel snadno. Byl rozsáhlý, s dveřníkem u vchodu a červeným kobercem na podlaze prostorné hlavní místnosti. Dřevěné stěny a stropní trámy byly vyhlazené do lesku a stoly a židle byly umně vyřezávané, dovezené z Annishe či Hlubiny.

Sluha ho uvedl ke stolu poblíž krbu a číšnice v červeno-černém, hluboce vystříženém oděvu se ptala po jeho přání. Její plné, oblé tělo - pravý opak Doric - ho zaujalo a sledoval ji celou cestu nazpět k výčepu. Potom si prohlížel interiér.

V tiché, elegantní místnosti sedělo asi tucet hostů, většinou páry. Vzadu byl částečně oddělený příchod ke schodišti. Hlavní vchod a dveře do kuchyně byly jedinými východy.

Číšnice mu přinesla víno. "Rád bych viděl jeden z vašich pokojů. Uvažuji, že bych tu zůstal," oslovil ji.

Pohodila rameny - co jí bylo po tom, kde zůstane? A nelíbily se jí oči, jimiž se na ni díval. "Jsou nahoře," řekla a rychle se věnovala jinému zákazníkovi.

Kryphon dopil víno několika hlty a šel ke schodišti. I to odpovídalo elegancí hlavní místnosti - stejný červený koberec kryl podlahu a okrasné sloupky z vyřezávaného dubu lemovaly schody.

Vyšel po nich nahoru a byl v krátké chodbě. Na každé straně byly troje dveře. Otevřel první, pokoj byl prázdný. U druhých slyšel tichý hovor dvou mužů. Přesl k třetím, kde neslyšel nic. Obezřetně stiskl kliku, dveře byly zamčené.

"Eriath garax," pronesl měkce, mávl rukou a zaklepal. Dveře se otevřely. V hluboké péřové posteli se posadila vyděšená mladá žena. Dlouhé černé vlasy měla neupravené a obličej měla samý škrábanec a podlitinu. Její krása však byla nepopíratelná.

"Kdo jste?" zašeptala. Pravé oko bylo oteklé, zavřené. "Promiňte mi - zmýlil jsem si pokoj." Obočí se mu stáhlo soucitem. "Jste v pořádku?"

Postoupil do dveří a ona se ve strachu přitiskla k polštáři. "Ano, jsem! Odejděte, prosím!"

Kryphon si pohrával s nápadem, že by ji mohl na místě zabít, ale zasmál se mu. I kdyby byla druidka, v tomhle stavu určitě nebyla žádnou hrozbou. Rozhodl se, že mu poslouží jinak, mnohem lépe.

Sousední dveře se otevřely a dva muži vešli do chodby. Upřeně se na něho podívali, jak stojí ve dveřích dívčina pokoje, než šli ke schodům.

"Promiňte." Kryphon se uklonil, couvl do chodby a zavřel je. Proklínal muže, kteří ho viděli - nemohl si dovolit, aby na sebe upozornil - obzvláště, kdyby se druidce stalo něco nepatřičného.

Já dovedu být trpělivý, řekl si Kryphon. Byl si jistý, že druidka tu nějaký čas zůstane.

Vždyť ona do zítřka vydrží.

Černě oděné postavy vířily kolem ní, klovaly ji ostrými zobáky a drásaly zahnutými drápy. Robyn cítila, jak jí praská kůže, jak jí rvou z těla. Cítila, že umírá.

A pak se celá propocená vzbudila z noční mýry. Napřed si ulehčené oddechla. Potom se otevřely dveře. Zalykala se pohledem na vysokého vousatého muže, jenž stál a hleděl na ni. Nebyla pouze polekaná, byla vyděšená. Byla si jistá, že Vaughn Burne dveře zamkl, když odcházel.

Muž něco řekl, ona mu odpověděla a celou tu dobu děs v jejích prsou narůstal. Chtěla křičet. Na první pohled vypadal obyčejně, ale v jeho očích byla hrozba.

Potom zavřel dveře a byl pryč. Vyskočila z postele a otočila klíč, aby se cítila v bezpečí. Pak se vrhla do ochrany pokrývek.

Dlouho setrvala v meditacích, než se uklidnila. Dovolávala se Matky země, aby ji utěšila, ale její moc byla slabá. Konečně ze svého těla vypudila napětí a upadla do hlubokého, bezesného spánku.

Nevnímala neviditelného skřítku sedícího na pelesti. Yazillicklik byl rád, že se probrala, ale nechtěl ji rušit. Hlídal ji, když zase usnula.

"Našel jsi ji?" zeptala se Doric.

Kryphon pokrčil rameny. "Našel jsem starou, sotva živou babu; ta nestála za zabití. Toho kněze musíme najít!"

Štíhlá žena rozčarovane přikývla. Vtom ji něco napadlo.

Sedla si a kradmo zkoumala čarodějův obličej.

On jí lhal!

Ted' měla jistotu, že měl o druidku větší zájem, než přiznal. Snad ji už zabil a připravil ji tak o její radost? Ne, řekla si, přemýšlí, jako by něco chtěl. Jako by chtěl... tu druidku!

Výbuchla v ní vlna žárlivosti a skoro vytáhla dýku a vrazila ji Kryphonovi do srdce, ale ovládla se.

"Co je? Něco není v pořádku?" zeptal se kouzelník.

"Cítím se...nemocná," odvětila, aby zamaskovala svůj vztek. Bodne dýku do srdce, ale nebude Kryphonovo.

"Nechceš si jít lehnout?" nabídl.

"Můžeš najít kněze beze mne?" ptala se vábivě.

"Určitě! Dnes sháním informace. Až přijde čas jednat, přijdu pro tebe."

"Dobře. Počkám tady." Stiskla mu nohu, ignorujíc jeho otrávený výraz. Už se těšila, jak ho podvede.

"Najdu jeho kapli. Dřív či později se tam musí vrátit," řekl Kryphon a odešel.

Doric několik minut čekala, víc nemohla snést. Vstala, opustila hostinec a vyšla do temné ulice v radostném očekávání krve. Dotkla se tenké dýky a kráčela čile k zadní straně hostince 'U černého dubu'.

"Lord O'Roarke vás žádá, zda byste se k němu v jídelně nepřipojili." řekl strážce Tristanovi, Darythovi a Alexejovi. Přišli do Vysokého zámku sotva před hodinou. Pán banditů nemámil čas a poslal pro ně. Jejich putování spleť jeskyní bylo namáhavé, únavné a bezpečné. Finellenina mapa byla naprosto přesná, do Vysokého zámku dorazili za dva dny.

O'Roarke a Pontswain seděli vedle sebe u stolu naloženého masem, chleby a sýry. "Buďte vítáni," zdravil zrzavý bandita.

Pontswain chladně kývl s udiveně zvednutým obočím, jako by žasl, že se vrátili. "Půlčik?" otázal se stručně, sotva usedli.

Tristan je zpravil o příchodu do města a do pevnosti, o zatčení a úniku, o Pawldovi, jehož z nutnosti museli nechat na místě. Představil Alexeje a popsal, kdy se k nim připojil.

"Kouzelník Rady?" zamračil se lord. "Proč jste se ocitl ve vězení?"

Alexej mu pohlédl do očí. "Cesty mého bývalého pána a moje se rozcházejí," řekl věčně. "Přisahal jsem, že udělám cokoli, abych ho zničil - třeba se vám budu hodit."

"Bez něho bychom byli neunikli," vysvětlil princ. "Znal tajný tunel z hradu a jeho kouzlo létání nás v jeskyni zachránilo - " Tristan se odmlčel, nikdo to nepostřehl. Jeho vlastní slova se mu bez ustání vracela, i když se hladově sytil.

'Bude létat nad zemí, i když dlí v jejích hlubinách.'

Každé slovo proroctví královny Allisynn mu procházelo myslí. Mínilo proroctví jeho samého? Ne, připomněl si, jeho jméno bude Cymrych. Tato shoda byla zvláštní, hluboce znepokojivá. Prinutil se vnímat přítomnost a slyšel O'Roarkův příkaz, aby zavolali kněze Vaughna Burna.

"A copak řekl náš pan král? Mimo jeho rozrušení nad vaším zmizením?" zeptal se Hugh.

"Bojí se o svou korunu," pravil princ. "Jemu skutečně někdo navykládal, že jsem přišel jen proto, abych se o ni ucházel."

"Je to pravda?" zeptal se O'Roarke s hrubou otevřeností.

"Ovšemže ne!" Tristanovo popření bylo trochu násilné.

"Co hodláte dělat?" vyzvídal Pontswain.

"Folkové s těmito muži jako vůdci nemohou přežít! Vládu krále ukončím - i kdybych ho musel zabít!"

"Věděl jsem, že jste blázen," usklíbl se Pontswain.

"Jakou máme volbu - jít zpátky do Caer Callidyrnu a čekat na další bandu vrahů? Nebo zůstat tady a čekat, až naše přítomnost krále unaví a pošle na nás vojsko a své čaroděje?"

"Bojovali jsme s nimi dřív - a odrazíme je zas!" štěkl lord.

"Nic si nenamlouvejte," řekl princ. "Kdyby byl útok správně řízený, nemáte šanci!"

"Pořád je lepší než vaše. Povstat proti králi? A s čím?" prskal O'Roarke.

"S vaší pomocí," snížil princ hlas a pevně pokračoval: "Pontswaine, kdybyste se vrátil do Corwellu a svolal lordy, mohli bychom tu mít armádu začátkem podzimu. Lorde O'Roarku, shromážděte muže a vyzvěte krále! Slibuji vám, že se ostatní lordi připojí."

"Jakým právem, posíláte mé muže do této války?" zařval O'Roarke a vyskočil od stolu. "To nikdy neudělám!" Princ viděl v jeho tváři neznámý výraz. Nebyl to hněv či zrada. Byl to strach.

"Já také ne!" otočil se k princovi Pontswain.

Ten v očích strach neměl - pouze klidné uspokojení ze zmařeného plánu.

Ke stolu přistoupil malý šedovlasý muž v prostém hávu. Jeho tonzura byla stejně hladce vyholená jako jeho brada.

"Toto je náš kněz, Vaughn Burne," představil ho O'Roarke Alexejovi a potom ho oslovil: "Patriarcho, doufám, že snad pomůžete tomuhle muži. Mým přátelům prokázal velké služby, a jak sám vidíte, v rukou našich nepřátel hodně trpěl."

"Vynasnažím se," odvětil kněz s úsměvem. "Vléčení je moc Chauntey nejsilnější."

"Och, a jak se daří našemu krásnému hostovi?" "Odpovídá. Bude žít. Má úžasnou ozdravovací sílu." "Co o ní víte?" vyptával se Hugh se zájmem. "Je druidka, jak jste předpokládal. Zřejmě sem přiletěla z Gwynnethu v podobě orla."

Tristan naslouchal hovoru s rostoucím vzrušením. "Rád bych se s ní setkal. Řekla vám své jméno?" "Ne, byla velice slabá. Ale i tak," kněz se usmál, "musí být velice krásná. A mladá; má dlouhé vlasy černé jak havran."

Tristan vyletěl ze židle. "Musím ji vidět! Kde je?"

Finellen proklínala podzemní omezené prostory, které jí zabránily postavit do boje naráz všechny tři setniny. Duergarové si své hnízdo vybrali dobře. Mělo tři vchody, a všechny vysoce riskantní. Dosud se nikomu z jejich zvědů nepodařilo vniknout dovnitř a porozhlédnout se.

Podle postavení vchodů mohli zhruba velikost místa odhadnout. Finellen usoudila, že neobsahuje víc než tři sta duergarů - a to jí zaručovalo, že jejich tři sta bojovníků s nimi nebude mít moc práce.

Hnízdo duergarů tvořil komplex centrálních jeskyní, obklopených úzkými tunely. V jednom tunelu blokovala přístup hluboká propast a ve dvou druhých bylo nutno šplhat do příkrého svahu, aby se dostali k jejich opevnění. Rozmístila vojsko po jedné setnině u každého vchodu.

Trubky zavěštěly k útoku a páteří jí proběhl záchvěv. Každá setnina hřměla do útoku a slyšela nárazy ocele všemi třemi jeskyněmi. Ač tuto nutnost chápala, proklínala odpovědnost, pro kterou se nemohla boje zúčastnit, a stála tedy s několika posly na křižovatce chodeb. Bylo dost obtížné kontrolovat rozdělené formace v jakékoli bitvě, ale v podzemním konfliktu jako tento byl přímý dohled nemožný. Proto musela čekat právě zde na zprávy o postupu či ústupu každé setniny, aby mohla převelet posily tam, kde jich bylo třeba.

Ozvuky bitvy slábly - dobré znamení, jež napovídalo, že trpaslíci překročili počáteční zábrany ve všech tunelech. Celou dlouhou hodinu Finellen slyšela jen málo a začínala doufat, že boj byl vyhraný.

Potom se hluk narážející oceli stával zřetelnější. A byl stále silnější. Nyní byly slyšet výkřiky raněných a ječivý bitevní řev duergarů ze všech stran. Nebylo pochyb, co se dělo.

Její vojsko bylo donuceno k ústupu.

Robyn nemohla spát. Představy černých ptáků s ostrými zobáky ji týraly pokaždé, když zavřela oči.

"Robyn?"

"Yazillickliku? Kde jsi?" Rozhlédla se kolem.

"Ach, to jsem rád, že jsi vzhůru," zvolal skřítek a zviditelnil se. Seděl na pelesti v nohách velkého lůžka. "Tolik jsem se o tebe báł, Robyn. Ti muži tě sem nesli a já je nemohl zastavit. Doufal jsem jen, že ti pomohou. Myslím, že ti pomohli. Pomohli?"

Zvedla ruku k protestu, ale i tak se musela usmát. "Díky, že jsi u mne zůstal. Kde je Newt?"

"J -jídlo! Šel sehnat něco k jídlu!"

"Budeme rádi, když přinese něco víc než kosti," vzdechla druidka, uklidněná přítomností dvou přátel na tomto cizím místě. Potom se hlasitě rozesmála - za oknem se třepetal Newt ve vyčerpávající snaze udržet velkou pečenou kýtu a neztratit výšku.

Otevřela okno, převzala od dráčka maso a ten se zhroutil na postel. "Pane! Ten kuchař je ale morous! To byste nevěřili, čím po mně házel, když jsem ho nijak neobtěžoval, jenom jsem si bral večeři!" Drak se uchechtl. "Ale já jsem se o něho postaral - měli byste vidět jeho obličej, když jsem použil své kouzlo!"

"Copak jsi udělal?" ptala se Robyn poněkud rozčileně.

"Vypadalo to, jako by ze všeho jeho masa lezli červi. Byl z toho celý pryč! Byla to děsná sranda! Nemohli bychom jít teď domů? Nebo najít Tristana či vůbec něco? Nudím se!"

"N-Newte! Nech Robyn odpočívát!" řekl skřítek přísně.

"Obávám se, že skutečně musím chvíli odpočívát, než za ním půjdeme," řekla druidka a ulehla do postele. "Ale vy -i-..."

Robyn se zastavil dech, když otevřeným oknem vletěl dovnitř černý stín. Bílý obličej se na ni šklebil jako jeden z těch nemrtvých kostlivců. Jenže oči tohoto zjevem byly živé a rudé rty rozevřené v kruté radosti. Ta postava v černém hávu byla žena, která se vrhla na dívčin obličej. Robyn v letu zahlédla hubené, kostnaté ruce a divoké černé oči. Ale nejvíc vnímala ocelovou dýku, vztaženou jako dráp k jejímu srdci. Zoufale sáhla po polštáři a přikrčila se pod něj. Žena bodla a z rozpárané sypkoviny vylétělo peří.

Druidka využila setrvačné síly jejího letu. Když nad ní letěla, kopla ji vši silou do břicha. Žena narazila do zdi. Robyn odhodila přikrývku a vyskočila na nohy.

Žena vztyčila dýku a její dlouhé zuby se zableskly v ohavné grimase. Newt se mihl přes pokoj a na ženině tváři zůstaly krvácející stopy jeho drápů. Skřítek tasil svou stříbrnou dýku a vrhl se do rvačky. Žena se se zvířecím skřekem otočila k dráčkovi.

"Sheerath, drake!" sykla a ukázala. Proud jakéhosi materiálu jí vystřelil z prstu, omotal se kolem Newta, lnul k němu a pohřbil i skřítku. Oba byli pevně stažení lepkavou pavoučí sítí.

Čarodějka! Přihrbně se k ní kradla - syčela jako vztekklá kočka a výhružně mávla dýkou.

"Centhius, heerith!" pronesla měkce Robyn. Čepel dýky se rudě rozžhavila. S výhružným syknutím bolesti žena zbraň pustila.

"Magnus, stryke!" ječela. Z nataženého prstu vytryskl šíp světla, uhořel Robyn do prsou a vpálil se jí do kůže. Tělem druidky proudila bolest, když druhá a třetí kouzelná střela praskla do krvácejících prsou. Síla nárazu ji hodila na venkovní zeď pokoje. Robyn se těžce opřela o okno, čarodějka stála zády ke dveřím. Newt a skřítek zápasili s pouty sítě zcela bezvýsledně. Robyn opouštěly síly a krev jí stékala po předku košile. Slabě potrásla hlavou, když žena vytáhla z kapsy hávu maličkou kouli. Zápach síry prostoupil ovzduší.

"Pyrax, surrass histar!" řekla čarodějka nadutě. Oči jí jiskřily. Koule pojednou vybuchla v plameny, letíc líně k Robyn.

Síra? Oheň magie! Robyn zvedla ruce k obličejí a potom je spustila podél těla.

"Ochranu, Matko - " Než mohla dokončit rituál, zvedly se kolem ní oranžové plameny a zahalil ji oheň. Ohnivá koule zažehla polovinu pokoje, vlnila se ven oknem a ozářila noc. Doric stála na druhé straně a chechtala se, když oheň - daleko žhavější než obyčejný - ničil postel, zdi a podlahu. Robyn za jasným centrem exploze nebylo vidět.

Avšak nyní se kouzelníci rozšířily oči - její nepřítelkyně vystoupila ze žáru. Robynina bohyně vyslechla její prosbu o ochranu a obklopila ji chladným obalem, zadržujícím síly černé magie.

Doric úžasem spadla brada. Druidka přišla blíž a zuřivost žhnoucí v jejích očích předčila i nepřírozený žár ohnivě koule.

Robyn uchopila krk čarodějky rukama, které namáhavě práce v háji zmozolnatěla a ztužila. Sevřela jej víc a cítila, jak se hrtan pod jejím mocným stiskem stahuje. Její síla byla daleko větší než síla této křehké ženy - neboť moc Doric k terorizování a ničení vycházela pouze z magie.

Robyn pojednou věděla, že chce, aby tato čarodějka magií zemřela - a nesla si až do hrobu konečnou lekci bohyniny moci. Robyn měla zařikání pro hojení, a jestliže jeho slova obrátí, obrátí se i jeho účinek.

"Matri, terratyl - mrack," zavrčela a uvolnila sevření. Cítila, jak se ženin krk stočil, napjal a potom konečně praskl.

Čarodějka byla mrtvá.

Tristan pádl k budově, jejíž stranu pohlcovaly plameny. Hosté v panice skákali z oken a cpali se ven dveřmi, aby si před zuřícím živlem zachránili životy.

Tristan se zoufale dral proti mase lidí do hlavní místnosti. Skákal vzhůru přes čtyři schody do chodby naplněné kouřem. Dveře jednoho pokoje se rozlétly a kdosi vklopýtal do haly s rancem pod paží. Odvracela tvář od vířících mračen dýmu, leč v dlouhých ebenově černých vlasech se nemohl mýlit.

"Robyn," lapal Tristan po dechu, pokročil a vzal ji do náruče. Nevěřic svým očím hleděla na něho. Měla začouzený

obličej plný modřin a škrábanců, a přece nebyla nikdy krásnější.

Objal ji kolem ramen a pomáhal jí ke schodům. V ranci objevil Newta, zamotaného do jakýchsi podivných vláken silné pavučiny, a měl dojem, že je tam ještě něco. Robyn se o něho opřela a on ji vedl schodištěm ven z hostince. Chtěla odložit Newta a obejmout ho. Nemohla se osvobodit - princ také tahal za nařikající oběti ve snaze zbavit je jejich lepkavého povlaku.

"Robyn, ty jsi tady!" pronesl omámeně.

Usmála se na něho zaslzenýma očima. Ještě jednou se bezvýsledně pokusil zbavit ji Newta, ale musel to vzdát. Objal ji i s oběma nešťastníky a přitiskl své rty na její. Tiskla ho k sobě a zcela ignorovala davu lidí, které se seběhly k podívané na požár.

Bohyně viděla Baalův zjev vyvstávat na horizontu světa. Cítila bolestný dopad jeho kroků, jak se jeho přítomnost blížila.

Ty pocity však byly tupé, sotva znatelné. Většinu své moci vyčerpala snahou ochránit druidy - uspěla pouze částečně. Druidové z údolí Myrloch nebyli mrtví, ale byli úplně bezmocní. Neviděli, necítili, zůstávali uvěznění v kamenu, čekající záchranu nebo zánik.

Baalův zjev se nad beznadějí Matky země radostně šklebil. Z jeho pohledu se věci vyvíjely věru skvěle.

Pod vedením Hobartha a s pomocí srdce Kazgorotha armáda nemrtvých dosáhla víc, než v co doufal. Nejen že měl v níkou Měsíční studnu v údolí, ale druidové se sami bláhově obětovali ve snaze ji zachránit.

Pod vedením oddané kněžky shromažďovali sahuagini impozantní vojsko zkázy. Probuzení věrnými kněžkami budou mrtví z moře další armádou vrženou proti ostrovům Moonshae. I jeho nevědomý sluha na Alaronu - Cyndre - jednal dle Baalova přání. Jeho cesta, ať dopadne jakkoliv, určitě přinese Baalově věci víc mrtvých těl.

Baal se pootočil a všiml si nové vojenské síly. Liboval si v zabíjení ve všech způsobech a podzemní bitva mezi trpaslíky ho těšila. Trochu ho překvapilo, když se tmaví trpaslíci rojili ve stále rostoucím počtu, až jejich nesmírné hordy vyrazily do podzemí, ohrožující vše, co jim přišlo do cesty.

Tmaví trpaslíci byli vojáci jiných ďábelských bohů. Baal se jejich knězi ani nemohl dopočítat. Byli krvežízniví a bylo jich hodně.

Baal se domníval, že najde způsob, jakým by mu hráli do ruky.

18 Bitky

CANTHUS VAROVNĚ ZAVRČEL A PAWLDO Nečekal na ověření psova podezření. "Dolů, skryj se!" sykl. Fiona už skočila do blátivého příkopu. Plácl sebou do úkrytu a cítil vlkodava vedle sebe.

Hřmící kopyta zabušila a po cestě cválal zástup mužů. Pulčik vtiskl tvář do bláta. Trvalo celou věčnost, než přejeli. Pak se vyškrábali ven celí prokřehlí a bylo jim bídně.

"Přála bych si koně!" hádávala Fiona. Mladá dívka byla den ode dne vzteklejší. Proklínala krále i obry a stěžovala si na jejich vlastní situaci. "Nohy mám uchozené až po kolena!"

Pawldo hleděl za jezdci a přikývl. "Tohle to opravdu přesně potvrzuje. Jedou určitě do Vysokého zámku."

Tři noci byli na cestě k lesu, dny trávili ukrytí ve stodolách nebo kůlnách a pokračovali po setmění. Byli hladoví, prochladlí a unavení. Nebezpečí číhalo kdekoliv, jezdci Rudé gardy byli venku v plné síle. Někteří patrolovali na venkově, ale většina jich jela k lesu do Vysokého zámku.

Šlapali celou noc a dosáhli okraje lesa před svítáním. "Pojďme dál," navrhl Pawldo. "Do večera můžeme být ve Vysokém zámku."

Zastavili se u studánky čisté vody, napili se a snědli kus chleba, který Pawldo kdesi ukradl. A vydali se dál.

Král se vzbudil s postrašeným výkřikem. Kočár pod ním poskočil a král se kousl do jazyku. Kde je? Co se děje? Postrčil korunu Ostrovů, jež mu sklouzla přes oči. Odpolední slunce pronikalo červenými záclonkami a ozařovalo satén rudou barvou krve. Přes čalouněné sedadlo a kupu kožešin cítil tvrdé nepoddajné dřevo. V prostorném kočáru bylo místo pro tučt lidí, leč král Carrathal v něm seděl sám.

Ach, ano, připomněl si: Válka.

Odtáhl záclonku a vyklonil se ven. Před šesti koňmi, táhnoucími královský kočár viděl nekonečné zástupy setnin Rudé gardy. Počasí bylo našťastí vlhké a chladné, takže cesty nebyly plné prachu.

Kočár se pojednou naklonil a král se ohlédl - na Cyndra. Před vteřinou tam nebyl a jeho náhlý příchod přivedl

monarchovo srdce do zběsilého tlukotu.

"Nu?" Král Carrathal se nesnažil skrývat rozmrzelost.

"Zásoby dostaneme na území Bounty."

"Dobře. Musel jste..." král pohlédl stranou.

"Ne. Zdá se, že zpráva o panství Lehigh se rychle rozšířila. Pochybuji, že některý z lordů teď bude váhat poskytnout vám královský podíl."

Krále novina nijak nepotěšila. Na svědomí mu těžce doléhala zkáza celého panství, již se s gustem ujali jeho' obři. Jistě, když to kouzelník navrhl, znělo to jako dobrý nápad. Od té doby jim lordi nedělali žádné potíže. V kterékoli vesnici se utábořili, poskytlí ochotně jídlo a pití.

Armádní sbory pokračovaly v pochodu přes centrální rovinu Alaronu. V čele těžce našlapovala brigáda obrů. Boky sborů chránili jezdcí, jejich rudé pláště byly viditelné na míle daleko. Za vojskem jelo několik vozů s proviantem a za nimi se kulil královský kočár. A úplně vzadu, víc než půl míle za ním, hřmotil další, větší kočár.

Tento táhlo osm párů černých koní. V něm cestoval Talraw, Wertram a Kerianowa - zbytek Rady Sedmi. A také Cyndre.

Většinu noci strávili spolu, držíce jeden druhého, a nemohli se na sebe vynadávat. Slibovali a přísahali a vyměňovali si vzpomínky na bolest z odloučení; bylo jim dobře, velice se navzájem potřebovali.

Tristan stále nemohl uvěřit, že Robyn je s ním ve Vysokém zámku. Neviděl ji celý rok, toužil po ní den po dni a pak se objeví v tomto tajném městě daleko od domova - zdálo se to nemožné.

Teplo jejího těla a světlo jejího úsměvu však potvrzovaly, že je to pravda. Vyprávěla mu, že přišla, protože se o něho bála. Tristan s úctou naslouchal jejímu popisu ženy v jezírku a slovům, jimiž ji varovala.

Princ jí řekl o jeho otci - jejich otci - a utěšoval ji, když pro krále plakala. Vzpomněl cestu do Callidyrru a jeho rozhodnutí s králem bojovat; a proroctví a pochybnosti o jeho významu. Uzavřel Pontswainovým a O'Roarkovým odmítnutím se k němu připojit.

Ona mu na- oplátku popsala její vlastní mŕru smrti a znesvěcení. Tristan byl omráčený; jeho pomoc tak zoufale potřebovala a on byl...

"Nelítuj," těšila ho. Viděla, že se cítí jako viník. "Oba jsme museli plnit své úkoly, a to jsme dělali. Možná, že tvůj bude úspěšnější, než byl ten můj."

"Můžeme doufat - a bojovat! Vráťím se do Corwellu a sestavím armádu!" S Robyn po boku se Tristan nechal unášet sebedůvěrou.

"Měj na paměti," řekla důrazně, "tohle je víc než práce jednoho krále - i s jeho černými čaroději. Tohle je plán nějakého ďábelského boha!"

Vyrušilo je zaklepání na dveře.

"Kdo je to?" princ sáhl po meči.

"Lord O'Roarke posílá zprávu, můj princí," volal hlas. "Pawldo se vrátil z Callidyrru a přináší poslední novinky"

"Pawldo? Ten je tu také?" zeptala se Robyn.

Seběhli dolů do hostince. Daryth a O'Roarke tu spolu hovořili celý večer.

Uviděl Pawlda rozloženého v měkké židli u ohně a mladou dívku - Fiona, uvědomil si náhle - stojící stydlivě stranou.

A Canthus! Vlkodav radostně štěkl, skočil a prince málem srazil. Vrhel se na Robyn s ještě větším elánem, kroutil se a vrtěl ocasem.

"Robyn!" vykřikl půlík, odstrčil psa loktem a obejmul druidku. "Co tady... chci říct, jak jsi...?"

"Moc ráda tě vidím," smála se a pustila ho. "Slyšela jsem, že jsi mému princí pomáhal."

"Když mi dovolil," řekl dotčeně půlík. "Ovšem - on a Daryth si klidně odejdou a nechají mne, ať si poradím sám, a ani se neobtěžují mi vzkázat, že se sem vracejí. Tak sedím..."

"Je mi líto, přáteli. V paláci se to zkomplikovalo."

"To tvrdí Daryth taky! Aspoň jste měli čas se domluvit na stejném příběhu. V mé společnosti jste se přece jen něco naučili!"

Pawldo pohlédl na vážnou Fionu.

"Obávám se, že přinášíme zapeklité zprávy," začal. "Fionin otec nám sdělil, že král shromažďuje svá vojska. Devina někdo udal - na dům zaútočili a on se obětoval, abychom my dva mohli prehnout do bezpečí." Sklonili na chvíli hlavy a vzdali úctu padlému agentovi. Hugh přistoupil k Fioně a vzal ji do náruče. "Tvůj otec byl nesmírně statečný muž. Vím, že by byl na tebe pyšný."

"Bude pyšný, jenom když vy a vaši muži něco podniknete," vykřikla v prudkém záchvatu hněvu a zlostně se od lorda odtáhla. Rudé vlasy zaválaly kolem hlavy a oči jí hořely. "A to se nestane, pokud budete mít svou malou díru v lese, ve které se schováte!"

"Zbytek zpráv je," vpádl rychle Pawldo, "že celá Rudá garda pochoduje na Vysoký zámek!"

Hugh tupě zíral na půlíka. Vypadal, jako by vzduch z jeho těla unikl, shrbil se v židli a rukama si držel hlavu. Najednou ji zvedl a vybuchl. "Princi, tohle je vaše zásluha!" vrčel. "Vy jste na mé město přivedl královu pomstu!"

"Nebudte směšní!" vložila se ostře Robyn. "Našimi ostrovy se plíží zkáza, napadá Ffolky a je daleko hroznější než činy toho patetického krále. Zdá se, že se nyní zaměřila na vaše město. Tak se jí postavte! Máte tu udatné bojovníky! Přestaňte mrhat časem a připravte se k obraně!"

"Dřív jsme měli na pomoc čaroděje Annuwyna," zdůraznil Vaughn Burne. "Nyní je mrtvý a po městě chodí jeho vrah!"

"Myslel jsem, že vrah byl zabit při útoku na Robyn," řekl udiveně Pontswain. "Ta čarodějka, kterou jste nám

popsala."

"Bojím se, že ten vrah je někde kolem. Útok na druidku byl přímý, hrubější než napadení Annuwyna. Nemohu uvěřit, že oba spáchal jeden kouzelník." Kněz pomlčel o svém snu - předpovědi Chauntey - v němž viděl muže s jiskřícími diamantovými šperky.

"Tak ho najděte!" zařval O'Roarke. Chvilí se ovládal, zhluboka se nadechl a podíval se na Robyn. "Máte pravdu! Můžeme se bránit - a budeme. Svolám kapitány a sestavíme plán. Budeme se rvát o každý strom, o každou stezku!

Můj princí, zdá se, že jsem se mýlil. Budete bojovat s námi? Vaše zručnost a zkušenost by nám pomohla." Tristan přikývl.

Kryphon smutně vážil vyhlídku na postel, kde ho dozajista čeká Doric. Vzpomněl si na druidku a ve vteřině se rozhodl, že ji vyhledá. Když došel k hostinci, plameny již uhasly, ale mohl vidět, že nebyl-li druidčin pokoj přímým zdrojem požáru, byl velmi blízko centra jeho vzniku. Oheň byl krutá náhoda, která ho připravila o očekávaný požitek.

Oheň. Myslel opět na Doric - kdykoliv viděl plameny, myslel na čarodějkou. V mnohém byla jako její zápalná magie - náladová, chamtivá a nebezpečná. A ten požár ho okradl o potěšení, které by si na mladé druidce vymohl.

Byla to vůbec náhoda? Připomněl si Doricinu neočekávanou únavu. Spěchal do svého pokoje, a ještě než tam došel, uhořel pravdu. Pokoj byl prázdný, utekla před jeho hněvem a někde se skrývá. Může být kdekoli.

Zuřivě dupal pokojem sem a tam, nakonec ho přemohla únava a odebral se na lože. Po probuzení se na několik hodin ponořil do knih kouzel. V posledních dnech většinu své magie spotřeboval a studiem načerpal ztracenou energii.

Na Doric myslel s hořkostí. Její podvod dal ránu jeho pýše a rozzlobil ho. Udělala dobře, že se schovala. Podrážděně si zavolal Razfallowa.

"Půjdu se podívat po knězi do kaple. Prozkoumejte další místa - třeba hostinec, kde bydlí O'Roarke. Uvidíte-li ho a bude-li to možné, zabijte ho. Jinak mne najděte a půjdeme za ním oba."

Poloviční ork kývl. Neraď kráček městem mezi lidmi - míšenci byli na Ostrovech řídkým jevem, ale udělá, co mu bylo poručeno. Když zabiják odešel, Kryphon sklídl knihy a připravil se k odchodu.

Do kaple dorazil kolem poledne. Cestou byl překvapen městem vícím přípravami. Mnoho lidí, ti velmi staří, velmi mladí či nemohoucí, balili svůj majetek do batohů, sedlových brašen a kár. Chystali se opustit město. Proč?

Nepotkal mnoho chodců, ale množství ozbrojených mužů, řadících se do skupin. V tlupě lučištníků kráčejících kolem viděl známou tvář.

"Evane!" zvolal a šel podél skupiny. Bandita stále pod vlivem kouzla se k němu obrátil se širokým úsměvem. "Jdeme do boje," prohlásil hrdě. "Boj?"

"Říká se, že králova armáda pochoduje na Vysoký zámek. Můj oddíl jde do lesa. Budeme je přepadat celou cestu. Budou mít pěkně krvavý pochod Dernallským lesem!"

"Váš kapitán," zeptal se čaroděj. "Mohu s ním mluvit?"

"Kapitán Cassidy? Je právě tamhle." Evan mávl k velké otevřené louce, náměstí krytému trávnickem. Postávalo tam přes sto lučištníků.

"Řekněte mu, že mám pro něho důležitou zprávu," šeptal mág. "Počkám tamhle pod stromem."

Kryphon vstoupil do stínu rozložitého dubu, jehož větve sahaly až k zemi. Pozoroval svého muže běžet náměstím a hovořit s vůdcem na koni. Důstojník vedl koně klusem ke stromu a tvářil se velmi nevlídně. Lehce seskočil ze sedla a kráček ke Kryphonovi.

"Co chcete? Nemám čas na -" zarazil se, když Kryphon začal mávat rukou. "Dothas, Mylax Heeroz." Kryphon opakoval dobře vyzkoušenou, spolehlivou formuli. Z hávu vyňal diamantový přívěsek a zvolna jím kýval.

Kapitán zmateně stál a s podezřením hleděl na čaroděje. Jeho ruka se sunula ke krátkému meči u pasu. Tvář se mu zkroutila, jak jeho mysl zápasila s kouzlem.

"Kapitáne Cassidy, příteli," řekl čaroděj měkce. "Jsem rád, že vás zase vidím."

Důstojník na něho nechápavě zíral, ale konečně se nejistě usmál. Magie zvítězila.

"Stal se omyl," pokračoval Kryphon naléhavě. "Útok přijde z jihu - musíte vzít svou setninu tam! Hlídejte přístupy k Vysokému zámku, ale pamatujte - z jihu!"

Kapitán Cassidy vážně přikývl a uchopil mágovu ruku. "Děkuji vám," pronesl vděčně, vyskočil na koně a odcválal na náměstí.

Kryphon se usmál a zamířil do původního směru. Kaple byla nedaleko.

Kněz zbožně klečel v meditaci. Jeho bohyně odpověděla na prosbu o sílu a naplnila ho životodárnou mocí. Věděla, jako věděl i on, že nadcházející boj ji bude zkoušet do krajnosti.

V rytmu meditace cítil lehkou rušivou změnu. Ihned si byl vědom někoho, někoho zlého ve své svatyni. Temná přítomnost v něm vyvolala záchvěv až do morku kostí.

Přerušil meditaci a uchopil stříbrné válečné kladivo. Přistoupil k závěsu, jenž dělil jeho meditační alkovnu od hlavní kaple, a rozhlédl se. Vstupní dveře byly otevřené, ale velká loď s řadami lavic byla prázdná.

Byla?

Vaughn Burne na sebe seslal kouzlo a rukou přejel před očima. Nyní se podíval do lodi a viděl ji, jaká vskutku byla.

Podél vzdálené zdi se kradl neviditelný muž. Větelec se pokryl magií, nenesl žádnou zbraň. Kněz správně usoudil, že je to čaroděj. Prsty se mu třpytily diamanty - toto byl skutečně vrah z jeho snu. Kněze ovládl hněv, věděl, že hledí na toho, kdo zabil jeho přítele Annuwyna - a kdo zamýšlí zabít i jeho.

Kněz nepřeháněl svoji sebedůvěrou, kdyby ho Chauntea nevarovala, byl by pravděpodobně zavražděn při meditaci. Byl tedy ve výhodě a čaroděj nebyl jediný, kdo uměl užívat kouzla.

Vaughn Burne šeptl jiné zařikání a stal se stejně neviditelný jako mág. Opatrně zvedl stříbrné kladivo, neviditelné jako on sám.

Pod nohou mu vrzlo prkno a čaroděj na druhé straně lodi ztuhl. Jeho černé oči se otočily ke knězi a zdály se vpalovat do knězova těla. Ale ten mág ho přece nemohl vidět!

Kouzelník sáhl do hávu a vytáhl tenkou třpytnou hůlku - skleněnou trubičku posetou diamanty. Namířil tu věc kousek vlevo od kněze, jako by přesně nevěděl, kde Burne stojí.

"Blitzyth, Dorax zooth!" odříkal.

Z hůlky vybuchl náboj energie, práskl jako blesk lodí kaple; syčel vzduchem, ve zdi vyrazil díru a do ulice vyletěl prach a úlomky dřeva. Kněz uhnul stranou, ale žár a oheň ho šlehly přes prsa. Cítil, jako by mu plíce stravovaly plameny, převalil se přes prázdné lavice a tiše ležel na podlaze.

Jeho šat byl pryč - shořel - a z kůže vystupovaly obláčky dýmu.

Duergarové se rojili z nor jako armáda hmyzu. Jejich počet se zdál nekonečný, vynořovali se ještě dlouho poté, co Finelleniny setniny odtáhly.

Hrozilo, že se ústup stane bezhlavým úprkem, když i staří ostřílení veteráni mnoha bitev uhýbali divokému vraždění. Jen s největším úsilím se vůdkyni trpaslíků podařilo udržet vojsko ve formaci, umístit dozadu hlídky a udržet otřesenou morálku mužstva od úplného zhroucení.

Narazili na obrovský národ temných trpaslíků - ne na malou posádku, jak se zprvu domnívala. Duergarové nějak překonali přírodní rovnováhu sil, která udržovala v temnotách mír - vytlačili nebo vybili dost sousedů, aby mohli vyvinout ohromné zdroje vzácné potravy. S bezpečnými zásobami potravin nebylo nic, co by jim stálo v cestě.

Finellen se bála o svůj národ na Gwynnethu. Ústup jejího vojska nesmí vést k jeho území - veškerou populaci by čekal nepopsatelný osud.

Ustupovali pryč od Gwynnethu, pryč od jeskyní vedoucích domů. Měla jedno jediné východisko - přinejlepším nepříliš silné. Musí se snažit vylákat duergary na povrch, kde byli nejslabší. Možná - jestli se podaří dostat pronásledující hordy pod sluneční světlo, může se jim opřít a zemřít se ctí.

To bylo všechno, v co mohla doufat.

U dýmající kaple byl Alexej jedním z prvních. Viděl díru ve stěně a cítil význačný pach nehybného vzduchu. Mlčky pozoroval skupinu mužů vynášejících z trosek nosítka.

Za sebou uslyšel dusot kopyt, pán banditů dorazil na místo. V jeho obličejích se odrážel hněv a šok, když sestoupil z koně.

"Víte, co se tu stalo?" zeptal se s vážným pohledem na nosítka.

"Vím. Čaroděj užil kouzlo blesku. Škoda na kostele a ten zápach ve vzduchu jsou přesným důkazem. Kněz není mrtvý, je těžce raněný."

Jak těžce?" Lordovi hleděl z očí žal, ale hlas měl vyrovnaný.

"Jestli tu nemáte jiného kněze schopného jej vyléčit, bude slepý a znetvořený."

"Ve Vysokém zámku jiného nemáme. Tohle je děsná rána. Jsme odkázáni čelit útoku bez kněze a bez čaroděje."

"Snad nikoliv. Vaughn Burne užil minulý večer svou léčivou moc v můj prospěch." Mág zvedl ruce. Byly stále zkřivené a plné jizev, ale mohl poněkud ovládat prsty. Obličej zkřivený bolestí a námahou dokazoval, že za pohyblivost rukou těžce platí.

"Také mi umožnil přístup k Annuwynovým knihám kouzelných zařikání. Studoval jsem je celou noc."

"A?"

"Myslím, že je mohu použít."

"Začněte tím, kdo zavinil tohle!"

"To bych byl skutečně rád," řekl Alexej.

"Budu u svých vojů u Královské brány. Dejte mi vědět, co najdete."

Teď mohl Alexej uskutečňovat svou pomstu. Pomstí se Cyndrovi, Kryphonovi - celé Radě, která ho vystřadila. A začne hned s tím, kdo ve Vysokém zámku napáchal tolik škod. Měl dobrou představu o jeho identitě, ale pro jistotu vstoupil do kaple a zrekonstruoval si celý útok.

Kouzelník našel místo, odkud bylo kouzlo sesláno. Prohlížel podlahu a našel, co hledal - malé střepinky rourky, z níž vyšlehl blesk. A dozvěděl se víc, než v co doufal. Střepinky nebyly sklo či jantar, jež se obvykle používaly - jiskřící úlomky byly neomylně diamanty.

"Stejně jsem to místo neměl rád!" prohlásil Newt. "Tolik lidí kolem - ani jste nedostali kousek jídla, museli jste o něj prosit. A vždycky řekli ne!"

"T - taky to město nemám rád," přidal se lesní skřítek. "Ale p - postrádám Robyn!"

Newtův ocásek zvadl. Smutně mu visel z vysoké větve Dernallského lesa. "Proč jsi to musel říct?" vyčítal mu.

"Mně chybí taky! Nevíš, proč nechtěla jít s námi? Vím, že má lesy ráda!"

"J - já myslím, že to byl princ - princ,"

Newt popotáhl. "Nu, za pár dní ji půjdeme navštívit. Ale teď máme pro sebe celý les!" Jako šíp se mihl korunami stromů, hledaje něco, co by ho zajímalo.

Skličený skřítek letěl za ním.

Daryth vyšel ze zbrojařské dílny a mozolnatým palcem přejel ostří scimitaru. Objevila se krev bez nejmenšího tlaku -

ten muž odvedl skvělou práci!

Calishita se vydal stinnými ulicemi Vysokého zámku nazpět do svého hostince. Doufal, že večere dnes bude chutná. Musel se hodně najíst, kdo ví, kdy bude zase sedět u stolu. Rudá garda byla velmi blízko - řeči ulice tvrdily, že bitva propukne zítra při úsvitu.

Zarazil se - známá postava vyšla z taverny rovnou jemu do cesty. Razfallowův pohled ztuhl, oči se upřely na Darytha. Mišenec měl na sobě koženou košili s vysokým límcem a obnošený kožený klobouk s vlnitou krempou. Převlek měl zřejmě maskovat jeho rasu, ale Daryth mu hleděl přímo do zvířecí tváře.

"Už zase, Calishito?" řekl zabiják, odhaliv své špičaté zuby v pobaveném úšklebku.

"Také naposled!"

Razfallow se neočekávaně obrátil a odcházel a Daryth ho pár kroků za ním následoval. Dobře se naučil vrahové lekci, když u něj na Akademii studoval. "Vždycky využij výhodu." Připadalo mu, jako by se svými zády vyzývavě vysmíval, aby mu ušetřil jednu ránu, jež ho zabije.

Daryth obezřetně spustil ruku na svůj scimitar. Viděl krk mezi Razfallowovým kloboukem a límcem, leč něco mu říkalo, aby vyčkal. Snad mu chtěl dokázat, že starým lekcím dávno odrostl. Nebo možná chtěl dokázat sám sobě, že Razfallowa porazí i v přímém souboji.

Placený vrah se uchechtl a pokročil doprostřed ulice. V jediném plynulém pohybu se otočil a jeho krátký meč hvízdal vzduchem k Darythovu odhalenému hrdlu.

Zbraň zazvonila o scimitar, jenž se bleskl stejně rychle. Daryth ťal a Razfallow uskočil. Calishita příkrčeně postoupil, obezřetně plánoval své seky a bleskově se stáhl, aby odrazil zpětné výpady.

Výpad a sek. Mišenec náhle vyrazil a Daryth ustupoval ulicí; takřka zakopl ve vyjeté koleji. Zakolísal a viděl meč vystřelit na svou hrud'. Sotva palec od své kůže ránu zadržel. Ten pohyb ho stál rovnováhu, klesl na koleno a odskočil dřív, než Razfallow mohl opět udeřit.

Sek a výpad. Daryth mišence tlačil oslnivou sérií ran. Jeho scimitar vířil vzduchem jako tanečník, stěží viditelný i nejbystřejšímu oku. Leč vrahova těžká čepel blokovala každý útok. Calishita se na moment zastavil, aby popadl dech, a viděl mišencův obličej zarosený potem. Razfallow znovu vyrazil, ale tentokrát Daryth neuskočil. Stál proti dorážejícímu ostří a zlomyslným sekem zasáhl mišencovu paži. Jeho únava zmizela a nyní on skočil vpřed ve výpadech a úhybech a tlačil vraha stále ulicí. Teď už se shromáždil dav diváků, jenž se posunoval s nimi.

Cítil v Razfallowových výpadech zpoždění. Vyčerpání zpomalovalo jeho odrazy. Každý z Darythových útoků se blížil zásahu a oba cítili nevyhnutelný konec zápasu. Poprvé v životě Calishita zahlédl v protivníkových očích cosi jako strach a plně ten pohled prožíval.

Razfallow se otočil, odkutálel se stranou, vyskočil na nohy a skočiv ke kruhu diváků uchopil rámě tlusté ženy a strhl ji před sebe jako štít.

Žák reagoval bleskově na trik svého dřívějšího učitele. Darythův stříbrný scimitar sledoval jeho valení, a jak vyskočil, zasáhl jeho tělo, právě když uchopil ženu. Daryth učinil výpad těsně kolem jejího zrůzněného obličje a vrazil zbraň do Razfallowova krku. Razfallow strnul a zachroptěl, meč mu vypadl z necitlivých prstů. Krev stříkala proudem z roztržené tepny a brada mu poklesla. Konečně se zhroutil a zemřel. Ignoruje napjatou hrůzu v přihlížejících tvářích, Daryth si očistil zbraň o jeho koženou košili, klidně se otočil a šel pryč.

Pro bitvu je to dobré znamení, pomyslel si.

Na terase Hughovy oblíbené hospody jedli studenou zvěřinu a probírali nastávající boj. Tristan, Robyn, Pawldo, Daryth, Alexej, Pontswain i Fiona se připojili k vůdci banditů.

O'Roarke narýsoval svůj plán. Královská brána severovýchodně od Vysokého zámku dostane takřka polovinu obhájců, neboť leží na cestě Rudé gardy. Ostatní budou rozmístěni u tří zbývajících bran.

"A kde máte rezervy?" zeptal se Tristan.

"Nemám dost mužů," řekl lord. "Mimoto Cassidyho lukostřelci je zdecimují, než dotáhnou k bráně. Přivítáme je ocelí a to je zlom!"

"To není tak jisté," odporoval Tristan. "Jestli se to nestane, bude-li jich příliš mnoho, ustupte třeba k řece. Nedávejte do sázky celé město!"

"Dost! Nemusíte tu zůstat, chcete-li, můžete odejít. Ale když zůstanete, budete se řídit mými pokyny!"

Tristan měl chuť ho chytnout za límec a vytřást z něj trochu rozumu, ale přítomnost Robyn mu v tom zabránila.

"Ovšemže zůstanu."

"Dobře." Hugh oslovil Fionu. "Je-li to možné, měla bys dnes večer z města odejít. Ženy a děti se skrývají v tajných jeskyních."

"Rozhodně ne!" dívka pobouřeně bouchla pěstí do stolu. "Chci se boje zúčastnit! Otec mě naučil užívat meč a střilet z luku. Dejte mi jedno či druhé a budu stát v řadě s vámi!"

O'Roarke cítil marnost hádky. "Dostaneš meč, ale nehneš se od mého boku. Rozumíš?" Fiona kývla.

"Jste šílenci!" Pontswain se rozhlédl nevěřičně kolem stolu. "Jak vůbec můžete pomýšlet na porážku této armády a těch čarodějů, když máte v lese jen bandu psanců?"

"Nemáme na vybranou!" zavrčel Hugh.

"Ano, ano, máte! Všichni máme! Můžeme jít do Corwellu. Král tam po nás asi nepůjde, a i kdyby šel, můžeme se s ním utkat s hradními muži ve zbroji!" Pontswain obhlížel společnost, zoufale čekaje na jejich schválení. Neviděl však žádné souhlasné pohledy. Se zavrčením vyskočil od stolu a dupal ze dveří.

Dlouhý pochod lesem neohrozil jediný šíp. To samo o sobě věštilo dobré znamení, přemýšlel Cyndre. V minulosti

byla cesta k Vysokému zámku jako noční můra věčných přeпадů a šarvátek. Tentokrát čelo vedli obři, připravení brutálně zaútočit při první známce odporu. Žádný nebyl!

"Proč jsme zastavili?" Král vystrčil hlavu z okna kočáru a mrkal ospale očima.

"Je čas se seřadit k útoku," řekl Cyndre.

"Ach, dobře. Tak. . . se seřaďte!"

Cyndre šel ke středu rozlehlé paseky, kde ho očekávali čtyři kapitáni brigád Rudé gardy a mágové.

"Zaútočíme na Vysoký zámek ze dvou stran," vysvětloval Cyndre. "Kapitán Dornthwait a dvě brigády udeří na severovýchodní bránu. Před útokem vyšlu kouzlo - vyčistí cestu, takže nápor by vás měl nést až do města. Až Dornthwait prorazí, ved'te své voje do města a zničte je. Vezměte, co můžete nést, ostatní spalte!"

Brigáda obrů doprovázená ostatními kouzelníky pronikne lesem a udeří na město ze severozápadu. Počkáte dvě hodiny, až se první útok rozvine. V té době by už všichni obránci měli být z vaší pozice vytlačeni.

Zaútočíme zítra ráno hodinu po úsvitu. Využijte zbytek dne k zaujmutí pozic. Chci, aby všechny jednotky byly do tmy na místech!"

Kapitáni odešli organizovat své voje. Cyndre strávil celé odpoledne rozmluvou s každým velitelem, aby se ujistil, že chápou úlohy, které jim byly plánem určeny. Jedině brigáda obrů bude čelit skutečné zkoušce po dlouhém pochodu lesem na severozápad.

Dlouhá noc pomalu ustupovala úsvitu a čaroděj odhadoval hodinu po východu slunce. Za sebou cítil masu královských legií. Postoupil do čela a seslal kouzlo - kouzlo, jež jim, jak doufal, otevře volnou cestu do města.

"Seerix, pinjyss withsath - fore!"

Les před ním zvolna plnil žlutý dým. Bylo bezvětří, a přece se dým, táhnoucí za sebou odporný zápach, začínal nést k Vysokému zámku. Houstl, povrch se rozpínal a vzdouval a táhl pryč od králova vojska.

Jak se nesl lesem, veverky, ptáci i zvířata padali mrtví. Stále rostl, bublal a kypěl jako zuřivá živoucí věc. Výhonky dýmu se zelenaly, nelítostně se roztahovaly k okrajům města. Cyndre věděl, že v kamufláži lesa před ním čekaly řady obránců.

Zabíjející oblak je najde.

Píseň Hlubin zněla, nabývala na naléhavosti a hlasitosti. Ztročení sahuagini se shromažďovali v celém městě, podél stěn kaňonu, v zahradách a balkonech. Tisíce se zcela soustředily na tu píseň a s každým příchodem se stávala přitažlivější, vábivější.

Začínali sebou trhat a zmítat se napětím. Bičovali vody kolem nesmírných kupolí Kressilaccu a pěnili je do obrovského víru, až setrvačnost samotného moře nesla píseň a zpěváky svým nesmírným kruhem. A Píseň Hlubin stále nabírala na intenzitě.

Mrtví moře pochodovali po dně. Hnání jako ovce kněžkami Ysally, shromáždili se kolem města. Nekonečné řady bílých kostí, bledého masa a vyloupaných důlků se pod rozkazem kněžek posunovaly vpřed. Nevědomky byli připraveni učinit cokoliv, co jim řekne.

Potom král Sythissall zvedl ploutvovitou niku s drápy a Píseň Hlubin ustala. Šílené vyrušení sahuaginů vybuchlo vzhůru, když se tisíce zelených šupinatých těl řítily z města, konajíce svou cestu k hladině. Roj se ježil trojzubci a kopími. Masa sahuaginů vyrazila na povrch v pěnících gejzírech turbulence.

Jejich páteře řezaly hladinu v rychlém pohybu vpřed a valily se pěnou v hrozivé záplavě k pobřeží Alaronu - ke království Callidyrro.

A nemrtví začali trpný pochod přes dno moře. Vedeni žluté šupinatými kněžkami šmajdali přes každou překážku, každou podmořskou horu nebo údolí.

Ke světlu, ke vzduchu, k pevnině.

19 Vitr

"OREL, HA?" NA PŮLČÍKA PŮSOBILO ZŘEJMĚ. velkým dojmem vyprávění Robynina letu na Alaron. Stál s Darythem, Tristanem a Robyn nad Královskou bránou Vysokého zámku. Pod nimi stáli na svých postech obránci města.

"A jednou vlk," dodala pyšně. Její tvář byla opět čistá a hladká - škrábance a spáleniny z pokožky zmizely. Pouze rudá jizva přes oko svědčila o utrpených zraněních.

"Za minulý rok jsem se mnoho naučila," připouštěla. "Ale hrozně jste mi chyběli." Dotkla se něžně Pawldovy tváře a on se rozpačitě odvrátil.

Stiskla Tristanovi ruku a ten na okamžik zapomněl okolní svět mimo ni po svém boku. Jeho důvěra rostla; Robynina síla bude v nastávajícím boji neocenitelným přínosem.

Budou potřebovat každou pomoc, uvažoval a přehlížel pozice pod sebou. Královská brána nebyla branou v pravém slova smyslu. Byl to široký průsek lesem, vedoucí k severovýchodní oblasti města. Nejvíce zábran tvořily hluboké blátivé příkopy před ploty naostřených špic. Voje mužů s dlouhými kopími bránily mezery mezi příkopy. Nad nimi se od jednoho velkého dubu k druhému táhly mosty, kam po celé jejich délce umístil O'Roarke útvary lučištníků.

Na několika místech mezi příkopy a hradbami stály vysoké pevné dřevěné palisády. Tristan se svými společníky stál na jedné z nich; byla dvanáct stop nad zemí nalevo od brány. O'Roarke s Pontswainem stáli na pravém konci jejich řad.

"Co je to?" ptala se Robyn. Číchala vzduch a nakrčila odpozem nos; Tristan necítil nic zvláštního.

"Hleďte!" Pawldo vztáhl ruku ke středu linie.

Viděli, jak se z lesa plíží nazelenalá mlha vztahující hadovitá chapadla podél povrchu k pozicím lordových pěšáků.

Spíše cítili než viděli paniku, již obránci Vysokého zámku propadali. Mlha vypadala tak ďábelsky, že nikdo nemohl pochybovat o její povaze - včetně nešťastných vojáků v její cestě. Někteří se snažili svá místa držet.

Prapor Černých medvědů se hrdinně vznášel nad vojskem kopiníků, dokud odvážné vojáky nezahalil dým, a společníci pozorovali prapor padat a zmizet v té děsné mlze.

Jak se magický mrak posunul, dech se jim hrůzou zastavil. Odhalil těla zkroucená bolestí. Muži zemřeli ve velké agónii se spálenou a zjizvenou kůží.

"U bohyně, co je to za kouzlo?" vyhrkl Tristan.

"To musí být jediné Cyndre," mumlal Daryth.

"Pojďme odtud, dokud ještě můžeme!" naléhal Pawldo. "Žádné lidské vojsko nemůže takovému útoku odolat!"

"Počkejte," pronesla Robyn tiše. Ze všech ona jediná si před postupující vlnou smrti zachovala klidnou tvář.

Úzkostně pozorovali plyn ploužit se k vnějším okrajům linie a dosahovat patu palisády, na níž stáli. V řadách obrany se již objevila stoyardová mezera.

Robyn z kapsy vytáhla podivně vyřezávanou hůlku, runovou hůlku, kterou pro ni Genna vyrobila a lesní skřítek ji pro ni zachránil. Držela ji v obou dlaních, hladic prsty runy vyřezané na jejím konci. Pojednou ji zvedla a namířila ji na zelená chapadla postupující vzhůru po stěně.

Princ se dusil a oči mu slzely, když je zápach dostihl. Canthus kňučel a pobíhal kolem. Tristan si jednu chvíli myslel, že pes skočí dolů, ale Daryth ho zadržel a uklidnil.

Ostatní muži viděli účinky smrtící mlhy a nebyli tak odvážní či hloupí. Když se k nim oblak blížil, otočili se a prchali. Někteří drželi zbraně a pozpátku ustupovali, jiní všechno pustili a utíkali bezhlavě k městu. Během několika minut střed linie zmizel - zabít nebo na útěku.

Zelený dým se roztáhl do stran a stoupal. Společníci viděli obránce chycené na horních větvích, neboť mlha se rozplízlá kolem pat stromů a odřízla jim únik. Potom pomalu, nezadržitelně šplhala vzhůru k mužům na okolních palisádách.

Někteří lučištníci pod praporem Rudého kance seskočili do bezpečí a uprchli dřív, než je plyn odřízl. Jiní setrvali na místě, hledající cíl pro své šípy, a zemřeli, aniž zaútočili. Mlha se valila a odhalovala groteskně zkroucené postavy.

Pojednou začínala řidnout a lehký vánek rozšuměl koruny stromů. Robyn otočila hůlku kolem a vítr zavířil s ní. Mlha od nich odpadala a vítr zesílil.

Robyn soustředěně zavřela oči, držela hůlku jako talisman naděje a vítr byl ještě prudší.

Mlha se tlačila vpřed ze všech stran, ale vzduch vál od jejich palisády a držel jejich oblast čistou.

Tristan s ostatními napjatě sledovali, jak se mlha dere dopředu a ustupuje v boji s čistým vzduchem Robynina zaříkání. Potyčka trvala věčnost, nato dým řídil, ustupoval rychleji a mizel.

"Přicházejí," pronesl Daryth klidně. V dálce rozeznávali záblesky červeně čím dál tím zřetelněji. Dunění vojenských bubnů nabíralo na hlasitosti a zanedlouho se objevily tucty řad vojsk.

"Rudá garda," potvrdil Pawldo.

"Pojďte!" křikl princ, seběhl po žebříku a pádlil k roztroušeným obráncům. Tasil vysoko meč Cymrycha Hugh a volal: "Muži Vysokého zámku, všichni ke mně! Moc bohyně zlomila zlé kouzlo! Bojujte za své město! Za svůj lid!"

Válečný pokřik Rudé gardy zněl branou, dlouhé skučivé vytí, jež otfásl morálkou i těch nejstatečnějších.

"Tohle není místo vhodné k obraně," podotkl Daryth. "Podívej se kolem!"

Princ uznal, že nejsou schopni seskupit dost bojovníků k udržení tak široké pozice, jako byla Královská brána - příliš mnoho jich zemřelo ve smrtící mlze a většina přeživších utekla.

"Řeka! Musíme se pokusit sestavit linii u řeky!"

Něco zaujalo Robynin zrak. "Podívej! Prapor Rudého kance!"

Zahlédli opatrný obličej, vykukující mezi dvěma domy. Patřil mladému ustrašenému muži, jenž nesl dlouhou žerd' standarty jednotky, která před plynem uprchlá.

"Sem, muži!" zvolal Tristan. Mladý chlapec se váhavě vynořil ze svého úkrytu. "Kde jsou ostatní? Kde je tvá jednotka?"

Chlapec ukázal ke středu města a zamumlal: "Už jsou pryč. Utekli, já taky."

Tristan se rychle rozhodl. "Pojď s námi," naléhal. "Shromáždí je pod praporem!"

Mladík šel neochotně s nimi s praporem zvednutým do výše. Symbol Rudého kance vlál v mírném vánku.

"Muži Rudého kance!" volal Tristan, mávaje mečem. "Všichni k vaší standartě!" Šli dolů ulicí, Tristan opakoval vyzvu a utečenci pomalu lezli z úkrytů budov a uliček. Bylo jich směšně málo.

"Musíme je udržet pohromadě při ústupu k řece. Darythe, mohl -" Tristan umkl.

Slyšel údery kopyt - řítily se k nim Hugh O'Roarke na svém válečném koni. "Co k sakru děláte?" řval. "Proč nejste u brány?"

"Kouzelníci proti nám vyslali oblak - mlhu, která zabila všechny, kdo ji vdechli."

Hughův obličej zesinal hněvem. Rozhlédl se zoufale kolem pro nějakou inspiraci. "Budeme je muset zadržet tady! Odvolám vojska z ostatních bran - nemůžeme jim nechat vchod!"

"To bude pohroma ještě horší!" odporoval princ. "Vyberte dobré místo a bojujte tam! Ustupte k řece a utvořte linii! Tam máme naději se udržet!"

"Nikdy!" hulákal O'Roarke. "Nevzdáme už ani palec půdy bez boje!"

"Jestli odvolíte muže od bran, nemáte pozici, ve které se udržíte. A druhý útok Gardy může přijít právě odzadu!"

Lord ho vůbec neposlouchal. Hleděl na zbytky setniny Rudého kance a po tvářích mu stékaly slzy. Na místě otočil koně a rozjel svůj plán. "Muži Rudého kance! Slyšte mne! Zastavíme královské legie... tady!" Vytasil meč a muži mu vzdali hlasitý hold.

Pán banditů se neohlédl a ujížděl, aby svolal muže ze všech obranných pozic města - aby se pokusil držet linii na místě vybraném hrdostí, ne soudným rozumem.

Diamantová hůlka označila nepřítele, zůstávalo však na Alexejovi, aby ho našel. Kouzlo pomůže, ale hledat ho musí vlastníma očima. Samého Alexeje udivila jeho neovladatelná touha Kryphona najít a zabít. Kdysi byli přáteli - oba byli Cyndrovi nejspolehlivější pobočníci. Teď byl středem všeho, co v Radě, jež ho vyhostila, nenáviděl. Než započal hledání, seslal na sebe dvě kouzla. Jedno, aby odhalil magickou auru, a druhé, jež mu umožnilo vidět neviditelné objekty. Nato se odebral ke Královské bráně, kde bylo soustředěno nejvíce obránců a kde se očekával hlavní útok královských legií.

Alexej soustředěně procházel mezi obránci, prohlédl každou hradbu a každou ulici v té čtvrti. Viděl Tristana a jeho společníky na palisádě. Cítil hrozivou přítomnost královny armády, tábořící někde v hloubi lesa.

Kryphona nenašel.

Na barikádách a opevněních nenašel ani známku magie - ani nic jiného. Buďto se mág dobře ukryl a čekal na začátek útoku, nebo byl někde jinde.

Alexej spěchal k Panské bráně - severozápadní k městu. Uvažoval, kdy boj začne. Přijde včas?

Ač zde byli obránci méně početní, hradby a zábrany drželi odhodlaní muži, připravení položit za své město život. Právě šel kolem barikád, když se začaly šířit zprávy o zhroucení obrany Královské brány.

Zaraženě sledoval Hugha O'Roarka cválat kolem hlubokého příkopu a volat na své muže na postech. "Následujte mne! Královská brána byla prolomena - leťte na pomoc!"

S provoláním slávy lordovi muži u Panské brány vyskočili ze svých pozic a klusali vpřed, ignorující jakýkoli smysl pro pořádek, tak byli dychtiví zúčastnit se bitvy.

Záblesk pohybu upoutal Alexejovy oči ke vchodu do malého dřevěného domku. Zahlédl to znovu - postavu kradoucí se obezřetně ve stínu boční strany domu. Nosila černý háv s šedou kapucí, jež jí vlála kolem ramen jako pláštěnka.

Postava vyšla ze stínu. Kráčela podél prázdného příkopu, dotýkala se špic zaostřených, narychlo vztyčených kůlů. Hodila hlavou dozadu a hlasitě se smála, a když kapuce spadla z napjatého vousatého obličej, Alexej poznal Kryphona.

Jeho nepřítel stál nejméně pět set stop daleko mezi dvěma kmeny vzrostlých dubů. Spojoval je pevný most vysoko nad zemí. Alexej zaměřil oči vzhůru a počal sesílat kouzlo.

"Xor - thax, teray."

V mžiku se přenesl doprostřed mostu - objevil se na jednom místě, jak zmizel z druhého. Jakmile pod nohama ucítil pevné dřevo, seslal další kouzlo.

Leč dlouhé trámy pod jeho vahou zavržaly. Alexej se ani nepodíval, zda si Kryphon zvuku všiml - přestal kouzlit a odkulil se stranou. V totéž okamžiku v místě, kde stál, vybuchla střela magické energie. Jeden konec mostu se nárazem utřhl a zřít se k zemi.

Alexej odskočil do vzduchu, utrousil jedno slovo rozkazu pro jedno z jeho nejjednodušších kouzel s okamžitým účinkem a nesl se lehce k zemi jako padající prkno.

Kryphon na identifikaci nepřítele nečekal a Alexej ho nikde neviděl. Potom za jedním kmenem slyšel tichý hlas. Došlápl na zem a Kryphon se vynořil, zahalený v třpytné zelené kouli světla. Oči se mu rozšířily, když poznal, že čelí Alexejovi. "Nu, kamaráde," řekl, "poněkud mě překvapuje, že tě vidím ještě živého!"

"A ty, jak se zdá, jsi žil už příliš dlouho!"

Kryphon se zasmál. "Uvidíme, kdo žil moc dlouho!"

Alexej tušil vlastnosti koule halící jeho nepřítele a dost ho to vyděsilo. Mohla to však být jen iluze a musel to zjistit. Rychle zvedl pravou ruku a namířil na Kryphonovo srdce.

"Magius, stryke!"

Pět syčících blesků magické energie vystřelilo z Alexejovy špičky prstu. Každý se mihl ke Kryphonově šklebící se postavě. A každý dosyčel, jakmile se dotkl zelené koule.

"Navzdory sám sobě musím přiznat, že jsi na mne udělal velký dojem," uznal Alexej. Přes vnější klid jeho mysl vřela řadou zoufalých plánů, jež zavrhl jako marné.

"To mne vůbec nezajímá," posmíval se Kryphon. Mávl rukou a chystal se seslat kouzlo.

"Máš s Doric nějaký vztah, na který ses tak těšil?" Alexej sáhl po staré rozepři mezi nimi a horečně hledal nějaký plán.

"Ach, rychle se stala obtížná."

"To ty jsi ji poslal za druidkou? Viš, že selhala?"

Kryphon se překvapeně odmlčel. "Šla bez mého svolení. Bála se vrátit zpátky - dvakrát víc, když selhala."

Alexej se smál. "Nevrátila se k tobě, protože nemůže. Druidka ji zabila!"

Alexej doufal, že ve svém protivníkovi vyprovokuje prudkou reakci, a byl zklamán.

Kryphon pokrčil rameny a stáhl náhle soustředěně obočí. Opatrně hodil prsty vzduchem. "Sheerith, drake," zasyčel. Než dokončil, Alexej se vrhl stranou a lepkavé provázky pavučiny ho o vlas minuly. Překulil se za strom - stále v hlubokém soustředění.

Kryphona před Alexejovým kouzlem chránila koule ne-zranitelnosti. Jeho nepřítel měl na své straně všechny výhody, mohl ho napadat a jemu nezbyvalo než uhýbat z cesty. Jak měl vůbec bojovat bez užití magie? Bez užití magie proti Kryphonovi, připomněl si

Vražedný čaroděj se plížil blíž - Alexej slyšel jeho lehké kroky. Zahlédl třpyt magické ochrany vynořovat se za stromem a věděl, že jeho sok je téměř na dosah. Nahoře visel zvadle jeden konec zničeného mostu. Kryphon udělal krok a teď ho Alexej viděl. Kryphonovy ruce byly zvednuté v přípravě na konečné smrtelné kouzlo.

Alexej zvedl rychle ruku v gestu svého vlastního kouzla. Viděl Kryphonův samolibý úšklebek - černý čaroděj se za svojí ochranou cítil zcela v bezpečí.

Ale Alexejovo kouzlo nemířilo na mága. Vytáhl malou skleněnou tyčinku, podobnou té diamantové, již Kryphon vyslal bleskový náboj proti knězi.

"Blitzyth, Dorax zooth!"

Náboj blesku vybuchl z Alexejova prstu, když mířil ne na Kryphona, ale přímo nad něho. Kryphonovy oči se úžasem rozšířily, spletl slova sesílání kouzla, zaklonil se a pohlédl vzhůru.

Ve zlomku vteřiny spatřil těžký most houpat se přímo nad jeho hlavou. Viděl náboj blesku do něj třesknout a odříznout pár bodů podpory, držící trosku u stromu. Zaječel, když se masa zkrouceného dřeva řítila jeho magickou obranou, lebkou a hrudí.

Jeho smrtelný výkřik zanikl v lámání a praskání rozbitého mostu, když těžce dopadl na zem. Hromada trosek skřípala a vrzala, dokud se neusadila - vhodný anonymní hřbitov pro Kryphona, uvážil Alexej. Náhlý konec boje ho zanechal slabého a rozřeseného. Kryphonova rychlá smrt ho mrzela - doufal, že prožitek bude trvat déle.

Opřel se o hrubou kůru a sklouzl unaveně na zem. Několik minut odpočíval - zvuky pochodu ho probraly ze zamyšlení. Prázdné hradby ho uhodily do očí a za nimi, jako výsměch, viděl linii vojáků v červených uniformách postupujících k bráně.

Alexej zůstal za stromem a pozoroval. Na první pohled se vojáci zdáli být blízko, jenže ten dojem budila jejich velikost. To nebyli lidé, pochodující vedle sebe ve stočlenné řadě k nebráněnému vchodu do Vysokého zámku.

To byla brigáda obrů.

Voje Vysokého zámku odvážně stály u Královské brány. Jedna brigáda lidských žoldnéřů se roztříštila o ostří kůlů a mečů O'Roarkových mužů. Meč Cymrycha Hughha skosil tucet či víc žoldnéřů. Hugh jezdil jako šílenec, vedl svého válečného hřebce do nejhustšího boje a oháněl se těžkým obouručním mečem. Vypadal, jako by se pro bitvu narodil.

A potom obři vpadli obráncům do zad. Jak Rudá garda napadla prolomenou pozici, Hugh O'Roarke vedl marný protiútok. Kolem něho padaly tucty jeho mužů a tlačily ho do bezpečí. Nakonec byl svými muži smeten k útěku z boje - těmi několika, kteří přežili krvavou řez s obry.

Konec se vyvinul rychle. Co se na poli objevily oddíly příšer, prolétla řadami zvěst, že je bitva ztracená. Muži z Vysokého zámku váhali čelit zkáze bez naděje na vítězství.

Prchali opuštěnými ulicemi města, pryč od svírajících se křídel královské armády. Zpanikařená masa se v chaosu a zmatku valila Druidskou bránou do divočiny Dernallského lesa.

Tristan a jeho společníci bojovali až do rozpadu okolní linie. Bylo nasnadě, že nevyhnutelný konec je na dosah, a rozhodl se raději udržet své přátele pohromadě a živé, než zůstat a klást hrdinný, ale bezvýsledný odpor.

"Držte se všichni pohromadě!" křikl, drže Robyn za paži. Daryth s Pawldem jí chránili bok a Canthus letěl za nimi.

Stovky mužů s očima vykulenými panikou se tlačily kolem a Robyn mu byla vyrvaná z ruky tlakem prchajících těl. Viděl její černé vlasy unášené pryč a rozhodně sáhl po meči připravený proklest si k ní přístup zbraní.

Robyn se nějak podařilo pohyb zastavit, zavřela soustředěně oči a jako zázrakem se jí vojáci vyhýbali jako ostrůvku v zuřivé řece ústupu. Dav je opět unášel a princ zahlédl rozcuchanou hlavu rezavých vlasů. Protlačil se mezi muži a zachytil Fioninu paži.

"Pust' mne!" ohnala se, než ho uviděla. "Co se stalo? Nečekala jsem, že vás budu vidět utíkat."

"Pojď," tlačil ji ke svým společníkům.

"Dovedu se o sebe postarat!" Mávla krátkým mečem. "Zůstanu tady a vrazím jej králi do srdce, jen co se objeví!"

"Pojď s námi, budeš mít další možnost!" Tristan ji držel pevně ve strkajícím se davu, který je nesl s sebou.

Procházel bránou a vzduchem se začal šířit kouř. Robyn se ujala vedení. Vojska zůstala na vyšlapaných stezkách, ale ona vedla své společníky nejhustším lesem, jenž se před ní na její pokyn rozestupoval.

"Zapálili město," konstatoval Daryth, který zůstal stát a díval se zpět; očividně litoval, že uprchl.

"Co teď?" zeptala se Robyn. "Rebelové nemohou utíkat donekonečna. Bude je král s čaroději pronásledovat, aby je všechny pobili?"

Tristan jí nemohl pohlédnout do očí. "Jistě! Ten čaroděj se nezastaví, dokud na Alaronu nezničí poslední vlákna odporu!"

"Pak přijde na řadu Gwynneth, nebo možná Moray? Tristane, nesmíme dopustit, aby k tomu došlo!"

"Co chceš, abych udělal?" žádal.

Robyn mávla k lesu. "Můžeš shromáždit vojsko a bojovat. Budeme stát při tobě!"

"Má pravdu!" Darythovy oči zářily. "Muži z Vysokého zámku nebyli zabití, utekli. Shromáždí je a budeš mít schopné

vojsko!"

"Musíte to udělat!" křičela Fiona, blýskajíc očima. "Můj otec skonal, aby přinesl zprávu o králově vojsku; Vysoký zámek končí v troskách, aby je zastavil! Nemůžete dopustit, aby se obětovali nadarmo!"

"Královy legie jsou příliš početné, tato vojska je nikdy nebudou schopna zastavit."

"U Mistrova vrchu jsi mluvil jinak," řekla dost ostře Robyn.

"A proč si myslíš, že král útočil pouze Rudou gardou?" trval na svém Daryth. "Snad proto, že druzí lordové nejsou tak věrní; že vítězství proti králi by jim vzalo odvahu?"

"Možná natolik, že by se přidali na stranu povstalců?" dodala druidka.

Tristan se rozhlédl po svých společnících a uznal, že mají pravdu. Neměl ponětí, jak shromáždit procházející vojáky, -ale věděl, že se o to musí pokusit.

"Dobře," souhlasil klidně. "Musíme se dostat před ně. Vybereme místo, kde je zastavíme, a uvidíme, co se stane."

"Skvělá bitva! Nádherný boj! Och, jak vítězství rozproudí krev! Ach, pohleďte na tyto plameny!" Král Carrathal byl zcela unesen. Zdálo se, že jednou ranou rozdrtil povstání. Stál u kočáru v Královské bráně a pozoroval drancování Vysokého zámku.

"Vraťme se do Caer Callidyr, já prostě musím uspořádat hostinu na oslavu svého vítězství!" Se zářící tváří nastoupil do kočáru. Cyndre se právě vrátil ze setkání Rady a nastoupil též.

"Sire, obávám se, že tímhle náš úkol nekončí."

"Och, copak?"

"Uzurpátora nenašli mezi mrtvými, zato našli mého pobočníka Kryphona. V tomto městě zahynula další z mé Rady - byl bych Doric určitě našel, kdyby byla naživu. Ten princ mě osobně stál příliš mnoho a musí za to zaplatit! V lesích se skrývají početná vojska rebelů a my nemůžeme přestat, dokud nadobro neuhasíme poslední povstaleckou jiskru!"

"Hleďte znovu uzurpátorovo tělo!" ječel král. "Musí tu být! Uhaste ohně, nebo spálí jeho tělo a my ho nikdy nenajdeme!"

"Říkám vám, že žije!" syčel mág.

"A já vám říkám, že se mýlíte!" křičel král. Díval se na oblaka kouře stoupající ze všech městských čtvrtí a na těla rozhozená po zemi. Jeho mysl se vyčistila - a nenáviděl vše, co měl před očima.

"Nechte je jít," oponoval král. "Dali jsme jim lekci. Vrátime se do paláce a uspořádám slavnost, jakou Callidyr nikdy neviděl."

"Ne, Vaše Výsosti. Musíme..."

"Co jste to řekli?" Králův nos se lehce nakrčil. "Vy jste řekli 'ne' mně, vašemu pánovi?"

Cyndre zaklel. Černá magie se v něm zvedala jako bublající předešlá vulkanická erupce. Jemný hlas klesl do vrčení.

"Jste politováníhodný červ! Všechno, co máte, jsem vám dal já a teď ukazujete svůj nevděk i nedostatek rozumu tím, že ani nechápete moudrost mých slov!"

"Já jsem král! Nemůžete se mnou tak mluvit! Okamžitě odejděte - já sám dám rozkaz k návratu!"

Černá magie explodovala. Neviditelně syčela kolem monarchy, jehož tváře zesinaly. Padl na sedadlo s prázdnými, skleněnými očima, jež nevidomě kamsi zíraly. Koruna Ostrovů se naklonila, sklouzla přes jeho tvář a těžce třeskla na podlahu kočáru.

"Já dám rozkaz," syčel čaroděj, "a ne k návratu do vašeho hradu."

Hobarth, Baalův kněz, pojídal své hostiny a popíjel nápoje s rostoucí netrpělivostí. Čekaje na jeho slova, bavit se oživováním těl dvanácti mrtvých druidů, kteří v boji padli. Rozdělil svou armádu nemrtvých do setnin a jejich velení předal nemrtvým druidům. Pak nechal kostlivce i zombie pochodovat hájem Velké druidky sem a tam, až všechno zašlapali do bláta.

Všechny stromy uschly a jejich scvrklé listy padalo do bahna. Pouze Měsíční studna a dvanáct kamenných soch si zachovalo jakési zdání čistoty.

Konečně se Baal ozval a kněz se nad jeho příkazy smál. Nařídil svým setninám, aby posbíraly těla mrtvých kamarádů - ty kostlivce a zombie, kteří padli drápy, zbraněmi či kouzly obránců. Nemrtví nosili těla k Měsíční studni a házeli je doni.

Každá dvakrát zabitá zombie dopadla na hladkou vodu s olejovitým syčením, kroutila se a zmítala v pěně bublin, až zmizela. Každý kostlivec praskal a rozpadal se při ponoření do svatých vod. A smrt se zvolna šířila Měsíční studnou, zhášela čisté světlo jejích vod, ohřívajíc chladné kouzlo Matky země. S každým přidaným tělem vody bledly do Šedé, potom do špinavě hnědé. Světlo zemřelo, zcela uhašeno.

A voda nadobro zčernala.

20 Oheň

TRPASLÍCI SE VYNOŘILI Z ÚSTÍ JESKYNĚ A Postupovali do slunečního světla, těla ohnutá únavou, prošedivělé hlavy skloněné porážkou. Finellen se objevila poslední. Tmaví trpaslíci nenáviděli slunce, ale věděla, že hnaní touhou po úplném vítězství nejsou daleko za nimi.

Mohli jej dosáhnout. Finellenino srdce hořelo bolestí při pohledu na své válečníky. Zformovali se do útvarů, zbyla jich sotva polovina z původních tří set.

"Najděme místo, kde to ukončíme," řekla dost hlasitě, aby ji všichni slyšeli. Nikdo neměl žádné iluze o jejich nevyhnutelném osudu - ty tisíce duergarů v patách je nenechají uniknout.

Jeskyňě vyúsťovala blízko moře na západním pobřeží Alaronu. Stáli na skalnatém výběžku s mnoha čnicími skalami, jež v některých místech spadaly příkře k ošlehaným břehům. Neviděla nikde vhodné místo pro obranu a obrátila se k vyčerpaným trpaslíkům.

"Dejme se na pochod!"

Otočili k severu s mořem po levé straně a otrhané řady se vlekly vpřed podél pobřeží.

Den a noc prchali společně lesy průchodem, který utvořila Robyn, než zastavili k odpočinku. V tmavém borovicovém hájku padli, pronásledování vzpomínkami na bitvu a útěk. Celou cestu je provázela ozvěna nářku umírajících z lesů za nimi. To Rudá garda vybíjela poražené vojsko.

"Co budeme dělat?" zeptal se Daryth; vyzul si holínky a třel si otláčená chodidla. Pawldo a Fiona spali, Robyn s Tristanem odpočívali na jehličnatém polštáři a ulevovali bolavým nohám. Neúnavný Canthus stál na stráži.

"Celou dobu o tom přemýšlím," řekl princ vyčerpaným hlasem. "Je jediná možnost, jak shromáždit co nejvíce těch, kdo přežili. Musíme najít město nebo křižovatku a počkat na ně tam."

"Máme časovou výhodu," přikývl Calishita. "Určitě jsme téměř všechny předstihli."

Tristan se natáhl na záda. Celý plán se zdál tak pochybný, že se nemohl zbavit pocitu porážky. Bylo to však jediné východisko.

Hodinu odpočívali, unaveně se postavili na nohy a pokračovali v pochodu. Zanedlouho našli pěšinu a následovali ji k jihozápadu. Pěšina se spojila s jinou v primitivní cestu, vedoucí k širokému trávníku. Našli vesničku obklopenou pastvinami, za nimiž les pokračoval, mimo směrem na sever. Tam se prostírala nížina mrtvých stromů tak daleko, kam dohlédli.

"Byly zaplavené a uhynuly," řekla Robyn smutně.

Vstoupili do vísky. Na břehu tiché řeky mezi pastvinami se v jednom ohybu krčilo tucet došky pokrytých domků. Robyn je vedla blátivou cestou.

"Kam se poděli?" divil se Pawldo. Neviděli živou duši, i dobytek zmizel z polí.

Robyn zůstala stát a naslouchala. Tristan neslyšel nic.

"Podívejte!" zvolala Fiona a ukázala k cestě z Dernallského lesa. Objevil se zástup unavených mužů šlapajících podél stezky. Zablácení, zlomení vojáci vešli do stínu stromů. Padali vyčerpaním, a když dosáhli otevřený trávník, zastavili se k odpočinku.

Za nimi se z lesa vynořila postava, která se nehrbila únavou, nešla ohnutá vyčerpaním a poraženectvím.

"Alexej!" zvolal princ a rozběhl se čaroději vstříc.

"Jsem rád, že vás vidím všechny - naživu," děl mág. "Mnozí neměli to štěstí."

"O'Roarke?"

"Nevím. Snad je s hlavním sborem svého vojska."

"Kde jsou? Myslel jsem, že se sejdou tady."

"Králova vojska pronásledovala rychle," vysvětlil Alexej, potřásaje hlavou. "Většinu mužů tlačili na jih. Myslím, že Cyndre je chce dostat ven z lesa, kde je snadněji najdou."

"Kam mohou uprchnout?" zeptala se Robyn.

"Kdo ví?" odvětil mág. "Na jih přes planiny či na západ k pobřeží."

"Ale ostrov je ostrov," podotkl Tristan. "Královo vojsko je konečně zatlačí do kouta. Budou pobít jako ovce! Musíme je svést dohromady a postavit se jim."

Tristan se obrátil ke shromážděným uprchlíkům. Poslouchali většinou se zájmem, leč z jejich tváří nemohl nic vyčíst. Půjdou za ním?

"Alaronští muži!" začal. "Naše věc není ztracená. Bohyně je s námi a síla krále je oslabená. Jeden z jeho nejmocnějších čarodějů se připojil k nám. Stůjte při mně! Shromáždíme vojska z Vysokého zámku a vypracujeme plán. Postavíme se králi a porazíme ho. Ještě není pozdě!"

"Co jste zač? Chcete nás zabít?"

"Jsem Tristan Kendrick z Corwellu! Princ z Corwellu!" prohlásil hrdě. Na tvářích několika mužů spatřil překvapení a zájem.

"Corwell?" prskl mluvčí. "Jakým právem budete poroučet mužům z Callidyrro?"

"Právem platným pro všechny Ffolky, symbolem naší minulosti a slavné budoucnosti - mečem Cymrycha Hughha!" Rychle tasil meč a vztyčil jej nad hlavou. Paprsky slunečního světla se odrazely od stříbrné čepele a oslepovaly.

Začínal muže zajímat, ale většina na něho hleděla s výrazem skepse či nedůvěry. Jejich mluvčí se opět ozval.

"Říkáte pravdu - máte zbraň našeho slavného krále. To ještě neznamená, že se můžeme postavit Rudé gardě!"

"Vy i já jsme proti nim obstáli u Královské brány! Jen ukvapený omyl jediného muže zavinil porážku!"

Měl chuť jim nadávat a vyhrožovat, ale věděl, že by je tím odradil. Porážka a vyčerpání v jejich obličejích dokazovalo víc než slova, jak je jeho úkol beznadějný.

"Pozor!" vykřikl někdo a všichni vyskočili. Dívali se k severu, i Tristan to viděl: rudý záblesk mezi mrtvými stromy. Rudá barva se šířila a princ chápal, co se stalo. Část Rudé gardy se obloukem posunula kolem přehajících lidí a nyní mířila k Údolí hikor, aby jim odřízla tuto únikovou cestu.

"Garda! Utíkejme, nebo ztratíme životy!" ječel kdosi hystericky a utahání vojáci nevěřicně zírali na blížící se Nemesis. Několik jich zamířilo k lesu.

"Počkejte!" zazvonil Robynin silný, velitelský hlas. Mírný vánek jí čechral dlouhé vlasy. Stála tu, ruce v bok.

"Mám pro vás nabídku - možnost pomstít vaši porážku!"

"Jak?" žádal statný muž s mečem. Na košili a pažích měl zaschlou krev.

"Jestliže zastavím královny žoldnéře - tamty," řekla a napřáhla ruku k blížící se rudé linii, "přidáte se k nám?"

Silák se zasmál. "Jistě." Ostatní kývli s jistotou, že nemohou prohrát.

Robyn se otočila a kráčela přes pastvinu k okraji uhynulého lesa. Voj Gardy byl vzdálený několik set yardů a postupoval v přesné, nepřerušené řadě. Namířená kopí byla jako ježatá zeď smrti.

Druidka vyňala z tašky u pasu runovou hůlku a přejela prsty její hladkou část. Zbožně se dotýkala run, držíc hůlku před sebou v natažených rukou. Potom s ní učinila široké gesto, jako by označovala linii podél kraje stromů.

Tristan s úctou pozoroval její sebedůvěru a odvahu. Oči všech se upíraly na ni. Tváře mužů se ve výrazu různily od nevěřivosti a skepse až ke slepé víře a pokorné modlitbě.

Robyn volala. Hlas k nim jasně doléhal, ale slovům nerozuměli. Kopiníci Rudé gardy přidali do kroku, postoupili téměř do dosahu kouzla.

Nikdy se tam nedostali.

Podél celého kraje mrtvého lesa vyrazila ze země stěna oranžových plamenů. Lehký větřík je přenesl mezi stromy a suché dřevo praskalo v okamžitém požáru. Oheň rychle pohltil okraj lesa a letěl na sever. Plameny a kouř Rudou gardu zakryly, leč všichni přihlížející věděli, že žádný člověk takovou výheň nemůže přežít. Kopiníci, kteří neutekli na sever, v ní zemřeli.

Silák s mečem vyrazil radostně triumfální výkřik. "Jsem mužem slova. Můj meč je váš."

"Mohu stejně dobře zemřít s přáteli jako sám," ozval se jiný. Pár jich povstalo, za nimi následovala většina ostatních. Snad jen asi tucet se nepřipojil, takže nyní asi sto mužů následovalo Tristana s jeho společníky. Vzdalovali se Údolí hikor a Dernallským lesům k osudu, který nikdo z nich neznal.

"V-vracím se zpátky-zpátky!" oznámil Yazillicklik znenadání. Seděl na travnatém břehu tichého potůčku a vzhlédl k Newtovi.

"Kam zpátky?" protáhl líně dráček. Odpočíval na větvi, jež se klenula přes vodu. Děsně se nudil.

"Pojď se mnou, Newte! Najdeme Robyn - Robyn!"

"Robyn? To by šlo. Pojďme!"

Poletovali mezi stromy k Vysokému zámku. Až o den později se dostali dost blízko, aby zjistili, že něco není v pořádku.

"K - kouř?" vyhrkl skřítek.

"A páchne! Vsadil bych se, že se to Robyn moc nelíbí - velký požár zasmradí celý les! Škoda, že jsme ji při tom neviděli -"

Newt se zarazil.

"K-kde je město?" zalykal se skřítek. "Kde je Robyn?"

Celá plocha před nimi byla černá pustina popela a sazí. Proužky kouře dýmaly z hromad spáleného dřeva. Řeka vinoucí se mírně středem zrážky byla plná ohořelých věcí a těl.

"Pospěš!" kvičel Newt. "Musíme ji najít! Určitě má potíže!"

Oba cílevědomě letěli přes spáleniště lesa. Neměli potuchy, kam Robyn odešla, ale budou-li muset, podívají se všude. Celý další den uspěchaně bzučeli, našli skupiny uprchlíků a vojska Rudé gardy. Po druidce a jejích přátelích nenašli ani stopu.

Konečně doletěli k západnímu kraji lesa. Před nimi se vlnilo vřesoviště a za ním šedé vody Moonshae.

"M - minuli jsme ji! Musíme letět zpět a zkusit to znovu!" nařikal lesní skřítek.

"Počkej!" řekl Newt a hleděl pozorně na vřesoviště. "Co je to tam?" Než Yazillicklik mohl odpovědět, drak se mihl z lesa k čemusi, co upoutalo jeho oči. Newt blikl do neviditelnosti a váhavě následující skřítek učinil totéž.

Viděli ta stvoření brzo, ale nebyli to lidé, které hledali. Skřítek se chtěl vrátit do lesa, jenže Newt umíněně bzučel dál.

"Připadají mi známi - už vím, jsou to trpaslíci! Znáš spousty trpaslíků - jsou trochu bruchouni, ale může to být legrace!"

Rozmrzelý skřítek se táhl za ním a Newt přistál před pochoduujícím zástupem. Dráček se náhle zviditelnil a vedoucí postava polekaně vyrazila šťavnatou kletbu.

"Buď zdráva, Finellen!" švitořil. "To jsem já, Newt! Řekni, neviděla jsi někde Robyn?"

Sbor povstalců při lesním pochodu na jihovýchod vzrůstal. Potkávali často roztroušené skupiny rebelů a ti se k nim rádi přidali, když viděli tolik svých přátel v početné, velké družině. Robyn jim otevírala cestu lesem, takže pochodovali daleko rychleji než jejich pronásledovatelé.

Tristan vyslechl vyprávění některých mužů, kteří byli svědky Robynina ohnivého zařikání. Příběh nabíral na slávu, až konečně - dle vypravěče - byla zničená celá brigáda obrů.

Byl rád, že slyšel tuhle nafouknutě přehnanou polopravdu, náladě mužů jen prospěla. Morálka vzrůstala každým krokem a každou novou bandou rekrutů.

Poháněni Rudou gardou konečně dospěli ke kraji lesa, zatlačeni skoro k pobřeží. Tristan nařídil přestávku pro odpočinek a mužstvo se v dobré pohodě usadilo v travnatém vřesovišti. Mnoho mužů ztratilo své zbraně a ty zaměstnal řezáním a ostřením mladých rovných kmínků. Budou muset s těmito náhražkami vystačit.

"Vypadají klidněji," poznamenala Robyn.

"Ano. Jestli se nám poštěstí vyhnout se Gardě ještě pár dní, myslím, že budeme mít naše vlastní vojsko," řekl Tristan. "Odpočineme si hodinu, potom se hneme dál - to je nejlepší způsob, jak posbírat roztroušené tlupy."

"Možná to ani nebudeš muset udělat - podívej!" Druidka ukázala k pobřeží na jihu.

Ošumělý zástup, vlekoucí se jejich směrem, byli obránci z Vysokého zámku, bylo jich několik set. Když přišli blíž, Tristan rozpoznal dva muže v čele.

„O'Roarke a Pontswain," pronesl tiše.

Cílevědomě jim vykročil vstříc s Robyn a Fionou v patách. Vůdce banditů zastavil a čekal na ně a jeho muži sebou pláclí vyčerpaně do trávy.

"Princi z Corwellu," řekl psanec se sotva skrytým nepřátelstvím. "Vidím, že jste shromáždil mé muže."

"Ti už nejsou vaši, můj pane," odpovídal klidně Tristan. "Vy sám jste pozbyl právo jim velet, když jste je vedl ve Vysokém zámku do zkázy. Byl jste skutečně pánem města, jenže to neexistuje. Budete-li si přát, zeptám se jich, koho chtějí následovat - věřím, že dají přednost mně!"

"Nepodařilo se vám uzurpovat krále, tak si místo něho chcete vzít mé muže?"

"Nebudte takový pompézní blázen!" řála Fiona, stoupla si před prince a spalovala lorda očima. "V jednom týdnu dokázal učinit proti králi víc než vy za celý život! Teď mu vy musíte pomoci - jediné tak dokážete, že můj otec se neobtěžoval nadarmo!"

"Jak si troufáš - " Hugh se dusil vztekem.

"Jak si vy troufáte předstírat, že jste schopen muže vést!" štkal princ. "Vaše tvrdohlavá zaslepenost stála jejich druhy stovky životů! Váš odpor k střízlivému rozvážení boje zničil v plamenech celé město!"

Princova slova se do Hughu O'Roarka zařala jako nůž. Nesl tu děsnou vinu v sobě od konce boje, ale nikdo nenašel odvalu hodit mu ji tak otevřeně a hrubě do tváře.

"Naděje na vítězství stále existuje," naléhal Tristan. "Vy a vaši muži se můžete připojit. Můžeme se Rudé gardě pomstít. Sjednotíme se a budeme bojovat!"

Jiskra lordova starého ducha mu bleskla očima. Pohlédl ze své armády trpných utečenců k Tristanově skupině pilně zhotovující kopí.

"Nechtě mne vést vás k vítězství," dodal Tristan klidně.

Hugh O'Roarke jediným pohybem vytrhl svůj těžký obouruční meč, poklekl a nabídl jeho jílec princovi. Tristan jej přijal s ulehčením a vděkem. "Vstaňte, můj pane, a připojte se k nám!"

Obě skupiny mužů radostně křičely, O'Roarkovi muži se zvedli a vítali se se svými druhy. Malé vojsko čítalo přes pět set hlav.

"A vy, Pontswaine?" oslovil Tristan lorda, jenž zarputile naslouchal rozmluvě s O'Roarkem. "Spojte svůj osud s naším?"

"Nemáte naděje - ani špetku," řekl lord, hledě beznadějně na otrhané vojáky. "Budou bojovat a taky tu zemřou, nemám jinou volbu! Ale uvědomte si jedno, můj princ! Náš skon - váš a můj - znamenají též skon naděje pro Corwell. Zvolil jste si bojovat zde, v Callidyrriu. Je to můj osud, že můj boj je svázaný s vaším - neboť nyní naše vlastní království postrádá vedení!" Pontswain vzpřímeně kráčel kolem něho.

"Mýlí se," řekla Robyn tiše. "V těchto mužích je síla, kterou můžeš ovládat. Musíme obstát!"

"Máš pravdu. Začínám věřit, že je to proveditelné, že možná zvítězíme. Potřebujeme ještě několik dní, aby počet mužů vzrostl, a při troše odpočinku budeme mít vojsko schopné se postavit Rudé gardě a zničit ji!"

Po dvouhodinovém odpočinku pokračovali v pochodu přes území mezi lesy a mořem. Bylo mírně vyvýšené a vlnilo se travnatým svahem k břehu, pokrytému malými oblázky.

Připojovaly se další skupiny a konečně překročili pahorek, za nímž se rozkládalo malé rybářské městečko v panství "Tresčí ploutev"; alespoň je tak nazval jeden voják.

Ulice byly bez pohybu.

"Zůstaňte zde s mužstvem," řekl Tristan Hughovi a Darythovi. "Chci se tam podívat."

"Vezmete si s sebou raději pár vojáků," pravil varovně O'Roarke.

"Je to zbytečné," pronesla Robyn, "nebezpečí již minulo."

Tristan s Robyn šli po mírném svahu dolů do vesnice.

Z dálky neviděli mnoho podrobností, ale když přišli blíž, vstoupili do scény děsivé hrůzy. Našli asi přes sto lidí s roztrhanými, zohavenými těly v groteskních pozicích v domech i na dvorech. V celé vsi nezůstal jediný živý tvor. Lidé, psi, kuřata, všichni byli zabiti, roztrháni drápy, probodáni.

"Kdo mohl udělat něco takového?" ptala se Robyn popelavá ve tváři. "To nebyli obři. Nervali by lidi na kusy a byli by to tu vypálili. Ani kouzelníci by to neudělali!" šeptala zdrceně. Nějakým záhadným způsobem cítila, že tento masakr byl součástí většího plánu.

"Jenže co či kdo to mohl být?"

"Nevím," vydechla druidka. Ukázala na pás měkkého mokrého písku. Křížilo se v něm velké množství otisků nohou s plovacími blánami a drápy. A princ si vzpomněl, kde je už viděl.

"Přišli sem z moře sahuagini!"

"Co tu dělá ten poťapaný drak?" zabručela Finellen, nemající náladu na hloupé žvásty.

"No, přece hledám Robyn. Myslel bych, že to bude zřejmé i trpaslíkovi. A co vy tady děláte? Dobrá otázka, ne?"

Finellen byla na hádku moc unavená a sklíčená. "Prcháme z jednoho bojiště a hledáme druhé, kde bychom mohli se ctí zemřít."

"No, to vypadá na pěkně hloupý plán. Míním, jako že plánujete prohrát bitvu či co. Nebylo by mnohem lepší najít Robyn a Tristana a užít si trochu legrace?"

"Co víš o princů z Corwellu?" žádala Finellen ostře. "Rychle, červíku, mluv!"

"Nemám náladu bavit se s někým, kdo se mnou takhle mluví. Červíku! Vskutku! No, kdybys nebyla přítelkyní mých přátel, užil bych na tebe kouzlo, že bys -"

"Hrome, tak mluv!" zahřměla Finellen hlasem, který ani Newt nemohl ignorovat. Yazillicklik, skrytý v neviditelnosti, se skutečně bál o dráčkův život.

"No, všechno začalo, když jsme se vrátili do Vysokého zámku..."

Příštího večera odhadoval Tristan svou vojenskou sílu na tisíc mužů. Několik uprchlíků přineslo zprávy o zvýšeném úsilí pronásledovatelů. Odpoledne je spatřila hlídka červenokabátníků na koních, jež je po celý zbytek dne sledovala. Princ předvídal, že nebude trvat dlouho a celá armáda se shromáždí k útoku.

Tristan zaklel a zastavil se.

"To není všechno," řekl O'Roarke a přistoupil k jeho boku. Pán banditů spolupracoval a prosadil, aby jeho lidé pochodovali vedle prince, a Tristan byl vděčný za jeho přítomnost. "Tam na severu!"

Nyní princ hleděl na další červené kabáty, jenže tyhle byly veliké, impozantní postavy - obři!

"Jsme v pasti," řekl trpce. Moře se vlnilo na západě, Garda stála na jihu a severu. Na východě se krajina prudce zvedala od pobřeží. Kdyby se muži pokusili prchnout tudy, museli by se na nerovném, strmém svahu rozdělit a byli by snadnou kořistí. Ale i ta šance zmizela. Podél hřbetu vysoko nad břehem dokončila úplné obklíčení třetí brigáda Rudé gardy.

Princ hledal nějaké východisko. Kolem něj stáli Alexej, Pawldo, O'Roarke, Robyn a Daryth.

"Můj princ, co je tamhle?" Alexej ukazoval k jihu. Tristan se podíval za řady kopiníků na příkrě spadající svahy kamenité výspy. Malé postavy se pohybovaly směrem dolů. Žoldnéři si očividně skupinu za sebou neuvědomovali.

"Co jsou zač?" zeptala se Robyn.

"Na tu vzdálenost je nemohu poznat - ale co to dělají?" Tristan bez dechu sledoval maličké postavy, jak viklají a tlačí balvany na samém vrcholu.

Několik se jich uvolnilo, odsakovalo od strmé stěny a řítilo se k zádům královské brigády. Víc a víc kamenů se překulilo přes hřeben, valilo se dolů, až se roztránilo ve formaci Rudé gardy.

Nato se s hrozným hřmotem utrhla celá lavina a vodopád drtících kamenů padal jako všeničící záplava. Ať byl na skále kdokoliv, prokázal jim velkou službu, které museli využít.

"Do útoku!" vykřikl. "Vzhůru na horu!"

Jeho muži bojovně vykřikli a následovali ho. Princ útočil s mečem Cymrycha Hugha vysoko nad hlavou. Tisíc hrdel volalo po žoldnéřské krvi a rebelové z Vysokého zámku se vrhli jako bouřlivá vlna proti prolomeným červeným řadám.

Prach laviny se ještě neusadil, když dospěli k patě skály. Mnoho kopiníků bylo rozdraceno či zraněno kameny a zbytek byl rozdělený do malých skupin, jak spěchali, aby lavině unikli.

Tyto skupiny byly pro útočníky snadnou kořistí. Tristan si klestil mečem cestu do tlupy asi osmdesáti kopiníků. Obrovský vlkodav vrčel a chňapal při jeho boku a za ním se hnali psanci z Vysokého zámku. Bodal, sekal a dorážel na střed nepřítele bez ohledu na tucet bolestivých zranění.

Kopiníci pod jejich nápořem rychle padli a Tristan viděl, že jeho muži zpomalují moment výpadu.

"Vpřed! Na horu!" křikl a skákaje mezi balvany začal šplhat na kamenitý vrch.

Někde uprostřed se ohlédl. Brigáda obrů se valila vpřed a žoldnéři na východní straně proudili dolů k pobřeží. Jeho vojsko prorazilo obklíčení a šplhalo vzhůru. Dosáhnou vrcholu dřív, než se Garda bude moci připravit na bitvu.

A tam, šklebíc se dolů na něho s třícími vousy, stála pevně Finellen.

Tisíc mužů a sto padesát svalnatých trpaslíků pozorovalo ze skalnatého vrchu, jak slunce mizí v moři Moonshae. Bylo to dobré místo k bitvě - strmé boky spadaly k severu, východu a jihu a na západ se do moře táhl poloostrov. Úzké hrdlo země, široké sotva padesát stop a vroubené z každé strany strmými spády, spojovalo poloostrov s pevninou. Toto bude jejich konečná pevnost. Kolmé stěny je chránily proti útoku z moře.

Tristanův elán pohasl, když mu Finellen zachmuřeně vysvětlila, že pomoc trpaslíků je bude něco stát. Plíživá masa duergarského vojska byla na jihu jasně viditelná. Jejich předvoj již prozkoumával patu skály, až je krátká sprcha šípů rozehnala do úkrytu.

Tmaví trpaslíci to po setmění několikrát zkoušeli znovu. Pokaždé, když se snažili prorazit vzhůru svahem, je odvolali jejich vlastní vůdcové. Bylo to rozumné - všechny nepřátelské voje zaútočí ráno a Cyndre by jim nedovolil, aby bojovali na vlastní pěst a byli snad krvavě odraženi - dokud zbytek jeho vojska nebyl v pozici.

Brigáda obrů se utábořila na severní patě skal, na východě rozbila tábor Rudá garda lidských žoldnérů a odřízla cestu na pevninu.

Princ věděl, že jeho vítězství nad královým vojskem, do-sáhne-li jej, se musí odehrát zde a čelil této skutečnosti s ponurým souhlasem. Bylo více než pravděpodobné, že v bitvě všichni zahynou.

Tvrdá země bránila Alexejovi v pohodlném spánku jako během několika posledních nocí. Probudil se dávno před svítáním, prochladlý a ztuhlý i přes vlněnou pokrývku, a naslouchal zvukům spícího tábora.

Cítil něco víc - ne přímo v ležení, ale nedaleko. Vstal a třesa se chladem si hodil přes ramena háv. Tušil, co způsobilo jeho pocit neklidu, a několik minut nehnutě stál, pohlížel k severu, až si byl zcela jistý.

Cyndre byl blízko.

Alexej poctivě prostudoval a zvládl Annuwynovy knihy kouzel. Ačkoli jeho ruce nebyly tak vláčné jako dřív, dostatečně se vyhovily, aby je mohl v magii užívat snadno a rychle. Teď nastal čas.

Polekaná hlídka viděla Alexeje zmizet. Nikdo neviděl jeho znovuobjevení několik mil severněji na opuštěném pobřeží. Jeho tušení ho neklamalo, slyšel hřmot vozů a dusot těžkých kroků.

Neviditelný mág kráčel k zástupu, jenž se postupně nořil ze tmy. Ustoupil stranou, aby se vyhnul hlídce na koni. Muž nezpomalil, když ho mýjel, ale kůň postrašeně zaržál, neboť cítil jeho pach.

Alexej se zastavil asi třicet yardů od cesty a pozoroval královo vojsko. Kolem prošli obři a potom Rudá garda. Viděl králův kočár a zelenou zář, jež jej obklopovala. Ten mu nevalil, měl na mysli jiný terč. Konečně do jeho zorného pole vjel dlouhý kočár tažený osmi páry černých koní, v němž seděli kouzelníci Rady. Mnohokrát v něm se svými společníky jel splnit nějaký Cyndrův nápad. Předpokládal, že teď je v něm Talraw, Wertram a Kerianowa. Vpravdě neudělali nic, co by vzbudilo Alexejův hněv, leč to ani nebylo nutné. Čaroději k opodstatnění stačilo, že jejich smrt Cyndra rozzuří.

"Pyrex surass Histar," pronesl, ukazuje na kočár.

Malá kulička ohně vyplula z konce prstu a nesla se k vozu. Počkal, dokud se nedotkla dvířek.

"Byrassyll."

Světlo šlehlo temnotou, vrhající přes členy vojska dlouhé stíny. Ohňová kulička vybuchla a ve spalujícím žáru pohltila kočár i koně. Oheň byl příliš žhavý, než aby dovolil svým obětem víc než krátký, bolestný výkřik.

Za moment zbyl z kočáru a jeho cestujících jen popel na cestě. Zástup zachvátila panika, když hlídky na koních projížděly sem a tam, hledajíc útočníka.

Ten dávno zmizel.

Baal natáhl ruku. Bůh dychtivě postrkoval hráče ve své hře. Věci se skvěle vyvíjely a zcela prožíval blízkost svého nejvyššího vítězství.

Sahuagini se vyrojili u tuctu malých vesnic podél pobřeží západního Callidyrru. Vynořili se z příbojových vln, klopýtali neobratně na oblázcích a namáhali se přizpůsobit své žábry, aby dýchaly vzduch. Ale učinili to rychle, otevřeli je doširoka a vklouzli mezi domy a přístavy.

Zabíjeli rychle, bezcitně. Každý muž, žena či dítě, které potkali, byli bez milosti roztrháni drápy, ostrými zuby, či probodnuti. Mladá těla sežrali a všechno zlato či stříbro vyplundrovali. Potom se vrátili do moře.

Hledající pluli kolem pobřeží a shromáždili se se svým králem na mysu.

Nemrtví k tomuto místu pochodovali zvolna několik dní, konečně vylezli na svah dna do mělké vody a příboje, a potom vzduchu. Pozdě v noci se u vysokého mysu připojili k sahuaginům.

Sythissall se objevil první, udatně kráčel z dorážejících vod s vypnutým hrudníkem a kolébal se k tomu, kdo jej očekával na břehu.

Nepřítel - řekl mu čaroděj - byl na vrchu kopce. Až jim slunce dá světlo, sahuagini, nemrtví, tmaví trpaslíci, obři a lidé Rudé gardy je napadnou a všechny pobijí. Cyndre řekl, že jeho plán se skloubil velice pěkně.

A Baal se uchechtl: "Jeho plán! Vskutku!"

21 Země a moře

"MŮJ PRINCI."

Tristan byl okamžitě vzhůru a sáhl po meči. Uvolnil se, když zjistil, že je to Robyn.

"Nemohla jsem spát," omlouvala se a klekla si k němu. "Spatřila jsem tamhleto." Nato Druidka ukázala k severu a Tristan viděl zářivý oheň hořící v dálce. "Vybuchlo to - jako magické plameny, ne jako obyčejný oheň." Byl to jediný zlom v temnotě. Měsíční svit se odrážel od vln, leč to bylo jen neurčité zkreslení tmy.

"Byla jsi vzhůru celou noc?"

Robyn přikývla. "Něco tu je, něco jiného mimo duergary a Rudou gardu. Pocítila jsem to před hodinami a vnímám to stále silněji. Tristane, bojím se. Je tu něco hrozného - stejně děsivého jako Bestie a ti nemrtví."

Tiskl ji k sobě a hlavou mu táhly černé myšlenky. Věděl, že má pravdu. Jako by jejich šance nebyly i tak dost beznadějně. Přivedl ji, aby s ním čelila smrti na jakémsi vzdáleném kamenitém pobřeží. A pro co? Pro krátkodobou věc, která zklamala. Hrom do jeho bláznovství!

"Robyn," šeptal. "Miluji tě, u bohyně, miluji tě!"

Políbil ji a objímal, na okamžik naplněný radostí a nepřemožitelnou vyrovnaností, jež zapudily skutečný svět.

Leč příliš brzo si připomněl jejich situaci. Nemohl ji nechat odejít.

"Tolik jsem tě postrádal, když jsi byla pryč, až jsem myslel, že zešílím. Chtěl jsem jít za tebou do údolí Myrloch a uvidět tě, kdybych tě vůbec našel, a přemluvit tě, aby ses se mnou vrátila do Corwellu."

Slzavě se na něho usmála a on ostýchavě dodal: "Nemohu po tobě chtít, abys nešla za svým nutkáním - máš budoucnost, kterou vidím i já, chceš sloužit bohyni. Ale kdyby v tvém životě zbývalo místo pro manžela..."

Rychle, téměř hravě ho políbila. "Líbilo by se mi být královnou, druidskou královnou! Ovšem, napřed pro mne musíš vydobýt království..." Chvilí mlčeli a obloha zrůžověla a potom zmoudrala, jak slunce stoupalo k obzoru.

Slyšeli volání jedné hlídky a pak poplach odjinud. Bitva začínala.

"U bohyně, co je to?" zavrčel O'Roarke.

Daryth pohlédl do předjitího oparu - u paty vrchu byl nějaký pohyb. Věci, co vypadaly jako lidé, se šouraly mlhou. Nepohybovaly se jako lidé, ani nedělali žádný hluk. Mezi nimi byly rybí postavy sahuaginů - jejich žluté šupiny zdobily zlaté náramky a čelenky.

"Jsou to mrtví!" vydechl Pawldo; natáhl se za Darythem, aby lépe viděl.

"Ne, to není možné!" vyhrkl Pontswain. Šokován hleděl na neohrabané postavy s prázdnými dülky a tápajícími prsty.

Věci měly kašovitě bílou kůži, pokud jakou měli. Mnohé byly pouhé holé kostry, klapající vpřed jako loutky, jiné byly nafouklé pytle masa. Pruhy shnilých tkání z nich odpadávaly s každým krokem a odhalovaly bílé kosti nebo vybělené šlachy.

Vedle tak naprosto tichých mrtvých se objevily stovky nepřičetných duergarů. V půli svahu začali výt. Pronikavý, nepřírozený zvuk se nesl bojištěm a mrazil srdce těch, co jim stáli v cestě. Mávali sekerami a meči a jejich zakrslé nohy bušily přes skalnatý svah, nesouce je vzhůru jako přílivovou vlnu.

"Ted!" vzkřikl O'Roarke. Jak bylo v plánu, všichni povstalci podél jižního okraje hřebene uvolňovali hromady balvanů, které tu přes noc připravili. Obrovské kameny hřměly a duněly dolů z kopce.

Mrtví z moře si jich nevšíмали mimo ty, které zasáhly. Jejich těla se pod těžkými balvany rozmáčkla, nebo je srážely a mrzčily menší kameny. Kostry se koulely dolů jako kuželky a mnoho padajících těl přispělo ke zmatku, když dole narážela do svých druhů.

Tato strana vrchu nebyla tak příkrá ani tak skalnatá jako druhá strana. Daryth a bojovníci vrhali tolik kamenů, co

mohli, ale všeničící lavina, která předchozího dne odvrátila Rudou gardu, se neopakovala.

Balvany brzo došly a duergarové ječeli vpřed v plné zuřivosti. Byli už blízko a muži viděli jejich divoké oči, zježené vousy a černá stažená obočí. Když je křivé nohy vynesly nahoru, jejich krátké meče a sekery se setkaly s kopími.

Hluk vzrostl jako hurikán, neboť k bojovému ječení duergarů se přidaly chraptivé výzvy lidí, křik raněných, rány zbraně proti zbrani a štítu.

Daryth s Pawldem stáli na širokém plochem balvanu. Důlky bez očí se slepě upíraly vzhůru a drápopité ruce kostlivců se natahovaly k obráncům ve snaze strhnout je dolů. Calishita sekal a řezal svým stříbrným scimitarem. Rozmáčené mrtvole uťal hlavu jedním úderem, kostru přetnul na půlky, jež padly na obě strany kamene a ještě stále sebou trhaly.

Pawldo mu stál za zády a srazil bílou masitou věc, která se k nim chtěla vyšplhat. Dvakrát ji bezvýsledně bodl, ale potom do hlavy kopl a dávil se, neboť jeho noha se ponořila do blátivého obličejce.

Bezmasá ruka se vztáhla po Darythově kotníku. Calishita se zapotácel a sklouzl ke kraji. Pawldovo ostří čistě projelo zápěstím, vykřesalo ze skály jiskry a uťatá ruka stále lnula ke Calishitově noze. Daryth zavrával a stočil se, aby udržel rovnováhu. Za sebou uviděl Pontswaina v takovém šoku, že ani netasil zbraň.

Vytí tmavých trpaslíků vzrostlo do šílenství a Daryth s úlekem viděl, jak prorazili linii rebelů. Bláznivě pištěli a další hordy se hnaly do mezery v obraně.

Leč Hugh O'Roarke zařval, rudé vlasy a vousy vypadaly, jako by hořely, a převedl tam tucet mužů. Oháněl se širokým obouručním mečem a zahřměl výzvu při každém skoleném duergarovi. Řval velmi často a zanedlouho ti, co přežili jeho řádění, padli zpět ke svým útvarům. Pán psanců vyrazil vpřed a mezera byla vyplněná.

Ale trpaslíci se stále rojili z mlhy, jako by neměli žádný konec.

"Kdy tedy přijdou? Začíná mě to nudit! Robyn, jdi dolů a řekni jim, že chceme, aby bitva začala!" Newt nadával na obry stojící v řadě pod srázem. Mimo těchto zrůd i sahuagini škobrtali a kypěli přes vřesoviště. Rybí muži nevypadali jako jednotlivci, ale jako obrovský šupinatý povrch neznámého zvířete, tak těsně se sevřeli.

Tristan, Robyn, Alexej a Finellen stáli na vrcholku a u jejich nohou seděl Newt s neviditelným Yazillicklikem. Naježený Canthus stál bděle po princově boku. Pozorovali začátek útoku. Z druhé strany slyšeli bitvu zuřící mezi duergary a psanci. Princ si zoufale přál vidět, co se děje, nemohl však být na všech místech najednou. Do vedení tam určil O'Roarka a mohl pouze doufat, že lord je schopen obranu vést. Bojovali s ním Daryth a Pawldo a jejich meče nejen pomáhaly, ale posilovaly obranu.

Spatřil po straně záblesk rezavé hlavy. Fioniny oči žhnuly. "Chci bojovat!" prohlásila tvrdě, aby se neodvážil odporovat. Už dříve jí určil nejbezpečnější místo na samém vrchu. Svírala svůj krátký meč a vypadala schopně jako kterýkoli muž a mnohem rozhodněji než většina z nich.

"Dobře," souhlasil. Bude se tedy muset o sebe postarat sama.

Sahuagini klopýtali vpřed, klouzali na svažitém kamení a mnozí padali nazad. Nebyli zvyklí chodit po zemi, nemluvě o šplhání, a jejich postup se tím zpomalil.

Obří náhle vyrazili od úpatí hory a zpočátku snadno překonávali strmý spád. Trpaslíci na ně vrhali zbylé balvany - ale většinu spotřebovali předešlý den. Těch pár obrů, jež porazily, sice zanechalo v jejich řadě malé mezery, ale ty se vyplnily druhou řadou.

"Tohle ale bude potěšení!" zahučela Finellen dotýkajíc se své sekery a odklusala ke svým šikům. "Jdeme, trpaslíci!"

Podsadité postavy se zformovaly do své vlastní linie, jediné řady proti dvěma obřím, a pochodovaly vstříc útočícím stvůrám. Těžcí obří nyní výstup zpomalovali, mručeli a oddychovali, jak se vytahovali nahoru - a tak je Finellen chtěla mít.

Tristana potěšilo, že sahuagini klouzali zpátky skoro tak rychle, jak postupovali.

"Ti obří - jejich příliš mnoho!" zvolala Robyn.

Tristan pozoroval obří barikádu roztáhnout se do řady dost dlouhé, aby lehce obstoupili oba konce trpasličí linie. Finellen je srovnala čelem k útoku, ale na veliké obry jich bylo málo. Ti se zatím potýkali se svahem - byli od trpaslíků ne víc než dva tucty yardů.

Trpaslíci se náhle otočili a pochodovali doprava.

"Co to Finellen dělá?" zeptala se Robyn.

"Posunuje linii tak, že bude obstoupen jen jeden bok. To sice pomůže, ale nemyslím, že je to zachráně!"

"Tristane, mohla bych pomoci, protože lesní skřítek zachránil z požáru tohle." Zvedla runovou hůlku.

"Pojďme!" Za Tristanem a Robyn se rozběhlo dvacet mužů z Vysokého zámku. Utíkali seč mohli dolů k levému ohroženému křídlu.

"Kupředu! Do nich!" ječel vysoký hlásek a objevil se Newt držící se zježené srsti vlkodavova kohoutku jako kopiník jedoucí do zápasu.

Obří se dali do klusu - počítali, že jejich masivní váha malé hrdiny převálcuje. S Robyn dorazili k Finellen a Tristan cítil, jak se mu pod nohama chvěje půda; na vteřinu litoval, že se tak unáhlil. Nyní čelili setnině monster, jejichž zrůdné tváře se radostně šklebily, když k trpaslíkům přibýlo i pár lidí.

Princ pyšně tasil meč a pevně se rozkročil. Věděl, že po jeho bocích stojí nebojácní muži - a údivem mu klesla brada, když se kolem mihla Robyn. Stála sama, od obrů ji dělilo snad dvanáct yardů. Zrůdy zavyly radostí a daly se do běhu.

Druidka vykřikla rozkaz, který Tristan pro hluk nezaslechl, a mávla vyfězávanou hůlkou na zem pod nohama. Hbitě uskočila a postavila se vedle Tristana.

Skalnatý vrch se před nimi zvedl a otřásl. Ze země vystoupily dva obrovské tvary, daleko větší než obří. Byly

stvoření z hlíny a šedých kamenů do postav neurčitě připomínajících lidi. Robyn ukázala a ty dvě věci se hnuly k pojednou nerozhodným obrům.

"Elementálové," řekla. "Kouzlo Velké druidky, ukryté v runové hůlce. Je to Gennin dar na rozloučenou." Nemohla zakrýt svou úctu k moci těchto kouzel. Genna vložila do hůlky sílu, jež přivolala dokonce dva z mohutných elementálů.

Zaraženě sledoval obě zemité postavy, jak se zaryly do obří linie. Obrovské kamenné pěsti rozbíjely hlavy, drtily hrudi. Stály vedle sebe, aby odrážely výpady. Formace obrů se rozhodla, mnoho se jich shromáždilo kolem elementálů a několik obcházelo okolo a chystalo se napadnout lidi.

Tristan neváhal, skočil vpřed a ostrou čepelí jednomu proťal čelo. Padl jako kámen a Tristan bodl dalšího do prsou. Všichni psanci i Canthus se přidali a mezi nemotornými obry se jen míhali.

Šest obrů se zpitoměle zastavilo, když z trávy před nimi vytryskla třpytivá barevná fontána. Nehnutě hleděli na Newtovu iluzi, zatímco kolem nich zuřil boj. Jeden obr s dlouhými, slintavými tesáky vrčel a štěkal rozkazy. Princ z Corwellu ho napadl jako rozumu zbavený - vyrazil mu prvním sekem kyj z ruky, druhým mu proťal paži zvednutou v obraně a po třetím se obrov vnitřnosti vylily na zem.

Drobné šípy přilétaly ze vzduchu a střefovaly se obrům přímo do očí a do úst; neviditelný Yazillicklik se vznášel kolem. Střely však byly příliš malé, aby něco dokázaly, jenže obtěžovaly, mätly nepřítele a odváděly jeho pozornost.

Jeden elementál se zřítíl k zemi, ale druhý pokračoval v ničení. Počet obrů se rychle menšil, vůdce padl a oni toho měli už dost. Jako jediná masa se obrátili a šlapali do iluzorní bezpečnosti svého vojska. Tristanova bojovná zuřivost se tišila, opřel se o meč a lapal po dechu.

Všiml si zmatku napravo. Finellenini trpaslíci bojovali velmi udatně, tucty mrtvých obrů ležely na zemi, leč platili krutou daň a zvolna před zrudným nápořem ustupovali.

A potom slyšel zleva výkřiky bolesti a ječení děsu - lidské ječení. Viděl sahuaginy napadnout slabou linii obránců. Vyrazil vpřed, zkušeně bodl, srazil sahuaginovo kopí stranou a špicí mu vjel do prsou. Padl a dva další se vyrojili na jeho místo.

Víc a víc rybích mužů zdolávalo svah a potom se linie Ffolků zhroutila. Sahuaginy ji prorazili na mnoha místech naráz. Úzká cesta k poloostrovu - jediná možnost k ústupu, byla otevřená jejich nápořu.

Bílé rybí oči zíraly bezcitně z vrcholu skály. Sto sahuaginů se probouvalo tenkým zástupem obrany a dosáhli nejvýše položeného místa. Stáli v kruhu zády dovnitř a drželi ostré trojzubce a kopí v naježeném kruhu. Růžové rovné jazyky kmitaly mezi čelistmi posetými zuby - jediná známka strachu či rozrušení.

Ostatní sahuaginy se tlačili nahoru, aby zlom udrželi a rozšířili. Všichni muži se shromáždili, aby linii uzavřeli a druhý nápoř odrazili. Leč kruh rybích mužů držel vrch skály a mohl kontrolovat boj a útočit na jakékoliv místo.

"Vstupte na poloostrov!" rozkázal princ a jeho slovo letělo linií. Muži z Vysokého zámku ustoupili před tmavými trpaslíky a před nafouklými, shnilými nemrtvými. Pevně vytrvali proti sahuaginům, neboť jinak by se jich prodralo linií víc a uzavřeli by úzký pruh země k poloostrovu.

"Do útoku!" vykřikla Finellen a její voj - nyní ani sto mužů - vyrazil bojový křik; sekery se zvedly nad hlavy a silné nohy dusaly ke kruhu rybích mužů.

Nápoř přišel i zleva a princ viděl Hugha O'Roarka vést skupinu bojovníků proti naježené obraně. Pán banditů bojoval jako démon, s řevem bil kolem sebe svým širokým mečem. Sahuaginy bodali a syčeli, podnikali výpady proti lidským útočníkům a trpaslíci je napadli z jiné strany kruhu. Sahuaginy bojovali do posledního a celý vrch byl mastný jejich rudou rybí krví.

Tristan zahlédl Pontswaina uprostřed davu duergarů. Lordův meč byl krvavý, a ačkoliv jeho oči byly panicky rozšířené, mlátil zdivoce kolem sebe a udržel je v šachu.

Muži z Vysokého zámku ustupovali hrdlem k poloostrovu. Zde bylo stěží padesát stop široké. Holé strmé útesy padaly po obou stranách sto stop hluboko. Dále se rozšířilo, ale celé území bylo obklopeno kolmými vysokými útesy, do nichž ze všech stran narážel příboj.

Rebelové přecházeli přes tento skalnatý most a malé skupiny mužů a trpaslíci zadržovali útočící. Tristan a Finellen stáli zády k sobě proti sahuaginům, kteří je mohli každou chvíli přemoci - ale jaksi je zadrželi. Canthus vrčel a bojoval po princově boku.

Princ už paže ani necítil. Z četných ran se mu po těle řinula krev. Ruce až po lokty měl promočené krví nepřátel a pohyby konal naprosto automaticky. Otupené zvedl svou lesklou čepel a udeřil, zvedl a udeřil.

O'Roarke s Darythem stáli se svými muži na druhé straně vrchu a zadržovali duergary, a mořské nemrtvé. Ti též bojovali s automatickou přesností, hromadice tělo za tělem.

Konečně většina vojska přešla a zadní obrana ustupovala do hrdla. Tristan, Daryth, Finellen a O'Roarke stáli bok po boku uprostřed linie a zápasili s duergary, sahuaginy, lidmi z Gardy a obry.

Zuřivý, slintající obr se vrhl na prince, jemuž únava zpomalila reakci. Obrovský ježatý kyj svištěl na jeho hlavu a pak do něj narazil široký meč a srazil jej stranou. Obr na Hugha, jenž postoupil vpřed a ránu odrazil, divoce zařval. A lord, než mohl po úderu zaujmout pozici, zakolísal pod bodnutím sahuaginova trojzubce.

Tristan roztál obrovu hrud' dlouhým smrtícím sekem a uchopil lordovo rameno, když zakolísal. Leč jiný rybí muž vztáhl své děsné drápy a táhl za Hughovu paži. Tristan uhnul duergarově válečné sekerě a O'Roarke byl najednou pryč. Slyšel lordův válečný řev ze skupiny sahuaginů, kteří ho zatáhli do svého středu, a viděl dva z nich klesnout mrtvé ranami umírajícího psance.

Cítil, jak se mu země pod nohama točí, a potom se svět kolem rozpadl.

Cyndre seděl na střeše královského kočáru a pozoroval postup sahuaginů a obrů. Na ostatní brigády Rudé gardy,

duergary ani nemrtvé neviděl, ale cítil jistotu, že boj se vyvíjí podle plánu.

Jeho čas přijde brzo, až všichni budou zaměstnáni bojem. A obzvláště dával pozor na nějakou známku po Alexejovi. Často v souboji jako tento, mág, jenž se projevil první, byl mágem, jenž první zemřel.

Alexej byl opatrný. Cyndre si s tím nedělal žádné starosti - věděl, že jeho vlastní moc daleko převyšuje moc jeho bývalého pobočníka. Brzo bude čas se hnout.

Pod ním v kočáru seděl král, slíntal a něco nesmyslného blábolil. Cyndre zlomil jeho mysl a obtížně ten fakt skrýval před důstojníky Rudé gardy. Po jeho vítězství na tom už nebude záležet.

Ted' - rozhodl se. Ted' najde Alexeje a zabije ho. Potom se postará, aby bitva byla vyhraná řádným způsobem.

Cyndre učinil rychlé gesto a v okamžiku zmizel.

Alexej nečinně pozoroval bitvu. Stál na nejvyšším bodu poloostrova, oddělený od bitvy jeho úzkým hrdlem, a pátral po nějakých viditelných známkách magie, či něčeho, co by napovědělo, kde se Cyndre nachází. Alexej tu byl před válečnou vřavou v bezpečí a napjatým vzrušením dlel v představách, jak se jeho bývalý pán bude svíjet pod krutým dopadem jeho kouzel. Kdy se Cyndre ukáže? Stokrát jeho oči zkoumaly bitevní pole, zda neuvidí výbuch plamenů či dým oblaků plynu, jež by ho prozradily. Padala na něho nervozita. Nyní, když hodina pomsty byla nablízku, začínal se bát, že na mocného čaroděje nebude stačit. Hlavou mu bleskla myšlenka, aby se odtud přenesl někam pryč - ale hned si připomněl dny svého utrpení v černé cele, na své rozdrčené ruce a zlomeného ducha. Zapřísáhl se, že si vymůže pomstu, ať to stojí, co chce.

Pojednou cítil tutíž hrozivou přítomnost, jež ho vzbudila - a tentokrát byla blízko. Věděl, že jeho bývalý pán se chystá k činu. Ale kde?

Alexej se prudce otočil právě včas, aby viděl Cyndra ztělesňovat se ani ne dvacet stop od něj. Pán Rady stáhl trochu kapuci, aby Alexej viděl ty světlemodré oči, ledové jak smrt. Alexej bezděčně ustoupil. Tváří v tvář Cyndrovi jím zmítaly pochyby o své vlastní moci. Zoufale hledal kouzlo, čin, jímž by oddálil svou zkázu.

"Stupakh!" pronesl pohrdavě Cyndre a v tom slově Alexej cítil pohromu.

Uhodila ho otrěsná vlna magie, vyrazila mu dech a mrštila jím na zem. Ležel na zádech, neschopný pohnout jediným svaem - jen oči a uši viděly a slyšely. Nemohl dělat nic jiného než hledět na Cyndrův příchod. Chápal, co se stalo. Jeho učitel užil své slovo moci - slovo, jež posluchače paralyzovalo. Zcela bezmocný uvažoval, proč neužil jedno kouzelné slovo, jímž by ho na místě zabil. Černý čaroděj odpověděl na němou otázku sám; zastavil se nad ním a potěšené si ho prohlížel.

"Nu, můj žáku, vidím, že sis lekce dobře prostudoval." Cyndre bezděčně šťouchl do Alexejova boku měkkou holínkou. "V minulých dnech jsi mi způsobil dost nepříjemností - zabil jsi lidi, kteří mi byli blízcí a kteří spoléhali na mou ochranu.

Proto neodvolatelně zemřeš. Jenže tvá smrt sama nesrovná tvé zločiny. Hodí se tedy, abys byl svědkem zničení povstaleckého vojska - těch patetických bláznů, jímž ses rozhodl pomáhat proti mně! Potom tě - živého - vezmu do Callidyrru. Teprve až Baalův oltář bude připravený tě přijmout, tvá životadárná krev po něm bude stékat co nejpomaleji.

Do té doby si tě zabezpečím - tentokrát bez jakékoliv naděje na únik." Cyndre se chladně usmál. Alexej se mu ze své polohy na zemi mohl dívat do očí, ale nic víc.

Černý čaroděj začal sesílat kouzlo zkázy. Každé slovo Alexejem otřáslo jako rána. Co je činilo ještě hroznějším, byla skutečnost, že toto kouzlo znal, věděl přesně, co ho čeká.

Až Cyndre pronese poslední slovo, jeho duše mu bude surově vyrvaná z těla, odsouzená k nekonečnému utrpení, dokud ho kouzelník nevysvobodí tím, že mu dovolí zemřít.

Robyn pevně svírala runovou hůlku. Užila tři z jejích prvků - vítr, oheň a zemi - tři, jímž rozuměla. Zůstával čtvrtý - voda, jenže mladá druidka nevěděla, co se přihodí, jestliže jej přivolá, a ponechávala si hůlku víceméně pouze jako talisman.

Byla nebojácná, ale praktická, nezúčastnila se bitvy s obry - její hůl by proti těm surovcům nebyla žádnou hrozbou, zatímco jejich úder by ji mohl zabít. Pevně držela Fionu, aby se děvče do bitvy nemohlo vmísit. "Ten tvůj meč by obra jen rozzuřil," vysvětlila a překvapeně zjistila, že Fiona ji poslechla a přestala se tam bezhlavě drát.

"Chceš-li mermomocí bojovat," navrhla jí, "vezmi svůj meč a stůj s těmi, kteří budou čelit sahuaginům - je jich tam málo, mohou tě potřebovat."

"Dobře, jdu tam!" prohlásilo dychtivě zrzavé děvče a vyšplhalo na nerovný svah k mužům, kteří v očekávání útoku zapalovali louče a pochodně.

Robyn pozpátku vystupovala udupanou zemí a s každým krokem se panoráma před jejíma očima rozšiřovalo. Přímou před sebou měla prince z Corwellu, mávajícího mečem v blýskavém pohybu vířícího ostří. Tančil tam a uskakoval a celou dobu se otáčel, aby udržel nepřítele od svých zad. A obři padali jeden za druhým, zabiti jedním bleskovým výpadem.

Jako omámená vyšla až na samý vrchol. Všude kolem ní řádilo šílenství bitvy. Žoldnéři chtěli dobýt vrcholek na východě. Duergarové a hrůzná mrtvá stvoření z moře byli tlačeni k ústupu na jihu. Obři a sahuagini naléhali na muže a trpaslíky na severu. Viděla rybí kreatury tlačit se linií. Jedna se vrhla k ní s otevřenou tlamou a tupé oči vypadaly bezcitně a krvelačně zároveň. Nějaký muž přiskočil, bodl a ta věc padla, zmítajíc se a lapajíc po dechu jako ryba na háčku.

Na vrcholu poloostrova spatřila osamělou postavu - Alexeje! Náhle se skácel a zmizel jí z dohledu za hřebenem. Pocítila děs. Strnulost ji opustila a ona letěla přes úzké hrdlo země a vzhůru mírným svahem na vrchol.

Dosáhla hřebene a ztuhla v šoku. Na zemi ležel bezmocně na zádech Alexej. Uvědomila si ihned, že postava

sklánějící se nad ním musí být Cyndre. Lapajíc po dechu, volala své druidské kouzlo. Stála, rozpráhla ruce a oslovila vzduch a trávu.

"Thesallest yu, rotherca - ke mně!"

Obklopil ji bzukot maličkých křídel. Robyn mávla pažemi k sobě, ukázala k čarodějům a roj vos, komárů, včel a ovádů vrčel jako celek ve směru jejího rozkazu.

Cyndre ponořený do meditace sesílání kouzla je nevnímal, dokud mu palčivá žihadla nepronikla kůži. S výkřikem odskočil, mával kolem sebe rukama a klopýtal dozadu.

Robyn běžela k Alexejovi, aby od něho hmyz odvrátila, a teď se všechen vrhl na Cyndra, jenž se snažil roji uniknout. Musela mu zabránit v seslání kouzla!

Rychle poklekla na trávník. "Matko! Tvé děti se rodí, dej jim vzrůst!"

Kolem černého čaroděje vyrazily pevné kmínky a hadovité výhonky. Zaječel a bojoval se šlahouny, které se kolem něho otáčely. Držely ho pevně.

Zařikání splnilo její příkaz - momentálně mu znemožnilo jakýkoli pohyb, a přemýšlela, co dál.

Najednou pod nohama cítila chvění. Vrchol se lehce otřásl a dívka zakolísala. Země se opět pohnula a Robyn upadla na kolena a ruce. Vypadalo to, jako by se země líně protahovala.

Vlna otřesu ji zvedla do vzduchu a ona zuchla na záda. Hleděla na nebe, slyšela trhavý zvuk, jako když se rve silná plachta, a rychle se překulila na všechny čtyři.

Povrchem běžela klikatá trhlina, rvala od sebe trávník a odhalovala propast nezměřitelné hloubky. Cyndre ji viděl a křičel v nepřičetném zděšení, neboť letěla přímo k němu.

Země se na celém vrcholu rozdělovala jako otevírající se tlama neuvěřitelně ohromného netvora. Posledním místem praskliny byl střed, kde výhonky vegetace pevně svíraly Cyndra. Alexej ležel bledý a bezmocný vedle. Konečně šlahouny praskly v půli, jak se země rozervala. Svázaný Cyndre kopal a házel sebou, když se kmínky a výhonky pomalu skláněly do propasti. Uvolnily se kusy drnů a zeminy a kořeny šlahounů se obnažily. Po jeden bezdechý okamžik rostliny visely na několika křehkých kořincích - a potom se i ty přetrhly.

Kouzelník zoufale hmatl rukou a sevřel cíp Alexejova hávu. Oči paralyzovaného čaroděje se vypoulily - cítil, jak ho jeho bývalý pán stahuje s sebou. Robyn se rychle vrhla po jeho ruce. Nedosáhla na ni a on zmizel v zívající propasti.

Cyndrův jek se nesl nahoru jako řev démona, krátce utáť, když se otvor uzavíral.

Robyn měla nápad. Ležela s obličejem přitisknutým k zemi, nejistá, zda inspirace byla její vlastní, nebo se zrodila ze samé země. Spěšně si sedla a z torny u pasu vyňala runovou hůlku. Trhlina se zúžila, ale nedaleko ještě zel široký otvor. Hodila hůlku dolů a zadržela dech, když ji viděla padat do hloubky. Potom se prasklina s třesknutím zavřela.

Robyn se otřeseně postavila. Lehce, obezřetně kráčela podél místa, kde se země otevřela, ale v trávníku po propasti nebyla žádná stopa. Cyndre, Alexej a šlahouny, jež Čaroděje poutaly, zmizely.

Země se pojednou otřásla s hlubokým, děsícím hřměním - podstatným bolem v těle bohyně. V úctě a strachu klesla na kolena a modlila se.

Jak se země zachvěla, šílenství bitevní vřavy okamžitě umlklo. Ti, kteří byli blízko strmých srázů, byli vrženi do smrti jako kapky vody, ošlepané ze zad psa. Všichni - obři, lidé, trpaslíci a sahuagini padli na kolena a ruce, hledající na zemi oporu. Jenom nemyslicí, útočící nemrtví zůstali vzpřímeni - a hřmící země srazila celou jejich masu dolů ze svahu.

Moře pod bitevním polem bouřlivě naráželo do kolných stěn útesů. Šedé hory se zvedly, narazily do kamene a rvaly jej. A vlny stále stoupaly výš a výš a bičovaly břeh s nevidanou silou. Skály se stáhly v křeči, obrovská část srázu se utrhla, nesouc sto sahuaginů zpátky do moře. Další otřes zachvěl hrdlem, kde princ prve stál v obranné linii. Kusy země se odtrhávaly z obou stran přírodního mostu a s nimi padaly tucty obrů, žoldnéřů a duergarů vstříc smrti.

"Zpátky!" vykřikl Tristan, vědom si blízké pohromy. Daryth s Pawldem pádili od hromad mrtvol, jež značily jejich bitvu, a vlekli prince s sebou. Canthus také uskočil od pukající země. V pár vteřinách se všichni obránci hnali do bezpečí poloostrova, na neklidné půdě klopýтали a padali, vstávali a utíkali vpřed.

Hřmící hory vod narážely proti oběma stěnám hrdla, až most jejich nátlaku podlehl. Tristanovi obránci se ocitli na malém ostrůvku, který ještě před okamžikem byl poloostrovem. Šedé vody se řitily mezerou a bez ustání útočily proti pevnině.

Princ z Corwellu stál v úctě nevšimavý k otřesům půdy. Jediným zvukem bylo hluboké, nadpřirozené dunění země a ohlušující řev moře. I duergarové přestali se svým vytím.

Dunění nabývalo na síle a Tristan sledoval nepřátelské voje váhavě ustupovat od pobřeží a potom se ústup změnil v úprk. Obři, tmaví trpaslíci, sahuagini a žoldnéři se panicky dali na útěk.

Byli příliš pomalí.

Mořská voda dorážela na patu útesu a najednou se začaly odlamovat obrovské kusy skal. S rachotem, jenž prince porazil na kolena, se skalnatý vrchol zřítíl do moře. Tuny země, kamení a těl padly přímo do vířících přívalů. A zemětřesení stále bičovalo zemi.

Sahuagini se nakrátko na skalách zachytili, klouzali a škrábali se dolů po jejich stěnách. Hodně šupinatých těl tam zahynulo, ale mnozí se vrhli do vzduchu a padli do vody v plavném skoku. Rybí muži přeživší pád plavali zoufale od pobřeží do bezpečí hlubin.

Teď se uvolnila půda pod obry. Mohutné kreatury hrabaly a škrábaly se ve snaze dosáhnout pevnou zem, leč víc a víc skály povolovalo a stáhlo celou jejich brigádu do zkázy. Jejich těla vyletěla do prostoru a líně se točila vzduchem na dlouhé cestě k hladině. Každý dopadl do vířící pěny s dostatečnou silou, aby vyrazila jakékoli zbytky života, jež mohly v těle zůstat po drtícím skluzu z kolmé stěny.

Duergarové se rozprchli na všechny strany jako potkani, ale země na všech stranách pod nimi povolovala. Stovky

malých postav zoufale lnuly k výběžku, odkud je další otřes shodil. Tmaví trpaslíci padali v přemetech jako balvany a děsně vyli.

Žoldnéři Rudé gardy zůstali ve formacích, ustupující v bloku lidských tvorů, kopí a meče naježené proti obrům a duergarům, kteří se je ve své panice snažili smést.

Ale ani disciplína je nemohla zachránit. Země se pod nimi propadla a celá jedna formace sklouzla přes okraj strže dolů blátem a zmizela v příboji. Nad nimi se utrhla další lavina bahna a kamení a docela je pohřbila. Jedna formace za druhou padala v oběť živlům, až poslední se dala do panického úprku od moře.

I tento únik se opozdil. Voda zuřivě dorážela a odkusovala poslední hroudy vysokého území. Půda se hroutila rychleji, než muži mohli utíkat, a poslední z nich padli do víru vody, bahna a kamení.

Trhlíny se klikatily povrchem a svahy kopce následovaly hřeben do moře. Všepohlcující voda hladově hnala vlny hlouběji, požírala stále víc pevniny, až předstihla přehající zbytky Cyndrova vojska a pohřbila je.

Konečně se země uklidnila a z královny armády zůstala jediná částice - černý lesklý kočár se spřežením nervózních, vyhazujících koní. Pás pobřeží odpadl a nechal povoz stát na okraji velké zátoky, jež se tak náhle zakousla do pobřeží. Koně, uvázaní na místě, ržáli a vzpínali se strachem. Povoz se povážlivě kolébal a jedno kolo sjelo přes okraj. Druhé brzo následovalo a potom se kočár naklonil a stáhl bezmocná zvířata s sebou. Točil se vzduchem, narazil do moře a zmizel.

Zemětřesení ustalo a muži z Vysokého zámku stáli na malém ostrově, obklopení kolmými srázy. Celá polovina míle otevřené vody je oddělovala od nově vytvořeného pobřeží. Kde dřív stál skalnatý vrch, tam se nyní prostírala široká zátoka. Hory vln se rychle utišily, až se moře stalo nekonečnou hladinou převalujících se šedých vyvýšenin - zdánlivě na povrchu tichých, ale v neustálém pohybu. Věčná moc.

"Viděli jste to?" vyhrkl Newt. "Pane, to bylo něco. Doufám, že jste se dívali, protože něco takového už nikdy nezažijete!"

"V to doufám," řekl princ prostě. Seděl na zemi - moc nevěřil v její pevnost - s Robyn a Canthusem. Daryth, Pawldo, Fiona a Finellen šli zvážit situaci. Pontswain bitvu přežil a nyní seděl zachmuřeně sám na kraji útesu, jako by ho mrzelo, že jeho předpovědi úplné zkázy nevyšly.

Newt a Yazillicklik blikli vedle nich. Dráček se třepetal kolem, lesní skřítek přistál vedle Robyn a jeho tykadla sebou nervózně škubala, když hleděl upřeně na prince.

"Neboj se," tišila ho Robyn. "Je to můj přítel."

"J - já vím! Bojoval jsem za něj! Ale vypadá tak hrozně - hrozně!"

Tristan se smál: "Díky, tvé šipky vskutku obry překvapily!"

Daryth, Pawldo a Finellen se k nim připojili. I Fiona si mlčky přisedla. Tristan si pomyslel, že ji poprvé viděl unavenou. Vlasy jí rozcuchané visely, ale v očích stále svítila jiskra. Kolem zápěstí měla obvaz plný krve a nohy měla plné modřin a šrámů.

Pontswain se také přidal, ač se vyhýbal princovu pohledu. Zíral mlčky tam, kde stávala nepřátelská armáda, a jeho výraz se měnil od zatvrdělého přemítání v nevěřící údiv.

"Skály jsou příkré, ale na několika místech se můžeme dostat dolů," řekl Daryth. "Problémem je voda - ale mezi muži je i několik dobrých plavců. Jestli se nám nepodaří upoutat pozornost nějaké rybářské lodi, můžeme je poslat na břeh, aby nějaké rybářské čluny sehnali."

"Kolik nám zůstalo mužů?" zeptal se princ.

"Kolem tři set," odvětil Calishita. Tristanem projela vlna lítosti nad jejich smrtí a s bodnutím si připomněl O'Roarkovu oběť.

"A sedmdesát devět mých trpaslíků," dodala Finellen, hledíc do země. Zvedla hlavu v lité rozhodnosti. "Je to víc, než jsem předvídala na začátku boje. Můj hochu, ty máš ale mocné přátele!"

Princ pohlédl na Robyn a stiskl jí ruku. Přitáhla se blíž a opřela se o něho. Dodávali sílu jeden druhému.

"Vzpomínáš si na to proroctví?" řekla tiše.

Tristan potřásl hlavou. "Vůbec jsem o tom nepřemýšlel."

"Vitr a moře, oheň a země budou pro něho bojovat, až přijde čas, aby se ucházel o svůj trůn."

Sedl si vzpřímeně a připomněl m kouzla Robyniny runové hůlky. "Vitr už rozehnal plyn ve Vysokém zámku. A oheň - ten zničil Rudou gardu u Údolí hikor."

"Já jsem viděl ty chlapíky vyjít ze země a mlátit obry!" řekl Newt. "To bylo něco! Ale ne jako zemětřesení! Viděli jste to? Pane! To jste si neměli nechat ujít!"

"A zemětřesení bylo moře, útočící proti skalám a odnášející zemi!" dokončila Robyn.

Tristan znovu potřásl hlavou. "Je to úžasná shoda, ale nemohu to být já! Vzpomeň si, proroctví začíná slovy: 'Jeho jméno bude Cymrych'."

Finellen pobaveně frkla. "Slyšeli jste někdy o někom jménem Cymrych?"

"Ne během mého života."

"No, ani já ne - to jest, během tvého života. No, já se moc nemíchám mezi lidi - víš, nic osobního - ale když žiješ čtyři století, nasbíráš kousky vědomostí."

Tristana zarazil její věk.

"Když jsem byla mladá, půlka lidí kolem Gwynnethu se jmenovala Cymrych - po Cymrychu Hugovi. Ovšem. Došlo to tak daleko, že jsi nemohl poznat západní Cymrychy od jižních Cymrychu, od - no, rozumíš, ne? Jak jsem slyšela, jména byla změněná - lehce pozměněná tak, aby se dalo určit, o které rodinné větvi se mluví."

"Pozměněná? Jak?" ptal se princ.

"Všelijak. Cymrych -" dala si práci, aby jméno vyslovila zřetelně. "Kimryk se stal Kimballem, Cambridgem, Kincaidem..." Finellen udělala dramatickou přestávku. "A Kendrickem."

"Takže v jistém smyslu tvé jméno je Cymrych!" uchechtl se Pawldo a poplácal prince po zádech. "Gratuluji, Vaše Výsosti! Copak takhle nějaké království pro vašeho věrného druha?"

Tristan se smál, připadal si jako ve snu, aby se zmohl na odpověď. Chtěl Ffolky vést do údobí jednoty a síly, jenže sotva před hodinou byl přesvědčený, že určité země.

"Podívejte!" zvolala Fiona a vyskočila. Stála na kraji srázu a ukazovala dolů. "Co je to?"

Princ přistoupil a hleděl přes stostopovou stěnu do zelené příbojové vody. Na hladině se odrážel bílý kruh, třpytný vír, točící se do Šíře a tisíce vlny kolem dokola.

"To je ona," pronesla Robyn záhadně.

Kruh bílé vody vybuchl vzhůru v pěnicím gejzíru, vřel výš a výš od hladiny do fontány hučící vody. Tryskala vzhůru dvacet, čtyřicet, osmdesát stop a šplhala výš. Nebyla tam žádná známka ničeho než pěnicí nezkratné vody. A Tristan pochopil, koho Robyn minula.

Fontána dosáhla jejich výše a zastavila svůj růst. Celou minutu s úžasem hleděli na ten skvělý úkaz. Přezivší muži a trpaslíci se v polokruhu shromáždili u svých vůdců a uvažovali, jakou předzvěst to nádherné divadlo asi přinese.

Ačkoliv se fontána zvedla přímo z hladiny, byla vzdálená jen dvacet stop, tak byl v těchto místech spád příkrý. Fontána se naklonila a zalila všechny sprchou nepřírozeně teplé slané vody. Ustupovali od srázu, prskali a vytírali si vodu z očí. A až prohlédli, zážrak zmizel. Beze stopy se ponořil do zelených vln.

Ale před nimi na mokřině trávníku na okraji srázu ležel předmět, který tam dříve nebyl - předmět lesknoucí se zlatem. Kapky vody k němu lnuly a chytaly a rozkládaly sluneční světlo do tisíce zářivých barev.

Byl to prostý předmět - přes všechn vzácný kov: kruh zlata s osmi špicemi, jež se zvedaly na jeho obvodu, a neměl v průměru ani celou stopu.

Klečící Robyn septala: "Koruna Ostrovů."

Tristanovi se podlomily nohy a klesl vedle ní před zlatým kroužkem. Robyn ji uctivě zvedla, zavřela oči, vydechla krátkou tichou modlitbu a potom ji posadila na hlavu svého prince. Tristan oněměl, nebyl schopen promluvit. S vědomím vzácné váhy na své hlavě opatrně vstal a obrátil se k mužům.

Jeich volání znělo jako výzva k boji. "Ať žije král! Sláva králi Kendrickovi!" Křik zněl ozvěnou přes tichou zátoku, odrážel se od pevniny, vracel se zpět a v halasném nadšení vzrůstal. Robyn ho objala a políbila. Tristanovi se točila hlava radostí.

Jemně se vyprostil z jejího náručí, hleděl něžně do zarosených očí. Přes volající muže viděl zářící obličej Darytha a Finellen. Pohlédl ven na moře přes vlny, jež ho dělily od Corwellu. Robyn cítila jeho neklid, tiskla se k němu, četla jeho myšlenky a řekla: "Máš pravdu. Nebezpečí nepominulo. Pomoz mi osvobodit druidy z údolí Myrloch."

"Ovšem - hned jak budeme mít loď."

"Já jdu také!" přihlásil se Pawldo.

"A já," kývl Daryth.

"Tohle je váš první rozumný plán od začátku cesty!" dodal Pontswain; výhled na návrat domů ho očividně rozjasnil. Nenápadně vrhl pohled na zlatou korunu a v očích mu bleskla touha.

"Já tam stejně musím," bručela Finellen. "Myslím, že bych se tam mohla stavět a navštívit háj."

"Jdeme domů!" Newt byl šťastím bez sebe. I Yazillicklik vyskočil a tleskal.

Robyn pozvala Fionu s sebou.

"Mé místo je tady, v Callidyrru," řekla dívka. Odhrnula si špinavé vlasy z tváře a zasmála se. "Někdo musí oznámit zprávu o novém králi! S pomocí mužů z Vysokého zámku se postarám, aby Caer Callidyrr byl připravený vás po vašem návratu přijmout!"

Robyn se stáhlo hrdlo a otočila se stranou s očima na nekonečné hladině moře. Tichá voda vypadala výhružně, jako by zakrývala hrozbu, které ještě nerozuměli. Bojím se, pomyslela si se zachvěním. Nikomu o svých obavách neřekla.

Baal vrčel svůj pocit zklamání přes říši Gehenny. Trískl kyjovitou pěstí do boku hory a ulomil kusy kamenů, jež se řítily dolů po nikdy nekončícím svahu. Planinou otřásaly exploze par a lávy, neboť i sama říše sdílela bohuvo nelibost.

Leč Baalův hněv byl přechodný. Nepochyboval o svém nejvyšším triumfu. Hobarth a jeho voje nemrtvých stále okupovali strategickou pozici. Měsíční studna ve středu údolí zhoustla a zčernala mrtvolami. Jeho doména smrti se na Gwynnethu pevně usadila.

A nyní bylo plno smrti v moři.

Těla obrů, tmavých trpaslíků, lidí i sahuaginů narážela na drsné pobřeží nebo se nadnášela podél skalnatého dna moře. Tisíce mrtvol, těl, čekalo jenom na Baalův rozkaz.

Většina sahuaginů stále žila. Teď se rybí muži nořili a míhali v šílenství krmení mezi těly bývalých spojenců. Vibrace Písně Hlubin stále bušily v jejich prsou. Baal si nepřál, aby tato moc vybledla.

Ysalla plavala od nafouklé obří mrtvol. Kněžky se na ní krmily, ostrými zuby rvaly záda a ramena. Nejvyšší kněžka si vyžádala před odchodem své pochoutky, oči.

Zůstala stát, její paže a nohy mávaly jako ploutve a držely ji na místě. Slyšela rozkaz boha a poslechla.

Její ostré skučivé kouzlo odehnalo kněžky od obra. Když skončila, jeho bezoké důlky zely vzhůru. Tělo se neohrabaně zvrtilo, než se na dně postavilo na nohy. Ostatní kněžky spěchaly následovat svou paní a těla obrů, duergaru a žoldnéřů Rudé gardy pomalu plnily řady podmořského vojska.

Baal své voje viděl a byl potěšený. Svede je dohromady na Gwynneth, rozhodl se. Domov nového krále bude první naprosto mrtvou zemí.

A beze splechu, ale s temnou a neotřesitelnou účelností se armáda mrtvých vydala na pochod Mořským dnem.

OBSAH

Co se stalo dříve	4
Předmluva	5
1 DRUIDKA Z ÚDOLÍ MYRLOCH	7
2 CORWELLSKÝ SNĚM	14
3 ČERNÝ ČARODĚJ	26
4 CAERALLISYNN	37
5 MRTVÁ KRÁLOVNA	46
6 ALARON	54
7 RUDÁ GARDA	66
8 KŘIŠTÁLY A THAY	75
9 UPRCHLÍCI	85
10 PŘEMĚNY	95
11 VYSOKÝ ZÁMEK	103
12 ZNESVĚCENÍ	112
13 CALLIDYR	123
14 VĚZENÍ	138
15 ALEXEJ	148
16 TRPASLÍCI	157
17 NÁVRAT DO VYSOKÉHO ZÁMKU	167
18 BITKY	177
19 VÍTR	187
20 OHEŇ	195
21 ZEMĚ A MOŘE	206

Ztracená království - saga
MOONSHAE
svazek 2

Douglas Niles

Černí čarodějové

Z anglického originálu
MOONSHAE - Book 2
Black Wizards
vydaného firmou TSR, Inc.,
Lake Geneva, WI 53147 v roce 1988
přeložila Dagmar Krafková
Vydal Radomír Suchánek - nakladatelství
NÁVRAT jako svou 264. publikaci
v roce 1995
Vytisklo SPEKTRUM, Brno, Vídenská 113
Tematická skupina 13
Doporučená cena včetně DPH 120 Kč
ISBN 80-7174-949-4

